

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

jojo moyes

SONSUZA DEK
SEN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

DE
X
PLUS

Will'in son kitabı

Lou Clark New York'ta yeni bir hayata başlamaya hazır.

Will'in söylediği gibi artık hayatını
"cesurca yaşayabileceğine" inanıyor.

Ambulans Sam ile aradaki binlerce kilometreye rağmen
ilişkilerini canlı tutabileceğini düşünüyor.

İşverenin iyi bir adam olduğuna ve karısının ondan
bir sır sakladığına emin.

Zenginlerin dünyasında kendini işine adıyor,
Beşinci Caddesi ve Vintage Giyim Magazası arasında
hayallerini aramaya devam ediyor.

Ve tam bu sırada tüm hayatını altüst edecek biriyle tanışıyor.

Josh... o eski geçmişinden bir erkeği anımsatıyor ve
bu Lou'nun canını çok yakıyor.

**Hayata bir defa geldiğimizi ve onu cesurca
yaşamamız gerektiğini, bazen imkânsız
bir aşk masalı hatırlatır bize...**

"Bu gerçek bir zafar." **Heat**

"Sese dolu bir hikâye ve mükemmel bir son." **Daily Express**

"Sensuza dek en sevdiğiniz yazarlardan ve en mükemmel
kitaplardan biri olarak kalacak." **Look**

"Güçlü bir rüya hikâyesi ve elbette bu tür bir klasik olarak"
Daily Mail

**DE
X
PLUS**

www.dexplus.com
DEXpub

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 38

jojo moyes

SONSUZA DEK
SEN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

**DE
X
PLUS**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonsuza Dek Sen

Özgün adı: *Still Me*

© 2018 Jojo's Mojo Limited

Yazan: Jojo Moyes

Çeviri: İlnur Özdemir

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Düzeltili: Serra Tüzün

Kapak tasarımı: Eda Ayhangil

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmadan kullanılamaz.

Bu kitabın yayın hakları Curtis Brown UK, aracılığıyla alınmıştır.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2018

ISBN: 978-605-09-5220-9

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteoy.org>

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

jojo moyes &

SONSUZA DEK SEN

Çeviri: İlknur Özdemir

*Sevgili Saskia'ya:
Kendi çizgili çorabını gurur duyarak giy.*

*Önce, kim olduğunu bil;
sonra buna uygun olarak süsle kendini.*

Epictetus

1

Artık İngiltere’de olmadığımı bana hatırlatan o bıyık oldu: adamın üst dudağını tamamen örten gür, gri, kocaman bir burma bıyık; köylü bıyığı, kovboy bıyığı, iş anlamına gelen minyatür bir fırça. Benim ülkemde böyle bıyıklar yok. Gözlerimi ondan alamıyordum.

“Bayan?”

Benim ülkemde böyle bir bıyığı bir tek Mr. Naylor’da görmüştüm, matematik öğretmenimizde, bıyığında yemeğinden kalan kırıntılar birikirdi, ders sırasında onları sayardık.

“Bayan?”

“Ah. Özür dilerim.”

Üniformalı adam tombul parmağını sallayarak ilerlememi işaret etti. Ekranından başını kaldırıp bakmıyordu. Kabinin önünde bekledim, epeydir döktüğüm ter usul usul elbiseme geçip kuruyordu. Elini kaldırıp tombul parmaklarından dördünü oynattı. Bunu pasaportumu istemek için yaptığını birkaç saniye sonra anladım.

“Adınız.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Orada yazıyor,” dedim.

“Adınız, bayan.”

“Louisa Elizabeth Clark.” Bankonun üzerinden adama dikkatle baktım. “Aslında Elizabeth’i kullanmam. Çünkü, bana bu adı koymalarından sonra annem onun Lou Lizzy diye kısaltılacağını fark etmiş. Ve bu iki adı hızla söyler-seniz kulağa *lunacy** gibi geliyor. Babamsa bunun tam yerine oturduğunu söylüyor. Ben deli filan değilim ama. Demek istiyorum ki ülkenizde delileri istemezsiniz. Hah!” Sinirli sesim, pleksiglas ekrana çarpıp geri sekti.

Adam ilk kez baktı bana. Geniş omuzluydu, bakışları da insanı elektroşok aleti gibi olduğu yere mıhlıyacaktı sanki. Gülümsemedi. Benim yüzümdeki gülümsemenin silinmesini bekledi.

“Özür dilerim,” dedim. “Üniformalı insanlar beni korkutur.”

Arkama, göçmen salonuna, kıvrılarak uzayan kuyruğa baktım, defalarca döne döne birkaç katına çıkmış, dibi görünmeyen, kıpır kıpır bir insan denizine dönüşmüştü. “Sanırım bu kuyrukta beklerken kendimi biraz tuhaf hissediyorum. Gerçekten de hayatımda girdiğim en uzun kuyruk bu. Acaba Noel hediye listemi yapmaya başlasam mı diye düşünmeye başlamıştım.”

“Elinizi tarayıcının üzerine koyun.”

“Hep bu kadar büyük mü?”

“Tarayıcı mı?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Kuyruk.”

Ama adam artık beni dinlemiyordu. Ekranındaki bir şeyi inceliyordu. Parmaklarımı küçük ıstampanın üzerine koydum. O sırada telefonum çınladı.

Annem: *Uçağın indi mi?*

Serbest elimle ona **yanıt yazmaya çalıştım ama adam**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

* İng. Delilik. (ç.n.)

sertçe bana döndü. “Bayan, bu bölümde cep telefonu kullanmanız yasaktır.”

“Annem bu. Varıp varmadığımı bilmek istiyor.” Telefonumu göz önünden uzaklaştırmadan önce adama belli etmeden başparmak havada emojisini eklemeye çalıştım.

“Yolculuk nedeniniz?”

Ne demek bu? diye geldi hemen annemin yanıtı. Ördüğün suya tutkun olması gibi annem de mesaj yazmanın tutkunu olmuştu, artık yazma hızı konuşma hızını geçmişti, ki yayılım ateşi gibidir konuşması. *Benim telefonumda o küçük resimlerin olmadığını biliyorsun. SOS anlamına mı geliyor bu? Louisa, iyi olduğunu söyle.*

“Yolculuk nedeniniz, bayan?” Bıyık sinirli sinirli titredti. Adam ağır ağır ekledi: “Amerika Birleşik Devletleri’nde ne yapıyorsunuz?”

“Yeni bir işe girdim.”

“Nedir?”

“New York’ta bir ailenin yanında çalışacağım. Central Park’ta.” Kısacık bir an, adamın kaşları bir milimetre kadar kalkmış olabilir. Formdaki, sözlerimi doğrulayan adresimi kontrol etti. “Ne tür bir iş bu?”

“Biraz karışık. Bir tür ücretli arkadaşlık.”

“Ücretli arkadaş.”

“Söyle. Bir adamın yanında çalışıyordum. Ona arkadaşlık ediyordum ama aynı zamanda ilaçlarını veriyor, dışarı çıkarıyor ve yemeklerini yedirişordum. Kulağa geldiği kadar garip bir şey değil çünkü adam ellerini kullanamıyordu. Bir sapkınlık yoktu. Aslında sonuçta durum bundan ileriye gitti çünkü insan bakımıyla ilgilendiği kişiyle ister istemez yakınlaşıyor ve Will –yani o adam– harika biriydi ve biz... Birbirimize âşık olduk.” Gözlerimin her zamanki gibi yaşlarla dolduğunu çok geç fark ettim.

Hemen sildim gözlerimi. “Buradakinin de bunun gibi bir iş olacağını sanıyorum. Aşk dışında. Ve yemek yedirme.”

Göçmen bürosundaki görevli bana dik dik bakıyordu. Gülümsemeye çalıştım. “Aslında işimden söz ederken genellikle ağlamam. Adıma rağmen gerçek bir deli değilim ben. Hah! Ama ben o adamı sevdim. O da beni sevdi. Ve sonra o... Eh, hayatına son vermeyi seçti. Ben de her şeye yeniden başlamaya çalışıyorum diyebilirim.” Artık gözyaşlarım hiç durmadan, beni utandırarak gözlerimin kenarlarımdan süzülüyordu. Bir türlü durduramıyordum onları. Hiçbir şeyi durdurabileceğe benzemiyordum. “Özür dilerim. Saat farkı yüzünden herhalde. Normal saatle sabahın ikisi gibi olmalı, değil mi? Hem ben o kişiden artık hiç söz etmiyorum. Anlayacağınız, yeni bir erkek arkadaşım var. Ve harika biri! Bir paramedik! Ve çok çekici! Erkek arkadaş piyangosunu kazanmak gibi bir durum, değil mi? Çekici bir paramedik!”

Çantamda kâğıt mendil aradım. Başımı kaldırdığımda görevli bana bir kutu uzatıyordu. Bir mendil aldım. “Teşekkür ederim. Her neyse, arkadaşım Nathan –kendisi Yeni Zelandalıdır– burada çalışıyor, bu işi bulmamda yardımcı oldu, bu zengin adamın depresyona giren karısına bakmak dışında beni ne gibi işlerin beklediğini henüz bilmiyorum. Ama bu sefer Will’in yaşamamı istediği hayatı yaşamaya kararlıyım, çünkü daha önce beceremedim. Gidip bir havaalanında çalıştım.”

Birden donup kaldım. “Yani, şey... tabii havaalanında çalışmak kötü bir şey değil! Göçmenlik konusu çok önemli bir iş, eminim. *Gerçekten* önemli. Ama benim bir planım var. Burada bulunduğum sürece her hafta yeni bir şey yapacağım ve evet diyeceğim.”

“Evet mi diyeceksiniz?”

“Yeni şeylere. Will benim kendimi yeni serüvenlere ka-

pattığımı söylediler hep. İşte benim planım bu.”

Görevli, belgelerimi inceledi. “Adres kısmını düzgün doldurmamışsınız. Alan kodu eksik.”

Formu bana doğru itti. Çıktı aldığım kâğıttaki numara bakıp titreyen parmaklarımla forma yazdım. Sol tarafıma göz attım, benim bulunduğum bölümde kuyrukta bekleyenler sabırsızlanmaya başlamışlardı. Yandaki kuyruğun en başında duran bir Çinli aileyi iki görevli sorguya çekiyordu. Kadın itiraza kalkışınca hepsini alıp yandaki bir odaya götürdüler. Ansızın kendimi çok yalnız hissettim.

Göçmen bürosu görevlisi bekleyenlere baktı. Ve sonra, ansızın, pasaportumu damgaladı. “İyi şanslar, Louisa Clark,” dedi.

Ona bakakaldım. “Bu kadar mı?”

“Bu kadar.”

Gülümsedim. “Ah, teşekkür ederim! Çok nazıksınız. Demek istiyorum ki, ilk kez kendi başına dünyanın öbür tarafında olmak çok tuhaf, karşılaşacağım kibar insanların ilkinin siz olduğunuzu hissediyorum ve ...”

“Bayan, ilerleyin lütfen.”

“Tamam. Kusura bakmayın.”

Eşyayı topladım, yüzümdeki bir tutam terli saç arakaya ittim.

“Ve, bayan...”

“Evet?” Şimdi neyi yanlış yaptım diye düşündüm.

Başını ekrandan kaldırmadan, “Neye evet diyeceğinize dikkat edin,” dedi adam.

Nathan, söz verdiği gibi “Gelen Yolcular”da bekliyordu. Kalabalığı gözlerimle taradım, nedense kendime güvenim

tamdı, beni karşılamaya kimsenin gelmeyeceğine içten içe emindim ama işte oradaydı Nathan, iri elini çevresinde kımıldanan insanların üzerinden bana sallıyordu. Öbür kolunu kaldırdı, yüzüne bir gülümseme yayıldı, kalabalığı yarıp bana doğru geldi, sıkıca sarılıp ayaklarımı yerden kesti. “Lou!”

Onu görünce içimde bir şey beklenmedik şekilde daralttı beni –Will ile, kaybetmekle, tam yedi saat epeyce sarsıntılı bir uçakta oturmanın verdiği rahatsız duygularla ilgili bir şey– Nathan bana sıkı sıkı sarıldığı için memnundum, böylece kendimi toparlamak için zaman bulmuş oldum. “New York’a hoş geldin, Ufaklık! Görüyorum ki giyim zevkini yitirmemişsin.”

Sırtarak beni kendinden bir kol boyu uzaklaştırdı. 1970’ler modası kaplan derisi desenli elbisemi düzelttim. Onu giyersem Jackie Kennedy’ye benzerim diye düşünmüştüm, onun Onassis’li yıllarına. Tabii Jackie Kennedy de uçakta verilen kahvesinin yarısını benim gibi üzerine dökseydi. “Seni görmek çok güzel.”

Kuştüyüyle doluymuşçasına tutup kaldırdı kurşun gibi ağır bavullarımı. “Haydi gel. Seni eve götürelim. Toyota Prius bakımında, Mr. G. de bana kendi arabasını ödünç verdi. Trafik feci ama oraya çok havalı gideceksin.”

Mr. Gopnik’in arabası parlak ve siyah ve otobüs büyüklüğündeydi, kapılar da, fiyatının altı haneli olduğuna işaret eden o belirgin, ağır “tok” sesiyle kapanıyordu. Nathan bavullarımı bagaja koydu, ben de iç geçirerek yolcu koltuğuna oturdum. Telefonumu kontrol ettim, annemin gönderdiği on dört mesaja tek mesajla yanıt verip arabada

olduğumu ve kendisini yarın arayacağımı yazdım, sonra beni özlediğini yazan Sam'in mesajını "İndim xxx"* diye yanıtladım.

"Adamın nasıl?" dedi Nathan, yan gözle bana bakarak.

"İyi, teşekkürler." Sam emin olsun diye birkaç tane daha x ekledim mesaja.

"Buraya gelmene bozulmadı mı?"

Omuzlarımı silktilim. "Gelmem gerektiğini düşündü."

"Hepimiz öyle düşündük. Sadece yolunu bulman biraz zaman aldı, o kadar."

Telefonumu çantama koydum, arkama yaslandım, otoyolun kenarında dizili bana yabancı isimlere baktım: Milo'nun Lastik Dükkânı, Richie'nin Spor Salonu, ambulanslar ve U-Haul Nakliye Şirketi'nin kamyonları, boyaları dökülen, basamakları sallanan yıkık dökük evler, basketbol sahaları, büyük boy plastik bardaklardan bir şeyler içen sürücüler. Nathan radyoyu açtı, bir basket maçını anlatan Lorenzo diye birini dinledim ve bir an havada asılı bir gerçekliğin içinde kalmışım gibi hissettim.

"Yarın boşsun, kendine gelirsin. Yapmak istediğin bir şey var mı? Önce bırakayım biraz uyu diye düşündüm, sonra seni alıp kahvaltıya götürürüm. Buradaki ilk hafta sonunda New York'un ucuz lokanta yemeğini tatmalısın."

"Kulağa çok hoş geliyor."

"Yarın akşama kadar golf kulübünden dönmezler. Geçen hafta epey bir didişme oldu. Biraz uyu da sana bilgi veririm."

Ona baktım. "Sır yok, tamam mı? Bu o şekilde..."

"Onlar Traynor'lar gibi değil. Yalnızca ortalama, işlevsiz, mülti milyoner bir aile."

* xxx: Sadece mektupların ya da e-postaların sonuna eklendiğinde "seni kucaklıyorum ve öpüyorum" anlamına gelir. (ç.n.)

“Kadın hoş mu?”

“Harika. O... zor zapt ediliyor. Ama harika. Adam da öyle.”

Nathan’dan birinin kişiliği hakkında ancak bu kadar-cık bilgi alabilirdiniz. O konuşmaz oldu –zaten dedikoduda usta değildi– ben de o yumuşak, klimalı Mercedes GLS’de oturdum ve bana hükmetmeye çalışan uyku dalgalarıyla mücadele ettim. Şu anda binlerce kilometre uzakta, tren vagonunda uyuyan Sam’i düşündüm. Londra’daki küçük daireme sığınmış Treena ve Thom’u düşündüm. Sonra Nathan’ın sesi araya girdi. “İşte bak.”

Yorgun gözlerimi kaldırıp baktım ve işte karşımdaydı Manhattan, Brooklyn Köprüsü’nün öbür tarafında, bir milyon çentikli cam kırığı gibi pırıl pırıl parlıyordu, huşu içinde kalıyordu insan, parlaktı, olağanüstü yoğun ve güzeldi, o manzarayı televizyondan ve filmlerden öyle iyi tanıyordum ki gerçeğini gördüğüme bir türlü inanamadım. Koltuğumda dikleştim, ona, gezegenimizdeki büyükşehirlerin en ünlüsüne doğru hızla giderken dilim tutuldu sanki.

“Şu manzara hiç eskimiyor, değil mi? Stortfold’dan epeyce büyük.”

O ana kadar gerçekten farkına vardığımı sanmıyorum. *Yeni evimdi burası.*

“Hey, Ashok. Ne haber?” Nathan tekerlekli bavullarımı mermer lobiden geçirirken ben de siyah-beyaz yer karolarına ve pirinç merdiven korkuluklarına bakıyor, tökezlemeye dikkat ediyordum, mağarayı andıran o boşlukta ayak seslerim yankılanıyordu. Büyük, hafifçe eskimiş bir

otelin girişinde gibiydik: Cilalı pirinç asansör, kırmızı ve altın rengi halı kaplı zemin, biraz daha aydınlık olması gereken banko. Ortalık balmumu, cilalı ayakkabı ve para kokuyordu.

“İyyim ben, dostum. Bu da kim?”

“Bu, Louisa. Mrs. G.’nin yanında çalışacak.”

Üniformalı kapıcı masasının arkasından çıktı ve toka-
laşmak için elini uzattı. İçtenlikle gülümsüyordu, görmüş
geçirmiş biri olduğu bakışlarından anlaşılıyordu.

“Tanıştığıma memnun oldum, Ashok.”

“Bir İngiliz, ha! Londra’da bir kuzenim var. Croydon’da.
Croydon’u biliyor musun? Oralara yakın mısın? İriyari
biri, ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Croydon’u pek bilmem,” dedim. Adamın keyfi kaçınca
da, “Ama bir daha oradan geçtiğimde kendisini bulmaya
çalışırım,” diye ekledim.

“Louisa. Lavery’ye hoş geldin. Bir şeye ihtiyacın olursa
ya da bir şey öğrenmek istersen bana haber vermen yeter.
Yedi gün yirmi dört saat buradayım.”

“Dalga geçmiyor,” dedi Nathan. “Bazen onun şu ma-
sanın altında uyuduğunu düşünüyorum.” Giriş holünün
arka tarafında, kapıları mat gri bir servis asansörünü
işaret etti.

“Beş yaş altı üç çocuk, kardeşim,” dedi Ashok. “İnanın
bana, burada olmak akıl sağlığımı korumama yarıyor.
Aynı şeyi karım için söyleyemem.” Sırıttı. “Cidden, Miss
Louisa. Neye ihtiyacınız olursa ben hallederim.”

“Uyuşturucular, fahişeler, kötü şöhretli yerler gibi mi?”
diye fısıldadım, servis asansörünün kapıları kapanırken.

“Hayır. Tiyatro bileti, restoranda masa ayırtma, en iyi
kuru temizlemeciler gibi,” dedi Nathan. “Burası Besinci
Cadde. Ulu Tanrım. Sen Londra’da neler karıştırıyordun?”

Gopnik'lerin rezidansı, kırmızı tuğlalı gotik bir binanın ikinci ve üçüncü katlarında 2000 metrekareden fazla bir alanı kaplıyordu, New York'un bu bölgesinde az görülür bir dubleksti ve Gopnik ailesinin nesilden nesle geçen varlığının kanıtıydı. Nathan bana burasının, yani Lavery'nin, Dakota'daki ünlü binanın küçültülmüş bir modeli ve Yukarı Doğu Bölgesi'ndeki en eski sitelerden biri olduğunu anlattı. Burada oturanlardan oluşan bir kurulun onayı olmadan hiç kimse bir daire alamazmış ve satamazmış ve buranın sakinleri de değişikliğe şiddetle karşıymışlar. Parkın karşı tarafındaki cafaflı evlerde oturanlar ise yeni para sahipleriymiş: Rus yöneticiler, pop yıldızları, Çinli çelik patronları ve teknoloji milyarderleri; bu evlerde, site içi restoranlar, spor salonları, çocuk bakımı olanakları ve sonsuzluk havuzları* varken Lavery'de oturanlar eski geleneklere bağılıymışlar.

Lavery'deki daireler nesilden nesle geçmiş. Bu binanın sakinleri, 1930'ların boru sistemine tahammül etmeyi öğrenmişler, bir elektrik düğmesinden daha kapsamlı bir değişikliğe izin vermemek için uzun ve karmaşık mücadelelere girişmişler, çevrelerindeki New York değişirken onlar kibarca başlarını çevirmişler, tıpkı elinde yazılı kartonla dilenen birini görmezden gelir gibi.

İkinci katın dibine sıkıştırılmış ve mutfaktan çıkınca uzun, dar bir koridordan geçilerek ulaşılan –geçmiş çağlardan kalma bir tuhaflık– personel bölümüne giderken, parke zeminli, yüksek tavanlı ve koridor boyunca Şam kuşağından perdeler asılı dubleks dairenin görkemine pek

* Belli bir açıdan bakıldığında suyun ufka uzandığı, sınırsız olduğu duyusu veren, bitiş çizgisi belirsiz havuz. (ç.n.)

göz atamadım. Yeni yapılan ya da yenilenmiş binalarda personel bölümü yok: kâhyalar ve dadılar Queens ya da New Jersey'den sabah erkenden trenle gelip hava karardıktan sonra aynı şekilde geri dönüyorlar. Ama Gopnik ailesinin evindeki bu küçük odalar bina yapıldığından beri var. Değiştirilmeleri ya da satılmaları mümkün olmamış, tapuları alınarak ana binaya bağlanmış ve sonraları depo olarak kullanılmışlar. Neden depo dendiğini anlamak doğal olarak hiç de zor değildi.

“İşte.” Nathan bir kapıyı açtı ve bavullarımı yere bıraktı.

Odam yaklaşık üç buçuk metreye üç buçuk büyüklüğündeydi. İçinde çift kişilik bir yatak, bir televizyon, bir şifoniyer ve bir elbise dolabı vardı. Köşede duran bej kumaş kaplı küçük koltuğun çökmüş oturma yeri, bu odanın benden önceki sakinlerinin yorgunluğunu kanıtlıyordu. Küçük pencere güneye bakıyor olabilirdi ya da kuzeye ya da doğuya. Anlaması zordu, çünkü odam çok yüksek bir binanın çıplak, tuğla arka duvarından yaklaşık üç metre kadar uzaktı, öyle ki ancak yüzümü cama yapıştırıp boynumu iyice uzatırsam gökyüzünü görebiliyordum.

Koridorda, odamın yakınında ortak kullanılan bir mutfak vardı, burayı Nathan’la ve odası koridorun karşı tarafında bulunan kâhyayla paylaşacaktım.

Yatağımın üzerinde düzgün bir yığın halinde beş tane koyu yeşil polo gömlek ve ucuz teflon parlaklığında siyah pantolona benzeyen bir şeyler duruyordu.

“Sana üniformayı söylemediler mi?”

Polo gömleklerden birini aldım.

“Sadece gömlek ve pantolon. Gopnik’ler üniformanın durumu kolaylaştıracağını düşünürler. Herkes bulundu-
ğ u yeri bilir.”

“Tabii profesyonel bir golf oyuncusu gibi görünmek istiyorsan.”

Yatak odasından geçilen, kireç bağlamış kahverengi mermer zeminli minicik banyoya göz attım. İçinde bir klozet, 1940’lardan kalmışa benzeyen küçük bir lavabo ve bir de duş vardı. Kâğıda sarılı sabunla bir teneke kutu hammamböceği ilacı da bir tarafta duruyordu.

“Manhattan ölçülerine göre aslında epeyce cömert sayılır,” dedi Nathan. “Biraz kötü görüldüğünü biliyorum ama Mrs. G. boyayabileceğimizi söyledi. Birkaç tane daha lamba koyarsak ve atlayıp Crate ve Barrel’a gidersek burası...”

“Sevdim,” dedim. Nathan’a döndüm. Sesim titremeye başlamıştı. “New York’tayım Nathan. Gerçekten buradayım.”

Omzumu tuttu. “Evet. Gerçekten buradasın.”

Bavullarımı boşaltana, getirttiğimiz hazır yemeği Nathan’la birlikte yiyene (o gerçek bir Amerikalı gibi “al-götür” diyordu), küçük televizyonumda 859 kanaldan birkaçına –büyük kısmı dönüp dolaşıp Amerikan futbolu, hazım konularında reklamlar ya da adını bile duymadığım karanlık polisiyeler gösteriyor gibiydi– göz gezdirene kadar ancak uyanık kalabildim, sonra kendimden geçtim. Sabahın dört kırk beşinde sıçrayarak uyandım. Birkaç dakika kafamı toparlayamadım, bilmediğim bir sirenin uzaktan gelen uğultusu, geri geri giden bir kamyonun alçak sesli iniltisi aklımı karıştırdı, sonra elektrik düğmesini çevirdim, nerede bulunduğumu hatırlayınca heyecanla titredim.

Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım, Sam'e bir chat mesajı gönderdim. *Orada mısın? xxx*

Bekledim ama yanıt gelmedi. İşbaşı yaptığını ve saat farkını hesaplayamayacak kadar aklının karıştığını söylemişti. Bilgisayarımı bıraktım, tekrar uyumaya çalıştım (Tree-na, yeterince uyumadığım zaman üzgün bir ata benzediğini söylerdi). Ama şehrin alışık olmadığım gürültüleri canavar düdükları gibiydi, saat altıda yataktan çıktım, duş başlığından patlarcasına fışkıran pası görmezden gelerek duş aldım. Giyindim (denim kumaşından askılı bir elbise ve üzerinde Özgürlük Anıtı'nın resmi olan, eski tarz, kısa kollu, turkuvaz bir bluz), sonra da kahve aramaya gittim.

Nathan'ın bir akşam önce gösterdiği personel mutfağının yerini hatırlamaya çalışarak koridorda yavaş yavaş yürüdüm. Bir kapıyı açınca kadının biri dönüp bana gözlerini dikti. Orta yaşlı ve tıknazdı, koyu renk saçları 1930'ların film yıldızları gibi düzgün dalgalar halindeydi. Siyah gözleri çok güzeldi ama dudaklarının kenarları, sürekli eleştirirmiş gibi aşağı sarkıyordu.

"Şey... günaydın!"

Gözleri hâlâ üzerimdeydi.

"Ben... ben Louisa'yım. Yeni kız. Mrs. Gopnik'in asistanı."

"O, Mrs. Gopnik değil." Kadının sözleri havada asılı kaldı.

"Siz şey olmalısınız..." Saat farkından şaşkına dönen beynimi zorladım ama aklıma hiçbir isim gelmedi. Haydi ama diye hatırlamaya çalıştım. "Çok özür dilerim. Bu sabah beynim pelte gibi. Saat farkı yüzünden."

"Adım Ilaria."

"Ilaria. Tabii ya. Kusura bakmayın." Elimini uzattım. Tutmadı.

“Senin kim olduğunu biliyorum.”

“Şey... Nathan sütünü nereye koyuyor, bana gösterebilir misiniz? Kahve alacaktım da.”

“Nathan süt içmez.”

“Gerçekten mi? Eskiden içerdi.”

“Sana yalan mı söylüyorum?”

“Hayır. Ben bunu demek is ...”

Sol tarafa gitti, duvardaki bir dolabı işaret etti, öteki dolapların yarı büyüklüğündeydi ve ulaşılması da biraz zordu. “Bu senin dolabın.” Sonra buzdolabının kapısını açıp meyve suyunu içine koydu, o sırada ona ait rafta duran iki litrelik dolu süt şişesini gördüm. Ilaria buzdolabını kapatıp bana acımasızca baktı. “Mr. Gopnik bu akşam eve saat altı buçukta gelecek. Onu karşılarken üniformanı giy.” Bunu söyledikten sonra, terliklerini ayaklarının tabanlarında şaklatarak koridorda uzaklaştı.

“Sizinle tanıştığıma sevindim! Birbirimizi sık sık göreceğimize eminim!” diye seslendim arkasından.

Bir an buzdolabına baktım, sonra saat erken bile olsa gidip süt alabileceğime karar verdim. Ne de olsa burası hiç uyumayan şehirdi.

New York uyanık olabilirdi ama Lavery öyle derin bir sessizliğe gömülmüştü ki sanki oradakilerin hepsi birden uyku ilacı almışlardı. Koridordan geçtim, daire kapısını arkamdan usulca kapadım ve hem cüzdanımı hem anahtarlarımı alıp almadığımı tam sekiz kez kontrol ettim. Sabahın erken saati olmasının ve bina sakinlerinin uyumalarının, geldiğim bu yer hakkında biraz daha bilgi edinmeme izin verdiğini düşünüyordum.

Ayak seslerimi boğan yumuşak halıda parmak uçlarıma basarak yürürken kapılardan birinin arkasında bir köpek havlamaya başladı –tiz sesli ve öfkeli bir itiraz– yaşlıca bir ses de anlayamadığım bir şeyler bağırdı. Bina sakinlerini uyandırmanın sorumluluğunu üstlenmek istemediğim için hızla geçtim oradan ve ana merdivenden inmek yerine servis asansörüne yöneldim.

Lobide kimse yoktu, sokağa çıktım, çıkar çıkmaz da öyle bir gürültünün ve göz kamaştıran ışığın içinde buldum ki kendimi, dik durabilmek için bir an kıpırdamadan olduğum yerde kalmam gerekti. Tam karşımda Central Park'ın yeşil vahası sanki kilometrelerce uzanıyordu. Sol tarafımdaki ara sokaklar kalabalıklaşmıştı bile; işçi tulumu giymiş iriyarı adamlar iki yanı açık bir kamyonetteki sandıkları indiriyorlardı, jambon kenarlarına benzeyen kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş bir polis memuru da onları seyrediyordu. Yol temizleme aracı arı gibi çalışıyordu. Bir taksi sürücüsü, arabanın açık camından bir adamla gevezelik ediyordu. Kafamın içinden Big Apple' manzaralarını saydım. Atlı arabalar! Sarı taksiler! İnılmaz yükseklikteki binalar! Ben bakarken iki bezgin turist, ellerinde plastik kahve bardakları, bebek arabalarını sürerek yanımdan geçtiler, belki de hâlâ farklı bir zaman dilimindeydiler. Manhattan dört bir yana doğru genişliyordu, devasa ve güneşliydi, dolup taşıyordu, pırıl pırıldı.

Saat farkının verdiği rahatsızlık gün iyice aydınlanınca uçup gitti. Derin bir soluk alıp yola koyuldum, sırttığımın farkındaydım ama bir türlü engel olamıyordum. Bir tek bakkal dükkânına rastlamadan tam sekiz sokak yürüdüm. Madison Bulvarı'na saptım, kapıları kilitli, bü-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

* Big Apple (Büyük Elma): New York'a takılan bir ad. (ç.n.)

yük, cam cepheli lüks mağazaların önünden geçtim, yer yer mağazaların arasına sıkışmış, pencereleri kapalı gözler gibi karanlık bir restoran görüyordum ya da önünden geçerken üniformalı kapı görevlisinin bana bakmadığı süslü püslü bir otel. Beş sokak daha geçtim, yavaş yavaş burasının bir bakkal dükkânına dalınabilecek bir semt olmadığını fark ediyordum. Ben her köşebaşında sırnaşık garson kızlarla ve tepesi düz şapkalar takmış erkeklerle dolu ucuz New York restoranlarından birini göreceğimi hayal etmiştim, oysa burada her şey kocaman ve parlaktı, kapıların gerisinde insanı bir peynirli omlet ya da bir fincan kahvenin beklediğine dair hiçbir işaret yoktu. Yanımdan geçenlerin çoğu turistti ya da koşuya çıkmış, parlak likralı kıyafetler içinde, kulaklık takıp etrafa ilgisiz kalan, kendilerine kırışık, solgun suratlarıyla bakan evsizlerin yanından hızla geçen haşın, kaslı tiplerdi. Sonunda önüme büyük bir kafe çıktı, zincir kafelerden biriydi, New York'ta erken kalkan herkes sanki içine doluşmuştu, duvardaki hoparlörden hafif müzik duyulurken localarda insanlar telefonlarının üzerine kapanmışlardı ya da neşeli bebeklerini anormal bir şekilde besliyorlardı.

Kapuçino ile bir çörek ısmarladım, daha bir şey söylememe fırsat kalmadan tezgâhtaki adam onu ikiye böldü, ısıttı, sonra üzerine tereyağı sürdü, bütün bunları yaparken arkadaşıyla beyzbol üzerine yaptığı sohbele hiç ara vermemişti. Parayı ödedim, kâğıda sarılı çöreğimi alıp oturdum, bir lokma ısırđım. Saat farkı yüzünden midem kazınıyordu kazınmasına ama yine de bu çörek yediğim en lezzetli şeydi.

Pencerenin önünde oturup yarım saat kadar sabahın erken saatlerindeki **Manhattan sokakını** seyretiltim, ağzım ya yapışkan, tereyağlı çörekle dolu oluyordu ya sıcak, koyu

kahveden haşlanıyordu, her zaman içimden yürüttüğüm monoloğa da fırsat veriyordu (New York'taki bir kafede New York kahvesi içiyorum! New York'taki bir sokakta yürüyorum! Meg Ryan gibi! Ya da Diane Keaton gibi! Gerçek New York'tayım ben!) ve bir an, Will'in iki yıl önce bana açıklamaya çalıştığı şeyi iyice anladım: o birkaç dakika boyunca, ağzım o yabancı olduğu yiyecikle doluyken, gözlerimin önünden yabancı olduğu resimler geçti, sadece içinde bulunduğum anda var oldum. Tam anlamıyla oradaydım, duyularım canlıydı, bütün varlığım çevremdeki yeni deneyimleri kabullenmeye açıktı. Dünyada olabileceğim tek yerdeydim.

Ve sonra, görünürde bir neden yokken yan masadaki iki kadın yumruklaşmaya başladı, kahveler ve pastalarının parçaları masaların üzerinden uçtu, çalışanlar onları ayırmak için koşular. Giysimin üzerindeki kırıntıları silkeledim, çantamı kapadım ve Lavery'nin huzurlu ortamına geri dönme vaktinin geldiğine karar verdim.

2

Ben içeri girerken Ashok balya balya gazeteyi numaralı yığınlar ayırıyordu. Gülümseyerek doğruldu. “Eh, iyi günler, Miss Louisa. New York’taki ilk sabahın nasıldı bakalım?”

“Harikaydı. Teşekkürler.”

“Sokakta yürürken ‘Let The River Run’ şarkısını mı rıldandın mı?”

Olduğum yerde kalakaldım. “Nereden bildin?”

“Manhattan’a ilk kez gelen herkes yapar bunu. Baksana, bazı sabahlar ben bile yapıyorum, üstelik de Melanie Griffith’e *hiç mi hiç* benzemiyorum.”

“Buralarda bakkal yok mu? Bir kahve içebilmek için bir milyon kilometre yürüdüm. Sütü nereden satın alabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Miss Louisa, bana söylemeliydin. Gel buraya.” Masasının arkasını işaret edip bir kapıyı açtı, karanlık bir büroya soktu beni, içerisinin dağınıklığı ve düzensizliği dışarısının pirinç ve mermer dekoruyla tam bir tezat oluşturuyordu. Bir masanın üzerinde bir **öbek güvenlik ekranı**, aralarında da eski bir televizyonla kocaman bir dosya duruyordu, ayrıca

bir kulplu bardak, birkaç tane karton kapaklı kitap ve dişleri dökülmüş, sırtıkan çocukların görüldüğü bir dizi fotoğraf. Kapının arkasında fi tarihinden kalma bir buzdolabı vardı. “İşte. Al şunu. Bana daha sonra bir tane getirirsin.”

“Bütün kapıcılar bunu yapar mı?”

“Hiçbir kapıcı yapmaz. Ama Lavery farklıdır.”

“Peki, insanlar nereden alışveriş yapıyorlar?”

Suratını buruşturdu. “Bu binada oturanlar alışveriş yapmazlar, Miss Louisa. Hatta alışveriş yapmayı *düşünmezler* bile. Yarisının, yiyeceklerin büyü yoluyla geldiğini, pişirilip sofralarına konduğunu düşündüğüne yemin edebilirim.” Arkasına bakıp sesini alçalttı. “Bu binadaki kadınların yüzde sekseninin beş yıldır tek bir kap yemek pişirmediğine bahse girerim. Şunu da bil, bu binadaki kadınların yarısı yemek de yemez, o kadar.”

Ona bakakalınca omuzlarını silkti. “Zenginler senin ve benim gibi yaşamazlar, Miss Louisa. Ve New York’un zenginleri... eh, onlar *hiç kimse* gibi yaşamazlar.”

Süt kutusunu aldım.

“İstediğin her şey buraya getirtilir. Buna alışacaksın.”

Ona Ilaria’yı ve anlaşılan Mrs. Gopnik olmayan Mrs. Gopnik’i, tanışmak üzere olduğum aileyi sormak istiyordum. Ama bana değil, holün öbür tarafına bakıyordu.

“Günaydın, Mrs. De Witt!”

“Bütün bu gazeteler *neden* yerde duruyor? Burası sefil bir gazete bayiiine benzemiş.” Ufak tefek, yaşlı bir kadın, Ashok’un hâlâ boşaltmakta olduğu *New York Times* ve *Wall Street Journal* yığınlarına huysuz huysuz bakıp cık cıkıladı. Saatin erken olmasına rağmen düğüne gider gibi giyinmişti: ahududu pembesi hafif bir manto, kutu şeklinde kırmızı bir şapka ve küçük, kırışık yüzünü gizleyen kocaman bağa bir güneş gözlüğü. Bir tasmanın ucundaki hırıltılı, patlak gözlü

bir buldok, saldırarak gibi bakıyordu bana (en azından bana baktığını düşündüm; emin olamıyordum çünkü gözleri farklı yönlerde dönüyordu). Ashok'un gazeteleri kadının yolundan çekmesine yardım etmek için eğildim ama tam eğilirken köpek öyle bir hırlayarak üstüme atladı ki, geriye sıçradım, az daha *New York Times*'ların üzerine düşüyordum.

"Ah, Tanrı aşkına!" dedi kadının titrek, buyurgan sesi. "Şimdi de köpeğimi sinirlendirdiniz!"

Buldoğun dişlerinin tıslamasını bacağımda hissediyordum. O yakın temas tenimi tir tir titretiyordu.

"Biz dönene kadar bu... bu *döküntü* kaldırılсын lütfen. Bu binanın çökmekte olduğunu Mr. Ovitz'e defalarca söyledim. Bir de Ashok, kapımın önüne bir çöp torbası bıraktım. Lütfen hemen al onu yoksa bütün koridor bayatlamış zambak kokacak. Kim zambak gönderir ki, hediye diye. Cenazeye gönderilir o çiçekler. Dean Martin!"

Ashok şapkasına dokunup selamladı kadını. "Elbette, Mrs. De Witt." Kadın gidene kadar bekledi. Sonra dönüp bacağıma baktı.

"O köpek beni ısırmaaya çalıştı!"

"Evet. Dean Martin o. Yolundan çekilsen iyi olur. Bu binadakilerin en huysuzudur o, dersem sen anla." Gazetelerin üzerine eğildi, sonraki balyayı masanın üzerine kaldırdıktan sonra işine ara verip beni kovaladı. "Sen bunları kafana takma, Miss Louisa. Çok ağır, hem senin yukarıdakilerle çok işin var. İyi günler diliyorum."

Ne demek istediğini sorana kadar gitmişti bile.

O gün göz açıp kapayana kadar geçti. Sabahın geri kalanını küçük odamı düzene sokmakla, banyomu temizlemekle,

ev havası hissettirsin diye Sam'in, annemle babamın, Tre-ena ve Thom'un resimlerini yerleştirmekle geçirdim. Nathan beni Columbus Circle yakınındaki ucuz bir restorana götürdü, orada tekerlek büyüklüğünde bir tabakta yedim yemeğimi ve o kadar çok koyu kahve içtim ki eve yürürken ellerim titriyordu. Nathan işime yarayacak yerleri gösterdi bana; şu bar geç saatlere kadar açıktır, şu yemek kamyon- tinde gerçekten lezzetli falafel yaparlar, şuradaki ATM'den güven içinde para çekebilirsin... Beynimde yeni imgeler, yeni bilgiler dans ediyordu. Öğleden sonra bir ara başımın dön- düğünü, ayaklarımın kurşun gibi ağırlaştığını hissettim, bu yüzden Nathan koluma girerek beni eve geri götürdü. Bina- nın içinin sakın, karanlık olduğu, beni merdivenlerden kur- taran bir servis asansörü bulunduğu için minnet duydum.

"Biraz uyu," dedi Nathan, ben ayakkabılarımı ayağım- dan fırlatırken. "Ben olsam bir saatten fazla uyumazdım, yoksa beden saatin iyice karışır."

"Gopnik'lerin ne zaman geri döneceğini söylemiştin?" Dilim sürçmeye başlamıştı bile.

"Genellikle altı gibi dönerler. Şimdi saat üç, bol zama- nın var. Haydi, gözlerini yum. Kendine geleceksin."

Nathan kapıyı kapattı, ben de şükran duyarak yatağa çöktüm. Tam uykuya dalıyordum ki, eğer sonrayı bekler- sem Sam'le konuşacak durumda olamayacağımı fark et- tim, uyuşukluğumdan bir an sıyrılıp elimi dizüstü bilgi- sayarıma uzattım. *Orada mısın?* diye yazdım messenger uygulamasına.

Birkaç dakika sonra, küçük, fokurtulu bir ses çıkara- rak ekrandaki resim genişledi ve işte Sam karşımdaydı, tren vagonunda, iri gövdesi ekrana doğru eğilmiş olarak. Sam. Paramedik. İnsan dağı. Yeni yeni erkek arkadaş. Bu- dalalar gibi sırttık birbirimize.

“Hey, fıstık! N’aber?”

“İyi!” dedim. “Sana odamı gösterebilirim ama ekranı döndürürken duvarlara toslayabilirim.” Küçük odamı bütün görkemiyle görsün diye bilgisayarı çevirdim.

“Bana güzel görünüyor. İçinde sen varsın.”

Sam’in arkasındaki gri pencereye baktım. Tam olarak canlandırabiliyordum gözümde, yağmur, vagonun damında trampet çalıyor, huzur verici bir şekilde buğulanan cam, ağaçlar, nem ve dışarıda, sular damlayan bir el arabasının altına sığınan tavuklar. Sam bana bakıyordu, gözlerimi kuruladım, keşke biraz makyaj yapmayı unutmasydım dedim içimden.

“İşe döndün mü?”

“Evet. Tam anlamıyla bir hafta sonra işe başlayabileceğimi tahmin ediyorlar. Dikişlerimi patlatmadan bir bedeni kaldıracak güçte olmalıymışım.” Sam ister istemez ellerini karnına, birkaç hafta önce kurşunun girdiği yere götürdü –sıradan bir acil çağrı onu neredeyse öldürmüş, bizim ilişkimizi pekiştirmişti– ve ben iç organlarımı etkileyen, dengemi bozan bir şey hissettim.

“Keşke burada olsaydın,” dedim, elimde olmadan.

“Ben de isterdim. Ama serüveninin ilk günündesin ve her şey güzel olacak. Bir yıl sonra da burada oturacaksın...”

“Orada değil,” diye sözünü kestim, “senin bitmiş evinde.”

“Bitmiş evimde,” dedi. “Ve telefonda senin resimlerine bakacağız, ben de içimden, ah Tanrım, işte yine başlıyor New York’ta geçirdiği günlerle kafamı şişirmeye, diye düşüneneğim.”

“Bana yazacak mısın? Ask dolu, özlem dolu bir mektup, üzerinde yalnızlık çekerken akıttığın gözyaşlarınla?”

"Ah, Lou. İyi mektup yazamadığımı biliyorsun. Ama telefon ederim. Dört haftaya kadar da senin yanında olacağım."

"Tamam," dedim, boğazım tıkanarak. "Peki. Biraz uysam iyi olacak."

"Ben de," dedi. "Seni düşünceğim."

"İğrenç, pornografik bir tarzda mı? Yoksa Nora Ephron tarzı romantik bir şekilde mi?"

"Bunlardan hangisi başımı derde sokmaz?" Gülümse-di. "İyi görünüyorsun, Lou," dedi, bir dakika sonra. "Başın dönmüşe benziyor."

"Başımın döndüğünü hissediyorum. Gerçekten, gerçekten yorgun ama biraz da patlamak isteyen biri gibi hissediyorum kendimi. Biraz karışık." Elimi ekrana koydum, bir saniye sonra o da elini kaldırıp benimkine dayadı. Elinin tenime değdiğini hayal edebiliyordum.

"Seni seviyorum." Bunu söylerken hâlâ biraz utanıyordum.

"Ben de seni. Ekranı öperdim ama sanırım ancak bur-numun içindeki kılları görebilirsin."

Gülümseyerek bilgisayarımı kapattım, birkaç saniye geçmeden uyumuştum bile.

Koridorda biri çığlık atıyordu. Yorgun ve ter içinde uyandım, rüyada mıyım değil miyim anlayamadan doğrulup oturdum. Kapımın dışında gerçekten de bir kadın çığlık atıyordu. İyice karışan kafamın içinden binlerce düşünce, cinayetleri bildiren gazete başlıkları, New York ve bir cinayeti nasıl ihbar edebileceğim geçti. Hangi numarayı aramalıyım? İngiltere'de olduğu gibi 999'u değil.

Beynimi zorladım ama bir şey bulamadım.

"Neden öyle yapayım? O cadılar bana hakaret ederken ben neden burada oturup gülümseyeyim? Onların söylediklerinin yarısını bile duymuyorsun sen! Sen bir erkek-sin! Sanki kulaklarında tıkaç var!"

"Sevgilim, lütfen sakinleş. Lütfen. Şimdi ne yeri ne de zamanı."

"Hiçbir zaman ne zamanı olur ne de yeri! Çünkü burada hep birileri vardır! Seninle kavga edecek bir yerim olsun diye kendime bir daire satın almam gerekecek."

"Bütün bunlara neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum. Sen aslında..."

"Hayır!"

Sert tahta zeminde bir şey parçalandı. Artık iyice ayrılmıştım, kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu.

Derin bir sessizlik oldu.

"Şimdi de bana bunun aileden kalan değerli bir şey olduğunu söyleyeceksin."

Sessizlik.

"Eh, evet, evet, öyleydi."

Boğuk bir hıçkırık. "Umurumda değil! Umurumda değil! Senin aile hikâyen beni boğuyor! Duyuyor musun beni? Boğuyor!"

"Agnes, sevgilim. Koridorda olmaz. Gel, haydi. Bunu daha sonra konuşuruz."

Yatağımın kenarında ses çıkarmadan oturuyordum.

Boğuk iç çekişler devam etti, sonra sesler kesildi. Bekledim, sonra kalkıp parmaklarımın ucuna basarak kapıya gittim, kulağımı yapıştırdım. Hiçbir şey duyulmuyordu. Saate baktım. Öğleden sonra dört kırktı.

Yüzümü yıkadım, hemen üniformamı giydim. Saçlarımı fırçaladım, sonra usulca yatak odamdan çıktım, kori-

dorda yürüyüp köşesini döndüm.

Ve durdum. Koridorun öbür ucunda, mutfağın yanında genç bir kadın cenin gibi tostoparлак olmuştu. Sirtını ahşap duvar kaplamasına dayayan yaşlıca bir adam ona sarılmıştı. Neredeyse oturur gibiydi, bir dizi kıvrılmış, öbürünü uzatmıştı, sanki kadını yakalamış da onun ağırlığıyla yere çökmüştü. Kadının yüzünü göremiyordum ama lacivert bir elbisenin altından uzun, ince bir bacak, pek de zarif denilemeyecek bir şekilde çıkmıştı, sarı saçları yüzünü kapatmıştı. Adama tutunduğu ellerinin eklem yerleri bembeyazdı. Onlara bakakaldım, yutkundum, adam başını kaldırıncı beni gördü. Mr. Gopnik'i tanıdım.

“Daha sonra. Teşekkür ederim,” dedi yumuşak bir sesle.

Sesim boğazımda düğümlendi, aceleyle odama döndüm, kapıyı kapattım, kalp atışlarım kulaklarımda öyle uğulduyordu ki, eminim koridordakiler bu sesleri mutlaka duymuşlardır.

Bunu izleyen bir saat boyunca boş boş televizyona baktım, birbirine kenetlenmiş o iki insanın imgesi başımın içinde yer etmişti. Nathan'a mesaj çekmeyi düşündüm ama ne söyleyebileceğime emin olamadım. Bunun yerine, saat beş elli beşte dışarı çıktım, ara kapıdan çekinerek geçip ana binaya doğru yürüdüm. Uzaktan gelen, mırıltılı konuşmaları takip ederek ve parke zeminde yumuşak adımlar atarak büyük, boş bir yemek salonundan, konuk yatak odasına benzeyen bir yerden ve iki kapalı kapıdan geçtim. Sonunda salona ulaştım ve açık kapının hemen gerisinde durdum.

Mr. Gopnik pencerenin girişinde oturmuş telefonla konuşuyordu, açık mavi gömleğinin kollarını sıvamış-

tı, bir eli başının arkasındaydı. Konuşmasını kesmeden eliyle içeri girmemi işaret etti. Sol tarafımda sarışın bir kadın –Mrs. Gopnik mi?– pembe bir antika kanepede oturuyor, bir iPhone'un üzerine sürekli parmaklarıyla vuruyordu. Giysilerini değiştirmiş gibi görünüyordu, bir an kafam karıştı. Mr. Gopnik telefon konuşmasını bitirene ve gördüğüm kadarıyla birazcık zorlanarak ayağa kalkana kadar sıkıntılı bir durumda bekledim. Daha fazla yürümesin diye ona doğru bir adım attım ve elini sıktım. Eli ılıktı, elimi tutuşu ise hem yumuşak hem sıkıydı. Genç kadın telefonun üzerine hafifçe vurmaya devam ediyordu.

“Louisa. Bir sorun olmadan gelmene sevindim. Umarım ihtiyacın olan her şey vardır.”

Sizin hiçbir şey istemenizi beklemeyen insanlar gibi söylemişti bunu.

“Her şey çok güzel. Teşekkür ederim.”

“Bu benim kızım Tabitha. Tab?”

Kız elini havaya kaldırdı, gülümser gibi yaptı, sonra yine telefonuna döndü.

“Seni karşılamak için Agnes buraya gelemedi, kusuruna bakma. Bir saatliğine yattı. Başı çatlayacak gibi. Uzun bir hafta sonuydu.”

Belli belirsiz bir bezginlik yüzünü gölgeledi ama hemen geçti. Tavrındaki hiçbir şey daha iki saat önce tanık olduğum sahneyi ele vermiyordu.

Gülümsedi. “Evet... Bu gece serbestsin, istediğini yapabilirsin, yarın sabahтан itibaren Agnes nereye gitmek isterse kendisine eşlik edeceksin. Resmi sıfatın ‘asistan’, gün içinde ne yapmak isterse sen ona yardımcı olacaksın. Yoğun bir programı vardır; asistanımdan ailenin programı hakkında sana ~~bilgi vermesini istedim~~ ^{Genişletilmiş Bilgi Verme Arşivi - <https://rantey.org>} bütün değişiklikler sana elektronik postayla bildirilir. Akşam on

civarında kontrol edersen iyi olur, genellikle o saatte son değişiklikleri yaparız. Takımın geri kalanıyla yarın tanışırın.”

“Harika. Teşekkür ederim.” “Takım” dediğini fark etmiştim, bir an gözümün önüne dairenin içinde ağır ağır yürüyen futbolcular geldi.

“Akşam yemekte ne var, baba?” Tabitha ben orada yokmuşum gibi konuşuyordu.

“Bilmiyorum canım. Dışarı çıkacağını söylediğini sanmıştım.”

“Bu gece tekrar şehrin öbür ucuna geçebileceğime emin değilim. Burada kalırım.”

“Nasıl istersen. Ama Ilaria’nın haberi olsun. Louisa, sormak istediğin bir şey var mı?”

Aklıma işe yarar bir şey gelsin diye çabaladım.

“Ah, annem, o küçük resmi bulup bulmadığını sana sormamı istedi. Miró’yu.”

“Tatlım, o konuyu tekrar konuşmak istemiyorum. O resim buraya ait.”

“Ama annem onu kendi seçmiş. Onu özlüyormuş. Sen hoşlanmazdın bile o resimden.”

“Mesele o değil.”

Ağırlığımı bir ayağımdan öbürküne verdim, gitmemin istenip istenmediğine emin olamamıştım.

“Ama mesele *bu*, baba. Annem bir şeyi müthiş özlüyor, sen ondan hoşlanmazdın bile.”

“Onun değeri seksen bin dolar.”

“Para annemin umurunda değil.”

“Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?”

“Sonra meşgulsün sen. Bu işi çözeceğime dair anneme söz verdim.”

Belli etmemeye çalışarak geriye doğru bir adım attım.

“Çözecek bir şey yok. Bu anlaşma on sekiz ay önce sonuca bağlandı. O tarihte her şey halledildi. Ah, sevgilim, geldin demek. Kendini daha iyi hissediyor musun?”

Dönüp baktım. Salona giren kadının çarpıcı bir güzelliği vardı, yüzü makyajsızdı, açık sarı saçları geriye taranıp gevşekçe toplanmıştı. Çıkık elmacıkkemikleri hafifçe çilliydi, gözlerinin biçiminden Slav kökenli olduğu anlaşıyordu. Benimle aynı yaşta olduğunu tahmin ettim. Yalınayak Mr. Gopnik’in yanına gidip onu öptü, elini onun boynunun arkasından geçirdi. “Çok daha iyiyim, teşekkür ederim.”

“Bu, Louisa,” dedi Mr. Gopnik.

“Yeni arkadaşım,” dedi kadın.

“Yeni asistanın,” dedi Mr. Gopnik.

“Merhaba Louisa.” Narin elini uzatıp benim elimi sıktı. Beni baştan aşağı süzdüğünü hissettim, bir şey hesaplar gibiydi, sonra gülümsedi, ben de ister istemez ona gülümsedim.

“İlaria odanı güzel hazırlamış mı?” Sesi yumuşaktı, Doğu Avrupa dillerinin ahengi vardı.

“Çok iyi, teşekkür ederim.”

“Çok iyi mi? Seni memnun etmek ne kadar kolay. O oda malzeme dolabı gibi. Hoşlanmadığın bir şey varsa bize söyle, düzeltirelim. Öyle değil mi, sevgilim?”

“Sen ondan bile küçük bir odada kalmıyor muydun, Agnes?” dedi Tabitha, başını iPhone’undan kaldırmadan. “Babamın bana, o odayı yaklaşık on beş mülteciyle paylaştığını söylediğine eminim.”

“Tab.” Mr. Gopnik’in sesi tatlı bir uyardı.

Agnes küçük bir soluk alıp çenesini havaya kaldırdı. “Aslında benim odam daha küçüktü. Ama o odayı paylaştığım kızlar çok tatlıydı. Bu yüzden sorun olmadı. İnsan-

lar naziklerse, kibarlarsa her şeye katlanabiliyorsun, öyle değil mi, Louisa?”

Yutkundum. “Öyle.”

Ilaria içeri girdi, boğazını temizledi. Üzerinde aynı polo gömlekle aynı koyu renk pantolon vardı, önüne beyaz bir önlük bağlamıştı. Bana bakmadı. “Yemek hazır, Mr. Gopnik,” dedi.

“Bana göre de yemek var mı, Ilaria’cığım?” dedi Tabitha, elini kanepenin arkasına dayayarak. “Ben de yemeğe kalabilirim.”

Ilaria’nın yüz ifadesi ansızın yumuşadı. Karşımdaki sanki bambaşka bir insan olmuştu. “Elbette, Miss Tabitha. Siz kalmaya karar verirsiniz diye pazar akşamları bol tutarım yemekleri.”

Agnes salonun ortasında duruyordu. Bir an yüzünden bir panik ifadesi geçtiğini görür gibi oldum. Çenesini sık-tı. “O zaman Louisa’nın da bizimle yemesini istiyorum,” dedi.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Louisa mı?” dedi Tabitha.

“Evet. Onu yakından tanımamız çok iyi olur. Bu akşam için planın var mıydı, Louisa?”

“E... yok,” diye kekeledim.

“O zaman bizimle yiyorsun. Ilaria, fazladan yemek pişirdiğini söyledin, değil mi?”

Ilaria doğrudan Mr. Gopnik’e baktı ama o telefonuyla meşgul görünüyordu.

“Agnes,” dedi Tabitha, bir an sonra. “Personelimizle yemek yemediğimizi anlıyorsun, değil mi?”

“Bu ‘biz’ kim? Bu konuda bir kurallar kitabı olduğunu bilmiyordum.” Agnes elini uzattı, nikâh yüzüğünü yapmacık bir sakinlikle inceledi. “Sevgilim? Bana bir kurallar

kitabı vermeyi unuttun mu?”

“Saygısızlık etmek istemem, ayrıca Louisa’nın çok hoş biri olduğuna da eminim,” dedi Tabitha, “ama sınırlar vardır. Ve herkesin yararı için konulmuştur.”

“Neyi isterseniz ben seve seve...” diye söze başladım. “Ben neden olmak istemem...”

“Eh, saygısızlık etmek *istemem*, Tabitha ama Louisa’nın yemeği benimle yemesini istiyorum. O benim yeni asistanım ve bundan böyle bütün günlerimiz birlikte geçecek. Bu yüzden onu biraz tanımamın neden sorun olduğunu anlayamıyorum.”

“Sorun yok,” dedi Mr. Gopnik.

“Babacığım ...”

“Sorun yok, Tab. Ilaria, sofrayı dört kişilik hazırlar mısın lütfen? Teşekkür ederim.”

Ilaria’nın gözleri büyüdü. Bana baktı, evin hiyerarşisindeki bu maskaralığı sanki ben planlamışım gibi öfkeyle dudaklarını birbirine bastırmış, ağzı incecik bir çizgi haline gelmişti. Sonra yemek odasına gidip gözden kayboldu, çatal bıçağın ve bardakların tıkırtılarını olduğu gibi duyuyorduk. Agnes soluğunu hafifçe saldı, saçlarını eliyle arkaya attı. Küçük, işbirlikçi bir gülümsemeyle bana baktı.

“Haydi geçelim,” dedi Mr. Gopnik. “Louisa, bir içki alırsın belki.”

Yemek, sessiz ve sıkıntılı geçti. Büyük maun yemek masası, ağır gümüş çatal bıçak takımı ve kristal bardaklar beni büyülemişti ama üniformamla burada uyumsuz kaçıyordum. Mr. Gopnik genellikle pek konuşmadı, iki kez de bürosundan gelen telefonları yanıtlamak için masadan

kalkıp dışarı çıktı. Tabitha iPhone'unu karıştırıyor, bizimle konuşmaktan titizlikle kaçınıyordu, Ilaria kırmızı şarap sosunda pişirilmiş tavuğu garnitürleriyle birlikte sunduktan sonra, servis tabaklarını, annemin dediği gibi, suratı sirke satarak alıp götürdü. Benim tabağımı önüme nasıl da çarparak koyduğunu ve sandalyemin yanından ne zaman geçse sesli sesli soluduğunu belki de bir tek ben fark etmişimdir.

Agnes yemeğine neredeyse el sürmedi. Karşımda oturup en iyi yeni arkadaşımıymışım gibi cesaretle gevezelik etti benimle, gözleri ara sıra kocasına gidiyordu.

"Demek New York'a ilk kez geliyorsun?" dedi. "Başka nerelere gittin?"

"Eee... pek fazla yere değil. Seyahat etmeye geç başladım. Birkaç yıl önce Avrupa'da sırt çantamla dolaştım, ondan önce de... Mauritius'a gittim. Bir de İsviçre'ye."

"Amerika çok farklı. Biz Avrupalılar için her eyaletin kendine özgü bir havası olduğunu düşünüyorum. Leonard'la birlikte pek az yere gittim ama sanki farklı ülkelere gitmek gibiydi. Burada olduğun için heyecanlı mısın?"

"Çok heyecanlıyım," dedim. "New York'un sunacağı her şeyden yararlanmaya kararlıyım."

"Tıpkı senin gibi, Agnes," dedi Tabitha, tatlı tatlı.

Agnes ona aldırmadı, gözlerini benden ayırmadı. İnsan büyüleyecek güzellikteydi gözleri, kenarlara doğru daralıp uçları yukarı dönüyor, narin birer nokta haline geliyorlardı. Ona bakarken ağzımın açık kalmaması için kendimi iki kez uyarmam gerekti.

"Ailenden söz etsene bana. Erkek ya da kız kardeşlerin var mı?"

Elimden geldiğince anlattım ailemi, anlatırken de Addam'lara değil de Walton'lara benzetmeye çalıştım.

“Şimdi kız kardeşin Londra’da, senin dairende mi oturuyor? Oğluyla birlikte mi? Buraya seni ziyarete gelecek mi? Ya annenle baban? Seni özlerler mi?”

Babamın ayrılırken söylediği geldi aklıma: “Dönmek için acele etme, Lou! Senin eski yatak odanı jakuziye çevireceğiz!”

“A, evet. Hem de çok.”

“Ben Kraków’dan ayrılınca annem iki hafta ağlamıştı. Erkek arkadaşın var mı?”

“Evet. Adı Sam. Kendisi paramedik.”

“Paramedik ha! Doktor gibi mi? Ne kadar hoş. Bana resmini göster. Resimlere bakmayı severim.”

Cebimden telefonumu çıkardım ve Sam’in en sevdiğim resmini bulana kadar albümü karıştırdım, koyu yeşil üniformasıyla evin üstündeki terasta otururken çekilmiş bir fotoğraftı. İşinden yeni dönmüştü, bir fincan çay içerken bana gülümsüyordu. Arkasında görünen güneş iyice alçalmıştı, o resme bakarken orada neler hissettiğimi eksiksiz hatırladım, arkamdaki çıkıntıda duran çayım soğuyordu, ben durmadan resim çekerken Sam de sabırla bekliyordu.

“Ne kadar yakışıklı! O da New York’a gelecek mi?”

“E, hayır. Bir ev yaptırıyor, bu yüzden durum biraz karışık. Hem işi de var.”

Agnes gözlerini iri iri açtı. “Ama gelmeli! Ayrı ülkelerde yaşayamazsınız! Burada, senin yanında değilse erkeğini nasıl sevebilirsin ki? Ben Leonard’dan uzak kalamam. İki günlük iş gezisine gitmesinden bile hoşlanmıyorum.”

“Evet, asla pek uzağında olmamayı sağlamak *isterdin* sanırım,” dedi Tabitha. Mr. Gopnik başını tabağından kaldırıp baktı, gözleri karısıyla kızı arasında gidip geldi ama hiçbir şey söylemedi.

“Yine de,” dedi Agnes, dizlerinin üzerindeki peçeteyi

düzeltilirken, “Londra pek de uzakta değil. Hem aşk aşktır. Doğru değil mi, Leonard?”

“Kesinlikle öyledir,” dedi Mr. Gopnik, karısının gülümsemesi karşısında yüzü bir an yumuşadı. Agnes elini uzatıp onun elini okşadı, ben de hemen gözlerimi tabağıma eğdim.

Bir an odada çıt çıkmadı.

“Aslında eve gitsem diye düşünüyorum. Biraz midem bulanıyor da.” Tabitha sandalyesini gıcırdatarak geriye itti, peçetesini tabağına bıraktı, beyaz keten bir anda kırmızı şaraplı sosu emmeye başladı. Peçeteyi kurtarma dürtümü engellemem gerekti. Tabitha kalkıp babasının yanağını öptü. Babası da boşta olan elini uzatıp kızının kolunu okşadı.

“Hafta içinde konuşuruz, babacığım.” Döndü. “Louisa... Agnes.” Başıyla kısa bir selam verip odadan çıktı.

Agnes onun arkasından baktı. Ağzının içinden bir şeyler mırıldanmış olabilir ama Ilaria benim tabağımla çatal ve bıçağımı öyle vahşi bir gürültü çıkararak topluyordu ki doğru işitip işitmediğimi anlayamadım.

Tabitha gittikten sonra Agnes’in içindeki bütün mücadeleye de silinmiş gibiydi. Oturduğu yerde sanki bitkince büzülmüştü, omuzları ansızın çökmüş, başı öne sarkınca köprücük kemiklerindeki çukurlar iyice ortaya çıkmıştı. Ayağa kalktım. “Artık odama dönsem iyi olacak. Yemek için çok teşekkürler. Çok lezzetliydi.”

Kimse bana kal demedi. Mr. Gopnik kolunu maun masanın üzerinden uzatmış karısının elini oksuyordu. “Sabah görüşürüz, Louisa,” dedi, bana bakmadan. Agnes ona

bakıyordu, yüzü sıkıntılıydı. Yemek odasından çıktım, Ilaria'nın mutfaktan üzerime fırlattığını hissettiğim gizli hançerlerden kurtulmak için mutfak kapısının önünden hızla geçip odama koştum.

Bir saat sonra Nathan bana bir mesaj yolladı. Brooklyn'de arkadaşlarıyla bira içiyormuş.

Duyduğuma göre ateşle vaftiz edilmişsin. İyi misin?

Karşılığında eğlenceli bir şey yazacak enerjim yoktu. Ya da olanları nereden öğrendiğini ona soracak.

Onları tanıyınca işin daha kolay olacak. İnan.

Sabah görüşürüz, diye yanıt yazdım. Kısa bir an içime bir kaygı düştü –nasıl bir iş açıyordum başıma ben?– sonra kendimi azarladım ve yatıp uyudum.

O gece rüyamda Will'i gördüm. Pek seyrek girerdi rüyama; ilk günlerde onu o kadar çok özlerdim ki içime bir kurşun saplanmış gibi hisseder ve onu rüyamda görmek beni üzerdi. Sam'le tanışınca bu rüyaları görmez oldum. Ama işte yine, geceyarısından sonraki saatlerde görmüştüm onu, sanki kanlı canlı gözlerimin önündeydi. Bir arabanın, Mr. Gopnik'inki gibi pahalı, siyah bir limuzinin arka koltuğunda oturuyordu, ben de onu sokağın karşı tarafından görüyordum. Ölmediğini, gitmediğini görünce bir anda içim rahatlamıştı, nereye gidecekse gitmemesi gerektiğini içgüdüsel olarak anlamıştım. Onu durdurmak benim görevimdi. Ama ne zaman o kalabalık caddenin karşısına geçmeye kalkışsam önümde fazladan bir sıra

araba daha belirliyordu, öyle hızlı geçiyorlardı ki Will'in yanına gidemiyordum, adını seslenince araba motorlarının gürültüsü sesimi bastırıyordu. İşte oradaydı, hemen yakınımda, pürüzsüz teni karamel rengindeydi, dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme oynayıyordu, sürücüye benim duyamadığım bir şey söylüyordu. Son anda benimle göz göze geldi –gözleri çok az irileşti– ter içinde uyandım, yorganı bacaklarıma dolamıştım.

3

Kimden: BusyBee@gmail.com

Kime: Samfielding1@gmail.com

Bunu aceleyle yazıyorum -Mrs. G'nin piyano dersi var şu anda- ama sana her gün e-posta göndermeye çalışacağım, böylece en azından sohbet ediyormuşuz gibi hissedirim. Seni özledim. Lütfen yanıt yaz. e-postalardan nefret ettiğini söylediğini biliyorum ama hatırım için. Lütfeeeeen. (Şimdi benim yalvaran yüzümü gözünün önüne getirmelisin.) Ya da biliyorsun, MEK-TUPLARI!..

Seni seviyorum,

Lxxxxxx

"Günaydınlar!"

Daracık kırmızı likra kıyafetli, iriyarı bir siyahi Amerikalı, ellerini beline dayamış, karşımda duruyordu. Mutfak kapısının eşiğinde, üzerimde tişörtüm ve külotumla, gözlerimi kırpıştırarak kalakaldım, şaşkın şaşkın acaba

rüyada mıyım ve kapıyı kapatıp tekrar açarsam adam hâlâ orada olacak mı diye düşündüm.

“Miss Louisa olmalısınız, değil mi?” İri bir el uzanıp elimi tuttu, öyle bir hevesle sıktı ki ister istemez olduğum yerde yaylandım. Saati me baktım. Yo, gerçekten de altıyı çeyrek geçiyordu.

“Ben George’um. Mrs. Gopnik’in spor hocası. Bizimle geleceğinizi duydum. Heyecanla bekliyorum.”

Birkaç saatlik huzursuz uykudan sonra uyanmış, uykunun içine dalan karmakarışık rüyalarından sıyrılmaya çalışırken otomatik pilot gibi yalpalayarak koridordan geçmiştim, kafein peşindeki bir zombiye benziyordum.

“Tamam, Louisa! Susuz kalmamalıyız!” Yan taraftan iki şişe su aldı. Ve çıkıp gitti, koridorda zıplaya zıplaya yürüyüp kayboldu.

Kendime bir kahve aldım, ayakta durup onu yudumlar-ken Nathan girdi içeri, giyinmiş, güzel kokular sürmüştü. Çıplak bacaklarıma baktı.

“Az önce George’la tanıştım,” dedim.

“Kalça kasların hakkında sana öğretemeyeceği şey yoktur. Koşu ayakkabıların var, değil mi?”

“Hıh!” Kahvemden bir yudum aldım ama Nathan ben-den yanıt bekliyordu. “Nathan, koşma konusunda bana bir şey söyleyen olmadı. Ben koşmam. Yani spora karşı bir tipim, köşe minderi gibiyim. Biliyorsun.”

Nathan koyu bir kahve koydu kendine, sonra kahve ka-bını tekrar makineye yerleştirdi.

“Ayrıca bu yılın başında bir binadan düştüm. Hatır-lıyor musun? Her tarafım çatladı.” Şimdi o geceyle ilgili şaka yapabiliyorum, hâlâ Will’in yasını tuttuğum günler-de, sarhoş bir durumdayken Londra’daki evimin korkuluk duvarından kayıp düşmüştüm. Kalçamdaki sancılar bana

bunu sürekli hatırlatıyordu.

“İyisin sen. Mrs. G.’nin de asistanısın. Senin görevin, her an onun yanında olmak, arkadaş. Koşmanı isterse koşacaksın.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Ah, böyle panikleme. Seveceksin bu işi. Birkaç hafta geçmeden tam formunda olursun. Burada herkes böyle yapıyor.”

“Saat sabahın altı on beşi.”

“Mr. Gopnik saat beşte ayaktadır. Fizyoterapisi yeni bitti. Mrs. G. biraz yatakta kalmayı sever.”

“Saat kaçta koşacağız peki?”

“Yediye yirmi kala. Ana girişte buluşursun onlarla. Görüşürüz!”

Elini kaldırdı ve gitti.

Agnes elbette sabahları daha da iyi görünen kadınlardan: yüzü makyajsız, yüzünün kenarları biraz bulanık görünse de objektife vazelin sürülmüş gibi seksi bir havada. Saçlarını gevşek bir atkuyruğu yapmıştı, dar bodysi ve koşu pantolonuyla iş saatleri dışındaki top modeller gibi rahat bir görünümdeydi. Güneş gözlüğü takmış altın rengi bir yarış atı gibi koridorda uzun adımlarla ilerledi, konuşmak için saat çok erken dercesine zarif elini kaldırarak selam verdi. Benim üstümde sadece şort ve kolsuz bir tişört vardı, ki bu kılığın beni etine dolgun bir ameleye benzettiğinden kuşkulanıyordum. Koltuk altlarımı temizlemediğimi düşünüp biraz kaygılandığım için dirseklerimi iki yanına yapıştırdım.

“Günaydın, Mrs. G!” George yanımda belirdi ve Agnes’e bir su şişesi verdi. “Hazır mısınız?”

Agnes başını salladı.

“Siz hazır mısınız, Miss Louisa? Bugün 6,5 kilometre yapacağız. Mrs. G. ayrıca karın bölgesini çalıştıracak hareketler yapmak istiyor. Siz ısınma hareketleri yaptınız, değil mi?”

“Ee, ben...” Suyum da yoktu, şişem de. Ama yola koyulduk.

“Güne enerjik başlamak” sözünü duymuştum ama George’u görene kadar ne anlama geldiğini tam olarak anlamamıştım. Sanki saatte altmış kilometre hızla gidermiş gibi ilerledi koridorda, artık asansöre binerken yavaşlarız derken zemine kadar olan dört kat merdiveni inmemiz için koridorun sonundaki iki kanatlı kapıyı açtı. Lobiden ve Ashok’un yanından rüyada gibi geçtik, onun boğuk sesli selamını almaya ancak zaman buldum.

Ulu Tanrım ama bu saatte de bu yapılır mıydı? Fayton atı gibi zorlanmadan koşan o ikisinin peşinden gittim ama arkada kalıyordum, benim kısa adımlarım onlarınkine uymuyordu, her adım atışımda kemiklerim gıcırıyordu, yoluma çıkan kamikaze yayaların arasından kıvrılarak geçerken durmadan mırıl mırıl özür diliyordum. Koşmak, eski sevgilim Patrick’e göre bir şeydi. Lahanaya benzetiyordum koşmayı, bir şeyin var olduğunu bilirsiniz ve büyük olasılıkla size iyi de gelir ama ne yalan söyleyeyim, hayat bir yere saplanıp kalamayacağımız kadar kısa olacaktır hep.

Haydi ama yapabilirsin, dedim kendime. Bu senin ilk “evet de!” anın. *New York’ta koşuyorsun! Yepyeni birisin şimdi!* Birkaç mükemmel dakika boyunca neredeyse inanıyordum buna. Trafik durdu, kavşaktaki ışık değişti,

kaldırımın kenarında bekledik, George ile Agnes ayak parmaklarının uçlarında hafif hafif yaylanıyorlardı, ben se görünmeden arkalarındaydım. Sonra karşıya geçip Central Park'a girdik, yol ayaklarımızın altında kayboldu, şehrin göbeğindeki yeşil vahaya adım attığımızda trafiğin gürültüsü de azalıp duyulmaz oldu.

Parka gireli bir buçuk kilometre kadar olmuştu ki bunun iyi bir fikir olmadığını anladım. Şimdi yarı koşup yarı yürüyor olsam da soluğum kesilmeye başlamıştı, kalçam da yakın geçmişteki sakatlıkları hatırlatıyordu bana. Yıllardır koştuğum en uzak mesafe, yavaşlayan bir otobüsle aramdaki on beş metre olmuştu, üstelik otobüsü de kaçırmıştım. Başımı kaldırıp baktığımda George ile Agnes'in koşarken bir yandan da konuştuklarını gördüm. Ben so-luk alamıyordum, onlarsa ciddi ciddi sohbet ediyorlardı.

Babamın bir arkadaşı geldi aklıma, koşarken kalp krizi geçirmişti. Babam da bu olayı hep, sporun insana neden yaramadığını açıkça gösteren bir örnek olarak kullanmıştı. Ben neden söylememiştim sakatlıklarımı onlara? Parkın tam ortasında ciğerlerim sökölürcesine öksürecek miydim şimdi?

"Siz iyi misiniz, Miss Louisa?" George döndü, geriye doğru koşmaya başladı.

"İyiyim!" Başparmağımı neşeyle havaya kaldırdım.

Central Park'ı hep görmek istemişim. Ama böyle değil. Kendimden geçip yere düşsem ve işe başladığım ilk gün ölsem neler olur acaba diye düşündüm. Beni nasıl götürürlerdi eve? Birbirinin aynısı üç bebekle dolaşırken önüme çıkan bir kadına çarpmamak için yana çekildim. *Lütfen Tanrım*, diye içimden dua edip etkilemeye çalıştım önümde hiç zorlanmadan koşan o iki çocuğu. *Birinin yere düşsün, n'olur. Bacağınız kırılmasın tabii, sadece biraz burkulsun.*

Yirmi dört saat sonra geçen ve bir kanepeye uzanıp televizyonda gündüz programlarını izlemenizi gerektiren türden bir şey olsun.

Arayı açıyorlardı ama elimden bir şey gelmezdi. Hangi parkta tepeler olur ki? Karısının yanından ayrıldım diye Mr. Gopnik küplere binecekti. Agnes benim bir arkadaş değil de aptal, bodur bir İngiliz kadını olduğumu düşünecekti. Daha iyi koşu kıyafeti olan uzun boylu ve çok güzel birini işe alacaklardı.

İşte yaşlı adam tam o anda koşarak yanımdan geçti. Başını çevirip bana baktı, sonra kondisyon takip aletine göz atıp, kulaklarında kulaklıklar, parmak uçlarına basarak, hızla yoluna devam etti. Yetmiş beş yaşlarında olmalıydı.

“Haydi *ama*.” Gitgide uzaklaşmasını seyrettim. Sonra gözüme atla araba ilişti. Sürücüye yetişene kadar koştum. “Hey! Hey! Şu insanların koştuğu yere kadar hemen gidebilir misiniz acaba?”

“Hangi insanlar?”

Çok uzakta minicik görünen iki kişiyi gösterdim. Onlara baktı, sonra omuzlarını silkti. Faytona bindim, sürücü dizginleri hafifçe sallayarak atını hızlandırırken ben de adamın arkasına sinip gizlendim. Pek de planladığım bir başka New York serüveni bu, diye düşündüm, adamın arkasına büzülürken. Öndekilere yaklaşıncı beni indirmesi için sırtına dokundum. Olsa olsa beş yüz metre gelmiştik ama en azından onlara yaklaştım. Arabadan atlamaya hazırlandım.

“Kırk papel,” dedi sürücü.

“Ne?”

“Kırk papel.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sadece beş yüz metre geldik!”

“Fiyat bu, bayan.”

İkisi hâlâ sohbetে dalmış durumdaldardı. Arka cebimden iki tane yirmilik banknot çıkardım, adamın suratına fırlattım, sonra faytonun arkasına çömelip koşmaya başladım, tam o anda George arkasına dönüp beni gördü. Sanki onca zamandır arkalarındaymışım gibi yine başparmağımı neşeyle havaya kaldırdım.

Sonunda George bana acıdı. Topalladığımı ve geride kaldığımı görmüştü, o sırada Agnes gerinme hareketleri yapıyor, uzun bacaklarını iki eklemli bir flamingo gibi geri yordu. “Miss Louisa! İyi misiniz?”

En azından konuşanın George olduğunu varsaydım. Gözlerime giren ter damlaları yüzünden etrafımı görmüyordum. Durdum, ellerimi dizlerime dayadım, göğsüm hızla inip kalkıyordu.

“Bir sorun mu var? Yüzünüz kızarmış görünüyor.”

“Biraz... paslanmışım,” dedim soluk soluğa. “Kalçamda... sorun.”

“İncitmiş miydiniz? Keşke söyleseydiniz!”

“Hiçbir şeyi... kaçırmak istemedim!” dedim, ellerimle gözlerimi silerken. “Ama daha beter oldu.”

“Nereniz?”

“Sol kalçam. Kırık. Sekiz ay önce.”

Ellerini kalçalarımaya koydu, sonra nasıl döndüğünü hissedebilmek için sol bacağımı arkaya ve öne götürdü. Ürküp geri çekilmemeye çalıştım.

“Biliyor musunuz, bence bugün daha fazla bir şey yapmayın.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ama ben ...”

“Hayır, siz geri dönün, Miss Louisa.”

“Eh, madem ısrar ediyorsunuz. Ne kadar moral bozucu.”

“Sizinle evde buluşuruz.” Sırtıma öyle sertçe vurdu ki az daha yüzüstü yere kapaklanıyordum. Sonra ikisi, neşeyle el sallayarak uzaklaştılar.

“İyi vakit geçirdin mi, Miss Louisa?” diye sordu Ashok, kırk beş dakika sonra topallayarak içeri girerken. “İnsan Central Park’ta kaybolabilir.”

Terden sırtıma yapışmış tişörtümü çekistirmek için durdum. “Harikaydı. Çok sevdim.”

Dairemize girdiğimde Agnes ile George’un benden yirmi dakika önce dönmüş olduklarını gördüm.

Mr. Gopnik bana Agnes’in programının yoğun olduğunu söylemişti. Ne bir işi ne de çocuğu olduğu düşünülürse gerçekten de tanıdığım en meşgul insan sayılırdı Agnes. George gittikten sonra kahvaltı için yarım saatimiz vardı (Agnes için kurulan sofrada yumurtanın beyazıyla hazırlanmış bir omlet, biraz çilek ve gümüş bir kap içinde kahve vardı; bense Nathan’ın benim için personel mutfağına bıraktığı bir çöreği alalacele yedim), sonra Mr. Gopnik’in çalışma odasında onun asistanı Michael ile yarım saat çalıştık, o hafta Agnes’in katılacağı etkinlikleri not ettik.

Mr. Gopnik’in bürosu, erkeksilik gözetilerek özenle hazırlanmış bir mekândı: duvarlar koyu renk lambri kaplıydı ve dopdolu kitaplıklar vardı. Bir çay masasının

etrafındaki yumuşak koltuklara oturduk. Arkamızda, Mr. Gopnik'in aşırı büyük çalışma masasında birkaç telefon ve ciltli not defterleri duruyordu; Michael ara sıra Ilaria'dan o nefis kahvesinden getirmesi istiyor, kadın da getiriyor ama gülümsemesini sadece Michael'a saklıyordu.

Gopnik'lerin yardım vakfının bir toplantısının olası içeriğinin üzerinden geçtik, ayrıca çarşamba günkü bir yardım yemeğinin, bir anma için verilecek öğle yemeğinin ve perşembe günkü bir kokteyl resepsiyonunun, bir resim sergisinin ve cuma günü Lincoln Center'daki Metropolitan Operası'nda verilecek bir konserin üzerinden de. "Sakin bir hafta, demek ki," dedi Michael, iPad'ine göz atarak.

Agnes'in bugünkü programında, saat onda bir kuaför randevusu (haftada üç kez oluyordu bu), bir dışçı randevusu (rutin temizlik), eski bir çalışma arkadaşıyla öğle yemeği ve bir iç mimarla randevu vardı. Saat dörtte piyano dersi vardı (haftada iki kez oluyordu), beş buçukta da egzersiz bisikleti dersi; ondan sonra Midtown'daki bir restoranda Mr. Gopnik'le baş başa akşam yemeği yiyecekti. Benim işim saat altı buçukta bitecekti.

Günün programı Agnes'in hoşuna gitmiş gibiydi. Ya da koşmaktı hoşuna giden. Üstünü değiştirip bir kot pantolon ve beyaz gömlek giymişti, gömleğin yakasından iri bir pırlanta kolye görünüyordu, yürürken bulut gibi hafif bir parfüm kokusu sarıyordu çevresini. "Her şey tamam görünüyor," dedi. "Peki. Birkaç telefon etmeliyim." Daha sonra kendisini nerede bulacağını bilmemi bekliyordu herhalde.

"Eğer emin olamazsan, holde bekle," diye fısıldadı Michael, Agnes giderken. Gülümsedi, profesyonel yapmacık tavrı bir an gitmişti üzerinden. "İşe ilk başladığımda onları nerede bulacağımı hiç bilemezdim. Bizim görevimiz, bize ihtiyaçları olduğunu düşündükleri anda ortaya çık-

maktır. Ama tabii, banyoya kadar da peşlerinden gitmeyiz.”

Yaşça benden pek büyük görünmüyordu Michael ama annelerinin rahminden yakışıklı, uyumlu renklerle ve mükemmel cilalı ayakkabılarla çıkan insanlardan birine benziyordu. Acaba New York’ta benim dışımda herkes böyle miydi? “Ne kadar zamandır burada çalışıyorsun?”

“Bir yıldan biraz fazla oldu. Benden önceki özel sekreterlerini işten çıkarmak zorunda kalmışlar, çünkü...” Sustu, biraz tedirgin görünüyordu. “Eh, yeni bir başlangıç filan. Bir süre sonra da ikisi için tek asistanla işin yürümeyeceğine karar verdiler. Sen de burada devreye girdin. Öyleyse, hoş geldin!” Elini uzattı.

Tutup sıktım. “Buradan memnun musun?”

“Seviyorum. Mr. Gopnik’e mi karısına mı daha çok âşığım, bilemiyorum.” Sırıttı. “Kocasını çok akıllı. Ve çok yakışıklı. Karısı da bir bebek.”

“Onlarla birlikte koşuyor musun?”

“Koşmak mı? Şaka mı ediyorsun?” Ürperdi. “Terlemekten hoşlanmam. Nathan olursa başka. Öff öff. Onunla birlikte terlerim. Muhteşem biri değil mi? Omzumla ilgilenmeyi önerdi ve ben de o *anda* âşık oldum. Nasıl oluyor da sen o nefis Avustralyalıyla yatmadan onunla birlikte o kadar uzun çalışabildin?”

“Ben...”

“Anlatma. Öyle olduysa bile bilmek istemiyorum. Arkadaş kalmalıyız. Tamam. Şimdi Wall Street’e gitmem gerek.”

Bana bir kredi kartı verdi (‘Acil durumlar için, kendinkini hep unutur. Bütün ekstreler kocasına gider’), bir de tablet, sonra da PIN kodunu nasıl gireceğimi gösterdi. “İhtiyacın olan bütün numaralar burada var. Ve günlük

programla ilgili her şey de şurada,” diyerek işaretparmağıyla ekranı kaydırды. “Herkes renkli kodlanmıştır; görüyor musun, Mr. Gopnik mavidir, Mrs. Gopnik kırmızı, Tabitha da sarı. Artık bu evde yaşamadığı için Tabitha’nın günlük programını biz yapmıyoruz ama ortak katılacakları tröst ya da vakıf toplantıları gibi aile etkinlikleri olacaksa buraya gelip gelmeyeceğini bilmenin yararı var. Sana özel bir e-posta adresi aldım, eğer değişiklikler varsa ve ekranlarımıza işlemişsek, bunları desteklemek için birbirimize bildireceğiz. Her şeyi iki kez kontrol etmelisin. Mr. Gopnik’i delirtmesi kesin olan tek şey, ikisinin programlarında uyumsuzluk olmasıdır.”

“Tamam.”

“Her sabah Mrs. Gopnik’e gelen postaya bakacak ve neler katılmak istediğı üzerinde çalışacaksın. Bazen onun hayır dediğı ama kocasının ısrarıyla kabul ettiğı programlar oluyor, dolayısıyla seninle karşılıklı kontrol etmemiz gerek. Bu yüzden hiçbir şeyi atma. İki küme halinde tut.”

“Kaç davet gelir?”

“Aklın almaz. Gopnik’ler, bir numaradır. Yani her yere davet edilirler ve hemen hemen hiçbirine gitmezler. İki numaradakiler, keşke yarısı kadarına davet edilsem de-yip davet edildikleri her yere gidenlerdir.”

“Peki ya üç numara?”

“Beleşçiler. Onlar dürüm satan kamyonetin açılışına bile giderler. Her türlü davette bulursun onları.” İç geçirdi. “Çok rahatsız edici.”

Ajanda sayfasını gözden geçirdim, bu haftaya odaklandım, gözüme ürkütücü bir renkler curcunası gibi göründü. Yılgınlığımı belli etmemeye çalıştım.

“Kahverengi nedir?”

“Onlar Felix’in randevuları. Kedi.”

“Kedinin de kendi ajandası mı var?”

“Sadece kedi kuaförü, veteriner randevuları, diş bakımı filan. Aa, yo, bu hafta davranış eğitimi de var. Yine Zieg’lerin üzerine pislemiş olmalı.”

“Peki ya mor kim?”

Michael sesini alçalttı. “Eski Mrs. Gopnik. Bir davetin yanında mor bir işaret görürsen, bu onun da katılacağı anlamına gelir.” Tam bir şey daha söyleyecekti ki telefonu çaldı.

“Evet, Mr. Gopnik... Evet. Elbette... Evet, yaparım. Hemen geliyorum.” Telefonunu yine çantasına koydu. “Peki. Gitmem gerek. Ekibe hoş geldin!”

“Kaç kişiyiz bu ekipte?” dedim ama o ceket kolunda, koşarak kapıdan çıkıyordu bile.

“İlk Morlu Olay iki hafta sonra. Tamam mı? Sana e-posta gönderirim. Dışarı çıkarken normal kıyafet giy! Yoksa Whole Foods süpermarketinde çalıştığını sanırlar.”

O gün nasıl geçti bilmiyorum. Yirmi dakika sonra bina-
dan çıktık, bizi bekleyen arabaya binip birkaç sokak ötedeki
gösterişli bir salona gittik; ben bütün hayatı içi krem rengi
deri döşeli kocaman siyah arabalara binip inmekle geçmiş
biri gibi görünmeye çabalıyordum. Kendi saçları cetvelle
ölçülerek kesilmiş benzeyen bir kadın Agnes’in saçlarını
yıkayıp şekil verirken ben salonun bir kenarında oturdum;
bir saat sonra araba bizi dişçi randevusuna götürdü, orada
da bekleme odasında oturdum. Nereye gitsek içerisi sessiz,
zevkli ve aşağıdaki sokakların çılgınlığından dünyalar ka-
dar uzaktı. Gösterişsiz kıyafetlerimden biri vardı sırtımda:
üzerinde çıpalar olan bir bahriyeli bluzu, çizgili, dar bir etek;

ama endişelenmeme gerek yokmuş: nereye gitsem görünmez oluyordum. Sanki alnımda “PERSONEL” diye bir dövme vardı. Diğer özel asistanları fark etmeye başladım, dışarıda, ellerinde cep telefonları dolaşıyor ya da ellerinde kuru temizlemeden aldıkları giysiler ve karton kutularda özel kahvelerle koşturuyorlardı. Acaba Agnes’e kahve teklif etsem mi yoksa iş heveslisi gibi listelerdeki işlerin yanına işaretler mi koysam diye düşündüm. Çoğunlukla neden orada olduğumu bilemiyordum. Her şey, ben olmadan da tıkır tıkır işliyordu. Sanki canlı bir kalkan gibiydim yalnızca; Agnes’le dünyanın geri kalanı arasında portatif bir bariyer.

Bütün bunlar olurken Agnes’in dikkati başka yerdedi, ya cep telefonunda Lehçe konuşuyor ya da tabletime not almamı istiyordu: “Leonard’ın gri takım elbisesinin temizlenip temizlenmediğini Michael’a sormalıyız. Givenchy elbisem için belki Mrs. Levitsky’ye telefon etmen gerekir, onu son giydiğimden beri biraz kilo vermiş olabilir. Belki iki-üç santim daraltabilir.” Kocaman Prada çantasının içine baktı, plastik bir kılıftaki hapları çıkarıp içinden iki tanesini ağzına attı. “Su?”

Sağa sola bakındım, kapının içindeki cepte bir şişe buldum. Kapağını açıp Agnes’e uzattım. Araba durdu.

“Teşekkür ederim.”

Şoför –gür siyah saçlı, yürürken gıdısı titreyen orta yaşlı bir adamdı– arabadan inip kapıyı açtı. Agnes, kapısındaki görevlinin kendisini eski bir dost gibi karşıladığı restoranın içinde gözden kaybolunca ben de onun arkasından gitmeye davrandım ama şoför kapıyı kapattı. Arka koltukta kalakaldım.

Bir dakika kadar oturdum orada, ne yapmam gerektiğini bilemiyordum.

Telefonuma göz attım. Civarda sandviççi var mı diye

camdan dışarı baktım. Ayaklarımla yerde tempo tuttum. Sonunda öndeki koltukların arasından başımı uzattım. "Babam meyhaneye giderken kız kardeşimle beni arabada bırakırdı. Bize kolayla bir paket soğan turşulu Monster Munch cipsi getirirdi, böylece bunlar bizi üç saatliğine oyalardı." Parmaklarımla dizime vurdum. "Şimdi olsa, size çocuk istismarı yapıyorsunuz deyip işinizi bitirirlerdi. Tekrar söyleyeyim, Monster Munch cipsi bizim en sevdiğimiz atıştırmalıktı. Haftanın en güzel saatleriydi."

Şoför hiçbir şey söylemedi.

Biraz daha öne eğildim, şimdi yüzlerimizin arasında birkaç santim kalmıştı.

"Söylesene. Genellikle ne kadar sürer bu?"

"Gerektiği kadar." Gözleri benden aynaya gitti.

"Ve sen de o zaman boyunca burada bekler misin?"

"Görevim bu."

Bir an öyle oturdum, sonra öndeki koltuğa elimi uzattım. "Ben Louisa'yım. Mrs. Gopnik'in yeni asistanı."

"Tanıştığıma memnun oldum."

Arkaya dönmedi. Bana söylediği son sözler bunlar oldu. Müzik sistemine bir CD koydu. "*Estoy perdido*," dedi bir kadın, İspanyolca. "*¿Dónde está el baño?*"

"Ehs-TOY pehr-DEE-doh. DOHN-deh ehs-TA el BAH-neo." Şoför sözleri tekrarlıyordu.

"*¿Cuánto cuesta?*"

"KooAN-to KWEHS-ta," oldu şoförün verdiği karşılık.

Bir sonraki saati arabanın arka koltuğunda oturup iPad'ime bakarak geçirdim, şoförün dil çalışmalarını dinlememeye çalışıyor, acaba ben de yararlı bir şey yapsam mı diye düşünüyordum. Sormak için Michael'a e-posta gönderdim ama o, "Öğle tatilindesin tatlım, tadını çıkar! Xx" diye yazmakla yetindi.

Yemek yemediğimi ona söylemek hoşuma gitmedi. İçinde beklediğim arabanın sıcaklığında yine yorgunluk çöktü üzerime. Başımı cama dayadım, ta içimden kendimi böyle paramparça hissetmemin normal olduğunu söylüyordum. *Yeni dünyanda biraz rahatsızlık hissedeceksin. Konfor alanından çıkmak insana hep biraz tuhaf gelir.* Will'in yazdığı son mektup çok uzaklardan gelir gibi yankılanıyordu içimde.

Ve sonra boşluk.

Kapı açılırken irkilerek uyandım. Agnes, yüzü bembeyaz, çenesi kasılmış durumda arabaya biniyordu.

"Her şey yolunda mı?" dedim, doğrulup oturarak ama yanıt vermedi.

Hiç konuşmadan yola çıktık, arabanın içindeki sakın hava birden gerginleşip ağırlaşmıştı.

Agnes bana döndü. Bir şişe su bulup ona gösterdim.

"Sigaran var mı?"

"Aa... yok."

"Garry, sigaran var mı?"

"Hayır efendim. Ama bulabiliriz."

Agnes'in ellerinin titrediğini yeni fark ediyordum. Eli ni çantasına attı, küçük bir hap şişesi çıkardı, ben de ona suyu verdim. Birkaç tane hap yuttu, gözlerinin yaşlı olduğunu gördüm. Araba bir Duane Reade dükkânının önüne yanaştı, bir an geçti, benim arabadan inmemi beklediklerini anladım. "Ne tür? Yani hangi marka?"

"Marlboro Lights," dedi Agnes ve gözlerini sildi.

Arabadan atladım –aslında bacaklarım sabahki koşudan beri tutulduğu için topallayarak indim desem daha

doğru- ve bir paket sigara aldım, bir yandan da eczane-
den sigara almanın ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyör-
dum. Arabaya döndüğümde Agnes cep telefonunda konu-
tuğu birine Lehçe bağırıp çağırıyordu. Konuşmayı bitirdi,
pencereyi açıp bir sigara yaktı, dumanını derin derin içine
çekti. Bana da ikram etti. İstemedim.

“Leonard’a söyleme,” dedi ve yüzünün hatları yumuşa-
dı. “Sigara içmemden nefret eder.”

Birkaç dakika öylece oturdum, arabanın motoru çalış-
şıyordu, sigarasını öyle kısa, öfkeli hareketlerle içiyordu
ki, ciğerlerine zarar verecek diye korktum. Sonuna gelin-
ce küllüğe bastırıp söndürdü, içinde kabaran öfkeyle du-
dakları kıvrılıyordu, sonra Garry’ye yola devam etmesini
işaret etti.

Agnes piyano dersi alırken ben kısa bir süre serbest
kaldım. Odama çekildim, acaba biraz yatağıma uzansam
mı diye düşündüm ama bacaklarım öyle tutulmuştu ki
yeniden kalkmamaktan korktum, bu yüzden küçük ma-
sama oturup Sam’e kısa bir e-posta gönderdim, sonra da
önümüzdeki günlerin programına baktım.

O sırada dairenin içinde müzik sesi yankılanmaya baş-
ladı, önce mezürler, sonra ahenkli ve harika bir parça. Du-
rup dinledim, sesin güzelliğine hayran olmuşum, bu kadar
muhteşem bir şey yaratabilmenin nasıl bir duygu olduğunu
merak ettim. Gözlerimi kapadım, müziğin içime akmasına
izin verdim, Will’in beni hayatımın ilk konserine götürdüğü
ve dünyayı gözlerimin önünde zorla açmaya başladığı akşa-
mı hatırladım. Canlı müzik, kayıttan dinlemeye kıyasla çok
daha fazla üç boyutluydu, insanın ta içindeki bir şeye kısa

devre yaptırıyordu. Agnes'in çalışı, onun, dünyayla olan ilişkisinde kapalı kalan bir yerinden çıkıp geliyor gibiydi; savunmasız ve tatlı ve sevimli bir yerinden. Will olsa bundan hoşlanırdı, diye düşündüm, dalgın dalgın. Burada bulunmaktan çok hoşlanırdı. Müzik yükselip gerçekten büyümlü bir şeye dönüştüğü anda Ilaria elektrikli süpürgeyi çalıştırdı, müziğin sesini bir kükremeyle, ağır mobilyalara amansızca çarpan aletin gürültüsüyle bastırdı. Müzik durdu.

Telefonum çaldı.

Lütfen ona söyle, elektrikli süpürgeyi durdursun!

Kalktım, Ilaria'yı bulana kadar evin içinde dolaştım, Ilaria elektrikli süpürgeyi Agnes'in çalışma odasının tam önünde kudurmuş gibi çalıştırıyordu, başını öne eğmiş, aleti bir ileri bir geri itiyordu. Yutkundum. Ilaria'da öyle bir şey vardı ki, bulunduğum yerde benden daha kısa boylu iki-üç kişiden biri olmasına rağmen ona bir şey söylemeye çekiniyordum.

"Ilaria," dedim.

Durmadı.

"Ilaria!" Bana bakmak zorunda kalana kadar dikildim karşısında. Topuğuyla süpürge'nin kapama düğmesine sertçe basıp aleti susturdu, bana dik dik baktı. "Mrs. Gopnik elektrikli süpürgeyle temizleme işini daha sonra yapmanızı rica etti. Müzik dersini duyamıyormuş," dedim.

"Acaba evi ne zaman temizlemem gerektiğini düşünüyor?" diye çemkirdi Ilaria, kapının arkasından duyulacak kadar yükseltmişti sesini.

"Ee... gün içinde, bu kırk dakikanın dışında kalan herhangi bir zaman olabilir belki, ha?"

Fiş prizden çıkardı, süpürgeyi büyük bir gürültüyle odanın öbür tarafına çekti. Bana öyle kin dolu gözlerle baktı ki neredeyse bir adım gerileyecektim. Kısa bir ses-

sizlikten sonra müzik yeniden başladı.

Agnes yirmi dakika sonra odadan çıkarken bana yan yan bakıp gülümsedi.

İlk haftam, tıpkı ilk gün olduğu gibi kesintili işlerle, Agnes'in bana vereceği işaretleri kollamakla geçti, tıpkı anemin, yaşlı köpeğimiz çişini artık tutamadığı zaman onu kolladığı gibi. Dışarı mı çıkmak istiyor? Ne istiyor? Nerede bulunmalıyım? Her sabah Agnes ve George ile koşturduğum, yaklaşık bir-bir buçuk kilometre geriden onlara el sallıyor, kalçamı işaret ediyor, sonra da ağır ağır eve doğru yürüyordum. Holde oturup epeyce zaman geçiriyor, önümden biri geçerse, ne yaptığımı biliyormuşum gibi görünmek için gözümü ayırmadan iPad'imle meşgul oluyordum.

Michael her gün geliyor ve kabına sığamayarak bana fısıfısırlar bilgi veriyordu. Hayatını evle Mr. Gopnik'in Wall Street'teki bürosu arasında koşarak geçirir gibiydi, iki cep telefonundan birini kulağına yapıştırıyor, kuru temizlemeden aldıklarını kolunda taşıyor, öbür elinde kahvesini tutuyordu. Çok sevimliydi, hep gülümsüyordu, benden hoşlanıp hoşlanmadığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Nathan'ı pek görmüyordum. Anlaşılan Mr. Gopnik'in programına uyacak şekilde çalışıyordu. Bazen onunla birlikte sabahın saat beşinde işe başlıyordu, bazen de akşamın yedisinde, gerekli olduğunda ona yardım etmek için bürosuna gidiyordu. "Elimden gelen şey için işe alınmadım," diye açıklıyordu Nathan. "Elimden *gelebilecekler* için alındım." Ara sıra ortadan kaybolurdu, sonradan onun Mr. Gopnik'le birlikte uçağa atlayıp bir yere gittiklerini ve orada gecelediklerini keşfederdim, San Francisco olabi-

lirdi burası ya da Chicago. Mr. Gopnik'in kontrol altında tutabilmek için çok çabaladığı bir tür romatizması vardı, bu yüzden, anti inflamatuvar ilaçlara ve ağrıkesicilere takviye olsun diye yüzüyor ya da sık sık, Nathan'la birlikte günde birkaç kez idman yapıyordu.

Nathan ve hafta içi her sabah gelen spor hocası George dışında o ilk hafta eve girip çıkan diğer insanlar şunlardı:

Temizlikçiler: Belli ki Ilaria'nın yaptıklarıyla (evin bakımı) gerçek temizlik arasında bir fark vardı. Haftada iki kez, üç üniformalı kadın ve bir adamdan oluşan bir ekip evin içinde arı gibi çalışıyorlardı. Birbirlerine kısaca fikir sormak dışında hiç konuşmuyorlardı. Her birinin, içinde çevre dostu temizlik malzemesi bulunan bir kutusu vardı, üç saatin sonunda, geride havayı koklayan, parmaklarını kenarda köşede beğenmeyerek dolaştıran Ilaria'yı bırakarak çıkıp gidiyorlardı.

Çiçekçi: Pazartesi sabahı bir kamyonetle geliyor, evin ortak kullanım alanlarına stratejik aralıklarla yerleştirilecek vazolar dolusu aranjman çiçekler getiriyordu. Vazolardan birkaçı öyle büyüktü ki ancak ikişer kişi içeriye taşıyabiliyordu. Gelenler kapıda ayakkabılarını çıkarıyorlardı.

Bahçıvan: Evet, gerçekten. Neredeyse deliriyordum bu yüzden ('İkinci katta olduğumuzu biliyorsunuz, değil mi?'), ta ki sonunda binanın arka tarafındaki uzun balkonlarda sıra sıra minyatür ağaçlar ve çiçekler olduğunu keşfedene kadar, bahçıvan bunları suluyor, buduyor ve vitamin verip gidiyordu. Balkonlar muhteşem görünüyordu ama oralara benden başka adım atan yoktu.

Kedi terbiyecisi: Cuma günü, sabah saat onda minicik, kuşa benzeyen bir Japon kadın geldi, bir saat kadar Felix'i uzaktan gözledi, sonra yiyeceğini, tuvalet kutusunu, uyuduğu yerleri inceledi, Ilaria'yı kedinin davranışları hak-

kında sorguya çekti ve hangi oyuncaklara ihtiyaç duyacağı ya da tırmalama direğinin yeterince uzun ve sağlam olması konusunda tavsiyelerde bulundu. Kadının orada olduğu süre boyunca Felix onu görmezden geldi, sadece neredeyse küstahlık sayılacak bir coşkuyla poposunu temizlemek için bu tavrına ara verdi.

Yemeklik malzeme getirenler: Haftada iki kez içinde taze yiyecekler bulunan kocaman yeşil kutular getiriyor, Ilaria'nın gözetimi altında onları boşaltıyorlardı. Bir gün faturaya göz attım: Benim aileme –hatta mahallemin yarısına– aylarca yetecek malzeme getirilmişti.

Üstelik daha manikürcüyü, dermatoloğu, piyano öğretmenini, arabaların bakımını ve temizliğini yapan adamı, binada çalışan ve patlayan ampulleri ya da bozulan klimaları değiştiren ustayı da saymadım. Bergdorf Goodman ya da Saks Fifth Avenue'dan kocaman alışveriş poşetleri getiren kürdan gibi sıksa, kırmızı saçlı kadın da vardı, Agnes'in giyip denediği her şeye pür dikkat bakıp sürekli şöyle diyordu: “Olmadı. Olmadı. Olmadı. A, bak bu harika tatlım. Bu çok hoş. Bunu, geçen hafta sana gösterdiğim o küçük Prada çanta ile kullanmalısın. Evet, Gala için ne yapıyoruz bakalım?”

Şarapları getiren adam, tabloları duvarlara asan adam, perdeleri temizleyen kadın, büyük salonun parkelelerini çim biçme makinesine benzeyen bir şeyle cilalayan adam ve birkaç kişi daha. Hiç tanımadığım insanları etrafta dolaşırken görmeye alıştım. İlk iki haftada evin içinde beş kişiden daha az kişinin bulunduğu tek bir gün bile olduğunu sanmıyorum.

Sadece adı aile eviydi burasının. Benim gözüme bir

işyeri gibi görünüyordu, Nathan, Ilaria ve malzemeciler, adamları ve asalaklardan oluşan bitip tükenmeyen bir ekip, sabah erkenden akşamın geç saatlerine kadar evin içinde boş boş dolaşan birtakım tipler. Bazen, akşam yemeğinden sonra, Mr. Gopnik'in takım elbiseli iş arkadaşları uğrarlardı, onun çalışma odasına dalarlar, bir saat sonra DC'ye ya da Tokyo'ya telefon edeceklerini mırıldanarak dışarı çıkarlardı. Nathan'la geçirdiği zaman dışındayken Mr. Gopnik'in çalışmaya ara verdiği görülüyordu. Akşam yemeğinde bile, iki telefonu maun masanın üzerinde duruyor, tuzağa düşmüş arılar gibi ince sesle vızılıyor, durmadan mesaj geliyordu.

Bazen, Agnes günün ortasında giyinme odasına girip kapısını kapatıyor ve ben de kendimi onu gözlerken buluyordum –girip kaybolabileceği tek yer orasıydı herhalde– o zaman da *“Burası ne zaman sadece bir evdi?”* diye merak ediyordum.

Hafta sonları ortadan kaybolmalarının nedeni bu, diye karar verdim. Tabii eğer şehir dışındaki evlerinde de bu kadar personel yoksa.

“Canı istediği gibi şekillendirdiği tek yer orası,” dedi Nathan, ona fikrini sorunca. “Agnes, hafta sonu evini boşandığı karısına vermesini söyledi ona. Karşılığında deniz kıyısında daha gösterişsiz bir yere geçmeleri için ikna etti kocasını. Üç yatak odası. Bir banyo, personel yok.” Başını iki yana salladı. “Ve bu sayede Tab de yok. Aptal değil bu kadın.”

“Selam.”

Sam üniformalıydı. Aklımdan birtakım hesaplar yaptım ve onun vardiyasının yeni bittiğini anladım. Elini saç-

larının arasından geçirdi, sonra beni o pikseli ekranda daha iyi görebilecekmiş gibi öne eğildi. Kafamın içindeki küçük bir ses, ayrıldığımdan beri onunla ne zaman konuşsam yaptığı gibi, *Bu adamı bırakıp başka bir ülkeye giderek ne yaptığını sanıyorsun sen?* diyordu.

“İşe başladın, ha?”

“Evet.” İç geçirdi. “Başlar başlamaz da hiç iyi geçmedi.”

“Neden?”

“Donna işi bıraktı.”

Çok şaşırdığımı saklayamadım. Dobra konuşan, eğlenceli, sakin Donna, Sam’in *yang*’ının karşılığı olan *yin*’iydi, onun dayanağıydı, çalışırken sağduyulu düşünmesini sağlayan sestti. Birini öteki olmadan hayal etmek olanaksızdı. “Ne? Neden?”

“Babası kanser olmuş. İleri aşamada. Tedavi edilemiyor. Onun yanında kalmak istiyor.”

“Aman Tanrım. Zavallı Donna. Donna’nın zavallı babası.”

“Evet. Çok kötü. Şimdi de bana ekip arkadaşı olarak kimi verecekler bakalım. Bütün o disiplin meseleleri yüzünden acemi çaylağın biriyle çalıştırmazlar beni diye düşünüyorum. Herhalde başka bölgeden birini vereceklerdir.”

Birlikte olduğumuzdan beri Sam disiplin kurulunun karşısına iki kez çıkmıştı. Bunlardan en az birinin sorumlusu bendim ve içgüdüsel olarak suçluluk duyuyordum. “Donna’yı özleyeceksin.”

“Hı-hı.” Biraz bitkin görünüyordu. Ekranın içinden ona uzanmak ve kucaklamak istedim. “Beni o kurtardı,” dedi Sam.

Dramatik sözler etmeyi beceremezdi, bu yüzden o üç sözcük daha da etkiledi beni. Zihnimde hâlâ zaman zaman dehşet verici bir berraklıkla patlayan o geceyi hatırl-

lıyordum: Sam'in kurşun yarasıyla akan kanının ambulansın zeminine yayılması, sakın, becerikli, bana talimatlar yağdıran, diğer doktorlar gelene kadar o incecik ipliği kopmadan tutan Donna. O korkunun, içten gelen metalik korkunun tadı hâlâ ağzımdaydı, Sam'in ellerime bulaşan kanının o iğrenç sıcaklığını hâlâ hissediyordum. Ürpertdim, bu görüntüyü kenara ittim. Sam'in bir başkasının koruması altında olmasını istemiyordum. O ve Donna bir ekti. Birbirini asla yüzüstü bırakmayacak iki kişiydiler. Ve büyük olasılıkla sonradan birbirleriyle acımasızca dalga geçeceklerdi.

"Ne zaman bırakıyor işi?"

"Gelecek hafta. Aile durumu dolayısıyla özel ayrıcalık tanındı." İcini çekti. "Olsun. Öte yandan iyi bir şey de var, annen beni pazar günü öğle yemeğine davet etti. Anlaşılan rozbif ve garnitür olacak yemekte. Ha, bir de kız kardeşin beni eve çağırdı. Öyle bakma, senin radyatörlerinin havasını almasına yardım etmemi istedi."

"Demek öyle oldu. Girdin içeri. Sinek yiyen etobur bitki gibi kaptı ailem seni."

"Sen yokken tuhaf olacak."

"Belki de eve dönmeliyim."

Gülümsemeye çalıştı ama beceremedi.

"Ne?"

"Yok bir şey."

"Devam et."

"Bilmiyorum... Sanki en sevdiğim iki kadını kaybetmişim gibi hissediyorum."

Boğazıma bir yumru tıkanmıştı. Kaybettiği üçüncü kadının -iki yıl önce kanserden ölen kız kardeşinin- hayaleti aramızda asılı duruyordu. "Sam ama sen..."

"Boş ver. İnsafsızlık ettim."

"Hâlâ seninim ben. Sadece bir süreliğine uzaktayım."

Yanaklarını şişirip pofladı. "Kendimi bu kadar kötü hissedeceğimi sanmamıştım."

"Sevineyim mi üzüleyim mi, bilmiyorum."

"Beni merak etme. Öylesi günlerden biri bu işte."

Bir an durup onu seyrettim. "Peki. İşte plan şu: Önce gidip tavuklarına yem veriyorsun. Çünkü onları seyretmenin seni sakinleştirdiğini söylersin hep. Hem doğa insanın bakış açısına iyi gelir filan."

Oturduğu yerde biraz doğruldu. "Peki sonra?"

"Kendine şu gerçekten muhteşem bolonez soslarından birini hazırlıyorsun. Hazırlaması saatler sürenlerden birini, şarap, jambon vesaireyle. Çünkü gerçekten harika bir bolonez soslu spagetti yedikten sonra insanın kendini berbat hissetmesi mümkün değildir."

"Tavuklar. Sos. Tamam."

"Ve sonra televizyonu açıyorsun, mükemmel bir film buluyorsun. Seni içine çekebilecek bir film. Gündüz eğlence programlarını seyretme, reklam filan olmasın."

"Louisa Clark'ın Akşam Reçeteleri. Hoşuma gidiyor."

"Ve sonra..." Bir an düşündüm. "...Birbirimizi görmemi-ze sadece üç haftadan biraz daha fazla zaman kaldığını düşüneceksin. Ve bunun anlamı da şu! Ta-taa!" Üzerimdeki bluzu boynuma kadar sıyırdım.

Sonradan düşününce, Ilaria'nın tam o anda kapımı açıp elinde çamaşırlarla içeri girmesi gerçekten şanssızlıktı. Kolunun altında bir yığın havluyla kapıda durdu, benim çıplak göğüslerimi ve ekrandaki adamın yüzünü görünce donakaldı. Sonra, ağzının içinde bir şeyler mırıldanarak hemen kapıyı kapattı. Üstümü örtmeye çabaladım.

"Ne?" Sam sırtarak ekranın sağ tarafını görmeye çalışıyordu. "Neler oluyor?"

“Kâhya,” dedim, bluzumu düzeltirken. “Ulu Tanrım.”

Sam koltuğunda geriye devrilmişti. Artık kahkaha-larla gülüyordu, yara izini hâlâ korumak istediğinden bir eliyle karnını tutmuştu.

“Bilmiyorsun sen. Benden nefret ediyor o.”

“Ve şimdi de Madam Kamera oldun.” Hâlâ gülüyordu.

“Buradan ta Palm Springs’e kadar, kâhyalık camiasında adım çıkacak.” Biraz durdum, sonra ben de kıkır kıkır gülmeye başladım. Sam’in bu kadar güldüğünü görürken benim gülmemem imkânsızdı.

Bana sırtıttı. “Eh, Lou, başardın. Beni keyiflendirdin.”

“Senin dezavantajın, mahrem yerlerimi WiFi üzerinden ilk ve son kez görmüş olman.”

Sam öne eğilip bana öpücük gönderdi. “Eh, n’apalım,” dedi. “Sanırım öbür türlü olmağı için sevinmeliyiz.”

Kamera olayından sonra Ilaria benimle tam iki gün konuşmadı. Ben bir odaya girdiğimde bana arkasını dönüyor, hemen ilgilenecek bir şey buluyordu, sanki gözü bana ilşirse bir şekilde memelerimi şehvetle gösterme eğilimi ona da bulaştırmışım gibi.

Ilaria kahvemi gerçek bir ıspatulaıyla önüme ittikten sonra Nathan aramızda ne geçtiğini sordu ama kulağında olduğundan daha kötü gelmeyecek şekilde açıklayamayacağımdan çamaşırlarla ve kapılarımızda neden kilit bulunması gerektiğiyle ilgili bir şeyler geveledim, sonra da Nathan’ın bu konuyu daha fazla kurcalamamasını umdum.

4

Kime: KatClark!@yahoo.com

Kimden: BusyBee@gmail.com

Selam Sana İğrenç Namussuz,

(Saygın bir muhasebeci dünyayı dolaşan kız kardeşiyle gerçekten böyle mi konuşur?)

Ben iyiyim, sağ ol. İşverenim -Agnes- benim yaşımda ve gerçekten hoş biri. Bu da ödülüm oldu. Gittiğim yerlere inanamazsın, dün gece gittiğim baloda giydiğim elbisenin fiyatı benim bir ayda kazandığım paradan fazla. Kendimi Külkedisi gibi hissettim. Tek farkı, gerçekten şahane bir kız kardeşim var (evvet, benim için yeni bir şey bu da. Ha-ha-ha!).

Thom'un yeni okulunu beğenmesine sevindim. Keçe kalem meselesine üzülme, o duvarı ne zaman istersek boyayabiliriz. Annem bunun onun yaratıcı ifadesinin bir işareti olduğunu söylüyor. Kendini daha iyi ifade et-

meyi öğrensin diye babamı gece okuluna göndermeye çalıştığını biliyor musun? Babam da, bunun, annemin kendisini tantrik yapmaya çalışması anlamına geldiğini kafasına koymuş. Tanrı bilir nerede okudu böyle bir şeyi. Babam bana telefon ettiğinde, annem kafasında böyle bir şey olduğunu bana söylemiş gibi yaptım, şimdiyse biraz suçluluk duyuyorum, çünkü babam tanımadığı insanlarla dolu bir odada, herkesin önünde malını mülkünü çıkarıp göstereceğini sanıp paniğe kapılıyor.

Başka haberlerini de yaz bana. Özellikle buluşmanı!!!

Seni özledim,
Lou xxx

Not: Babam malını mülkünü bir oda dolusu yabancıların önünde çıkaracak olursa, bu konuda HİÇBİR ŞEY bilmek istemiyorum.

Agnes'in sosyal etkinlik ajandasına göre, New York'un toplum hayatındaki pek çok etkinlik önemli ve ilginçti ama Neil ve Florence Strager Hayırseverler Vakıf Yemeği'nin yeri hemen hemen hepsinin doruğundaydı. Konuklar sarı elbiseler giyerlerdi —özellikle gösteriş meraklısı değillerse erkeklerin kravatı da sarıydı— çekilen fotoğraflar *New York Post*'tan *Harper's Bazaar*'a kadar pek çok basın organına verilirdi. Erkeklerin kıyafeti resmiydi, sarı elbiseler göz kamaştırıcıydı, biletler de bir avuç bozukluk sayılırdı, masa başına otuz bin dolardan biraz az. Salonun kenarlarındaki masalar için. Bunu biliyorum, çünkü Agnes'in katılacağı bütün etkinlikleri araştırmaya başlamıştım, bu da en önemlilerden biriydi, sadece hazırlıkların sayısı açısından değil (manikürcü,

kuaför, masajcı, sabahları ekstra George), aynı zamanda Agnes'in stres derecesinden. Gün boyunca baştan ayağa tır tır titriyor, George'a bağıırıyor, verdiği idmanları yapamayacağını, o kadar uzun koşamayacağını söylüyordu. Hepsi birden mümkün *değildi*. Neredeyse Buda kadar sakın biri olan George, tamam diyordu, geri dönerken yürüyebilirlerdi, yürüyüşteki endorfinler de çok işe yarardı. George ayrılırken, sanki bu beklenen bir şeymiş gibi, bana göz kırptı.

Belki de sıkıntıyla edilen bir telefon sonucu Mr. Gopnik öğle yemeği saatinde eve geldi ve karısını giyinme odasına kapanmış buldu. Kuru temizleyiciden gelenleri Ashok'tan aldım ve Agnes'in diş beyazlatma randevusunu iptal ettim, sonra ne yapacağımı bilemeden holde oturdum. Mr. Gopnik kapıyı açarken Agnes'in boğuk sesi duyuldu: "Gitmek istemiyorum."

Agnes ona her ne dediyse Mr. Gopnik evde benim tahminimden uzun kaldı. Nathan evde değildi, bu yüzden onunla konuşamadım. Michael geçerken durdu, kapıya göz attı. "Hâlâ içeride mi o?" dedi. "Takip sistemim durdu."

"Takip sistemin mi?"

"Mr. Gopnik'in telefonundaki. Gün içinde nerede olduğunu bilmemin tek yolu."

"Karısının giyinme odasında." Başka ne diyeceğimi, Michael'a ne kadar güvenebileceğimi bilmiyordum. Ama yükselen sesleri duymamak mümkün değildi. "Mrs. Gopnik'in bu akşam gitmeye pek hevesli olduğunu sanmıyorum."

"Morlu Olay. Demıştim ya sana."

Birden hatırladım.

"Eski Mrs. Gopnik. Bu onun en önem verdiği geceydi ve Agnes de bunu biliyor. Hâlâ da önemli. Onun bütün eski kankaları orada olacak. Hiç de dostça davranmazlar."

"Eh, bu dediğin çok şeyi açıklıyor."

"Mr. Gopnik büyük bağış yaptığı için gitmese olmaz. Üstelik Strager'lerle eski dost. Ama Gopnik'lerin ajandalarındaki en zorlu gecelerden biridir bu. Geçen yıl tam bir hezimetti."

"Neden?"

"Ooo. Agnes kurbanlık koyun gibi girdi içeri." Sura-tını buruşturdu Michael. "O insanların artık en iyi yeni arkadaşları olacağını sandı. Sonradan duyduğuma göre Agnes'i *yemişler*."

Ürperdim. "Mr. Gopnik'i yalnız gönderemez mi oraya?"

"Ah, tatlım, burada bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrin yok. Hayır. Hayır. Hayır. Gitmek zorunda Agnes. Yüzüne bir gülümseme oturtmak ve fotoğraflarda görünmek zorunda. Onun yeni işi bu artık. Kendisi de bunu biliyor. Ama pek hoş şeyler olmayacak."

Sesler iyice yükselmişti. Agnes'in itiraz ettiğini duyduk, sonra Mr. Gopnik'in daha yumuşak, rica eden, mantıklı sesi duyuldu.

Michael saatine baktı. "Ben büroya dönüyorum. Bana bir iyilik yapar mısın? Mr. Gopnik çıkınca bana mesaj gönder. Saat üçten önce ona imzalatmam gereken elli sekiz şeyim var. Öptüm seni!" Bana bir öpücük gönderip gitti.

Koridorun öbür ucundaki tartışmayı dinlememeye çalışarak bir süre daha orada oturdum. Ajandayı gözden geçirdim, işe yarayabileceğim bir şey var mı diye baktım. Felix önümden geçti, havaya kalkık kuyruğu soru işareti gibiydi, çevresindeki insanların ne yaptığı hiç umurunda değildi.

Sonra odanın kapısı açıldı. Mr. Gopnik beni gördü. "Ah, Louisa. Bir dakika gelebilir misin buraya?"

Ayağa kalktım, koşar adım yanına gittim. Giderken zorlandım, çünkü koşunca kaslarım ağrıyordu.

"Acaba bu akşam serbest misin?"

"Serbest mi?"

“Bir davete katılmak için. Yardımseverlik işi.”

“Ah... tabii.” Çalışma saatlerimin düzenli olmayacağını ta başından biliyordum. Hem en azından Ilaria ile karşılaşmayacaktım. iPad’lerden birine bir film yükler, arabada izlerdim.

“Tamam. Ne dersin, sevgilim?” Agnes başını kaldırıp baktı, ağlamış gibiydi. “Benim yanımda oturabilir mi?”

“Ayarlarım.”

Agnes derin, titrek bir soluk aldı. “Tamam öyleyse. Olabilir.”

“Benim ya...”

“Tamam. Tamam!” Mr. Gopnik telefonuna baktı. “Oldu. Şimdi gitmem gerek. Seni ana balo salonunda bulurum. Yedi buçukta. Bu konferans görüşmesini daha önce bitirebilirsem sana haber veririm.” Bir adım ilerleyip Agnes’in yüzünü ellerinin arasına aldı, onu öptü. “İyi misin?”

“İyiym ben.”

“Seni seviyorum. Hem de çok.” Bir öpücük daha, sonra çıkıp gitti.

Agnes tekrar derin bir soluk aldı. Ellerini dizlerine dayadı, sonra başını kaldırıp bana baktı. “Sarı bir tuvaletin var mı?”

Ona bakakaldım. “Ee, yok. Aslında pek tuvaletim yok.”

Kendisinin giysilerinden birinin bana uyup uymayacağını anlamak istercesine beni baştan aşağı süzdü. Sanırım ikimiz de bunun yanıtını biliyorduk. Sonra oturduğu yerde doğruldu Agnes. “Garry’yi çağır. Saks’a gitmemiz gerek.”

Yarım saat sonra bir deneme odasıdaydım, mağazada çalışan iki görevli de kalçalarımı tuzsuz tereyağı rengin-

deki askısız bir elbisenin içine sokmaya çalışıyorlardı. En son defa bu kadar samimi bir şekilde ellendiğimde, diye şaka yaptım, hemen arkasından nişanlanma konusuna geçmiştik. Kimse gülmedi.

Agnes kaşlarını çattı. "Gelinliğe benziyor bu. Hem de bel kısmını çok kalın gösteriyor."

"Çünkü bel kısmım kalın."

"Çok iyi düzeltici külotlu çoraplarımız var, Mrs. Gopnik."

"Ah, emin değilim, ben..."

"Ellili yıllar stiline daha yakın bir şeyiniz var mı?" dedi Agnes, bir yandan da telefonunu kurcalıyordu. "Çünkü o tarz belini daraltır ve dikkati boy meselesinden çeker. Bir şey düzelttirecek zamanımız yok."

"Davet ne zaman, hanımefendi?"

"Saat yedi buçukta orada olmalıyız."

"Elbiselerden birini sizin için o saate kadar düzelttirebiliriz, Mrs. Gopnik. Terri'nin onu size saat altıda getirmesini sağlarım."

"O zaman şuradaki ayçiçeği sarısı elbiseyi deneyelim... ve bir de şu pullu olanı."

Eğer o öğle sonrasında hayatımda tek bir kez üç bin dolarlık elbiseler giyip çıkaracağımı bilseydim ne yapar eder üzerinde sosis resmi olan gülünç bir külot giymez, sutyenimi de çengelli iğneyle tutturmazdım. İnsan bir hafta içinde kaç kez göğüslerini tanımadığı insanlara gösterir, diye düşündüm. Acaba buradakiler benimki gibi her yeri tombul bir beden görmüşler midir, diye düşündüm. Mağaza görevlileri bu konuda yorum yapmayacak kadar kibardılar, sadece ısrarla düzeltici iç çamaşırı öneriyorlardı ama sürekli elbiseleri peş peşe getiriyor, sürüdeki hayvanları bir araya toplar gibi beni ite kaka içine soku-

yor ve çıkarıyorlardı, sonunda bir koltukta oturan Agnes, "Tamam! Bu oldu," dedi. "Ne dersin, Louisa? Altındaki o tül etekle birlikte boyu da sana çok uygun."

Aynadaki aksime baktım. Oradan bana bakanın kim olduğunu bilemedim. Belim, elbisenin içine sabitlenmiş bir korse sayesinde daracık olmuştu, göğüslerim de yukarı kaldırılıp iyice dolgunlaşmıştı. O renk cildime ısıltı vermiş, eteğin boyu da beni 20-25 santim daha uzun göstermiş, eski halimden tamamıyla uzaklaştırmıştı. Soluk alamıyordum ama şimdi bunun önemi yoktu.

"Saçlarını toplarsınız, küpe de taktık mı, harika olur."

"Bu elbisede yüzde yirmi indirim var," dedi satış görevlilerinden biri. "Her yıl Strager davetinden sonra pek sarı elbise satılmaz da..."

Öyle rahatladım ki neredeyse içimdeki bütün havayı dışarı veriyordum. Sonra da etikete baktım. Satış fiyatı 2572 dolardı. Bir aylık maaşım. Agnes yüzümün bembeyaz kesildiğini görmüş olmalı ki kadınlardan birini eliyle çağırırdı. "Louisa, sen üstünü değiştir. Buna uygun ayakkabın var mı? Ayakkabı bölümüne gidebiliriz."

"Ayakkabım var. Bir sürü ayakkabım var." Bir çift dore, saten topuklu dans ayakkabım vardı, çok da iyi uyardı. Faturanın daha fazla kabarmasını istemiyordum.

Deneme odasına geri döndüm, elbiseyi dikkatle çıkardım, olanca ağırlığıyla yere kaydığını hissediyordum, giyinirken Agnes'le asistanların konuşmalarına kulak verdim, Agnes bir çanta ile birkaç küpe getirtti, onlara gelişigüzel göz attı, anlaşılan beğenmişti. "Benim hesabıma yazın."

"Elbette, Mrs. Gopnik."

Agnes'le kasada buluştuk. Elimde sıkı sıkı tuttuğum poşetlerle oradan ayrılırken, alçak sesle, "Çok dikkatli ol-

mamı istiyorsunuz, değil mi?” diye sordum.

Boş boş baktı bana.

“Elbiseyi söylüyorum.”

Hâlâ boş boş bakıyordu.

Sesimi iyice alçalttım. “Evde etiketini içine sokarız, ertesi gün geri verebiliriz. Kazara şarap lekesi olmazsa ve sigara kokusu sinmemişse yani. Belki biraz Febreze sıkabiliriz üzerine.”

“Geri vermek mi?”

“Mağazaya.”

“Neden böyle bir şey yapalım?” dedi, bizi bekleyen arabaya binerken; Gary poşetleri bagaja koydu. “Bu kadar kaygılanma Louisa. Senin neler hissettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben buraya geldiğimde hiçbir şeyim yoktu. Arkadaşlarımla giysilerimizi bile paylaştık. Ama bu akşam benim yanımda otururken üzerinde iyi bir elbise olmalı. Üniformayla gelemezsin. Bu akşam sen personel değilsin. Ve bu kıyafetin parasını ödemek beni mutlu ediyor.”

“Peki.”

“Anlıyorsun, değil mi? Bu akşam sen personelim değilsin. Bu çok önemli.”

Araba Manhattan trafiğinin içinden ağır ağır geçerken ben de bagajdaki kocaman poşeti düşündüm, yaşadığım günün değişen yönü biraz afallatmıştı beni.

“Leonard senin sonradan ölen bir adama baktığını söylüyor.”

“Baktım. Adı Will’di.”

“Ketum biriymişsin.”

“Çabalıyorum.”

“Burada tanıdığın kimse de yokmuş.”

“Sadece Nathan.”

Bu sözümü düşündü. “Nathan. Sanırım iyi biri o.”

“Gerçekten öyledir.”

Tırnaklarını inceledi. “Lehçe bilir misin?”

“Hayır.” Arkasından hemen ekledim: “Ama belki öğrenebilirim, eğer siz...”

“Benim için neyin zor olduğunu biliyor musun, Louisa?”

Başımı iki yana salladım.

“Hiç bilemiyorum, ben kime...” Duraksadı, sonra anlaşılan fikrini değiştirip aklındakini söylemekten vazgeçti. “Bu gece arkadaşım olmanı istiyorum. Tamam mı? Leonard’ın... işleriyle ilgilenmesi gerekiyor. Durmadan adamlarla konuşuyor. Ama sen benim yanımda kalacaksın, tamam mı? Tam yanımda.”

“Nasıl isterseniz.”

“Ve biri soracak olursa, sen benim eski bir arkadaşım-sın. İngiltere’deki günlerimden. Biz... birbirimizi okuldan tanıyoruz. Asistanım değilsin, anlaştık mı?”

“Anladım. Okuldan.”

Tatmin olmuş göründü. Başını salladı, oturduğu yere yerleşti. Eve gidene kadar da bir daha konuşmadı.

Strager Vakfı galasının yapıldığı New York Palace Otel-i, gülünç denecek derecede büyüktü: Geniş bir avlusu ve kemerli pencereleri olan bir masal şatosuydu, diz altı ipek pantolonları yapay nergislerle süslü üniformalı uşaklar vardı. Sanki Avrupa’daki bütün büyük otelleri gezmişler, süslü tavan pervazlarını, mermer lobileri ve saçma sapan altın yaldızlı kıvrır zıvrır not etmişler, hepsini bir araya getirmeye, üzerine biraz Disney peri tozu serpmeye ve hızla kendine özgü gösterişli bir hale getirmeye karar vermişlerdi. Neredeyse karşımda balkabağından yapılma bir

araba ve kırmızı halıda da tuhaf bir cam ayakkabı teki görür gibi oldum. Arabamız otelin önüne yanaşırken içeri-
nin ışıltısına, göz kırpan ışıklara ve sarı elbise denizine
baktım, içimden gülmek geldi ama Agnes öyle gergindi ki
cesaret edemedim. Üstelik korsem o kadar sıkıydı ki gül-
sem dikişleri patlardı mutlaka.

Garry bizi ana giriş kapısında indirdi, sonra arabayı
büyük, siyah limuzinlerle dolu bir manevra alanına götür-
dü. Kaldırımında bekleyen meraklıların yanından geçip içe-
ri girdik. Bir adam mantolarımızı aldı, Agnes'in elbisesini
ilk o zaman bütünüyle gördüm.

Büyüleyici görünüyordu. Onunkisi benimki ya da başka
herhangi bir kadının-ki gibi geleneksel bir tuvalet değildi,
neon sarısıydı, bedenine oturan, yere kadar inen daracık
bir şeydi, bir omzundaki heykelimsi motif, başına kadar
uzanıyordu. Saçları sımsıkı arkaya toplanmıştı, gergin
ve parlaktı, iki kulağından kocaman, sarı pırlantalı al-
tın küpeler sallanıyordu. Aslında olağanüstü görünüyör
olmalıydı. Ama midem belli belirsiz kasıldı ve kıyafetinin
burada nedense biraz fazla kaçtığını hissettim, otelin eski
dünya ihtişamına hiç uymuyordu.

Agnes orada dururken, çevremizdeki başlar ona dön-
dü, kaşlar havaya kalktı, sarı ipek elbiselerin ve balinalı
korselerin içindeki yaşlı hanımlar özenle makyaj yapılmış
gözlerinin ucuyla ona baktılar.

Agnes bunlardan habersiz görünüyordu. Dalgın dal-
gın etrafına baktı, kocasını bulmaya çalışıyordu. Onun
koluna girmeden rahat etmeyecekti. Birlikte dururlarken
bazen onları seyredirdim ve Agnes'in kocası yanındayken
gözle görülür şekilde rahatladığını görürdüm.

"Elbiseniz muhteşem," dedim.

Benim orada olduğumu yeni hatırlamış gibi baktı bana.

Bir flaş patladı, aramızda fotoğrafçıların dolaştığını gördüm. Geri çekilip Agnes'e yer açtım ama adam bana işaret etti. "Siz de hanımefendi. Tamam, böyle. Gülümseyin." Agnes gülümsedi, benim hâlâ yanında olduğumdan emin olmak istercesine bakışları bana kaydı.

Ve sonra Mr. Gopnik görüldü. Biraz kaskatıydı yürüyüşü –Nathan onun kötü bir hafta geçirdiğini söylemişti– gelip karısının yanağını öptü. Onun kulağına bir şey mırıldandığını duydum, Agnes gülümsedi, içten gelen, yapmacıksız bir gülümsemeydi. Elleri bir an buluştu, o anda iki insanın bütün klişelere uyabileceğini ama yine de onlarda tamamıyla gerçek bir şey olabileceğini, birbirlerinin varlığından zevk alabileceklerini gördüm. Birden Sam'i özledim. Sonra onu böyle bir yerde hayal edemedim, bir smokinin içine hapsolmuş ve papyon kravatlı olarak. Bundan nefret ederdi, diye düşündüm.

"Adınız lütfen?" Fotoğrafçı yanı başımda bitmişti.

Belki de Sam'i düşündüğüm için öyle davrandım. "Ee, Louisa Clark-Fielding," dedim, en can alıcı, en üst tabaka aksanımla. "İngiltere'den."

"Mr. Gopnik! Buraya bakın, Mr. Gopnik!" fotoğrafçılar onların birlikte resimlerini çekerken ben geri çekilip kalabalığın arasına girdim, Mr. Gopnik elini hafifçe karısının sırtına koymuştu, Agnes'in omuzları dik, çenesi kalkıktı, sanki o toplantıyı yönlendirebilirmiş gibiydi. Sonra Mr. Gopnik'in gözleriyle salonu tarayarak beni aradığını gördüm, lobinin karşı tarafından benimle göz göze geldi.

Agnes'i yanıma getirdi. "Sevgilim, benim birileriyle görüşmem gerek. Siz ikiniz kendi başınıza kalabilirsiniz, değil mi?"

"Elbette, Mr. Gopnik," dedim, sanki bu tür şeyleri her gün yaparmışım gibi.

“Çabuk döner misin?” Agnes hâlâ onun elini bırakmamıştı.

“Wainright ve Miller’le görüşeceğim. Şu tahvil meselesinin üzerinden geçmek için onlara on dakika ayıracağıma söz verdim.”

Agnes başını salladı ama onu bırakmak istemediği yüzden okunuyordu. Lobiden geçerken Mr. Gopnik kulağına eğildi. “Fazla içmesin. Sinirleri gergin.”

“Tamam, Mr. Gopnik.”

Başını salladı, derin düşüncelere dalmış gibi etrafına baktı. Sonra bana dönüp gülümsedi. “Çok hoş görünüyorsun.” Ve gitti.

Balo salonu tıklım tıklımdı, sarılı siyahlı bir deniz gibiydi. İngiltere’den ayrılmadan önce Will’in kızı Lily’nin bana hediye ettiği sarı ve siyah boncuklu bileziği takmıştım, sarı siyah çizgili çorabımı giymeyi ne kadar isterdim diye geçirdim içimden. Bu kadınlar hayatları boyunca kıyafetlerinden keyif almırmış gibi görünmüyorlardı.

İlk gözüme çarpan, çoğunun ne kadar zayıf olduğuydu, girdikleri minicik elbiselerin içinde köprücükkemikleri merdiven korkuluğu gibi dışarı fırlamıştı. Stortfold’da, belli bir yaştaki kadınlar hafifçe genişlerlerdi, fazla kilolarını hırkaların ya da uzun süveterlerin altına gizler (‘Popomu kapatıyor mu?’) ve yeni bir rimelle ya da altı haftada bir kestirdikleri saçlarıyla, çok da önem vermeden iyi görünmeye çalışırlardı. Benim geldiğim yerde insanın kendine fazla özen göstermesi bir bakıma kuşku uyandırırды ya da kendine marazi bir ilgi gösterdiğini getirirdi akla.

Ama bu salondaki kadınlar görünüşlerini tam zamanlı bir iş haline getirmiş gibiydiler. Mükemmel şekil verilmiş tek bir saç, günlük sıkı bir çalışmayla şekle sokulma-

mış tek bir kol göremedim. Yaşı belli olmayan kadınlar bile (kullanılan botoks ve dolgu maddeleri düşünülürse yaşlarını kestirmek zordu), bırakın kendi kollarının sarık olmasını, böyle bir şeyin adını hiç duymamışa benziyorlardı. Agnes'i düşündüm, özel spor hocasını, dermatoloğunu, kuaför ve manikürcü randevularını ve *onun işi bu şimdi*, diye geçirdim aklımdan. Burada görünmesi ve kendini gösterebilmesi için bütün bu bakımlardan geçmesi gerekiyordu.

Agnes o insanların arasında ağır ağır yürüdü, başını dik tutuyor, kendisine selam verip bir-iki laf etmek için yanına gelen kocasının arkadaşlarına gülümsüyordu, bense pek rahat etmeden geride kalıyordum. Bu arkadaşların hepsi erkekti. Sadece erkekler gülümsüyorlardı Agnes'e. Kadınlar Agnes'in yanından uzaklaşacak kadar kabalık etmeseler de sanki ansızın uzaktaki bir şey dikkatlerini çekmiş gibi başlarını belli etmeden başka tarafa çeviriyorlar, böylece Agnes'in yanında oyalanmak zorunda kalmıyorlardı. Ben Agnes'in arkasında kalarak kalabalığın arasından geçerken, onun orada bulunması bir saldırıymış gibi, kadınlardan birinin yüzündeki ifadenin gerildiğini görüyordum.

"İyi akşamlar," dedi kulağımın dibinde biri.

Başımı kaldırıp bakınca geri geri gittim. Will Traynor yanımda duruyordu.

5

Daha sonra, iyi ki salon o kadar kalabalıktı dedim, çünkü ben yanımda duran adama doğru sendelerken o da içgüdüsel olarak elini bana uzattı, bir anda birkaç smokinli kol beni tutup doğrulttu, hepsi de gülümseyen, ilgilenen bir yüzler denizi. Özür dileyerek onlara teşekkür ederken, hatamı anladım. Hayır, Will değildi; saç kesimi ve rengi aynıydı, teni de aynı karamela rengindeydi. Ancak soluğum öyle kesilmiş olmalı ki Will olmayan adam, “Özür dilerim, sizi korkuttum mu?” dedi.

“Ben... hayır. Hayır.” Elimi yanağıma bastırdım, gözlerim adamın gözlerine kilitlendi. “Siz... siz tanıdığım, eskiden tanıdığım birine çok benziyorsunuz da.” Kızardığımı hissettim, insanın göğsünden başlayan ve ta saçlarının diplerine kadar ulaşan bir kızarma.

“İyi misiniz?”

“Aman Tanrım. İyiyim. İyiyim ben.” Kendimi budala gibi hissettim. Yanaklarım alev alevdi.

“İngiliz’siniz.”

“Siz değilsiniz.”

“New York’lu da değilim. Boston’lıyım. Üçüncü Joshua

William Ryan." Elini bana uzattı.

"Adınız bile aynı."

"Anlamadım?"

Elini sıktım. Yakından bakınca Will'e pek benzemiyordu. Gözleri koyu kahverengiydi, alnı daha dardı. Ama aralarındaki benzerlikler benim dengemi bozmaya yetmişti. Gözlerimi ondan zorlukla çektim, parmaklarını hâlâ bırakmadığımın farkındaydım. "Kusura bakmayın. Ben biraz..."

"Size içecek bir şey getireyim."

"Olmaz. Benim... ben şuradaki arkadaşımın birlikteyim."

Agnes'e baktı. "O zaman ikinize de içki getireyim. Sizi bulmak... eh... kolay olacak." Sırıtırıp dirseğine dokundu. Uzaklaşırken ona bakmamaya çalıştım.

Agnes'in yanına giderken, onunla konuşmakta olan adamı karısı çekip aldı. Agnes adamın söylediğine karşılık vermek istercesine bir elini havaya kaldırmıştı ki kendini smokinli, geniş bir sırta konuşurken buldu. Döndü, yüzü kaskatıydı.

"Özür dilerim. Kalabalıkta sıkıştım."

"Yanlışı elbise giydim, değil mi?" diye fısıldadı bana. "Büyük bir hata yaptım."

Fark etmişti. O bedenler denizinde bir biçimde fazla parlak görünüyordu, avangard olmaktan çok bayağı duruyordu. "Ne yapacağım ben şimdi? Felaket bu. Üstümü değiştirmeliyim."

Makul bir sürede eve gidip dönebilir mi diye kafamda bir hesaplama yapmaya çalıştım. Trafik sorun olmasa bile gidip dönmesi bir saat sürerdi. Ve geri dönmemesi tehlikesi her zaman vardı...

"Yo! Felaket değil. Hiç değil. Sadece..." Durdum. "Biliyor musunuz, böyle bir elbiseye tarz vermeniz gerekir."

“Nasıl?”

“Onu sahiplenin. Başınızı dik tutun. Kimseyi umursamıyormuşsunuz gibi yapın.”

Bana dik dik baktı.

“Eskiden bir arkadaşım öğretmişti bunu bana. Yanında çalıştığım adam. Çizgili bacaklarımdan gurur duyarak yürümemi söylemişti.”

“Neyinden?”

“O... Yani başkalarından farklı olmanın bir sorun olmadığını söylemişti bana. Agnes, siz buradaki her kadından yüz kat daha iyi görünüyorsunuz. Göz kamaştırıyorsunuz. Elbiseniz de muhteşem. Bırakın ötekilere salladığınız dev bir parmak olsun bu. Anladınız mı? *Canım ne isterse onu giyerim.*”

İlgiyle bakıyordu bana. “Öyle mi düşünüyorsunuz?”

“Tabii.”

Derin bir soluk aldı. “Haklısın. *Dev bir parmak* olacağım.” Omuzlarını dikleştirdi. “Hem hangi elbiseyi giydiğim erkeklerin umurunda olmaz, değil mi?”

“Hiçbirinin.”

Gülümsedi, bilgiç bilgiç baktı bana. “Onlar sadece elbinin altındakiyle ilgilenirler.”

“Harika bir elbise, hanımefendi,” dedi Joshua, yanıma gelmişti. İkimize de birer uzun saplı kadeh uzattı. “Şampanya. Tek sarı içki Chartreuse’dü, ona bakarken bile midem bulanır gibi oldu.”

“Teşekkürler.” Kadehlerden birini aldım.

Joshua elini Agnes’e uzattı. “Üçüncü Joshua William Ryan, ben.”

“Bu adı gerçekten *uydurmuş* olmalısınız.”

İkisi de dönüp bana baktılar.

“Pembe dizilerdekiler dışında kimseye böyle isimler

konulmaz ki," dedim, der demez de amacımın bu sözü yüksek sesle söylemek değil de kafamın içinden geçirmek olduğunu fark ettim.

"Tamam. Peki. Siz bana Josh diyebilirsiniz," dedi, sakince.

"Louisa Clark," dedim, sonra ekledim, "Birinci."

Joshua'nın gözleri biraz kısıldı.

"Mrs. Leonard Gopnik. İkinci," dedi Agnes. "Ama bunu herhalde zaten biliyorsunuzdur."

"Biliyordum gerçekten de. Bütün şehir sizi konuşuyor." Sözleri incitebilirdi ama içtenlikle söylemişti. Agnes'in omuzlarının biraz gevşediğini gördüm.

Josh davete teyzesiyle gelmiş, eniştesi seyahatteymiş, teyzesi de tek başına gelmek istememiş. Josh bir menkul değerler şirketinde çalışıyormuş, finans müdürleriyle görüşüyor ve en iyi risk yönetimi için serbest yatırım fonlarıyla meşgul oluyormuş. Uzmanlık alanı, şirket malvarlıkları ve borçlarmış.

"Bu söylediklerinizin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," dedim.

"Çoğu zaman benim de olmuyor."

Kendini şirin göstermeye çalışıyordu kuşkusuz. Ama salon ansızın o kadar soğuk gelmemeye başlamıştı. Back Bay Boston'da oturuyordu, yakın zamanda SoHo'da tavşan kümesi dediği bir daireye taşınmıştı, New York'a geldiğinden beri iki kilo almıştı, çünkü şehir merkezindeki restoranlar harikaydı. Daha bir sürü şey anlattı ama ben elimde olmadan ona gözlerimi diktiğimden neler söylediğini hatırlamıyordum.

"Gelelim size, Birinci Miss Louisa Clark. Siz neler yapıyorsunuz?"

"Ben..."

"Louisa benim bir arkadaşım. İngiltere'den ziyarete geldi."

"New York'u nasıl buluyorsunuz?"

"Seviyorum," dedim. "Başımın dönmesinin geçtiğini de sanmıyorum."

"Ve bu Sarı Balo da sizin bu toplumda katıldığınız ilk davetlerden biri. Eh, İkinci Mrs. Leonard Gopnik, siz küçük işlerin insanı değilsiniz."

Akşam, ikinci kadeh şampanyanın yardımıyla hızlı geçiyordu. Yemekte Agnes ile bana adını söylemeyen ve benimle bir tek kez konuşan bir adamın arasına oturdum, adam kimleri tanıdıklarını göğüslerime sorduktan sonra alacağı yanıtın pek az kişi şeklinde olacağını anlayınca bana sırtını döndü. Mr. Gopnik'in talimatına uyarak Agnes'in içtiklerine dikkat ettim, Mr. Gopnik'in bana baktığını görünce de onun dolu kadehinin yerine benim neredeyse boş kadehimi koydum, belli etmeden bana gülümseyip onaylayınca da içim rahatladı. Agnes sağ tarafında oturan adamla çok yüksek sesle konuşuyordu, kahkahası fazla gürültülüydü, el hareketleri nazik ama telaşlıydı. Masadaki diğer kadınlara baktım, hepsi de kırk yaştan üstündeydi, Agnes'e nasıl baktıklarını gördüm, sanki aralarında konuştukları olumsuz bir fikri doğrulamak istercesine gözleri durmadan birbirlerine kayıyordu. Korkunçtu.

Mr. Gopnik, masanın karşı tarafındaki yerinden Agnes'e uzanamıyordu ama gözlerinin sürekli ona gittiğinin farkındaydım, hatta gülümserken, insanların ellerini sıkarken ve dıştan bakıldığında gezegendeki en huzurlu adam gibi görünürken bile.

"Nerede o?"

Agnes'i daha iyi duyabilmek için ona doğru eğildim.

"Leonard'ın eski karısı. Nerede o? Bulmalısın Louisa. Öğrenene kadar rahat edemem. Onu *hissediyorum*."

Morlu Olay. “Oturma düzenine bakayım,” dedim ve izin isteyip masadan kalktım.

Yemek salonunun girişindeki kocaman basılı panonun önünde durdum. Sık yazılmış sekiz yüz kadar isim vardı orada, üstelik ilk Mrs. Gopnik’in bu soyadını kullanıp kullanmadığını bilmiyordum bile. Josh yanımda belirdiğinde ben ağzımın içinden lanet okuyordum.

“Birini mi kaybettiniz?”

Sesimi alçalttım. “İlk Mrs. Gopnik’in nerede oturduğunu bulmalıyım. Acaba eski soyadını kullanıp kullanmadığını biliyor musunuz? Agnes onun oturduğu yeri öğrenmek istiyor.”

Josh alnını kırıştırdı.

“Biraz gergin de,” diye ekledim.

“Korkarım ki hiçbir fikrim yok. Ama teyzem bilebilir. Herkesi tanır o. Siz burada kalın.” Çıplak omzuma hafifçe dokunup yemek salonuna doğru yürüdü. Ben de yüzümün ifadesini, tenine az önce beklenmedik bir pembelik yayılan birine değil de, beş-altı yakın arkadaşının orada olduğunu teyit etmek için panoyu gözden geçiren birine benzetmeye çalıştım.

Bir dakika geçmeden geri geldi Josh.

“Hâlâ Gopnik soyadını kullanıyormuş,” dedi. “Nancy teyzem onu mezat masasında görmüş olabileceğini söyledi.” Manikürlü parmağını isimlerin olduğu sütunda yukarıdan aşağıya kaydırды. “İşte. 144 numaralı masa. Kontrol etmek için masanın yanından geçtim, teyzemin tarifine uyan biri oturuyor orada. Elli yaşlarında, siyah saçlı, bir Chanel gece çantasından zehirli oklar fırlatıyordu. Onu Agnes’ten olabildiğince uzağa oturtmuşlar.”

“Ah, Tanrı’ya şükür,” dedim. “Agnes çok rahatlayacak.”

“Bu New York’lu olgun hanımlar çok ürkütücü olabili-

yorlar,” dedi Josh. “Arkasını kollamak istediği için Agnes’i suçlayamam. İngiliz sosyetesini de bu kadar acımasız mıdır?”

“İngiliz sosyetesini mi? A, bilmem... sosyete davetleri pek tarzım değil,” dedim.

“Benim de. Doğrusunu isterseniz işten sonra o kadar yorgun oluyorum ki çoğu gün ancak yiyecek bir şey alıp eve dönebiliyorum. Siz ne iş yapıyorsunuz Louisa?”

“Ben mi...” Hemen telefonuma baktım. “Tüh. Agnes’in yanına dönmeliyim.”

“Gitmeden önce sizi görebilecek miyim? Hangi masada oturuyorsunuz?”

“Otuz iki,” dedim, söylemememi gerektiren bütün nedenleri düşünmeden önce.

“O zaman sonra görüşürüz.” Josh’un gülümsemesi beni bir an olduğum yere mıhladı. “Çok güzel görüldüğünüzü de söylemek istemiştin.” Öne eğildi, sesini alçalttı ama kulağımın dibinde gümbürdedi. “Aslında sizin elbiseniz arkadaşınızınkinden daha güzel. Resim çektirdiniz mi?”

“Resim mi?”

“İşte.” Elini kaldırdı, daha ben ne yaptığını anlayamadan ikimizin bir resmini çekmişti bile, başlarımız birbirinden ancak birkaç santim uzaktı. “Oldu. Bana numaranızı verin de resmi size yollayayım.”

“İkimizin birlikte çekilmiş bir resmini mi göndermek istiyorsunuz bana?”

“Gizli amacımı mı sezdiniz?” Sırıttı. “Tamam öyleyse. Resim bende kalsın. Buradaki en güzel kızı hatırlamak için. Tabii silmek isterseniz o başka. İşte buyrun. İsterse-
niz silebilirsiniz.” Telefonunu bana uzattı.

Telefona baktım, parmağım silme tuşunun üzerine gitti, sonra geri çektim. “Daha yeni tanıştığım birini silmek

kabalık olur. Ama ben... Teşekkür ederim... ve gizlice yaptığınız masa kontrolü için de. Gerçekten çok nazıksınız.”

“Zevkti.”

Birbirimize sıırttık. Başka bir şey söyleyemeden masama döndüm.

Agnes'e iyi haberi verdim –bunu duyunca rahatlayıp soluğunu sesli sesli salıverdi– sonra oturup soğumuş bağığımdan bir parça yedim, bir yandan da başımın içindeki uğultunun geçmesini bekliyordum. O Will değil ki, diyordum kendi kendime. Sesi farklıydı. Kaşları farklıydı. Amerikalıydı. Ama tavrında öyle bir şey vardı ki, özgüvenle keskin zekâ birleşmişti, ona ne yüklerseniz yükleyin hepsiyle başa çıkabileceğini gösteren bir havası vardı, insana öyle bir bakıyordu ki sanki içim oyuluyordu. Hangi masada oturduğunu Josh'a sormadığımı hatırlayarak arkama baktım.

“Louisa?”

Sağıma döndüm. Agnes bana dikkatle bakıyordu.

“Lavaboya gitmek istiyorum.”

Bu sözün, benim de onunla birlikte gitmem gerektiğı anlamına geldiğini çözmem bir dakika sürdü.

Masaların arasından yavaş yavaş geçerek kadınlar tuvaletine gittik, giderken salona göz gezdirip Josh'u aramamak için kendimi zor tuttum. Yürürken herkesin gözü Agnes'in üzerindeydi, sadece elbisesinin canlı rengi yüzünden değil, kendisi bilincinde olmadan bir biçimde gözleri mıknaatıs gibi üzerine çekmesi yüzünden. Kraliçe gibi yürüyordu, çenesi havada, omuzları geride.

Biz lavaboya girer girmez köşedeki koltuğa çöktü, bir

sigara vermemi işaret etti. "Tanrım. Bu akşam. Hemen gitmezsek öleceğim burada."

Altmış yaşlarındaki kadın görevli sigarayı görünce kaşlarını havaya kaldırdı, sonra da başını öbür yana çevirdi.

"Eee... Agnes, sanırım burada sigara içilmiyor."

Nasıl olsa içecekti. Belki de insan zengin olunca başkalarının kurallarına aldırılmıyordu. Sonuçta ne yapabilirlerdi ki ona? Dışarı mı atacaklardı?

Sigarayı yaktı, içine çekti ve rahatlayarak soluğunu verdi. "Ah. Bu elbise o kadar rahatsız ki. İpli külotum da peynir kesme ipi gibi kesiyor beni, biliyor musun?" Aynanın önünde sağa sola büküldü, elbisesini yukarı çekip manikürlü eliyle altını kurcaladı. "İç çamaşırı giymemeliydim."

"Ama iyisin, değil mi?" dedim.

Gülümsedi. "İyiyim. Bu akşam birkaç kişi çok nazik davrandı. Bu Josh çok nazik, öbür yanımda oturan Mr. Peterson da çok dostça davrandı. O kadar kötü değil. Belki de bazıları Leonard'ın artık yeni bir eşi olduğunu sonunda kabul ediyorlardır."

"Onların zamana ihtiyacı var."

"Şunu tutsana. Çişim geldi." Yarisına kadar içtiği sigarasını elime tutuşturdu ve bir bölmeye girip gözden kayboldu. Sigarayı maytapmış gibi iki parmağımın arasında havaya doğru tuttum. Görevli kadınla bakıştık, kadın, *Elinden ne gelir?* dercesine omuzlarını silkti.

"Aman Tanrım," dedi Agnes, bölmenin içinden. "Bunu tamamıyla çıkarmam gerekecek. Yukarıya çekilmiyor. Sonra fermuarını kapatmama yardım edersin."

"Tamam," dedim. Tuvalet görevlisi kadın kaşlarını kaldırdı. İkimiz de gülmemek için tuttuk kendimizi.

İçeriye orta yaşlı iki kadın girdi. Elimdeki sigaraya

onaylamayan gözlerle baktılar.

“Mesele şu ki, Jane,” dedi biri, “sanki akıllarını kaçırmışlar.” Saçına bakmak için aynalardan birinin karşısında durmuştu. Buna neden ihtiyaç duyduğunu anlayamadım, o kadar kalıp gibi şekil verilmişti ki on şiddetinde bir kasırğa bile yerinden oynatamazdı o saçları.

“Biliyorum. Milyon kere gördük bunu.”

“Ama normal olarak en azından bu meseleyi gizli tutarak halletme nezaketini gösterebilirlerdi. Kathryn’i bu kadar rahatsız eden de bu. Ortaya dökülmesi.”

“Evet. En azından biraz kaliteli biriyle olsaydı Kathryn için çok daha kolay olurdu.”

“Doğru. Adam bir klişe gibi davrandı.”

Tam o anda iki kadının başı da bana doğru döndü.

“Louisa?” diyen boğuk bir ses duyuldu bölmenin içinden. “Buraya gelebilir misin?”

Kimden söz ettiklerini o zaman anladım. Anlamak için yüzlerine bakmak yeterliydi.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Burada sigara içilmediğini biliyorsunuzdur,” dedi kadınlardan biri, üstüne basa basa.

“Öyle mi? Özür dilerim.” Sigarayı lavabonun içine bas-tırıp söndürdüm, sonra ucunu da suya tuttum.

“Yardım eder misin, Louisa? Fermuarım sıkıştı.”

Kadınlar biliyorlardı. Konuşmamızdan anlamışlardı, yüzlerinin ciddileştiğini gördüm.

Yanlarından geçtim, bölmenin kapısını iki kez tıkladım, Agnes beni içeri aldı.

Sutyenle duruyordu, daracık sarı elbise belinde sallanıyordu.

“Ne...” diye konuşmaya başladı.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve konuşmadan dı-

şarırı işaret ettim. Kapının arkasını görebilecekmiş gibi başını çevirip baktı, sonra da suratını buruşturdu. Agnes'i döndürdüm. Üçte ikisi çekilmiş olan fermuar belinin hizasında takılıp kalmıştı. İki-üç kez denedikten sonra çantamdan telefonumu çıkardım, fenerini açtım, fermuarın inmesini engelleyen şeyi bulmaya çalıştım.

"Yapabilecek misin?" diye fısıldadı Agnes.

"Deniyorum."

"Yapmalısın. O kadınların karşısına bu durumda çıkamam."

Agnes üç-beş santim ötemde minicik bir sutyenle duruyordu, çıplak teninden pahalı bir parfümün sıcaklığı dalga dalga yayılıyordu. Gözlerimi kısıp fermuara bakarak Agnes'in etrafında dönmeye çalıştım ama mümkün değildi. Elbiseyi çıkarması için daha geniş bir yer gerekiyordu, ancak çıkarırsa fermuarı açmaya çalışabilirdim, yoksa yukarıya çekemeyecektim. Ona bakıp omuzlarımı silktim. Bir an acı çeker gibi göründü.

"Bunu burada yapabileceğimi sanmıyorum, Agnes. Yer yok. Hem göremiyorum da."

"Bu durumda dışarı çıkamam ki. Fahişe derler bana." Elleri yüzüne götürdü, umarsızdı.

Dışarıdaki bunaltıcı sessizlik, kadınların bizim ne yapacağımızı beklediklerini gösteriyordu. İkisi de tuvalete girermiş gibi bile yapmıyordu. Biz içeride tıklıp kalmıştık. Geri çekilip başımı iki yana salladım, düşünüyordum. Birden buldum ne yapacağımızı.

"Dev parmak," diye fısıldadım.

Agnes'in gözleri irileşti.

Gözlerimi ondan ayırmadan başımla hafif bir işaret yaptım. Önce kaşlarını çattı, sonra yüzü aydınlandı.

Bölmenin kapısını açıp geri çekildim. Agnes derin bir

soluk aldı, sırtını dikleştirdi, sonra kulisteki bir süper model gibi, elbisesinin üst kısmı beline inmiş durumda o iki kadının yanından geçti, sutyeni, altındaki beyaz göğüsleri pek gizleyemeyen iki narin üçgendi. Odanın ortasında durdu, ben elbiseyi dikkatle başından çıkarayım diye öne eğildi. Sonra doğruldu, şimdi iki minicik çamaşır dışında çıplaktı, kaygısızlık konusunda incelenecek örnek vaka olabilirdi. Kadınların yüzlerine bakmayı göze alamıyordum ama sarı elbiseyi kolumun üzerine koyarken ansızın soluklarını tuttuklarını duydum, havadaki titreşimleri hissettim.

“şimdi, ben...” diye başladı biri.

“İğne-iplik ister misiniz, ham’fendi?” Görevli yanımda belirdi. Agnes koltukta zarifçe oturuyordu, görevli küçük paketi açarken Agnes uzun beyaz bacaklarını ağırbaşlı bir tavırla yana uzattı.

İçeriye iki kadın daha girdi, yarı çıplak Agnes’i görünce ikisi de bir anda sustular. Biri öksürdü, kasten başka tarafa baktılar, başka şeylerden söz etmeye çalıştılar. Agnes yerinden kıınıldamadı, görünüşte keyifliydi ve içeri girenlerden habersizdi.

Görevli kadın bana bir iğne verdi, iğnenin ucuyla, kumaşın fermuarın içine girmiş kısmını yakalayıp zorlamadan çektim, sonunda kumaş kurtuldu, fermuar da çalıştı. “Oldu işte!”

Agnes ayağa kalktı, görevli kadının uzattığı eli tuttu, sarı elbisenin içine tekrar, zarafetle girdi, görevliyle birlikte elbiseyi tutup yukarı çektik. Yerine yerleştiğinde fermuarı usulca çekip kapattım, elbisenin her santimi Agnes’in bedenine oturdu. Agnes elbiseyi upuzun bacaklarına doğru eliyle düzeltti.

Görevli kadın bir saç spreyi kutusu aldı eline. “şimdi,”

diye fısıldadı. "İzin verin." Öne eğildi, fermuarın kapanma yerine kutudan küçük bir miktar spreyci sıktı. "Bu, fermuarın açılmasını önler," dedi.

Kadına gülümsedim.

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız," dedi Agnes. Gece çantasından elli dolar çıkardı, kadına verdi. Sonra gülümseyerek bana döndü. "Louisa, canım, masamıza dönelim mi?" Öbür kadınları bir kraliçe tavrıyla ve başının küçük bir hareketiyle selamladıktan sonra çenesini dikleştirdi, ağır ağır kapıya doğru yürüdü.

Çıt çıkmıyordu. Görevli kadın bana döndü, sırtarak parayı cebine indirdi. "Ben *buna*," dedi, sesi ansızın duyulur olmuştu, "*kalite* derim."

6

Ertesi sabah George gelmedi. Kimse bana bir şey söylememişti. Şortumu giydim, gözlerim sulanıp batarak giriş holünde oturdum, saat yedi buçuk olunca da programın iptal edildiğini anladım.

Agnes saat dokuzdan sonra kalktı, bu durum Ilaria'nın onaylamayarak ve saate bakarak cık cıklaşmasına yol açtı. Agnes bana mesaj çekip o günkü randevularını iptal etmemi istemişti. Öğlene doğru, Reservoir'ın çevresinde yürümek istediğini söyledi. Rüzgârlı bir gündü, boynumuza atkı dolayarak, ellerimizi ceplerimize sokarak yürüdük. Sabaha kadar Josh'un yüzünü düşünmüştüm. Hâlâ dengemi bozuyordu, acaba şu anda değişik ülkelerde, Will'e bire bir benzeyen kaç kişi vardır, diye merak ettim. Josh'un kaşları daha gürdü, gözlerinin rengi farklıydı ve aksanı da Will'in aksanına benzemiyordu. Ama olsun.

"Akşamdan kalma olduğumuzda arkadaşlarımla ne yapardık, bilir misin?" dedi Agnes, düşüncelerimi bölerek. "Gramercy Park'ın yakınındaki şu Japon yerine giderdik, makarna yiyip durmadan konuşurduk."

"Gidelim öyleyse."

“Nereye?”

“Makarnacıya. Giderken yoldan arkadaşlarınızı alırlar.”

Bir an umutlu göründü, sonra yerdeki bir taşı tekmeledi. “Şimdi gidemem. Artık farklı.”

“Garry’nin arabasıyla gitmeniz gerekmez ki. Taksiye binersiz. Yani basit giyinirsiniz, öylece karşılarına çıkarız. Keyifli olur.”

“Söyledim ya. Farklı artık.” Bana döndü. “Bunları dedim, Louisa. Bir süre. Ama arkadaşlarım meraklı. Şimdiki hayatımla ilgili her şeyi öğrenmek istiyorlar. Onlara gerçeği anlattığımda da... tuhaflaşıyorlar.”

“Tuhaf mı?”

“Eskiden hepimiz aynıydık, biliyor musun? Şimdi onların sorunlarını asla anlayamayacağımı söylüyorlar. Çünkü ben zenginim. Nedense sorunum olmasına iznim yok. Ya da çevremde yabancılaşıyorlar, sanki farklı biri olmuşum gibi. Sanki benim hayatımdaki iyi şeyler onların hayatlarına birer hakaret. Evi olmayan birine kâhyamdan şikâyet edebilir miyim sence?”

Birden sustu. “Leonard’la ilk evlendiğimde bana para verdi, kendim kullanmam için. Bir düşün hediyesiydi, durmadan ondan para istemeyeyim diye. Bu paranın bir kısmını en iyi arkadaşım olan Paula’ya verdim. Borçlarını temizlesin, yeni bir başlangıç yapsın diye ona on bin dolar verdim. Önceleri çok sevindi. Ben de sevinmiştim! Arkadaşıma böyle bir şey yaptığım için! Benim gibi artık o da para yüzünden sıkıntı çekmeyecekti!” Dalgınlaştı. “Ama sonra... sonra artık beni görmek istemedi. Değişmişti, bana ayıracak zamanı yoktu. Ona yardım ettiğim için bana öfkelenildiğini yavaş yavaş anladım. Amacı bu değildi ama ne zaman beni görse bana borcu olduğunu düşünüyor. Gururludur o, hem de çok gururlu. Bu duyguyla

yaşamak istemiyor. Bu yüzden..." omuzlarını silktili, "... ne benimle yemek yiyor ne de telefonlarımı açıyor. Para yüzden arkadaşımı kaybettim."

"Dert derttir," dedim, benim bir şey söylememi beklediğini anlayınca, "kimin derdi olduğunun önemi yok."

Skuteriyle geçen küçük bir çocuğa yol vermek için kenara çekildi. Dalgın dalgın çocuğun arkasından baktı, sonra bana döndü. "Sigaran var mı?"

Artık öğrenmiştim. Sırt çantamdan paketi çıkarıp ona verdim. Sigara içmesini desteklemeli miydim, emin değildim ama sonuçta benim patronumdu o. Sigaradan derin bir nefes alıp upuzun bir duman üfledi.

"Dert derttir," diye tekrarladı ağır ağır. "Senin derdin var mı, Louisa Clark?"

"Erkek arkadaşımı özlüyorum." Kendimi avutacak herhangi bir şey gibi söyledim bunu. "Bunun dışında pek bir şey yok. Burası... harika. Burada mutluyum."

Başını salladı. "Ben de böyle hissederdim. New York! Hep görecekt yeni şeyler vardır. Hep heyecan vericidir. Şimdiyse... şimdiyse özlüyorum şeyi..." Sesi duyulmaz oldu.

Bir an gözlerinin yaşardığını düşündüm. Ama sonra yüzü duruldu.

"Biliyor musun, benden nefret ediyor."

"Kim?"

"Ilaria. O cadı. Öteki kadının kâhyasıymış, Leonard da onu kovmak istemiyor. Kurtulamıyorum ondan."

"Zamanla sizi sevebilir."

"Zamanla yemeğime arsenik katabilir. Bana nasıl baktığını görüyorum. Ölmemi istiyor. Senin ölmeni isteyen biriyle birlikte yaşamamanın insana neler hissettirdiğini biliyor musun?"

Ilaria'dan ben de korkuyordum. Ama bunu söylemek

istememedim. Yürümeye devam ettik. “Eskiden yanında çalıştığım birinin ilk başta benden nefret ettiğine emindim,” dedim. “Aradan zaman geçince benimle bir ilgisi olmadığını anladım. Kendi hayatından nefret ediyordu. Birbiri-mizi tanıdıkça gayet iyi geçinmeye başladık.”

“Senin en sevdiğin gömleğini ‘kazara’ yaktı mı? Ya da poponu kaşındıracağını bildiği bir deterjanla iç çamaşırını yıkattı mı?”

“Ee... hayır.”

“Ya da sen durmadan şikâyet ediyor gibi olasın diye hoşuna gitmediğini elli kez söylediğin bir yemeği önüne koydu mu? Ya da seni fahişe gibi gösterecek hikâyeler anlattı mı?”

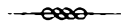
Ağzım açık kalmıştı. Ağzımı kapadım, başımı iki yana salladım.

Saçlarını arkaya itti. “Leonard’ı seviyorum, Louisa. Ama onun hayatının içinde yaşamak dayanılmaz bir şey. Benim hayatım dayanılmaz...” Sesi yine hafifleyip duyulmaz oldu.

Durduk, yanımızdan geçenleri seyrettik: paten kullananlar, yalpalayan skuterleriyle çocuklar, kol kola yürüyen çiftler ve siperlikli şapkalarıyla polisler. Hava soğumuştur, eşofman üstümün içinde gayriihtiyari ürperdim.

Agnes içini çekti. “Tamam. Geri dönelim. Bakalım o cadı bugün en sevdiğim giysimin neresini mahvetmiş.”

“Hayır,” dedim. “Gidip makarna yiyelim. En azından o kadarını yapabiliriz.”

Bir taksiye binip Gramercy Park’a gittik, karanlık bir yan sokakta tuğla bir binaydı gittiğimiz yer, bulunduğu

sokak içinde korkunç bağırsak solucanları barındıracak kadar pisti. Ama oraya varır varmaz Agnes rahatlamış göründü. Ben taksinin ücretini öderken o basamakları tırmandı, loş restorana girdi, mutfaktan çıkan genç Japon kadın Agnes'i görünce hemen sarıldı ona, eski arkadaşlar-mış gibi sıkı sıkı kucakladı. Sonra onun kolundan tutup nerelerde kaldığını sorup durdu. Agnes beresini çıkardı, meşguldüm dedi, evlendiğini, taşındığını söyledi ama koşullarının ne ölçüde değiştiği hakkında en ufak bir ipucu vermedi. Parmağında alyansı olduğunu gördüm ama taşımak için kas yapmayı gerektirecek kadar büyük pırlanta tektaşını takmamıştı.

Formika bölmeye geçtiğimizde karşımda sanki farklı bir kadın buldum. Agnes neşeliydi, kıpır kıpırdı, yüksek sesle konuşuyor, kıkır kıkır gülüyordu, işte o zaman Mr. Gopnik'in kime âşık olduğunu görebildim.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordum, dumanlar tüten *ramen* çanaklarının arasından kıvrılarak geçerken.

"Leonard'la mı? Onun masözüydüm." Benim bunu uygunsuz bulup tepki göstermemi beklercesine sustu, ağızından öyle bir şey çıkmayınca da başını eğip devam etti. "St. Regis'te çalışıyordum. Her hafta onun evine masör yolluyorlardı, genellikle André giderdi. Çok iyiydi. Ama o gün André hastalanınca yerine beni gönderdiler. Ben de, *Ah, olamaz, Wall Street'li bir adam daha*, diye düşündüm. Biliyor musun o tiplerin çoğu beş para etmez. Seni insan yerine koymazlar bile. Ne selam verirler, ne konuşurlar... Bazıları..." Sesini alçalttı, "... mutlu son isterler. 'Mutlu son' nedir, biliyor musun? Sanki sen fahişeymişsin gibi. Ah. Ama Leonard nazikti. Elimi sıktı, ben içeri girer girmez İngiliz çayı ister misiniz diye sordu. Ona masaj yaparken öyle mutlu oldu ki. Ve ben anladım."

“Neyi anladınız?”

“O kadının Leonard’a hiç elini sürmediğini. Karısının. Bir bedene dokunurken bunu anlarsın. Soğuk bir kadın-
mış o, soğuk. Onu küçümsermiş.” Önüne baktı. “Ve bazı
günler Leonard’ın çok ağrısı olurmuş. Eklemleri ağrırmış.
Nathan gelmeden önce böyleymiş. Nathan benim fikrimdi.
Leonard’ın dinç ve sağlıklı kalması için mi? Her neyse.
Ona iyi masaj yapmak için gerçekten çabalıyorum. Saa-
ti uzatıyorum. Bedeninin bana söylediklerini dinliyorum.
Sonra öyle minnettar oldu ki bana. Ertesi hafta da beni
istedi. Bu durum André’nin pek hoşuna gitmedi ama ben
ne yapabilirim? Evine haftada iki kere gitmeye başladım.
Bazı günler, işimiz bitince İngiliz çayı içer misin diye so-
rardı bana, sohbet de ederdik. Ve sonra... Eh, zor bir şey.
Çünkü ona âşık olduğumu anlamıştım. Ve böyle bir şey
yapmamalıydık.”

“Doktorlarla hastaları gibi. Ya da öğretmenler.”

“Aynen.” Agnes susup ağzına bir mantı attı. Bu kadar
yediğini hiç görmemiştim. Bir-iki dakika mantıyı çiğnedi.
“Ama bu adamı düşünmeden edemiyordum. O kadar üz-
gün. O kadar nazik. Ve o kadar yalnız! Sonunda André’ye,
benim yerime sen git, dedim. Ben artık gidemeyecektim.”

“Peki, ne oldu?” Yemeğe ara verdim.

“Leonard benim evime geldi! Queens’e! Adresimi bir
şekilde bulmuş ve o kocaman arabasıyla benim evime
gelmiş. Arkadaşlarımla yangın merdiveninde oturmuş
sigara içiyorduk, onun arabadan indiğini gördüm, bana,
‘Seninle konuşmak istiyorum,’ diye seslendi.”

“Tıpkı *Pretty Woman*’da olduğu gibi.”

“Evet! Öyle! Kaldırıma indim, çok kızgındı. ‘Seni kı-
racak bir şey mi yaptım? Sana uygunsuz mu davrandım?’
dedi. Ben başımı iki yana salladım. O, kaldırımda bir aş-

ğ1 bir yukarı yürüdü, ‘Neden gelmek istemiyorsun? Ben André’yi istemiyorum artık, seni istiyorum,’ dedi. Ben de budala gibi ağlamaya başladım.”

Agnes’e bakarken gözlerinin yaşardığını gördüm.

“Oracıkta, güpegündüz sokakta, arkadaşlarımla gözlerinin önünde ağlıyordum. ‘Sana söyleyemem,’ dedim Leonard’a. O zaman iyice öfkeleni. Karısının bana kabalık yapıp yapmadığını sordu. Ya da işyerinde bir şey olup olmadığını. Sonunda ona, ‘Gelemem, çünkü sizden hoşlanıyorum,’ dedim. ‘Sizden çok hoşlanıyorum. Ve bu profesyonelce değil. İşimi kaybedebilirim.’ Bir an bana baktı ama bir şey söylemedi. Tek bir kelime etmedi. Arabasına bindi, şoförü alıp götürdü onu. Ben de, *Olamaz. Artık bu adamı hiç göremeyeceğim, üstelik işimi de kaybettim*, diye düşündüm. Ertesi gün işe gittiğimde çok sinirliydim. Çok sinirli, Louisa. Mideme ağrı girmişti!”

“Olanları senin patronuna anlatacağını sanmıştın.”

“Aynen öyle. Ama işe gittiğimde ne olduğunu biliyor musun?”

“Ne?”

“Kocaman bir buket kırmızı gül gelmişti bana. Hiç o kadar büyüğünü görmemiştin, harika kokulu kadife güller. Öyle yumuşaktılar ki içimden onlara dokunmak geliyordu. Buketin üzerinde isim yoktu. Ama ben hemen anladım. Sonra her gün yeni bir gül buketi geldi. Evimiz güllerle doldu. Arkadaşlarım çiçeklerin kokusundan hasta olduklarını söylediler.” Gülmeye başladı. “Ve en son gün kendisi de geldi evime, ben aşağıya indim, onunla birlikte arabaya binmemi istedi. Arka kanepeye oturduk, şoföre sen inip dışarda dolaş dedi, bana çok mutsuz olduğunu anlattı, tanıştığımız ilk günden beri hep beni düşündüğünü, bir tek kelimemin yeterli olacağını, karısını terk ede-

ceğini, ikimizin birlikte olacağını söyledi.”

“Ve daha öpüşmemiştiniz bile.”

“Hiçbir şey olmamıştı. Onun kalçalarına masaj yapmıştım, tamam ama o aynı şey değil.” Soluklandı, anlattığı anının tadını çıkarıyordu. “Ve biliyordum. Birlikte olmamız gerektiğini biliyordum. Ve bunu söyledim. ‘Evet’ dedim ona.”

Büyülenmiş gibi dinliyordum.

“O gece eve gidiyor ve karısına artık onunla evli kalamayacağını söylüyor. Karısı çıldırıyor. Çok çıldırıyor. Neden diye soruyor Leonard’a, o da karısına aşksız bir evliliği istemediğini söylüyor. O gece bana otelden telefon ediyor, gelip benimle buluş diyor ve biz Ritz Carlton’daki o süitte buluşuyoruz. Sen hiç Ritz Carlton’da kaldın mı?”

“İ-h.”

“İçeriye giriyorum, o kapıda duruyor, öyle gergin görünüyor ki bir yere oturamıyor, bana klişe biri olduğunu bildiğini, benim için fazla yaşlı sayıldığını, romatizmadan her yerinin bitip tükendiğini ama eğer onunla birlikte olmayı gerçekten arzuluyorsam beni mutlu etmek için elinden geleni yapacağını söylüyor. Çünkü ikimiz için bir şeyler hissediyor, anlıyor musun? Ruh ikizi olduğumuzu hissediyor. Sonra sarılıyoruz ve nihayet öpüşüyoruz, sonra sabaha kadar uyumuyoruz, konuşuyoruz, çocukluklarımızı ve hayatlarımızı ve umutlarımızı ve hayallerimizi anlatıyoruz.”

“Duyduğum en romantik hikâye.”

“Sonra sevişiyoruz tabii ve ah Tanrım, bu adamın yıllardır donmuş olduğunu hissediyorum, anlıyor musun?”

Bunu duyunca öksürdüm, ağzımdaki mantı parçası masaya fırladı. Başımı kaldırıp baktığımda birkaç kişinin gözlerini üzerimize diktiğini gördüm.

Agnes'in sesi hafifledi. Elini havada salladı. "İnana-mazsın. Sanki içinde bir açlık vardı, yılların ve yılların açlığı sanki içinde *zonkluyordu*. *Zonkluyordu!* O ilk gece *doymak bilmedi*."

"Evet," diye cırladım, kâğıt peçeteyle ağzımı silerken.

"Bedenlerimizin buluşması büyüğü bir şeydi. Sonra saatlerce birbirimize sarıldık, ben ona sarıldım, o da başını göğsüme koydu ve ben ona bir daha asla donmayacağını vaatettim. Anlıyor musun?"

Restoranda tam bir sessizlik vardı. Agnes'in arkasında oturan kukuletalı bir ceket giymiş genç bir adam gözlerini Agnes'in başının arkasına dikmişti, kaşığını ağzına götürürken yarı yolda kalmıştı. Benim kendisine baktığımı görünce kaşığını büyük bir gürültüyle düşürdü.

"Bu... bu gerçekten güzel bir hikâye."

"Ve sözünü tutuyor Leonard. Söylediği her şey doğru. Birlikte mutluyuz. Çok mutlu." Yüzü biraz asıldı. "Ama kızı benden nefret ediyor. Eski karısı benden nefret ediyor. Her şey için beni suçluyor, oysa kocasını sevmiyordu. Kocasını çaldığım için kötü bir insan olduğumu söylüyor herkese."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Her hafta şu vakıf toplantılarına ve kokteyllere gitmem, gülümsemem ve benim hakkımda konuşulanları bilmiyormuş gibi davranmam gerekiyor. Ne biçim bakıyorlar o kadınlar bana. Ben söyledikleri gibi biri değilim. Dört dil biliyorum. Piyano çalıyorum. Terapi masajı konusunda özel diplomam var. O kadının hangi dili konuştuğunu biliyor musun? İkiyüzlülük. Ama canın acımıyormuş gibi yapmak zor, biliyor musun? Aldırmıyormuşsun gibi yapmak."

"İnsanlar değişir," dedim, hevesle. "Zaman ister."

"Hayır. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Agnes bir an daldı. Sonra omuzlarını silkti. “Ama işe iyi tarafından bakarsan, o kadınlar çok yaşlı. Belki birkaçı yakında ölür.”

O gün öğleden sonra Agnes uyurken ve Ilaria da alt kat-
ta çalışırken Sam’e telefon ettim. Bir gece öncenin olayları
ve Agnes’in anlattıkları hâlâ başımın içinde yüzüyordu.
Bir biçimde yeni bir alana geçtiğimi hissediyordum. *Se-
nin asistanım değil de arkadaşım olduğumu hissediyorum,*
demişti bana, eve geri dönerken. *Güvenebileceğim birinin
bulunması o kadar iyi ki.*

“Resimlerini gördüm,” dedi Sam. Londra’da akşamdı,
yeğeni Jake onda kalıyordu. Arka planda onun çaldığı mü-
ziğin sesi duyuluyordu. Sam ağzını telefona yaklaştırdı.
“Çok güzel görünüyordun.”

“Hayatımda bir daha öyle bir elbise giymeyeceğim. Ama
bütün olarak her şey çok ilginçti. Yemekler ve müzik ve balo
salonu... En tuhafı da bu insanların bunların hiç farkında
olmamaları. Çevrelerinde neler olduğunu görmüyorlar! Gar-
denyalardan ve renkli ışıklardan yapılma koca bir duvar
vardı. Devasa bir duvar! Gördüğüm en harika çikolatalı pu-
ding vardı, üzerinde beyaz çikolatadan tüyler, dışında minik
yermantarları olan kare şeklinde bir şekerleme sundular
ama bir tek kadın bile yemedi onu. Biri bile! Salt kontrol et-
mek için bütün masaların etrafını dolaştım. Yermantarla-
rından bir kısmını elimdeki gece çantasının içine koymak
geldi içimden ama eriyebileceklerini düşündüm. Bahse gire-
rim ki hepsini çöpe atmışlardır. Ah, her masanın süslemesi
de farklıydı ama hepsinde sarı tüyler kullanılmıştı ve deği-
şik kuş şekilleri verilmişti. Bizim masa bir baykuştı.”

“Bayağı büyük bir geceymiş.”

“Barmenlerden biri insanın kişiliğine göre kokteyl hazırlıyordu. Kendin hakkında üç şey söylüyordun, o da ona göre bir kokteyl yaratıyordu.”

“Sana da hazırladı mı?”

“Hayır. Bir adamla konuşuyordum, ona bir Salty Dog hazırladı, ben de bana bir Corpse Reviver ya da Slippery Nipple filan verir diye korktum. Mecburen şampanyama devam ettim. Mecburen şampanyama devam ettimmiş! Neler diyorum ben?”

“Kiminle konuşuyordun?”

Bunu sormadan önce bir saniye duraklamıştı. Kendime kızdım ama ben de yanıt vermeden önce bir saniye durakladım. “Ah... şu adam... Josh. Takım elbiselilerden. Agnes’le ben Mr. Gopnik’in geri dönmesini beklerken bize eşlik ediyordu.”

Tekrar bir duraklama. “İyiymiş.”

Çenem düştü. “En iyi tarafı da eve nasıl döneceğim diye hiç düşünmüyorsun, çünkü kapının önünde her zaman bir araba hazır duruyor. Bir mağazaya gidecek olsalar bile. Şoför arabayı getiriyor, kapıda bekliyor ya da bir tur atıyor, sen mağazadan çıkıyorsun ve ta-taa! Kocaman, siyah, pırıl pırıl araban önünde. Gir içine. Bütün poşetlerini bagaja koy. Ama onlar bagaj değil, sandık diyorlar. Geceleri otobüse binmek yok! Geceleri geç saatte, senin ayakkabılarına kusan insanlarla birlikte metroya binmek yok.”

“Yüksek sosyete, ha? Eve dönmek istemezsin artık.”

“A, yo. *Benim* hayatım değil ki bu. Ben sadece beleşçiyim. Ama yakından görmek gerçekten müthiş.”

“Gitmem gerekiyor, Lou. Jake’e söz verdim, pizza yemeye götüreceğim.”

“Ama... daha çok az konuştuk. Sen neler yapıyorsun? Anlatsana.”

“Başka bir sefer. Jake acıkmış.”

“Peki.” Sesim fazla tiz çıkmıştı. “Selam söyle ona.”

“Olur.”

“Seni seviyorum,” dedim.

“Ben de seni.”

“Bir hafta kaldı. Günleri sayıyorum.”

“Gitmeliyim.”

Telefonu kapatırken garip bir şekilde dengemin bozulduğunu hissettim. Az önce olanları pek anlayamamıştım. Yatağımın kenarında kımıldamadan oturdum. Sonra Josh’un kartvizitine baktım. Davetten ayrılırken bana vermiş, avucuma sıkıştırmış ve parmaklarımı üzerine kapatmıştı.

Ara beni. Sana birkaç hoş yer gösteririm.

Kartını almış, kibarca gülümsemiştim. Ama bu gülümseme her türlü yorumlanabilirdi.

7

Fox's Cottage
Salı, 6 Ekim

Sevgili Louisa,

İyi olduğunu ve New York'taki günlerinin tadını çıkardığını umuyorum. Herhalde Lily sana yazıyor ama son konuşmamızdan sonra düşünüyordum, çatı katına göz attım ve Will'in şehirde geçirdiği günlerden kalma ve senin hoşuna gideceğini sandığım bazı mektupları aşağı indirdim. Ne kadar iyi bir gezgin olduğunu biliyorsun, onun ayak izlerinden gitmekten hoşlanacağını düşündüm.

Mektuplardan birkaçını ben de okudum; hem acı hem tatlı bir deneyim oldu. Birbirimizle tekrar görüşene kadar sende kalabilirler.

En iyi dileklerle,
Camilla Traynor

New York

12.6.2004

Anneciğim,

Telefon etmek isterdim ama saat farkı işi zorlaştırıyor, bu yüzden mektup yazıp seni şaşırtmayı düşündüm. Sanırım Priory Manor'daki o kısa kalışından sonra ilk mektup bu. Yatılı okula pek uygun değildim, değil mi?

New York çok şaşırtıcı. Buranın enerjisinden etkilenmemek mümkün değil. Her sabah beş buçukta kalkıp dışarı çıkıyorum. Çalıştığım firma Finans Bölgesinde, Stone Sokağı'nda. Nigel bana iyi bir oda ayarladı (köşe oda değil ama deniz görüyor –anlaşılan insanlar New York'ta bu tür şeylere bakılarak değerlendiriliyorlar), işyerimdeki çalışanlar da iyi bir ekip gibi. Babama söyle, cumartesi günü patronum ve karısıyla birlikte Met'teki operaya gittim– (Rosenkavalier oynuyordu, biraz abartılıydı), Les Liaisons Dangereuses'ün bir temsiline gittim dersem sen de memnun olacaksındır. Müşterilerle bir sürü yemek, şirket içi bir sürü küçük saha beyzbolu. Akşamları pek bir şey yapmıyorum. Yeni ekip arkadaşlarımla çoğu evli ve küçük çocukları var, bu yüzden barlarda tek başıma dolaşıyorum...

Birkaç kızla çıktım –ciddi bir şey yok (burada eğlence olsun diye buluşuyor insanlar)– ama şimdiki kadar boş zamanımın çoğunu spor salonunda geçirdim ya da eski arkadaşlarla takıldım. Burada Shipmans'tan pek çok kişi var, birkaçını okuldan tanıyorum. Ne de olsa dünya küçük... Ama çoğu bu-

rada epeyce değişmiş. Benim hatırladığımdan daha sert, daha açgözlü olmuşlar. Sanırım bu şehir insanın içindekini dışarıya çıkarttırıyor.

Evet! Bu akşam Henry Farnsworth'ün kızıyla çıktım. Onu hatırlıyor musun? Stortfold Binicilik Kulübü'nün önemli kişisi. Kendini yeniden keşfedip bir tür alışveriş gurusu olmuş. (Fazla heveslenme, Henry'ye iyilik olsun diye yapıyorum bunu.) En sevdiğim et lokantasına götürüyorum kızı, Upper East Side'da: etlerin her biri sığır çobanlarının battaniyesi kadar. Umarım vejetaryen değildir. Burada herkes bir tür diyet peşinde görünüyor.

Geçen pazar, Ftrenine binip Brooklyn Köprüsü'nün öbür ucunda indim ve senin önerdiğin gibi suyun üstünden yürüyerek geçip geri döndüm. Bugüne kadar yaptığım en iyi şeydi. Sanki Woody Allen'ın ilk filmlerinden birinin içindeymişim gibi hissettim; bilirsin, hani şu onunla başrolde oynayan hanımlar arasında sadece on yaş fark olanlar...

Babama söyle, önümüzdeki hafta ona telefon edeceğim, köpeği de benim için kucakla.

Sevgiler, W x

O ucuz makarnayla birlikte Gopnik'lerle ilişkimde de bir değişme olmuştu. Sanıyorum ki Agnes'e yeni rolünde destek olabileceğimi daha iyi anladım. Onun dayanabileceği, güvenebileceği birine ihtiyacı vardı. Bu ve New York'un insanı etkileyen, tuhaf havası, o günden sonra, Will'in yanında çalıştığım günlerden beri hiç yapmadığım şekilde kelimenin tam anlamıyla yataktan zıplayarak çıkmamı sağladı. Ilaria cık cıklayıp gözlerini devirdi, Nathan da ilaç kullanmaya başlamışım gibi yan gözle baktı bana.

Ama anlaşılır bir şeydi. İşimde iyi olmak istiyordum. Bu ilginç insanların yanında çalışırken New York'ta geçireceğim günleri en iyi şekilde değerlendirmek istiyordum. Her bir günün özünü içime çekmek istiyordum, Will de olsa öyle yapardı. O ilk mektubu defalarca okudum, onun sesini duymanın verdiği tuhaf duyguyu üzerimden attıktan sonra onunla aramda garip bir yakınlık olduğunu hissettim, ben de onun gibi bir şehre yeni gelmiştim.

Çabalarımı artırdım. Her sabah Agnes ve George ile koştum ve bazı günler mide bulantısı duymadan bütün koşuyu tamamladım. Agnes'in gitmeyi alışkanlık edindiği yerleri, yanına almak isteyebileceği, giyebileceği ve eve getirebileceği şeyleri öğrendim. O gelmeden ben holde hazır oluyordum, neredeyse kendisi onları isteyip istemeyeceğini bilmeden ben su, sigara hatta yeşil içeceğini yanıma alıyordum. Korkunç Yaşlı Hanımlar'ın bulunabileceği bir öğle yemeğine davetliyse, gitmeden önce sinirlerini yatıştırmak için şakalar yapıyor ya da yemek sırasında görsün diye cep telefonuna emojiler ya da osuran pandalar ya da tramlenden düşenlerin resimlerini gönderiyordum. Yemekten sonra arabada onu bekliyor ve kendisine söylenenleri ya da söylenmeyenleri gözyaşları içinde anlatmasını dinliyor, sempati gösterip başımı sallıyor ya da, evet, *gerçekten dayanılmaz bu insanlar, adi yaratıklar. İçleri kurumuş bunların. Kalpsizler* deyince ona hak veriyordum.

Agnes bana Leonard'ın çok güzel, gerçekten güzel bedeninden söz ederken ve bir sevgili olarak ne çok, ne çok *haaaarika* becerisi olduğunu söylerken biraz aşırıya kaçarsa yüzümü ifadesiz tutmakta ustalaştım, Ilaria'ya onun anlamadığı *cholernica* gibi Lehçe hakaret sözleri söylediğinde de gülmemeye çalıştım.

Çok geçmeden keşfettiğim gibi Agnes dobra dobra, içinden geldiği gibi konuşan biriydi. Babam bana hep, aklına ne gelirse hemen söylüyorsun, derdi ama ben hiç Lehçe “*yaşlı orospu*” ya da “şu korkunç Susan Fitzwalter’ın nasıl ağda yaptırdığını gözünün önüne getirebiliyor musun? Kapalı bir midyenin sakalını kazımak gibi. Br.” dememiştin hiç.

Aslında Agnes isteyerek adilik etmiyordu. Belli bir biçimde davranmak, görülmek ve incelenmek ve sonunda beğenilmemek açısından öyle bir baskı altındaydı ki ben onun için emniyet supabı gibi bir şey olmuştum. O insanların yanından ayrılır ayrılmaz küfür ediyor, lanet okuyordu, Garry bizi eve götürene kadar da, kocasını görmenden önce, sakinleşmiş oluyordu.

Agnes’in hayatına birazcık neşe katabilmek için stratejiler geliştirdim. Haftada bir kez, ajandasına kaydetmeden, gündüz vakti Lincoln Meydanı’ndaki sinemaya gidiyor, saçma sapan, iğrenç komedi filmleri seyrediyorduk, ağızlarımıza patlamış mısır tıkıyor, gülmekten yerlere yatıyorduk. Madison Bulvarı’ndaki pahalı butiklere gitmek için birbirimizi cesaretlendiriyor, elimize geçen en berbat tasarımcı kıyafetlerini giyip çıkarıyor, ifadesiz suratlarla birbirimize hayran oluyor, *Acaba bunun açık yeşil renkte olanı var mı?* diye soruyor, bir gözleri Agnes’in Hermès Birkin el çantasında olan satış görevlileri, dudaklarının kenarıyla zoraki iltifatlar savurarak ortalıkta koşuşturuyorlardı. Bir öğlen Agnes, Mr. Gopnik’i bizimle buluşmaya ikna etti, kedi adımlarıyla yürüyen bir manken gibi, palyaço kıyafetine benzeyen ceket pantolon takımlarıyla onun önünde gidip geldi, kocasını güldürmeye çalıştı, Mr. Gopnik gülmemek için kendini zor tuttu. Sonradan, çok yaramazsın, dedi karısına, başını keyifle iki yana sallayarak.

Ama keyfimi yerine getiren sadece işim değildi. New York'u biraz daha iyi anlamaya başlamıştım, karşılığında da o benimle uzlaşıyordu. Göçmenlerin yaşadığı bir şehirde bu pek zor değildi, Agnes'in başka insanlardan uzak günlük hayatının havasının dışındayken ben, birkaç bin kilometre uzaktan gelmiş, şehirde dolaşan, çalışan, paket servisi sipariş eden, bir New Yorklu gibi görünmek için kahvesine ya da sandviğine konulacak en azından üç değişik garnitürü saptamayı öğrenen insanlardan biriydim sadece.

Gözledim ve öğrendim.

Buradaki ilk ayımda New Yorklular hakkında şunları öğrendim:

1. Oturduğum binada kimse kimseyle konuşmuyordu. du. Gopnik'ler, herkesle konuşan Ashok dışında kimseyle konuşmuyorlardı. İkinci kattaki yaşlı kadın, Mrs. De Witt, çatı katında oturan Kaliforniyalı çiftle konuşmuyordu, üçüncü katta oturan takım elbiseli çift, burunlarını iPhone'larına yapıştırarak veya birbirlerine ya da mikrofona talimatlar yağdırarak koridorda yürüyorlardı. İlk kattaki çocuklar bile –bıkkın genç bir Filipinli kızın göz kulak olduğu çocuklar mankenler gibi harika giyiniyorlardı– selam vermiyorlar, ben yanlarından geçerken gözlerini yerdeki tüylü halıdan ayırmıyorlardı. Kıza gülümsediğimde sanki çok kuşku uyandırıcı bir şey yapmışım gibi gözlerini kocaman açıyordu.

Lavery'de oturanlar binadan çıkıp kaldırımın kenarında sabırla bekleyen birbirinin benzeri siyah arabalara biniyorlardı. Hangi arabanın kime ait olduğunu hep biliyor gibiydiler. Görebildiğim kadarıyla, birileriyle konuşan tek kişi Mrs. De Witt'ti. Sürekli Dean Martin'le konuşuyor, binanın çevresinde yalpalaya yalpalaya yürürken ağzının

içinden, arkamızdaki binada oturan ve kendi şoförlerini yedi gün yirmi dört saat kapıda bekletip yolu tıkayanları ima ederek “sefil Ruslar, şu korkunç Çinliler” diye mırıldanıyordu. Ashok’a ya da bina yöneticisine Agnes’in piyano çalışını bağıra çağıra şikâyet ediyordu, koridorda yanından geçtiğimizde hızla uzaklaşıyor, ara sıra zor duyulur bir sesle “cık cık cık” yapıyordu.

2. Bunun tersine, mağazalarda herkes sizinle konuşuyordu. Satış görevlileri, sizi daha iyi duymak istercesine başlarını öne uzatarak peşinizden geliyor, size daha iyi hizmet etmenin yollarını arıyor ya da şunu sizin için deneme odasına bırakabilir miyim diyorlardı. Treena’dan beri benimle bu kadar ilgilenildiği olmamıştı, sekiz yaşındayken postaneden bir Mars çikolata çalarken yakalanmıştım ve üç yıl boyunca, ne zaman oraya meyveli şekerleme almak için gitsek Mrs. Barker bir M15 ajanı gibi peşimizi bırakmamıştı.

New York’taki mağazalarda çalışan bütün satıcılar size iyi günler diliyorlardı. Hatta sadece bir karton kutu portakal suyu ya da bir gazete alsanız bile. İlk başta, onların nezaketinden cesaret alarak ben de, “A! Size de iyi günler!” diyecek olmuştum, onlar da, New York’taki konuşmaların kurallarını anlamamışım gibi, her seferinde biraz şaşırmışlardı.

Ashok’a gelince, hiç kimse onunla birkaç kelime etmeden kapıdan girip çıkmazdı. Ama bu işi gereği idi. İşini nasıl göreceğini bilirdi Ashok. İyi olup olmadığınızı sorardı ya da bir ihtiyacınız var mı derdi. “Miss Louisa, arkası açık ayakkabılarla çıkamazsın sokağa!” Kaldırıma kadar olan üç-beş adım için, bir sihirbaz gibi kolunun içinden bir şemsiye çıkarır, bahşişleri bir kumarbazın el çabukluğuyla ve usulca kabul ederdi. Kollarının yenlerinden dolarlar

çıkarabilir, şu bakkaliyenin ya da bu kuru temizleyicinin kamyonetine yol veren trafik polisine kimseye belli etmeden teşekkür eder, sadece köpeklerin duyabildiği bir sesle ıslık çalarak bir sarı taksiyi çağırabilirdi. O sadece binamızın bekçisi değil, aynı zamanda çevresindeki her şeyin de sorunsuz yürümesini sağlayan, girip çıkan her şeyi gözetken nabızıydı, kanıydı.

3. New Yorklular –bizim binadan limuzinlerine bin-in-meyenler– gerçekten, gerçekten çok hızlı yürüyorlardı, kaldırımlarda geniş adımlar atıyorlar, üzerlerinde tam birilerine çarpacakken insanı otomatikman durduran sensörler varmış gibi kalabalıkların arasına dalıp çıkıyorlardı. Elllerinde telefonlar ya da köpük kahve bardakları tutuyorlardı ve saat sabahın yedisinde en azından yarısı iş kıyafetiyle ortalığa çıkıyordu. Ne zaman yavaşlasam biri ağzının içinden küfürü basıyor ya da birinin çantası sırtıma çarpıyordu. Süslü ayakkabılarımı –yalpalamama neden olanları, Japon geysşalarının giydiği türden sandaletleri ya da yetmişli yılların çizgili yüksek tabanlı ayakkabılarını– giymekten vazgeçtim, onların yerine topuksuzları tercih ettim ki suların ikiye ayrılmasına neden olan bir engel oluşturmayaım da akıntıyla birlikte ilerleyebileyim. Bana yukarıdan bakan birinin benim o kalabalıktan biri olmadığını anlamayacağını düşünmekten hoşlanıyordum.

Oradaki ilk hafta sonlarında ben de saatlerce yürüdüm. Önceleri, Nathan’la birlikte takılırız, yeni yerler keşfederiz sanmıştım. Ama o kendine erkek muhabbetinden hoşlanan bir sosyal çevre kurmuş görünüyordu, hani şu birkaç kadeh bira yuvarlamadan kadınlarla pek ilgilenmeyen türünden. Saatlerce spor salonunda kalıyor, her hafta sonunu da bir-iki randevuya ayırıyordu. Ne zaman

bir müzeye gidelim ya da High Lane'de yürüyelim diye önersem çekinerek gülümsüyor ve başka planları olduğunu söylüyordu. Ben de tek başıma yürüyordum, şehir merkezinden geçip Meatpacking semtine, Greenwich Village'e, SoHo'ya gidiyor, elimde haritamla anacaddelerden ayrılıp nereyi ilginç bulursam oraya yöneliyor, trafiğin akış yönünü aklımda tutmaya çalışıyordum. Şehir merkezindeki gökdelenlerden Crosby Sokağı'nın çevresindeki serin, parke taşı döşeli yollara kadar Manhattan'da dikkat çekici bölgeler vardı, buralarda iki kişiden biri manken gibiydi ya da Instagram'da sadece sağlıklı yemekle ilgilenen bir hesapları varmış gibi görünüyordu. Gitmek istediğim belli bir yer yoktu, olmam gereken bir yer de. Bir salata barında salata yedim, taze kişnişli ve siyah fasulyeli istedim, çünkü ikisini de daha önce tatmamıştım. Metroya bindim, nasıl bilet alındığını anlamaya çalışırken turiste benze memeye ve efsanevi saçmalıkları yapmamaya çalıştım, sonra da tekrar yeryüzüne çıkınca kalp atışlarımın normale dönmesi için on dakika bekledim. Sonra Brooklyn Köprüsü'nden geçtim, Will'in yaptığı gibi, aşağıda ısıldayan suları görünce kalbimin hafiflediğini, ayaklarımın altında trafiğin uğultusunu hissettim, onun sesini bir kez daha başımın içinde duydum. *Cesurca yaşa, Clark.*

Köprü'nün ortasında durdum, hiç kımıldamadan East River'ın ötesine baktım, bir an havada asılı kaldığımı hissettim, artık hiçbir yere bağlı olmama duygusu neredeyse başımı döndürdü. Bir işaret daha. Ve yavaş yavaş yaşadıklarımın yanına çarpı işareti koymaktan vazgeçtim, çünkü hemen hemen her şey yeni ve tuhaftı.

O ilk gezintilerimde şunları gördüm:

-Kadın kıyafetine bürünmüş bir adam bisiklete binmiş, mikrofon ve hoparlör kullanarak müzikal şarkıları söylüyordu. O geçerken birçok kişi alkışladı.

-Dört kız, iki yangın musluğunun arasında ip atlama-ca oynuyorlardı. İki ipi birden çeviriyorlardı, nihayet atlamaktan vazgeçtiklerinde ben durup alkışladım onları, onlar da utanarak gülümsediler bana.

-Kaykaya binmiş bir köpek. Kız kardeşime mesaj çekip bunu yazdığım da sarhoş olduğumu söyledi.

-Robert De Niro.

En azından Robert De Niro olduğunu sanıyorum. Akşamın erken bir saat idi, sıla hasreti çekiyordum biraz, Spring Sokağı'yla Broadway'in kesiştiği köşede yanımdan geçti, ben de kendimi tutamadan "Aman Tanrım, Robert De Niro," diye bağırdım o geçerken, arkasına dönmedi, sonradan ben de emin olamadım o olduğuna, çünkü benim kendi kendime konuştuğumu sanmış sıradan biri olabilirdi o ya da siz Robert De Niro olsaydınız ve kaldırımdaki bir kadın sizin adınızı bağırmaya başlasa siz de aynısını yapardınız.

İkincisi üzerinde karar kıldım. Kız kardeşim yine sarhoş olmakla suçladı beni. Cep telefonumdan bir resim gönderdim ama o, bu herhangi birinin kafasının arkadan görünüşü olabilir, salak, dedi, sadece sarhoş değil, gerçekten tam bir ahmak olduğumu da ekledi. Benim sıla hasretim de o anda biraz azaldı.

Sam'e bunu anlatmak istiyordum. Hepsini anlatmak istiyordum, çok güzel bir elyazısıyla ya da hiç değilse uzun, saçma sapan e-postalarla, bunları biriktirip kâğıt çıktı

alırdık sonra, biz evlendikten elli yıl sonra bu çıktılarını evimizin tavanarasında torunlarımız bulup gülüşürlerdi. Ama o ilk haftalarda o kadar yorgundum ki Sam'e ne kadar yorgun olduğumu bildiren e-postalar göndermekle yetindim.

Çok yorgunum. Seni özlüyorum.

Ben de.

Hayır, gerçekten, gerçekten yorgunum. Televizyon-daki reklamlarda ağlayacak, dişlerimi fırçalarken uyu-yakalacak ve bütün göğsüme diş macunu bulaştıracak kadar yorgunum.

Tamam, şimdi anladım.

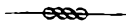
Bana ne kadar az e-posta gönderdiğine aldırmamaya çalıştım. İşinin çok ağır ve önemli olduğunu, hayat kurtardığını ve olumlu işler yaptığını kendime hatırlatmaya çalıştım, bense ya manikürcü kapılarında bekliyor ya da Central Park'ta koşuyordum.

Sam'in yöneticisi nöbet çizelgesini değiştirmişti. Art arda dört gece çalışıyordu ve hâlâ kendisine yeni ve kalıcı bir ekip arkadaşı verilmesini bekliyordu. Bunlar konuşmamızı kolaylaştırmalıydı ama nedense olmadı. Her akşam, boş kaldığım dakikalarda telefonumu kontrol ediyordum ama o dakikalar genellikle onun vardiyasına başlamak için yolda olduğu zamana denk geliyordu.

Bazen, sanki onu hayalimde yaratmışım gibi garip bir tutarsızlık hissediyordum.

Bir hafta, diye rahatlatıyordu beni. Bir hafta daha.

Ne kadar zor olabilirdi ki?

Agnes yine piyano çalıyordu. Mutlu ya da mutsuz, öfkeli ya da hayal kırıklığı içinde olduğu zamanlar çalardı, gürültülü parçaları seçer, duyguları ayakta, gözleri kapalı, elleri tuşların üzerinde dolaşırken oturduğu taburede iki yana sallanırdı. Bir önceki akşam bir noktürn çalmıştı, ben salonun açık duran kapısının önünden geçerken Mr. Gopnik'in tabureye, onun yanına oturmasını bir an izlemiştim.

Kendini müziğe tamamıyla kaptırsa da Agnes'in Mr. Gopnik için çaldığı belliydi. Onun da Agnes'in yanına oturup sayfaları çevirmekten ne kadar memnun olduğunu fark ettim. Parça bitince Agnes gülümseyerek baktı ona, Mr. Gopnik de eğilip öptü onun elini. Bir şey görmemiş gibi yaptım, parmak uçlarıma basarak ayrıldım oradan.

Çalışma odasında o haftanın etkinliklerinin üzerinden geçiyordum, perşembe gününe kadar gelmiştim ki (Kanserli Çocuklara Yardım Yemeği, *Figaro'nun Düğünü*) birisinin ön kapıya vurduğunu duydum. Ilaria hayvan terbiyecisinin yanındaydı –Felix Mr. Gopnik'in bürosunda yine ağza alınmayacak bir şey yapmıştı– bu yüzden antreye gidip ben açtım kapıyı.

Karşımda Mrs. De Witt duruyordu, bana vuracakmış gibi bastonunu havaya kaldırmıştı. Gayriihtiyari büzüldüm ve sonra, kadın bastonu indirince doğruldum, ellerimi havaya kaldırdım. Bastonu kapıyı tıklatmak için kaldırmış olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Söyle ona, şu berbat gürültüyü kessin!” Küçük, kırışık suratı öfkeden mosmor olmuştu.

“Anlamadım?”

“Masöz. Postayla getirtilen gelin. Her neyse. Ta koridorun öbür ucundan duyuyorum.” Sırtında 1970'ler modası

Pucci tarzı, yeşil ve pembe fırfırlı bir manto, başında da zümrüt yeşili bir türban vardı. Hakaretlerinden tüylerim diken diken olsa da büyülenmiş gibiydim. “A, Agnes diplomalı bir fizyoterapisttir. Çaldığı da Mozart’tır.”

“Şampiyon Harika At bilmemnesiyle borazan çalsa bile umurumda değil. Söyle ona sesini kıssın. Burası bir ev. Başka kiracılara biraz saygı göstermesi gerek!”

Sanki onunla aynı görüşteymiş gibi Dean Martin bana hırladı. Başka bir şey daha söyleyecektim ama köpeğin gözlerinden hangisinin bana baktığını anlamaya çalışmak nedense dikkatimi dağıtıyordu. “İletirim, Mrs. De Witt,” dedim, yüzüme profesyonel bir gülümseme oturarak.

“İletirim de ne demek? İletmek yetmez. *Sustur* onu. O berbat piyanosu beni delirtiyor. Gündüzü yok gecesi yok. Burası eskiden sakın bir binaydı.”

“Ama aslında sizin köpeğiniz de sürekli hav...”

“Öteki kadın da bunun kadar kötüydü. Sefil kadın. Dırdırcı arkadaşları eksik olmazdı, koridorda *dır dır dır*, acayip büyük arabalarıyla sokağı işgal ederlerdi. Hıh. Onu bırakıp bunu almasına hiç şaşırmadım.”

“Emin değilim, Mr. Gopnik’in ...”

“Diplomalı fizyoterapistmiş. Ulu Tanrım, şimdilerde böyle mi deniyor bunlara? O zaman ben de Birleşmiş Milletler’de baş müzakereciyim.” Mendiliyle yüzünü kuruladı.

“Anladığım kadarıyla, Amerika’da yaşamının en büyük zevki, insanın istediği şeyi olabilmesi.” Gülümsedim.

Gözlerini kıstı. Gülümsemeye devam ettim.

“Sen İngiliz misin?”

“Evet.” Kadının biraz yumuşadığını sezdim. “Neden sordunuz? İngiltere’de akrabalarınız mı var Mrs. De Witt?”

“Saçmalama.” Baştan ayağa süzdü beni. “İngiliz kızlarını tarz sahibi sanırdım.” Bunu söyledikten sonra arkasını döndü, eliyle savuşturur gibi bir işaret yapıp koridorda sallana sallana uzaklaştı, Dean Martin ise arkasına öfkeli bakışlar atıyordu.

“Koridorun karşısındaki kaçık ihtiyar cadı mıydı o?” diye seslendi Agnes, ben kapıyı usulca kapatırken. “Hıh. Kimsenin onu ziyarete gelmemesine şaşmamak gerek. Kurumuş, berbat bir *suszony dorsz*’a benziyor.”

Kısa bir sessizlik oldu. Çevrilen sayfaların sesi duyuldu.

Ve sonra Agnes gümbür gümbür, çağılayan gibi boşalan bir parçaya başladı, parmakları tuşların üzerine şiddetle iniyor, ayağı pedala öyle sert basıyordu ki, ahşap zeminin titreştiğini hissettim.

Holden geçerken yüzüme yine aynı sabit gülümsemeyi oturttum, iç geçirerek saatime baktım. Sadece iki saat kalmıştı.

Sam o gün uçakla gelecek ve pazartesi akşamına kadar kalacaktı. Times Meydanı'nın birkaç sokak ötesindeki bir otelde ikimiz için yer ayırtmıştı. Agnes'in, bizim ayrı olmamamız konusundaki sözlerine güvenerek öğleden sonra birkaç saat izin istemiştim ondan. *Olabilir*, demişti ve ben sesinden olumlu yanıt alacağımı hissetmiştim, ancak Sam'in hafta sonunda gelmesinin Agnes'i biraz sinirlendirdiğini de sezmiştim. Yine de Penn İstasyonu'na hoplaya zıplaya, hafta sonunda bana gerekecekleri koyduğum çantayı arkamdan çekerek yürüdüm, orada JFK'e gidecek trene bindim. Vaktinden biraz önce havaalanına vardığımda heyecandan içim kıpır kıpırdı.

Gelişleri gösteren tabelada Sam'in uçağının indiğini ve bagajların beklendiğini okudum, tuvalete koşup saçıma ve makyajıma göz attım. Yürüyüş ve kalabalık tren beni biraz terletmişti, rimelimi ve dudak boyamı tazeledim, saçımı fırçaladım. Üzerimde turkuvaz rengi ipek bir pantolon, siyah polo yaka bir kazak vardı, ayaklarımda da bilekte biten siyah botlar. Kendim gibi ama aynı zamanda sanki tarif edilemeyecek bir biçimde değişmiş, belki biraz daha gizemli olmuş gibi görünmek istiyordum. Kocaman bir te-

kerlekli bavulu sürükleyen yorgun görünüşlü bir kadının yolundan çekildim, biraz parfüm sıktım, sonunda uluslararası bir havaalanında sevgilisiyle buluşacak bir kadın gibi görüldüğüme karar verdim.

Yine de, kalbim güm güm atarak tuvaletten çıkarken de, tabelaya göz atarken de tuhaf bir şekilde sinirli hissetmiştim kendimi. Sam'le sadece dört haftadır ayrıydık. Bu adam benim en kötü, yıkılmış, korkmuş, kederli, inatçı halimi görmüştü ve görünüşe bakılırsa beni hâlâ seviyordu. O hâlâ Sam, dedim içimden. Benim Sam'im. Kapımın zilini ilk çalışından ve bina içi telefona konuşarak, beceriksizce, benimle buluşmak istediğini söylemesinden bu yana hiçbir şey değişmedi.

Tabelada hâlâ BAGAHLAR BEKLENİYOR yazıyordu.

Bariyerin arkasında kendime yer buldum, saçlarımı yokladım, gözlerimi çift kanatlı kapıya diktim, uzun zamandır ayrı olan çiftlerin attığı sevinç çığlıklarını duyunca gülümsedim. Bir dakika sonra biz de böyle olacağız diye düşündüm. Derin bir soluk aldım, ellerimin terlemeye başladığının farkındaydım. İnsanlar yavaş yavaş çıkmaya başladılar, ağzımın yarı açılıp yüzüme hafifçe deli görünümlü bir beklenti ifadesi geldiğini tahmin ediyordum, kaşlarım havaya kalkmıştı, sevinçliydim, tıpkı kalabalığın içinde tanıdığı birini görmüş gibi yapan bir politikacıya benziyordum.

Sonra, tam çantamda mendil ararken jetonum düştü. Birkaç metre ötemde, insanların arasında Sam duruyordu, etrafındaki herkesten bir baş uzundu, tıpkı benim gibi gözleriyle kalabalığın içini araştırıyordu. Bariyerin gerisinde, sağ tarafımda duran kişiden izin istedim, eğilip bariyerin altından geçtim, Sam'e doğru koştum. Tam yanına vardığımda arkasına dönünce elindeki çantayı güm diye bacağıma yedim.

"Tüh. İyi misin? Lou?.. Lou?"

Küfürü basmamaya çabalayarak bacağımlı tuttum. Gözlerime yaşlar dolmuştu, konuştuğumda sesim acıların içinden geçerek çıktı. "Bagajlar çıkmadı!" yazıyordu dedim, dişlerimi sıkarak. "Büyük buluşmamızı kaçırdığıma inanamıyorum! Tuvaletteydim!"

"Sadece el bagajıyla geldim." Elini omzuma koydu. "Bacağıın iyi mi?"

"Ama ben her şeyi planlamıştım! Yazılı bir karton bile hazırlamıştım!" Bacağımlı zonklamasına aldırmamaya çalışarak özel kaplattığım kartonu uğraşarak ceketimin cebinden çıkardım, elimle düzelttim. DÜNYANIN EN YAKIŞIKLI PARAMEDİKİ. "Bu, ilişkimizin en önemli anlarından biri olacaktı! Sonradan hatırlayacağın ve 'Aa, seninle JFK'de buluştuğumuz o günü hatırlıyor musun?' diyeceğin anlardan biri."

"Hâlâ önemli bir an bu," dedi, iyimserce. "Seni görmek çok güzel."

"*Beni görmek güzel mi?*"

"Harika. Seni görmek harika. Kusura bakma. Bitkinim. Uyumadım."

Bacağımlı ovaladım. Bir dakika bakiştık. "Yararı yok," dedim. "Tekrar gitmelisin."

"Tekrar gitmek mi?"

"Bariyere. Sonra da ben planladığım şeyi yapacağım, kartonumu kaldıracak ve sana koşacağım, öpüşeceğiz ve her şeye doğru düzgün başlayacağız."

Bana bakakaldı. "Ciddi misin sen?"

"Buna değecek. Git haydi. Lütfen."

Şaka yapmadığımı anlaması biraz sürdü, sonra akın akın üstüne gelenlere doğru yürüdü. Birkaç kişi dönüp dik dik baktı ona, biri de cık cık cık yaptı..

"Dur!" diye bağırdım Sam'e, gürültülü kalabalığın ara-

sından. "Bu kadar yeter!"

Ama Sam beni duymadı. Ta çift kanatlı kapıya kadar yürüdü; tekrar uçağa binebilir diye bir korku çöktü içime.

"*Sam!*" diye haykırdım var gücümle. "*DUR!*"

Herkes dönüp bana baktı. Sam arkasına bakınca beni gördü. Tekrar bana doğru yürümeye başlayınca ben de bariyerin altından öbür tarafa geçtim. "Buradayım! Sam! Benim!" Kartonumu salladım, Sam bana doğru yürürken bütün bunların saçmalığı yüzünden sırtıyordu.

Kartonu indirip ona doğru koştum, bu kez bacağıma bir darbe indirmede, çantasını yere bırakıp beni kucakladı, havaya kaldırdı ve biz de filmlerdeki insanlar gibi öpüştük, dolu dolu, neşeyle, utanıp sıkılmadan ve soluğumuz kahve kokuyor mu diye tedirgin olmadan. Ya da olduk. Bilemeyeceğim. Çünkü Sam bana sarılıp havaya kaldırdıktan sonra artık onun dışında her şeyi unutmuştum, çantaları, insanları ve kalabalığın bize dikilen gözlerini. Ah, Tanrım, beni saran kollarını bedenimde, beni öpen dudaklarının yumuşaklığını dudaklarımda hissetmek. Onu bırakmak istemiyordum. Bırakmadım da, beni saran kollarının gücünü hissettim, teninin kokusunu içime çektim, başımı boynuna gömdüm, tenim tenine değiyordu, sanki bedenimin her hücresi onun özlemini çekmişti.

"Daha iyi misin, seni çılgın kadın?" dedi, beni iyice görebilmek için bir adım geri çekilirken. Sanırım rujum suratıma bulaşmıştı. Sam'in tıraşı uzamış yüzü kesinlikle cildimi tahriş edip kızartmış olmalıydı. Bana sımsıkı sarıldığı yerlerdeki kaburgalarım acıyordu.

"Ah, evet," dedim, sırtımama engel olamıyordum. "Hem de çok."

Önce çantalarımızı otele bırakmaya karar verdik, ben heyecandan fazla gevezelik yapmamaya çalışıyordum. Saçma sapan şeyler söylüyordum, aklıma geldiği gibi ağzımdan dökülen birbirinden kopuk düşünceler ve gözlemler. Sam, kendiliğinden dans etmeye başlayan köpeğine bakar gibi bakıyordu bana: hafifçe eğlenerek ve ürktüğünü pek belli etmemeye çalışarak. Ama asansörün kapısı kapanınca beni kendine çekti, yüzümü ellerinin arasına aldı ve tekrar öptü.

“Beni susturmak için miydi bu?” dedim, serbest kalınca.

“Hayır. Dört uzun haftadır bunu yapmak istediğim içindi, eve dönene kadar da olabildiği kadar çok yapmayı planlıyorum.”

“Ne güzel bir cümle.”

“Yol boyunca düşünüp bunu tasarladım.”

Kart anahtarı kapıya sokarken onu seyrettim ve bir daha asla birine âşık olamayacağımı sanırken karşıma Sam’i çıkaran talihime beş yüzüncü kez hayret ettim. Kendimi atak, romantik hissediyordum, pazar öğle sonralarında izlenen filmlerdeki kahramanlardan biri gibiydim.

“Veeee, işte buradayız.”

Eşikte durduk. Otel odası, Gopnik’lerin evindeki odamdan daha küçüktü, kahverengi ekose halı döşeliydi, yatak da, benim hayal ettiğim beyaz keten çarşafli kocaman bir yatak değil, koyu kırmızı-turuncu rengi örtülü, ortası göçmüş çift kişilik bir şeydi. Bu odanın en son ne zaman temizlenmiş olduğunu düşünmemeye çalıştım. Sam kapıyı kapatırken çantamı yere bıraktım, yatağın etrafından dolaşıp banyoya göz attım. Küvet yoktu, duş vardı, ışığı yakınca havalandırma inler gibi bir ses çıkarıyordu, süpermarkette kasada beklerken huysuzluk eden küçük çocukların sesi gibi. Odaya bayat tütün ve hava ferahlatıcı sprey kokusu sinmişti.

“Hiç beğenmedin.” Gözleri yüzümdeydi.

“Yo. Mükemmel!”

“Mükemmel filan değil. Özür dilerim. Bir gece vardiyasının bitiminde internetteki şu yer ayırtma sitelerinden birinden buldum. Aşağı inip başka odaları var mı diye sormamı ister misin?”

“Kadının otel dolu dediğini duydum. Boş ver, iyi burası! Yatak var, duş da var, New York’un göbeğinde, üstelik içinde sen varsın. Bu da burasının harika olduğu anlamına gelir!”

“Saçmalama. Sana yaptırmalıydım bu işi.”

Yalan söylemeyi hiç becerememişimdir. Elini bana uzattı, ben de tutup sıktım.

“İyi burası. Gerçekten.”

Durup yatağa baktık. Elimle ağzımı kapadım ama söylememeye çalıştığım şeyi söylememeyi beceremeyeceğimi sonunda anladım. “Yine de tahtakurusu var mı diye bir baksak iyi olur.”

“Ciddi misin?”

“İlaria’nın dediğine göre salgın varmış.”

Sam’in omuzları çöktü.

“En lüks otellerde bile olabiliyor.” Yatağa yaklaşıp üzerindeki örtüyü hızla çektim, eğilip şiltenin kenarını yoklamadan önce beyaz çarşafı gözlerimle iyice taradım. “Yok bir şey!” dedim. “İyi o zaman! Tahtakurusuz bir oteldeyiz!” Başparmağımı havaya kaldırıp zafer işareti yaptım. “Yaşasın!”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Haydi, çıkıp dolaşalım,” dedi Sam.

Çıkıp dolaştık. En azından konumu çok güzeldi otele. Altıncı Cadde’den aşağı altı sokak geçtik ve Beşinci Cadde’den döndük, aklımıza esen yerlerde zikzaklar çizerek yürüdük, ben sürekli kendimden ya da New York’tan söz etmemeye çalışıyordum, ki sandığımdan da zormuş

bu, üstelik Sam de çoğunlukla susunca. Elimi tuttu, ben de onun omzuna yaslandım ve ona gizli gizli çok fazla bakmamaya çalıştım. Onun burada bulunmasında beklenmedik bir tuhafılık vardı. Küçükçük ayrıntılara takılıyordum, elindeki bir çizige, saçının boyundaki bir küçük değişikliğe ve zihnimde onu eski haline getirmeye çalışıyordum.

“Artık ağır yürümüyorsun,” dedim, durup Modern Sanatlar Müzesi’nin vitrinine bakarken. Konuşmaması beni tedirgin ediyordu, sanki o feci otel odası her şeyi mahvetmişti.

“Sen de öyle.”

“Koştum ben hep! Söylemiştim sana! Her sabah Agnes ve spor hocası George ile Central Park’ta koşuyorum. Bak, bacaklarımı yokla!” Sam, uzattığım baldırımı sıktı, uygun davranıp etkilenecekmiş göründü. “Artık bırakabilirsin bacağımı,” dedim, insanlar bize bakmaya başlayınca.

“Bağışla,” dedi. “Epey zaman oldu.”

Onun konuşmaktan çok dinlemeyi yeğlediğini unutmuştum. Kendisiyle ilgili bir şeyler anlatması zaman aldı. Nihayet yeni bir ekip arkadaşı gelmişti. İki kez yanlış tercihten sonra –paramedik olmak istemediğine karar veren genç bir adam ve görünüme bakılırsa bütün insanlardan nefret eden (bu işe pek istekli değilmiş) orta yaşlı bir sendika temsilcisi olan Tim– North Kensington istasyonundan bir kadını vermişler yanına, kadın yeni taşınmış ve evine yakın bir yerde çalışmak istiyormuş.

“Nasıl biri?”

“Donna değil,” dedi Sam, “ama düzgün. En azından ne yaptığını biliyor gibi görünüyor.”

Geçen hafta Donna’yla buluşup kahve içmişler. Babası kemoterapiye yanıt vermiyormuş ama Donna üzüntüsünü, her zamanki gibi, alaycılık ve şakaların altına gizlemiş. “Böyle yapmasına gerek olmadığını ona söylemek

istedim,” dedi Sam. “Kız kardeşimle neler yaşadığımı biliyor. Ama,” –yan gözle bana baktı– “bu tür şeylerle hepimiz kendi usulümüzce baş ederiz.”

Jake’in okulu iyi gidiyormuş. Bana sevgilerini yollamış. Babası, yani Sam’in kayınbiraderi, keder terapisini bırakmış, yabancı kadınlarla yatma takıntısının önüne geçmesine rağmen bu bana göre değil diyormuş. “Şimdi duygularıyla yemek yiyerek baş ediyor. Sen gittiğinden beri altı kilo aldı.”

“Ya sen?”

“Ah. Ben üstesinden geliyorum.”

Bunu üstünde durmadan söyledi ama kalbimin içinde minicik bir çatlak oluştu.

“Sonsuza kadar sürmeyecek,” dedim, durduğumuzda.

“Biliyorum.”

“Hem sen buradayken çok eğleneceğimiz şeyler yapacağız.”

“Neler planladın?”

“Hımm, temelinde Haydi Soyun Bakalım var. Arkasından akşam yemeği. Arkasından biraz daha Haydi Soyun Bakalım. Belki Central Park’ta bir dolaşma, birtakım basmakalıp turistik şeyler, Örneğin Staten Adası feribotu ve Times Meydanı gibi ve East Village’de ufak tefek alışveriş, sonra gerçekten lezzetli bir yemek ve arkasından yine Haydi Soyun Bakalım.”

Sırıttı. “Ben de sana Haydi Soyun Bakalım diyecek miyim?”

“A, tabii, ‘bir-öde-iki-al’ cinsinden bir anlaşma bu.” Başımı ona yasladım. “Şaka bir yana, gelip çalıştığım yeri görmeni isterim. Belki Nathan’la ve Ashok’la ve çalıştığım yerdeki diğer insanlarla tanışırsın. Mr. ve Mrs. Gopnik şehir dışında olacaklar, bu yüzden herhalde onları göremeyecek-

sin ama en azından çalıştığım yer hakkında bir fikrin olur.”

Durdu, beni kendine çevirdi. “Lou. Birlikte olduğumuz sürece ne yaptığımız umurumda değil.” Bunu söylerken yüzü biraz kızarmıştı, sanki söyledikleri kendisini de şaşırtmış gibiydi.

“Çok romantiksiniz, Mr. Fielding.”

“Sana bir şey diyeyim mi, şu Soyun Bakalım faslına geçeceksem hiç gecikmeden bir şeyler yemeliyim. Nerede yiyecek buluruz?”

Yüksek iş merkezleriyle çevrili Radio City’nin önünden geçiyorduk. “Şurada bir kafe var,” dedim.

“Yo, olmaz,” dedi, ellerini çırparak. “İşte benim adamım. Gerçek bir New York yiyecek arabası!” Her yerde rastlanan yiyecek arabalarından birini işaret ediyordu, bunun üzerindeki reklam “dolgun burrito’lar”dı: “*Nasıl severseniz, öyle hazırlıyoruz.*” Sam’in peşinden gittim, yarım kol boyunda, sıcak peynir ve ne olduğu meçhul yağlı et kokan bir şey ısmarlarken bekledim. “Bu gece dışarıda yemeyi planlamamıştın, değil mi?” Burritonun ucunu ağzına tıktırdı.

Elimde olmadan güldüm. “Hangisi seni uyanık tutacaksa olur. Ama ben elindekinin seni yiyecek komasına sokmasından korkuyorum.”

“Aman Tanrım, nefis bir şey bu. Biraz ister misin?”

İstedim de. Ama çok sık iç çamaşırları giymiştim, göbeğimin çamaşırların üzerine sarkmasını da istemiyordum. Sam burritosunu bitirene kadar bekledim, parmaklarını yaladı, peçetesini de çöp kutusuna attı. İç geçirdi, iyice tatmin olmuştu. “Tamam,” dedi, koluma girerek ve birden her şey, büyük bir mutluluk içinde normale döndü. “Gelelim şu soyunma işine.”

Konuşmadan otelimize döndük. Aradan geçen zaman aramızda beklenmedik bir mesafe yaratmış gibi çekingenlik hissetmiyordum artık. Konuşmak da istemiyordum. Sadece tenimin onun tenine değmesini istiyordum. Tekrar tamamıyla onun olmak istiyordum, beni sarıp sarmalamasını, sahip olmasını. Altıncı Cadde boyunca yürüdük, Rockefeller Center'ı geçtik, önümüze çıkan turistlerin farkına varmıyordum artık. Görünmez bir baloncüğün içine hapsolmuş gibiydim, bütün duygularım benim elimi içine alan sıcak elin, omzuma sarılan kolun üzerinde yoğruluyordu. Sam'in her hareketinde yoğun bir kararlılık vardı. Neredeyse soluksuz bırakmıştı bu beni. Birlikte geçireceğimiz zaman bu kadar zevkli olacaksa, diye düşündüm, yokluğuna katlanabilirim.

Asansöre hanüz binmiştik ki dönüp beni kendine çekti. Öpüştük ve ben eridim, bana yaslanan bedenini hissedince kendimi kaybettim, nabzım kulaklarımda öyle zonkluyordu ki asansörün kapısının açıldığını güç fark ettim. Yalpalayarak dışarı çıktık.

"Kapı şeysi," dedi, aceleyle ceplerini yoklayarak. "Kapı şeysi! Nereye koydum?"

"Bende," dedim, arka cebimden çıkarmak için çekiştirerek.

"Çok şükür," dedi, girdikten sonra kapıyı tekmeleyip kapatırken, kulağımın içine fısıldamıştı. "Bunu ne kadar zamandır düşündüğümü hiç bilemezsin."

İki dakika sonra şarap rengi yatak örtüsünün üzerinde yatıyordum, terim tenimde soğurken acaba eğilip külotumu alsam çok mu kötü bir şey olur diye düşünüyordum.

Tahtakurusu kontrolüne rağmen yine de bu örtüde bir tuhafılık vardı, onunla çıplak bedenimin arasına bir engel koymak geliyordu içimden.

Sam'in sesi havada süzülür gibi geldi kulağıma. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Seni gördüğüme sevinmiştim ama bu kadar sevineceğimi bilmiyordum."

"Sorun değil," dedim, ona dönerek. Beni böyle kendi içine çekiyordu Sam, sanki beni bir araya topluyordu ve ben sarılıp sarmalanıyordum. Bir erkeğin kendilerine güvenlikte oldukları duygusu verdiğini söyleyen kadınları hiç anlayamamıştım ama şimdi Sam'le birlikteyken ben de böyle hissediyordum. Gözleri kapanıyordu, uyumamak için direniyordu Sam. Onun saatine göre saat sabahın üçü olmalıydı. Burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Yirmi dakika ver bana, ondan sonra kendime gelirim."

Parmağımı usulca yüzünde gezdirdim, dudaklarının üzerinden geçirdim, sonra örtüyü ikimizin üzerine çeke-bilsin diye yana kaydım. Bacağımı onun bacağının üzerine koydum, şimdi bedenimin ona değmeyen hiçbir yeri kalmamıştı. Bu hareket bile içimde bir şeyleri tutuşturdu. Sam'de beni kendim olmaktan çıkaran ne vardı bilmiyorum; engellenemiyordum, açtım. İçimde o beni özüme döndüren ateşi hissetmeden Sam'in tenine dokunabileceğimden emin değildim. Onun omuzlarına, kollarına, ensesinin bitip saç çizgisinin başladığı yerdeki yumuşacık siyah tüylere bakmam yeterliydi, neredeyse şehvetle yanıp tutuşuyordum.

"Seni seviyorum, Louisa Clark," dedi tatlı sesiyle.

"Yirmi dakika, ha?" dedim ve daha da sıkı kenetlen-dim ona.

Ama Sam uçurumdan düşen biri gibi uykunun kucağına düştü. Bir süre seyrettim onu, acaba uyandırabilir

miyim ve hangi yola başvursam uyandırabilirim diye düşündüm ama sonra buraya geldiğimde benim de ne kadar şaşkın ve bitkin olduğumu hatırladım. Onun son bir hafta hep on iki saatlik vardiyalarda çalıştığını düşündüm. Ve birlikte geçireceğimiz üç günün sadece ilk birkaç saatinde olduğumuzu. İçimi çekerek onu bıraktım, dönüp sırtüstü yattım. Hava kararmıştı, uzaktaki trafiğin sesleri bize kadar geliyordu. Milyonlarca şey hissettim, bunlardan birinin hayalkırıklığı olduğunu anlayınca canım sıkıldı.

Kes şunu, dedim kendime sertçe. Bu hafta sonuyla ilgili beklentilerim sufle gibi kabarıp yükselmişti, atmosferle sürekli temasta olamayacak kadar yüksekti. Sam buradaydı, birlikteydik, birkaç saate kalmadan yine uyanık olacaktık. Uyusana, Clark, dedim kendi kendime. Sam'in kolunu üzerime getirdim, ılık teninin kokusunu içime çektim. Gözlerimi kapadım.

Bir buçuk saat sonra yatağın öbür tarafında yatıyor, telefonumdaki facebook'ta dolaşiyor, annemin bıkıp usanmadan sıraladığı yüreklendirici sözlerini hayretle okuyor, Thom'un okul üniformalı fotoğraflarını seyreliyordum. Saat on buçuktu, uyku beni ziyarete gelmeyi düşünmüyordu. Yataktan çıkıp banyoya gittim, Sam cıyaklayan vantilatörden rahatsız olmasın diye ışığı yakmadım. Tekrar yatağa girmeden önce duraksadım. Ortası göçen yatak, Sam'in usulca ortaya kaydığını, bana da, eğer epeyce onun üzerine çıkmazsam, yatağın kenarında birkaç santimlik yer bıraktığını kanıtlıyordu. Acaba bir buçuk saatlik uyku yeterli midir diye düşündüm. Sonra yatağa

girdim, bedenimi onun ılık bedenine sürttüm ve bir an tereddüt ettikten sonra Sam'i öptüm.

Sam uyanmadan bedeni uyandı. Kolu beni kendine çekti, iri eli bedenimde yukarıdan aşağıya kayd, o da beni öptü, ağır, uyku dolu, hem yumuşak hem tatlı öpüşler, bedenim onunkine doğru gerildi. Ağırlığı üstüme gelecek şekilde kaydım yatakta, elim elini aradı, parmaklarım onunkilere kenetlendi, dudaklarımın arasından zevk dolu bir inilti çıktı. Sam beni istiyordu. Loş ışıktaki gözlerini açtı, ben o gözlerle baktım, arzuyla doluydum, Sam'in terlemeye başladığını hayretle gördüm.

Bir an gözlerini bana dikip baktı.

"Merhaba yakışıklı," diye fısıldadım.

Konuşacak gibi oldu ama ağzından ses çıkmadı.

Gözlerini yana çevirdi. Ve birden üstümden indi.

"Ne?" dedim. "Ne dedim ben?"

"Özür dilerim," dedi. "Bekle sen."

Banyoya koştu, girip kapıyı arkasından sertçe kapadı. "Aman Tanrım" dediğini duydum, sonra da, neyse ki gıcırdayan vantilatörün epeyce bastırdığı gürültüler.

Donmuş gibi oturdum orada, sonra yataktan indim, sırtıma bir tişört geçirdim. "Sam?"

Kapıya yaslandım, kulağımı dayadım, sona geri çekildim. Sesler yürürlüğe girince mahremiyet buraya kadar, dedim kendi kendime.

"Sam? İyi misin?"

"İyiyim," diye duyuldu boğuk sesi.

İyi değildi.

"Neler oluyor?"

Uzun bir boşluk. Sifon çekildi.

"Ben -ah- sanırım gıda zehirlenmesi."

"Ciddi misin? Yapabileceğim bir şey var mı?"

“Yok. Sadece... sadece içeriye girme. Tamam mı?” Bu sözünü yine öğürmeler ve alçak sesli küfürler izledi. “Sakın içeriye girme.”

Bu şekilde neredeyse iki saatimiz geçti: kapının bir tarafında bağırsaklarıyla korkunç bir mücadeleye giren Sam, öbür tarafında sırtımda tişörtümle endişe içinde oturan ben. Girip nasıl olduğuna bakmama itiraz ediyordu; sanırım gururu buna engel oluyordu.

Saat birden az önce nihayet banyodan çıkan adam macun rengindeydi, vazelin gibi de parlıyordu. Kapı açılırken ayağa fırladım, Sam hâlâ orada oluşuma şaşırmış gibi hafifçe sendeledi. Elimi ona uzattım, sanki onun iriliğindeki bir adamın yere düşmesini engelleyebilirmişim gibi. “Ne yapmalıyım şimdi? Doktora ihtiyacın var mı?”

“Yok. Sadece... sadece oturup bunun geçmesini bekleyeceğim.” Yatağın üzerine yığıldı, soluk soluğaydı, mide-sini tutuyordu. Gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı, bana bakmıyordu. “Kelime anlamıyla.”

“Sana biraz su getireyim.” Ona dikkatle baktım. “Aslında bir koşu bir eczaneye gidip sana Dioralyte ya da ellerinde ne varsa onu alayım.” Konuşmadı bile, yana devrildi, gözlerini karşıya dikti, bütün bedeni ter içindeydi.

Gerekli ilaçları aldım, Sadece Uyumamakla Kalmayıp Bedenin Su Kaybını Kazandıracak Tozlar da Sunan Şehre içimden teşekkürler ediyordum. Sam ilaçlardan birini aldı, sonra özür dileyerek tekrar banyoya girdi. Ara sıra

kapının aralığından ona bir şişe su uzatıyordum, sonra televizyonu açtım.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Sam, tekrar yalpalayarak banyodan çıktığında, saat dörde geliyordu. Ve Lanetli Yatak Örtüsünün üzerine devrilip kısa, kesik bir uykuya daldı.

Birkaç saat uyudum, üzerimde otelin bornozu vardı, uyandığımda Sam hâlâ uyuyordu. Duş alıp giyindim, lobideki kahve makinesinden kahve alabilmek için sessizce dışarı çıktım. Çok bitkindim. Hiç değilse, dedim içimden, daha iki günümüz var.

Ama odaya döndüğümde Sam’i yine banyoda buldum.

“Gerçekten çok özür dilerim,” dedi, dışarı çıkınca. Perdeleri açmıştım, gün ışığında Sam, tarif etmem gerekirse, yatak çarşaflarının üzerinde daha da gri duruyordu. “Bugün pek fazla bir şey yapabileceğimi sanmıyorum,” dedi.

“Zıyanı yok!” dedim.

“Öğleden sonra belki toparlamış olurum.”

“Tamam!”

“Ama feribotla gezemeyebiliriz, yine de. Sanırım gideceğim yerlerde...”

“... umumi tuvalet olsa da giremezsin. Anladım.”

İçini çekti. “Hayal ettiğim gibi bir gün değil bu.”

“Zıyanı yok,” dedim, yatağa çıkıp yanına otururken.

“*Zıyanı yok* demeyi keser misin lütfen,” dedi sinirli sinirli.

Bir an tereddüt ettim, üzülmüştüm, sonra buz gibi bir sesle, “Tamam,” dedim.

Gözünün ucuyla baktı bana. “Özür dilerim.”

“Kes özür dilemeyi.”

Yatağın üzerine oturduk, ikimiz de gözlerimizi karşıya dikmiştik. Sonra elini elime uzattı. “Dinle,” dedi sonunda.

“Herhalde birkaç saat burada böyle kalacağım. Gücümü toplamaya çalışacağım. Benimle kalmak zorunda değilsin, öyle hissetme. Alışverişe filan çık.”

“Ama sadece pazartesiye kadar buradasın. Sensiz bir şey yapmak istemiyorum.”

“Hiç işe yaramıyorum ki, Lou.”

Elini kaldırabilse duvara yumruk atabilecek gibi görünüyordu.

İki sokak ötedeki bir gazete bayiiine kadar yürüyüp kucak dolusu gazete ve dergi aldım. Sonra kendime mis gibi bir kahve ile kepekli çörek aldım, Sam bir şey yemek isteyecek olursa ona verebilmek için de bir tane sade beyaz bagel.

“Malzeme,” dedim, aldıklarımı yatağın benim yattığım tarafına bırakırken. “Yatağa girebiliriz.” Ve o günü böyle geçirdik. *New York Times*’ı baştan aşağı okudum, beyzbol haberleri dahil. Kapiya, Rahatsız Etmeyin uyarısını astım, uyuklarken Sam’i seyrettim ve yüzünün renginin yerine gelmesini bekledim.

Belki zamanla kendini daha iyi hisseder de gündüz gezintisi yapabiliriz.

Belki otelin barında birer kadeh içebiliriz.

Dik oturmak iyi olur.

Tamam, belki yarın daha iyi olur Sam.

Saat dokuz kırk beşte, televizyondaki sohbet programını kapatıp bütün gazeteleri yataktan atıp örtünün altına sokulduğumda bedenimin Sam’e değen tek noktası, uçlarından onunkilerle birleşen parmaklarımdı.

Pazar sabahı uyandığında kendini daha iyi hissediyordu. Bence artık iç organlarında o kadar az şey kalmış-

tı ki dışarı çıkacak bir şey yoktu. Ona bir et suyu çorba aldım, tadına baktı, sonra da kendini yürüyüşe çıkabilecek kadar iyi hissettiğini söyledi. Yirmi dakika sonra geri döndük, Sam kendini banyoya kapattı. İyice öfkelenmişti. Ona, ziyanı yok demeye çalıştım ama bu onu daha da öfkelenirmişe benzedi. Bir bardak suyu bile kaldırmaktan âcizken öfkelenmeye çalışan bir doksanlık dev bir adamdan daha acıklı bir görüntü olamaz.

O zaman Sam'i biraz yalnız bıraktım, çünkü duyduğum hayal kırıklığı belli olmaya başlamıştı. Sokaklarda dolaşmaya ve bunun bir işaret olmadığını kendime hatırlatmaya ihtiyacım vardı, hiçbir anlamı yoktu, insan uykusuz kalırsa ve kırk sekiz saatini midesi ve bağırsakları bozulan bir adamla ve gerçekten ses yalıtımı yetersiz bir banyonun dibinde geçirirse geniş bakış açısını gerçekten kaybediyordu.

Ama pazar gününde olmamız beni çok üzüyordu. Yarın işe dönecektim. Ve planladığım şeylerin hiçbirini yapmamıştık. Ne maça gitmiştik ne de Staten Adası feribotuna binmiştik. Ne Özgürlük Anıtı'nın tepesine tırmanmış ne de kol kola High Lane'de yürümüştük. O gece yatakta oturduk, Sam bir suşi restoranından aldığım pirinç lapasını yedi, ben de ızgara tavuklu tatsız tuzsuz bir sandviç yedim.

"Düzeldim artık," diye mırıldandı, ben üstünü örterken.

"Harika," dedim. Hemen uyudu.

Telefonumla oyalanarak bir gece daha geçirmeye tahammülüm yoktu, bu yüzden sessizce kalktım, Sam'e bir not bıraktım ve dışarı çıktım. Kendimi çok kötü ve ne-

dense öfkeli hissediyordum. Neden gıda zehirlenmesine yol açacak bir şey yemişti? Neden daha hızlı iyileşmemişti? Ne de olsa bir paramedikti. Neden daha güzel bir otel seçememişti? Ellerim ceplerimde, Altıncı Cadde'de yürüdüm, çevremde trafiğin gürültüsü vardı, çok geçmeden kendimi evin yolunda buldum.

Evin.

Orasını artık ev diye düşündüğümü anlayınca irkil-dim.

Ashok sundurmanın altında durmuş, bir başka kapı-cıyla gevezelik ediyordu, ben yaklaşıncı o adam uzaklaştı.

"Hey, Miss Louisa. Şu erkek arkadaşınla birlikte olma-yacak mıydın?"

"Hastalandı," dedim. "Gıda zehirlenmesi."

"Şaka ediyorsun. Nerede şimdi?"

"Uyuyor. Ben sadece... on iki saat daha o odada kala-mayacaktım." Ansızın, tuhaf bir şekilde, ağlamak üzere olduğumu hissettim. Sanırım Ashok anladı bunu çünkü içeri girmemi işaret etti. Küçük kapıcı odasında su ısıt-tı, bana nane çayı yaptı. Onun masasında oturup içtim çayı, o da kendisini dalga geçmekle suçlayabilecek Mrs. De Witt'e yakalanmamak için ara sıra dışarıya göz attı. "Hem sen neden görevdesin?" diye sordum. "Gece nöbetçisi olacak sanıyordum."

"O da hasta. Karım bana feci öfkelen-di. Kütüphane toplantılarından birine gidecekti ama çocukları bırakabi-lecek kimsemiz yok. İzin günlerimden birini daha burada geçirirsem Mr. Ovitz'le bizzat konuşacakmış. Bunu da hiç-birimiz istemeyiz." Başını iki yana salladı. "Karım ürkü-tücü biridir, Miss Louisa. Onu kızdırmak istemez-din."

"Yardım etmek isterdim ama sanırım geri dönüp Sam'e baksam iyi olur."

“İyi davran ona,” dedi, fincanını geri verirken. “Seni görmek için onca yol geldi. Hem emin ol, şu anda senin kendini hissettiğinden daha kötü hissediyordur o kendini.”

Odaya döndüğümde Sam uyanıktı, sırtını yastıklara dayanmış, kumlu televizyonu izliyordu. Ben kapıyı açarken başını çevirip baktı.

“Yürüyüşe çıkmıştım. Ben... ben...”

“Bir dakika daha burada benimle birlikte tıkılıp kalmaya tahammülün yoktu.”

Eşikte durdum. Başını omuzlarının arasına gömmüştü. Solgun ve inanılmaz derecede çökmüş görünüyordu.

“Lou, kendimi nasıl yumrukladığımı bir bilseydin...”

“Ziya...” Tam zamanında tuttum kendimi. “Sorun yok,” dedim. “İyiyiz böyle.”

Duşu açtım, Sam’i suyun altına soktum, otelin küçük şampuan şişesini dibine kadar boşaltıp saçlarını yıkadım, köpüklerin onun geniş, eğimli omuzlarından aşağı akmasını seyrettim. Ben onu seyrederken uzandı, sessizce elimi tutup bileğimin iç tarafını yumuşakça öptü, bir özür öpücüğüydü. Havluyu omuzlarına koydum, banyodan çıkıp yatak odasına geçtik. Derin bir soluk verip yatağa uzandı. Üstümü değiştirdim, Sam’in yanına yattım, keşke hâlâ bu kadar berbat hissetmeseydim kendimi diyordum.

“Kendin hakkında benim bilmediğim bir şey anlat,” dedi Sam.

Ona döndüm. “A, her şeyi biliyorsun. Açık bir kitabım ben.”

“Haydi ama. Tatmin et beni.” Kulağımın dibinde fısıldıyordu. Hiçbir şey düşünemiyordum. Haksızlık ettiğimi bil-

sem de hâlâ bu hafta sonu konusunda gerçekten öfkeliydim.

Konuşmayacağımı anlayınca, “Tamam,” dedi. “Ben başlarım öyleyse. Bundan sonra asla beyaz ekmekle yapılmış tost dışında bir şey yemeyeceğim.”

“Çok komik.”

Bir saniye yüzümü inceledi. Tekrar konuştuğunda sesinde alışılmadık bir sakinlik vardı. “Evde de zor günler yaşadım.”

“Ne demek istiyorsun?”

Tekrar konuşana kadar bir dakika geçti, konuştuğunda bile sanki söyleyip söylememeye karar verememiş gibiydi. “İş. Biliyorsun, vurulmadan önce hiçbir şeyden korkmazdım. Her şeyle başa çıkabilirdim. Sanırım biraz sert erkek olduğumu düşünüyordum. Ama şimdi, olanları hiç aklımdan çıkaramıyorum.”

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım.

Yüzünü ovuşturdu. “İşe geri döndüğümünden beri içine girdiğimiz durumları... farklı bir şekilde değerlendirirken buluyorum kendimi, çıkış yolları bulmaya çalışıyorum, sorunların olası kaynaklarını. Bunun için bir neden olmasa da.”

“Korkuyor musun?”

“Evet. Ben.” Kuru kuru güldü, başını iki yana salladı. “Terapi önerdiler bana. Bu egzersizleri askerlik günlerimden bilirim. Her şeyi anlat, olanları senin zihninin bu şekilde yönlendirdiğini anla. Ama sıkıcı.” Sırtüstü döndü. “Doğrusunu istersen kendimi kendim gibi hissetmiyorum.”

Bekledim.

“Bu yüzden Donna’nın ayrılması ağır bir darbe oldu, çünkü... çünkü onun her zaman bana göz kulak olacağını biliyordum.”

“Ama şu yeni iş arkadaşın da sana göz kulak olacaktır mutlaka. Adı neydi?”

“Katie.”

“Katie sana göz kulak olacaktır. Yani, deneyimli ve sizler birbirinizi kollamak üzere eğitiliyorsunuz, öyle değil mi?”

Bakışları bana yöneldi.

“Tekrar vurulmazsın, Sam. Vurulmayacağını *biliyorum.*”

Sonradan söylediğimin saçma olduğunu fark ettim. Söylemişim, çünkü Sam’in mutsuz olduğu düşüncesine katlanamıyordum. Söylemişim, çünkü bunun doğru olmasını istiyordum.

“İyi olacağım,” dedi, sesi sakindi.

Onu hayalkırıklığına uğratmış gibi hissettim kendimi. Acaba ne kadar zamandır bana bunu söylemek istiyordu, diye düşündüm. Bir süre yattığımız yerde kaldık. Parmagımı hafifçe kolunun üzerinden geçirdim, ne diyeceğimi bulmaya çalışıyordum.

“Sen?” diye mırıldandı.

“Ben ne?”

“Bilmediğim bir şey anlat bana. Kendin hakkında.”

Ona, önemli olan şeylerin hepsini biliyorsun, diyecektim. New York’taki kendim olacaktım, hayat dolu, becerikli, etki altında kalmayan. Sam’i güldürecek bir şey söyleyecektim. Ama o bana kendi gerçeğini anlatmıştı.

Yüzümü ona döndürdüm. “Bir şey var. Ama bana farklı gözle bakmanı istemiyorum. Sana anlatırsam.”

Alnını kırıştırdı.

“Uzun zaman önce olan bir şey. Ama sen bana bir şey anlattın. Ben de aynısını yapacağım.” Derin bir soluk alıp ona anlattım. Daha önce sadece Will’e anlattığım bir hikâyeyi anlattım, Will beni dinlemiş, sonra da o hikâyenin etkisinden kurtarmıştı beni. Sam’e bir kızın hikâyesini anlattım,

on yıl önce çok içki içen, çok sigara içen, iyi ailelerden geliyorlar diye bir oğlan gürhunun mutlaka iyi olması gerekmediğini acı bir deneyimle öğrenen bir kızın hikâyesini. Sakin bir sesle ve biraz da dalgın anlattım bunu. Artık bunlar benim başımdan geçmiş gibi gelmiyor bana ne de olsa. Sam yarı karanlıkta dinledi beni, gözlerini gözlerime dikmişti, hiçbir şey söylemiyordu.

“New York’a gelmemin ve bunu yapmamın benim için çok önemli olmasının nedenlerinden biri budur. Sam, ben yıllardır kendimi kapatmıştım. Kendimi güvende hissetmem için buna ihtiyacım olduğuna inanmıştım. Ve şimdi... eh, şimdi sanırım kendimi itmem gerekiyor. Aşağıya bakmaktan vazgeçersem elimden neler geleceğini bilmek ihtiyacındayım.”

Bitirdiğimde uzun bir süre sessiz kaldı Sam, öyle uzun ki acaba ona bunları anlatmamalı mıydım diye kuşkuya düştüm. Sonunda elini uzatıp saçlarımı okşadı. “Üzgünüm,” dedi. “Keşke orada olup seni koruyabilseydim. Keşke ...”

“Sorun değil,” dedim. “Çok uzun zaman önceydi.”

“Sorun.” Beni kendine çekti. Başımı göğsüne yasladım, kalbinin düzenli atışlarını içime çektim.

“Ama sakın bana farklı gözle bakma,” diye fısıldadım.

“Sana farklı gözle bakmamak elimde değil.”

Yüzünü görebilmek için başımı yana eğdim.

“Ama bakınca senin daha da şaşırtıcı biri olduğunu düşünüyorum,” diyerek bana sarıldı. “Seni sevmek için pek çok nedenim var, ayrıca cesursun sen, güçlüsün ve bana şunu hatırlattın... Hepimizin çözümü zor sorunları var. Ben benimkilerin üstesinden geleceğim. Ama sana söz veriyorum, Louisa Clark.” Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve şefkatliydi. “Bir daha asla hiç kimse seni incitemeyecek.”

Kime: SillyLily@gmail.com

Kimden: BusyBee@gmail.com

Selam, Lily,

Bunu metroda yazdığım için acelem var (bugünlerde hep acelem var) ama senden haber almak çok hoş. Okulun iyi gittiğine sevindim ama şu sigara konusunda şansın varmış gibi geliyor bana. Mrs. Traynor haklı, daha sınavlara bile girmeden okuldan atılsaydın rezillik olurdu.

Ama sana ders verecek değilim. New York çok şaşırtıcı. Her anının tadını çıkarıyorum. Ve evet, senin buraya gelmen çok hoş olurdu ama otelde kalman gerekir ve bunun için önce ailenle konuşmalısın. Ayrıca Gopnik'lerin yanında kaldığım süre uzun, çok meşgul oluyorum ve şu sıralarda fazla boş zaman kalmıyor bana.

Sam iyi, teşekkürler. Yo henüz beni bırakmadı. Aslında şu sırada burada. Akşama doğru ayrılıyor. Geri döndüğünde motosikleti ödünç alma konusunu kendisiyle konuşabilirsin. Bence bu, ikinizin arasında halledilmesi gereken bir konu.

Tamam, durağıma yaklaşıyoruz. Mrs. T.'ye sevgilerimi söyle. Ona de ki, babanın mektuplarda yaptığı şeyleri yapıyorum (hepsini değil: uzun bacaklı, sarışın manken kızlarla buluşmadım hiç).

Lou xxx

Alarm saat altı buçukta çaldı, küçücük, incecik bir ses sessizliği bozdu. Saat yedi buçukta Gopnik'lerde olmalıydım. Tatlı tatlı oflayıp pufladım, komodinin üzerindeki saati el yordamıyla bulup susturdum. Central Park'a on beş dakikada yürüyeceğimi hesaplamıştım. Aklımdan hızla yapılacaklar listesini geçirdim, banyoda şampuan kaldı mı acaba ve bluzumu ütülerim miyim diye düşündüm.

Sam kolunu uzatıp beni kendine çekti. "Gitme," dedi uykulu uykulu.

"Gitmem gerek." Kolu beni yatağa bastırıyordu.

"Geç kal." Tek gözünü açtı. Ilık, tatlı kokuyordu, ağır, kaslı bacağına yavaş yavaş üzerime kaydırırken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Onu reddetmek mümkün değildi. Sam kendini daha iyi hissediyordu. Görünüşe bakılırsa epeyce iyi hissediyordu.

"Giyinmem gerek."

Köprücük kemiğimi öpüyordu, beni ürperten tüy gibi hafif öpücükler. Ağzı, hafif dokunuşlarla, hiç çekilmeden aşağıya doğru inmeye başladı. Tek kaşını kaldırıp örtünün altından bana baktı. "Bu yara izlerini unutmuşum. Buradaki yara izlerini gerçekten çok seviyorum." Başını eğdi, kalçamın üzerindeki, ameliyatımdan kalan parlak kabarıklıkları öptü, önce kıvrandırdı beni Sam, sonra görünmez oldu.

"Sam, gitmem gerek. Gerçekten." Parmaklarım örtüyü

kavradı. “Sam... Sam... Ben gerçekten... ah.”

Daha sonra, kuruyan terim tenimi karıncalandırırken, soluğum kesilmiş halde, yüzüstü yattım, aptal aptal gülümsüyordum, kaslarım hiç beklenmedik noktalarda sızlıyordu. Saçlarım yüzümü kapatmıştı ama onları çekecek gücüm yoktu. Saçımın bir teli ben soluk alıp verdikçe kalkıp iniyordu. Sam yanımda yatıyordu. Eli örtünün üzerinden uzanıp benim elimi tuttu. “Seni özledim,” dedi. Yana kayıp yuvarlandı, üstüme çıktı, kımıldayamadım. “Louisa Clark,” diye mırıldandı, inanılmaz boğuk sesi içimde bir yerlerde yankılandı. “Bana bir şey yapıyorsun.”

“Ben senin bana bir şey yaptığını düşünüyordum,” dedim, “teknik açıdan değerlendirirsek.”

Yüzü şefkatle parladı. Onu öpebilmek için başımı kaldırdım. Son kırk sekiz saat uçup gitmiş gibiydi. Doğru yerde, doğru adamın yanındaydım, bana sarılmıştı, bedeni çok güzeldi ve tanıdıktı. Parmağımı yanağında gezdirdim, sonra iyice yaklaşıp onu ağır ağır öptüm.

“Bunu bir daha yapma,” dedi, gözleri gözlerimde.

“Neden?”

“Çünkü yaparsan kendimi tutamam ama sen zaten geç kaldın, işini kaybetmene neden olmak istemem.”

Çalar saate bakmak için başımı çevirdim. Gözlerimi kırpıştırdım. “*Sekize çeyrek mi var? Şaka mı ediyorsun? Nasıl sekize çeyrek kala olur?*” Sam’in altından debelelirip çıktım, kollarımı sallayarak banyoya koştum. “Aman Tanrım. O kadar geç kaldım ki. *Ah, olamaz... ah, olamaz olamaz olamaz olamaz.*”

Duşun altına öyle hızlı girip çıktım ki damlalar neredeyse bedenime değmedi, banyodan çıktığımda Sam ayakta durmuş, hemen içlerine girmem için giysilerimi bana uzatıyordu.

"Ayakkabılarım. Ayakkabılarım nerede?"

Ayakkabılarımı havaya kaldırdı. "Saçın," dedi, eliyle işaret ederek. "Saçını taramalısın. Şey olmuş... şey..."

"Ne?"

"Donuklaşmış. Seksi olmuş. Az-önce-seviştim saçı olmuş. Eşyanı ben toplarım," dedi. Ben kapıya koşarken kolumu yakaladı, beni kendine çekti. "Ya, anlarsın işte, birazcık daha geç kalabilirsin."

"Geç kaldım. Çok geç kaldım zaten."

"Bir kerecik. O kadın senin en iyi arkadaşın artık. Seni kovamazlar ki." Bana sarıldı, öptü ve dudaklarını boynumun yan tarafında gezdirdi, ürperdim. "Ve bu benim buradaki son sabahım..."

"Sam..."

"Beş dakika."

"Asla beş dakika olmuyor. Vay canına, bunu kötü bir şeymiş gibi söylediğime inanamıyorum."

Hayal kırıklığıyla homurdandı. "Lanet olsun. Bugün kendimi iyi hissediyorum. *Gerçekten* iyi."

"İnan bana, farkındayım."

"Özür dilerim," dedi. Sonra, "Yo, iyi değilim. Hiç iyi değilim," diye ekledi.

Ona sıırttım, gözlerimi kapadım ve onu öptüm, öperken bile tekrar o şarap rengi yatak örtüsünün üzerine yuvarlanıp kendimi kaybetmenin ne kadar kolay olacağını düşünüyordum. "Ben de iyi değilim. Ama sonra görüşeceğiz nasıl olsa." Kollarından sıyrıldım, odadan fırlayıp koridordan koşarak geçtim, Sam'in "Seni seviyorum!" diye bağırdığını duydum. Olası tahtakurularına, hijyenik olmayan çarşafılara ve banyodaki yetersiz yalıtıma karşın burasının gerçekten güzel bir otel olduğunu düşünüyordum.

Mr. Gopnik'in bacaklarında şiddetli ağrı varmış, yarı geceye kadar uyuyamamış, bu yüzden Agnes kaygılı ve huysuzdu. Golf kulübünde kötü bir hafta sonu geçirmişti, diğer kadınlar onu sohbetlerine almamışlar, spa'da da dedikodusunu yapmışlardı. Lobiden geçerken bana bunları fısıldayan Nathan'ın konuşma şekline bakılırsa sanki yeni yetme kızlar saygısızca pijama partisi yapmışlardı.

"Geç kaldın," diye hırladı Agnes, George ile çıktığı koşudan döndüğünde, yüzünü havluyla kurularken. Yandaki odada telefonla konuşan Mr. Gopnik'in sesini kendisinde alışık olmadığımız şekilde yükselttiği duyuluyordu. Agnes konuşurken yüzüme bakmadı.

"Özür dilerim. Nedeni..." diye başladım ama Agnes yüzü rüyüp gitmişti bile.

"Bu akşamki yardımseverler daveti delirtiyor onu," diye mırıldandı Michael, kuru temizleyiciden gelen kucak dolusu giysi ve elinde bloknotuyla yanımdan geçerken.

Kafamın içindeki ajandamı zorladım. "Kanserli Çocuklar Hastanesi mi?"

"Tam üstüne bastın," dedi Michael. "Bir şeyler karalayıp getirmesi gerekiyor."

"Karalama mı?"

"Küçük bir resim. Özel bir kâğıda yapılmış. Yemekte açık artırmaya koyacaklar."

"Ne kadar zor olabilir ki bu? Bir gülen surat çizebilir ya da bir çiçek filan. İsterse ben yapabilirim bunu. Basit bir gülümseyen at çizebilirim. Kafasına da bir şapka otururum, kulakları dışarı çıkar." Hâlâ Sam'le doluydum ve hiçbir şeyde sorun göremiyordum.

Michael bana baktı. "Tatlım. Sen galiba 'karalama'nın

gerçekten karalama olduğunu sandın. Öyle *değil*. Gerçek sanat olmalı.”

“Lisedeyken sanat dersinden 9 almıştım.”

“Çok tatlısın. Olmaz, Louisa, kendileri yapmıyorlar zaten. Burasıyla Brooklyn Köprüsü arasındaki bütün sanatçılar hafta sonunu nakit para alacakları nefis bir mürekkepli kalem çalışmasıyla geçirmişlerdir. Agnes bunu daha dün gece öğrenmiş. Kulüpten ayrılmadan önce bu cadılardan ikisini bu konuda konuşurken duymuş, onlara sorunca da Agnes’e işin doğrusunu söylemişler. Bil bakalım bugün ne yapacaksın? İyi sabahlar dilerim!”

Bana eliyle bir öpücük gönderip koşarak kapıdan çıktı.

Agnes’i alıp kahvaltı ederken ben de internette New York’taki sanatçıları araştırdım. Bu iş, kuyruğu olan köpekleri aramak kadar zordu. Web sayfası olan ve zahmet edip telefonumu açan birkaç kişi, sanki soyunup en yakındaki alışveriş merkezinde dans etmelerini istemişim gibi karşıladı talebimi. “Mr. Fischl’in bir ... *karalama* yapmasını mı istiyorsunuz? *Bir hayır yemeği* için mi?” İkisi telefonu suratıma kapadı. Anlaşılan sanatçılar kendilerini ağıra satıyorlardı.

Bulabildiğim herkesi aradım. Chelsea’deki galeri sahiplerini aradım. New York Sanat Akademisi’ni aradım. Bu işlerle uğraşırken Sam’in ne yaptığını düşünmemeye çalışıyordum. Konuştuğumuz o lokantada güzel bir kahvaltı ediyordu belki. High Line’da dolaşıyordu, ikimiz yapacaktık bunu oysa. Sam İngiltere’ye dönmeden önce o feribot gezisini yapabilecek kadar zamanında dönmeliydim onun yanına. Hava kararırken o geziyi yapmak romantik

olurdu. İkimizi hayal ettim, bana sarılacak, Özgürlük Anıtı'na bakarken saçlarıma bir öpücük konduracaktı. Aklımı tekrar işime verdim ve kafa patlattım. Sonra da New York'ta bana bir yardımı dokunabilecek tek insanı hatırladım.

“Josh?”

“Benim?” Arkasından bir milyon erkek sesi geliyordu.

“Louisa ben... Louisa Clark. Sarı Balo'da tanışmıştık.”

“Louisa! Sesini duymak ne güzel! Nasılsın?” Sanki yabancı kadınlar her gün ona telefon ederlermiş gibi sesi son derece rahattı. Herhalde ediyorlardı. “Bekle bir dakika. Dışarıya çıkayım... Ee, ne var ne yok?”

İnsana kendini hemen rahat hissettirecek bir tarzı vardı. Acaba Amerikalılar doğuştan mı böyleler, diye düşündüm.

“Aslında bir derdim var ve New York'ta pek kimseyi tanımıyorum, bu yüzden senden yardım isteyebilir miyim diye düşündüm.”

“Bir dene bakalım.”

Ona meseleyi anlattım ama elbette Agnes'in kaprislerinden, paranoyasından ve New York'taki sanat âlemiyle yüz yüze gelince kapıldığım dehşetten hiç söz etmedim.

“Çok zor olmamal. Bu şey ne zaman lazım sana?”

“İşte sorun orada. Bu gece.”

Soluğunu tuttu Josh. “Taaaa-mam. Evet. Biraz zor olacak.”

Elimi saçlarıma arasından geçirdim. “Biliyorum. Delilik bu. Daha önce bilseydim bir şeyler yapabilirdim. Seni rahatsız ettiğim için gerçekten çok özür dilerim.”

“Yo, yo. Ayarlarız. Seni geri arayabilir miyim?”

Agnes balkonda sigara içiyordu. Demek burayı kullanan tek kişi ben değildim. Hava soğuktu, Agnes kocaman bir kaşmir şala sarınmıştı, yumuşak yünün kenarından görünen elinin parmakları pembeleşmişti.

“Birkaç telefon ettim. Birinin bana geri dönmesini bekliyorum.”

“Bana ne diyeceklerini biliyor musun, Louisa? O aptal karalamayı götürdüğümde?”

Bekledim.

“Kültürsüz olduğumu söyleyecekler. Aptal bir Polonyalı masözden ne bekleyebilirsin ki, diyecekler. Ya da hiç kimsenin benim için bir karalama yapmak istemediğini düşünecekler.”

“Saat daha on iki yirmi. Hâlâ zamanımız var.”

“Neden uğraştığımı bilmiyorum,” dedi, alçak sesle.

Doğrusunu istersen, demek istiyordum, uğraşmak senin görevin değil. Şu anda onun tek düşündüğü sigara içmek ve huysuz görünmektir. Ama ben yerimi biliyordum. Tam o sırada telefonum çaldı.

“Louisa?”

“Josh?”

“Sanırım yardım edecek birini buldum. East Williamsburg’a gidebilir misiniz?”

Yirmi dakika sonra Midtown Tunnel’e doğru giden arabanın içindeydik.

Direksiyonda kayıtsız ve sessiz oturan Garry ile trafikte ilerlerken Agnes, Mr. Gopnik’e telefon etti, sağlığını, ağrılarını merak ediyordu. “Nathan büroya gelecek mi? Ağrı kesici aldın mı?.. İyi olduğuna emin misin, sevgilim?”

Gelip sana bir şey getirmemi istemez misin? ... Hayır... Arabadayım. Bu akşam için bir şey halletmem gerekiyor. Evet, gideceğim. Her şey yolunda."

Telefonun öbür ucundan gelen sesi belli belirsiz duyuyordum. Alçak ve teskin ediciydi.

Agnes telefonu kapattı, derin bir soluk vererek camdan dışarı baktı. Bir an bekledim, sonra notlarımın üzerinden geçmeye başladım.

"Anlaşılan bu Steven Lipkott güzel sanatlar dünyasında parlamaya başlıyor. Bazı çok önemli yerlerde sergiler açmış. Ve kendisi" –notlarımı taradım– "figüratif çalışıyor. Soyut değil. Siz ona sadece çizilmesini istediğiniz şeyi söyleyeceksiniz, o da yapacak. Ama ne kadar para isteyeceğini bilmiyorum doğrusu."

"Önemi yok," dedi Agnes. "Felaket olacak neticede."

iPad'ime döndüm, internette sanatçının adını aradım. Resimlerinin gerçekten güzel olduğunu görünce içim rahatladı: Kıvrılan bedenlerin resimleri. Görsün diye iPad'i Agnes'e verdim, bir anda keyfi yerine geldi. "İyi bunlar." Neredeyse şaşırmış görünüyordu.

"Evet. Ne istediğinizi düşünebilirseniz, ona çizdiririz ve... belki saat dörtte geri dönebiliriz." *Ve sonra da ben gidebilirim*, diye ekledim içimden. Agnes öbür resimlere göz atarken ben de Sam'e mesaj yazdım.

Nasılsın?

Fena değil. Güzel bir yürüyüş yaptım. Jake için bir hatıra bira şapkası aldım. Gülme sakın.

Bir arâ oldu.

Saat kaçta çıkabileceksin? Havaalanına gitmek için saat yedide yola çıkmam gerektiğini hesapladım.

Dörtte diye umuyorum. Haberleşiriz xxxxx

New York trafiğinde, Josh'un bana verdiği adrese ulaşmamız bir saat sürdü: sanayi kuruluşlarının bulunduğu bir sokağın arkasında, bakımsız, kalitesiz eski bir işyeri binasıydı. Garry kuşkulu kuşkulu burun kıvrarak kaldırıma yanaştı. "Burası olduğundan emin misiniz?" dedi, oturduğu yerde zorlukla arkasına dönerek.

Adresi kontrol ettim. "Burada öyle diyor."

"Ben arabada kalacağım, Louisa. Leonard'a telefon edeceğim yine."

Üst kattaki koridorun iki tarafında kapılar vardı, birkaçı açıktı, içlerinden müzik sesi geliyordu. Kapı numaralarına bakarak yavaş yavaş yürüdüm. Bazılarının önünde içinde beyaz sütsü boya olan tenekeler vardı, açık bir kapının önünden geçerken kocaman, ahşap bir çerçeveye tuval geren, bol kot pantolonlu bir kadın gördüm.

"Selam! Steven'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Kocaman bir metal tabancadan bir çerçeveye raptiyeler sıktı. "On dört numara. Ama sanırım az önce yemek için dışarı çıktı."

On dört numara koridorun dibindeydi. Kapıyı vurdum, sonra çekinerek ittim ve içeri girdim. Stüdyo tuvalerle doluydu. İki büyük masanın üzerini içinde yağlıboyalar duran ıslak tepsiler ve yıpranmış pastel boyalar kaplamıştı. Duvarlarda çeşitli soyunma pozisyonlarındaki kadınların, çok güzel, büyük boyutlu resimleri asılıydı, bazıları bitirilmemişti. Havada boya, terebentin ve bayat izmarit kokusu vardı.

"Merhaba."

Arkama dönünce elinde beyaz naylon bir torba tutan bir adam gördüm. Otuz yaşlarındaydı, yüz hatları düzgün ama bakışları dikkatliydi, tıraşlıydı, giysileri buruşuk ve basitti, sanki sırtına ne geçirdiğine pek dikkat etmemiş

gibiydi. Tam anlamıyla özel bir moda dergisinden fırlamış bir erkek modele benziyordu.

“Selam. Louisa Clark. Telefonda konuşmuştuk. Biz de... arkadaşınız Josh buraya gelmemizi söyledi.”

“A, evet. Bir resim satın almak istiyormuşsunuz.”

“Tam öyle değil. Sizden bir resim *yapmanızı* istiyoruz. Küçük bir şey.”

Ufak bir iskemleye oturdu, noodle paketini açtı, yemeye başladı, çubukları kullanarak noodleları döndürüp hızlı hızlı ağızına sokuyordu.

“Bir yardımseverlik işi için. İnsanlar bu tür karala... küçük resimler yapıyorlar,” diye düzelttim. “Görünüşe bakılırsa New York’taki önemli sanatçıların pek çoğu bu resimleri başkaları adına yapıyorlar ve...”

“Önemli sanatçılar,” diye yineledi adam.

“Ee, evet. Anlaşılan sizin yaptığınız türden bir iş değil ve Agnes’in –yani benim patronumun– kendisi adına böyle bir resim yapacak yetenekli birine ihtiyacı var.” Sesim tiz ve kaygılı çıkmıştı. “Demek istiyorum ki fazla zamanınızı almaz. Biz... biz öyle çok gösterişli bir şey istemiyoruz...”

Dik dik bakıyordu bana, sesim gitgide alçaldı, inceldi, özgüvensiz çıktı.

“Biz... bedelini ödeyeceğiz. Oldukça tatmin edici bir miktar,” diye ekledim. “Bir yardımseverlik işi için bu.”

Ağızına yine noodle doldurdu, gözünü karton kutunun içinden ayırmıyordu. Pencerenin önünde durup bekledim.

Lokmasını bitirince, “Evet,” dedi, “aradığınız adam ben değilim.”

“Ama Josh dedi ki...”

“Resim yapmayı beceremeyen ve yemekteki öbür kadınların karşısına çıkmak istemeyen bir kadının egosunu tatmin etmek için bir şey yaratmamı istiyorsunuz...” Baş-

nı iki yana salladı. "Size bir tebrik kartı çizmemi istiyorsunuz."

"Mr. Lipkott. Lütfen. İyi açıklayamamış olabilirim. Ben..."

"Çok güzel açıkladınız."

"Ama Josh dedi ki..."

"Josh tebrik kartı hakkında bir şey demedi. O lanet olası yardımseverlik işlerinden nefret ederim."

"Ben de." Agnes kapıda duruyordu. Yerdeki boya tüplerinden ya da ortalığa dağılmış kâğıt parçalarından birine basmamaya dikkat ederek bir adım atıp içeri girdi. Uzun, beyaz elini uzattı. "Agnes Gopnik. O lanet olası yardımseverlik işlerinden ben de nefret ediyorum."

Steven Lipkott ağır ağır ayağa kalktı ve sanki çok daha zarif çağlardan kalma ve kendisinin kontrolü dışında olan bir içgüdüyle hareket eder gibi elini uzatıp Agnes'in elini sıktı. Gözlerini onun yüzünden alamıyordu. Agnes'in insanı ilk karşılaşmada böylesine etkilediğini unutmuştum.

"Mr. Lipkott... doğru söylüyorum, değil mi? Lipkott? Bunun sizin için normal bir şey olmadığını biliyorum. Ama bir salon dolusu cadının olduğu o yere gitmem gerekiyor. Biliyor musunuz? Gerçek cadı hepsi. Bense hâlâ tek parmaklı eldiven giyen üç yaşındaki çocuklar gibi resim yapıyorum. Eğer oraya gidersem ve yaptığım resmi gösterirsem şimdiye kadar yaptıklarından daha da çok kusur bulurlar bana." Oturup çantasından bir sigara çıkardı. Lipkott'un resim masalarından birinin üzerinde duran çakmağa uzanıp aldı ve sigarasını yaktı. Steven Lipkott, elinde çubuklarıyla hâlâ ona bakıyordu.

"Ben buralı değilim. Ben Polonyalı bir masözüm. Bunda utanılacak bir taraf yok. Ama bu cadılara yine beni küçümseme fırsatı vermek istemiyorum. İnsanların sizi

küçümsemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?" Dumanı üfledi, gözleri adamın üzerindeydi, başını yana eğdiğinden duman yere paralel olarak ressamın doğru uzuyordu. Lipkott dumanı gerçekten içine çekiyordur diye düşündüm.

"Ben –şey– eh."

"Sizden küçük bir şey istiyorum. Bana yardımcı olun. Bunun size göre bir şey olmadığını biliyorum, siz ciddi bir sanatçısınız ama benim gerçekten yardıma ihtiyacım var. Ve size çok iyi para ödeyeceğim."

Çıt çıkmadı. Arka cebimdeki telefon titreşti. Aldırma-maya çalıştım. Çünkü o dakikada hiç kıvıldamamam gerektiğini biliyordum. Üçümüz orada öylece, bana sonsuzluk gibi gelen bir süre durduk.

"Tamam," dedi Lipkott sonunda. "Ama bir şartla."

"Söyleyin."

"Sizin resminizi yaparım."

Bir dakika hiçbirimiz konuşmadık. Agnes kaşını kaldırdı, sonra sigarasından ağır ağır bir nefes aldı, gözlerini ressamdan ayırmıyordu. "Benim resmimi."

"Bunu ilk isteyen ben değilim herhalde."

"Neden ben?"

"Saf rolü yapmayın."

Gülümsedi. Agnes'in yüzü ise, bu sözün hakaret olup olmadığına karar veremiyormuş gibi ifadesizdi. Gözlerini ayaklarına çevirdi, tekrar kaldırdığında gülümsüyordu, gülümsemesi hafifti, kuşkuluydu, Lipkott'un kazandığına inandığı bir ödüldü.

Sigarasını yere atıp üzerine basarak söndürdü. "Ne kadar sürer?"

Lipkott noodle kartonunu kenara itti, kalın beyaz kâğıt takılı bir bloku önüne çekti. Sesinin alçaldığını sadece

ben fark etmiş olabilirim. “Sizin ne kadar kımıldamadan oturabileceğinize bağlı.”

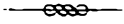

Birkaç dakika sonra arabaya dönmüştüm bile. Kapıyı kapattım. Garry kasetlerini dinliyordu.

“Por favor, habla más despacio.”

“Pohr fah-VOR, AH-blah mahs dehs-PAHS-ee-oh.” Tombul elini gösterge paneline vurup duruyordu. “Ah, kahrolası. Tekrar deneyeyim. AHbla- mahsdehsPAHSee-oh.” Üç cümle daha denedi, sonra bana döndü. “Çok kalacak mı?”

İkinci katın boş pencerelerine baktım. “Umarım kalmaz,” dedim.

Agnes saat dörde çeyrek kala göründü, Garry ile ben zaten sınırlı olan sohbetimizi tükettikten bir saat kırk beş dakika sonra. iPad'ine yüklediği bir komedi programını seyrettikten sonra (birlikte seyretmemizi teklif etmemiştii) uyuklamış, başı geniş göğsüne düşmüş, hafif hafif horlamıştı. Arabanın arkasında otururken ve dakikalar ilerlerken sinirlerim iyice gerilmişti, Sam'e aralıklarla mesaj çekiyordum: *Hâlâ geri gelmedi. Hâlâ gelmedi. Orada ne yapıyor bu, Tanrı aşkına?* Sam küçük bir mezeci dükkânında öğle yemeği yemişti ve on beş at yiyecek kadar aç olduğunu söylüyordu. Neşeli, rahatlamış görünüyordu; her yazdığımız kelime benim yanlış yerde olduğumu söylüyordu bana, onun yanında olmalıydım, ona yaslanmalıydım, kulağıma mırıldanan sesini duymalıydım.

Agnes'ten nefret etmeye başlamıştım.

Ve birden göründü, kolunun altında yassı bir paketle, ağzı kulaklarında çıktı binadan.

"Ah, çok şükür," dedim.

Garry irkilip uyandı, Agnes'e kapıyı açmak için arabanın etrafından dolandı koşarak. Sakince süzüldü içeri Agnes, sanki iki saattir değil de iki dakikadır burada değilmiş gibi. Arabaya hafif bir sigara ve terebentin kokusu yayıldı.

"Eve dönerken McNally Jackson'da duracağız. Bunu sarmak için güzel bir paket kâğıdı alacağız.

"Paket kâğıdı var ev..."

"Steven bana bu özel el yapımı kâğıdı söyledi. Resmi o özel kâğıda sarmak istiyorum. Garry, söylediğim yeri biliyor musun? Dönerken de SoHo'dan geçebiliriz, olur mu?" Eliyle işaret verdi.

Çaresizlik içinde arkama yaslandım. Garry motoru çalıştırdı, limuzini zemini delik deşik otoparktan usulca, sarsıla sarsıla çıkarıp kendisinin uygarlık saydığı yere yöneltti.

Beşinci Cadde'ye vardığımızda saat dört kırktı. Agnes arabadan inerken, özel kâğıda sarılmış resmin bulunduğu poşeti kapıp yanına koştum.

"Agnes, acaba... acaba ben... bugün işten erken çıkabileceğimi söylemiştin..."

"Bu akşam Temperley'i mi yoksa Badgley Mischka'yı mı giyeyim, bilemedim. Sen ne dersin?"

Elbiseleri hatırlamaya çalıştım. Başaramadım. Sam'in beni beklediği Times Meydanı'na gitmemin ne kadar sü-

receğini hesaplamaya çalışıyordum. “Bence Temperley. Kesinlikle o. Mükemmeldir. Agnes, bu akşam erken çıkabileceğimi söylemiştin, hatırlıyor musun?”

“Ama çok koyu lacivert o. Bu rengin bende iyi durduğuna emin değilim. Hem ona uygun olan ayakkabılarım topuklarımı acıtıyor.”

“Geçen hafta konuşmuştuk. Gidebilir miyim? Sam’i havaalanında uğurlamak istiyorum.” Sinirimi sesime yansıtmamaya çabalıyordum.

“Sam mi?” Ashok’a başıyla selam verdi.

“Erkek arkadaşım.”

Söylediğimi düşündü. “Hımm. Peki. Ah, bu resim onları çok etkileyecek. Steven bir dâhi, biliyor musun? Gerçek bir dâhi.”

“Öyleyse gidebilirim, değil mi?”

“Elbette.”

Ferahlayarak omuzlarımı sarkıttım. On dakika sonra buradan çıkabilirsem güneye giden metroya binebilir ve saat beş buçukta Sam’in yanında olabilirdim. Böylece bir buçuk saati birlikte geçirebilirdik. Hiç yoktan iyiydi.

Asansörün kapıları kapandı. Agnes çantasından pudra kutusunu çıkarıp rujunu kontrol etti, aynadaki görüntüsüne dudak büktü. “Ama ben giyinene kadar kalsan iyi olur. Bu Temperley konusunda ikinci bir fikre ihtiyacım var.”

Agnes dört kez elbise değiştirdi. Sam’le Midtown’da, Times Meydanı’nda ya da başka bir yerde buluşmama zaman kalmamıştı. Onun yerine Sam’in güvenlikten geçmesine on beş dakika kala JFK’e varabildim. Kalabalığın

arasında kendime ite kaka yol açtım, Sam'i gidiş tabelasının altında gördüğüm yere doğru ilerledim, havaalanının kapılarından koşarak geçip Sam'in sırtına tosladım. "Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

Bir dakika birbirimize sarılıp kaldık.

"Ne oldu?"

"Agnes oldu."

"Sana erken izin vermeyecek miydi? Arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Bu resim olayına kafayı takmıştı ve sonra olanlar... Ah, Tanrım, delirmek işten değildi." Ellerimi iki yana açtım. "Bu budala işte ne yapıyorum ben, Sam? Hangi elbiseyi giyeceğine karar veremediği için beni bekletti. Hiç değilse Will'in bana gerçekten ihtiyacı vardı."

Başını eğdi, alnını alnıma dayadı. "Bu sabahı yaşadık."

Onu öptüm, boynuna sarıldım, bedenimi bedenine yasladım. Orada, gözlerimiz kapalı durduk, havaalanı çevremizde dönüyor, dans ediyordu.

Sonra telefonum çaldı.

"Açmayacağım," dedim, Sam'in göğsüne doğru.

Israrla çalmaya devam etti.

"Agnes olabilir." Beni usulca tutup kendinden uzaklaştırdı.

Yüksek sesle homurdandım, sonra telefonumu arka cebimden çıkarıp kulağıma götürdüm. "Agnes?" Sesimdeki öfkeyi gizlemeye çalışıyordum.

"Ben, Josh. Bugün işiniz nasıl gitti diye sormak için aradım."

"Josh! Eee... evet. Evet, çok iyi gitti. Teşekkür ederim." Hafifçe arkamı dönüp öbür elimle kulağımı kapadım. Yanımda duran Sam'in gerildiğini hissettim.

“Demek sizin için resim yaptı?”

“Yaptı. Agnes çok mutlu oldu. Ayarladığın için sağ ol. Dinle, şu anda bir işin ortasıyım ama teşekkürler. İnanılmaz nazik davrandın bize.”

“İşe yaradığına sevindim. Dinle, beni ara olur mu? Bir ara kahve içelim.”

“Tabii!” Telefonu kapattığımda Sam’in bana baktığını gördüm.

“Josh.”

Telefonu cebime soktum.

“Baloda tanıştığın adam.”

“Uzun hikâye.”

“Peki.”

“Bugün, Agnes’in şu resim işini halletmeme yardımcı oldu. Çaresizdim.”

“Demek sende numarası vardı.”

“Burası New York. Herkesin numarası herkeste var.”

Elini başının üstünden geçirdi ve bana arkasını döndü.

“Hiç önemi yok. Gerçekten.” Ona yaklaşıp belindeki kemerden çektim. Hafta sonunun yine benden uzaklaştığını hissediyordum. “Sam... Sam...”

Gururunu yendi, bana sarıldı. Çenesini başımın üstüne dayadı, başını iki yana oynattı. “Bu...”

“Biliyorum,” dedim. “Öyle olduğunu biliyorum. Ama seni seviyorum, sen de beni seviyorsun, en azından şu ‘Soyun Bakalım’ işini birazcık da olsa yapabildik. Hem hari-kaydı, öyle değil mi? Soyun Bakalım?”

“Beş dakikalığına.”

“Son dört haftanın en iyi beş dakikası. Bu beş dakika beni bundan sonraki dört hafta idare eder.”

“Dört değil, yedi.”

Ellerimi onun arka ceplerine soktum. “Bugünü kötü bi-

tirmeyelim. Lütfen. Benim için hiçbir şey ifade etmeyen birinin budala telefonu yüzünden benden böyle bozuk ayrılmanı istemiyorum.”

Bakışlarıma karşılık verirken yüzü yumuşadı, hep öyle olurdu. Onun sevdiğim yanlarından biri buydu, dinlenirken sert görünen yüz hatlarının bana bakarken yumuşaması. “Sana kızmadım. Kendime kızdım. Ve uçaktaki yemeğe ya da burritolara ya da her neyse ona. Ve anlaşılan kendi başına elbisesini giyemeyen şu kadına.”

“Noel’de geleceğim. Tam bir haftalığına.”

Sam kaşlarını çattı. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Elleri ılıktı, hafifçe de pürüzlü. Bir an öyle durduk, sonra öpüştük ve birkaç on yıl sonra Sam doğruldu, duyuru levhasına baktı.

“Ve artık gitmen gerekiyor.”

“Ve artık gitmem gerekiyor.”

Boğazımı tıkayan yumruyu yuttum. Bir kez daha öptü beni, sonra çantasını sırtına attı. Terminal salonunda durdum, Sam güvenlikten geçtikten sonra onun daha önce durmuş olduğu yerden gözlerimi bir dakika ayıramadım.

Genellikle huysuz biri değilimdir. Kapıları çarpmayı, kaşlarımı çatmayı, gözlerimi devirmeyi pek beceremem. Ama o akşam şehre dönerken metrodaki peronda bekleyenlerin arasından ite kaka geçtim, dirseklerimi yana açıp New Yorklular gibi kaşlarımı çattım. Yol boyunca saatime baktım. *Giden yolcu salonundadır şimdi. Uçağa biniyordur. Ve... gitmiştir.* Uçağının kalkacağı dakikada içimde bir şeyler çöktü, keyfim iyice kaçtı. Paket servisten suşi aldım, metro durağından Gopnik’lerin evine yürü-

düm. Küçük odama çıkınca oturup elimdeki kutuya baktım, sonra duvara baktım ve odada düşüncelerimle baş başa kalamayacağımı anlayınca gidip Nathan'ın kapısını vurdum.

"Girin."

Nathan elinde birayla Amerikan futbolu izliyordu. Üzerinde bir sörf şortuyla tişört vardı. Soru soran gözlerle baktı bana, başka bir şeyle meşgul olduklarını belli etmek isteyen insanların yaptığı gibi biraz gecikerek kaldırmıştı başını.

"Yemeğimi burada, senin yanında yiyebilir miyim?"

Gözlerini ekrandan yine zorla ayırdı. "Kötü bir gün müydü?"

Başımı salladım.

"Sarılayım mı sana?"

Hayır, dedim başımla. "Görünüşte öyleydi. Bana iyi davranırsan herhalde ağlarım."

"Ah. Seninki evine döndü, değil mi?"

"Felaketti Nathan. Neredeyse başından sonuna kadar hastaydı, sonra da Agnes söz verdiği gibi bugün erken bırakmadı beni, bu yüzden neredeyse göremedim Sam'i, gördüğümde de... aramızda bir tuhafılık oldu."

Nathan iç geçirip televizyonun sesini kısıtı, yatağa oturup eliyle yanını gösterdi. Yatağa tırmandım, suşi kutusunu kucağıma koydum, soya sosunun kutudan sızıp iş pantolonumu lekelediğini sonradan gördüm. Başımı Nathan'ın omzuna dayadım.

"Uzun mesafe ilişkileri zordur," dedi Nathan, sanki bunu ilk aklına getiren kendisiymiş gibi. Sonra da, "Gerçekten çok zordur," diye ekledi.

"Haklısın."

"Sadece seks değil ve kaçınılmaz kıskançlık..."

“Biz kıskanç değiliz.”

“Ama her şeyini anlatacağın ilk kişi o olmayacak. Günlük olayları filan. Ve bu tür şeyler önemlidir.”

Birasından ikram etti bana, bir yudum alıp geri verdim. “Zor olacağını biliyorduk zaten. Yani ben ayrılmadan önce bütün bunları konuşmuştuk. Ama benim içimi asıl ne kemiriyor, biliyor musun?”

Televizyona kayan gözlerini yine bana çevirdi. “Devam et.”

“Sam’le zaman geçirmeyi ne kadar çok istediğimi Agnes biliyordu. Bunu konuşmuştuk. Birlikte olmamız gerektiğini söyleyen oydu, ayrı olmamalıymışız filan falan. Sonra da en son dakikaya kadar gitmeme izin vermedi.”

“İş böyledir, Lou. Önce onlar gelir.”

“Ama benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.”

“Belki.”

“Benimle arkadaş olmuştu.”

Nathan tek kaşını kaldırdı. “Lou. Traynor’lar normal işverenler değildi. Will normal bir işveren değildi. Gopnik’ler de öyle değil. Bu insanlar sana nazık davranabilirler ama sonuçta bunun bir güç ilişkisi olduğunu unutmamalısın. Bir iş ilişkisi.” Birasından bir yudum aldı. “Gopnik’lerin son özel sekreterlerine ne olduğunu biliyor musun? Agnes ihtiyar Gopnik’e o kadının kendisinin arkasından konuştuğunu, sırlarını herkese anlattığını söyledi. Ve kovdular kadını. Yirmi iki yıl sonra. Kovdular.”

“Peki öyle miydi?”

“Ne öyle miydi?”

“Sırlarını anlatıyor muydu?”

“Bilmiyorum. Ama mesele bu değil, değil mi?”

Ona itiraz etmek istemedim, Agnes’le benim durumumun neden farklı olduğunu söyleseydim Agnes’e ihanet

etmiş olurdum. Bu yüzden sustum.

Nathan bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra vazgeçti.

“Ne?”

“Bak... herkes her şeye sahip olamaz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu gerçekten harika bir iş, değil mi? Bu gece böyle düşünmüyor olabilirsin ama New York’un göbeğinde çok güzel bir yerdesin, iyi para alıyorsun, efendi bir işverenin var. Güzel yerlere gidiyorsun, ara sıra başka şeylerden yararlanıyorsun. Sana neredeyse üç bin dolar değerinde bir gece elbisesi almadılar mı? Ben, birkaç ay önce Mr. G. ile birlikte Bahamalar’a gittim. Beş yıldızlı otel, denize bakan oda, kısmet. Günde sadece birkaç saatlik işe karşılık. Demek ki şanslıyız. Ama uzun vadede bütün bunların bedeli, bambaşka bir hayat süren ve milyonlarca kilometre uzakta yaşayan biriyle olan ilişkin olabilir. İşin başında bu seçimi yapıyorsun.”

Ona baktım.

“Bu konularda gerçekçi olmak gerektiğini düşünüyorum.”

“Hiç de yardımcı olmuyorsun, Nathan.”

“Seninle dürüstçe konuşuyorum. Hem sen işin olumlu tarafına baksana. Bugün şu resim konusunda iyi iş çıkardığını duydum. Mr. G. epeyce etkilenmiş, bana öyle söyledi.”

“Hoşlarına gitmiş mi gerçekten?” Duyduğum zevki belli etmemeye çabaladım.

“Haydi ama. Cidden. Sevmişler. Şu yardımsever hanımların canına okuyacak Agnes.”

Nathan’a yaslandım, o da televizyonun sesini yine yükseltti. “Teşekkürler Nathan,” dedim ve suşimi açtım. “Tam bir dostsun sen.”

Sırıttı hafifçe. “Evet. Şu balıklı şey. Kendi odana gidene kadar bekleyebilir misin?”

Suşi kartonunu kapadım. Haklıydı. Herkes her şeye sahip olamazdı.

10

Kime: MrandMrsBernardClark@yahoo.com

Kimden: BusyBee@gmail.com

Salam anne,

Geç yanıt verdiğim için kusura bakma. Burada çok meşgulüz. Her dakikamız hareketli!

Resimleri beğenmene sevindim. Evet, halılar yüzde yüz yün, kilimlerin bazıları ipek, ahşap kesinlikle cilalı değil, Ilaria'ya sordum, perdeleri yılda bir kez kuru temizlemeye veriyorlarmış, kendileri Hamptons'ta bir ay kalacakları zaman. Temizlik için gelenler mükemmel ama Ilaria onlara güvenmediği için mutfağın zeminini her gün kendisi temizliyor.

Evet, Mrs. Gopnik'in odasında banyosu var, giyinme odasında da bir gardırop bölmesi. Giyinme odasını çok seviyor ve orada Polonya'daki annesiyle telefonda konuşurken çokça zaman geçiriyor. Senin istediğin gibi ayakkabılarını sayacak zaman bulamadım ama yüz çifti geçtiğini rahatlıkla söyleyebilirim. Kutulara koydurup üzerlerine ayakkabıların resmini yapıştırmış ki hangi ku-

tuda hangi ayakkabının durduğunu bilsin. Yeni bir çift ayakkabı aldığında fotoğrafını çekme görevi benim. Sadece ayakkabı kutuları için bir fotoğraf makinesi var!

Sanat kursunun iyi gittiğine memnun oldum, Çiftler İçin Daha İyi İletişim kulağa çok hoş geliyor ama Yatak Odası İşleriyle ilgisi olmadığını babama söylemelisin. Bu hafta bana üç tane e-posta gönderdi ve kalbimde hırıltı varmış gibi numara yapabilir miyim diye sordu.

Büyükbabamın kendini iyi hissetmemesine üzül-düm. Sebzelerini hâlâ masanın altına saklıyor mu? Gece kursundan vazgeçmek istediğine emin misin? Bence yazık olur.

Evet... artık gitmem gerek. Agnes beni çağırıyor. Noel'le ilgili olarak haber vereceğim sana ama dert etme, geleceğim.

Seni seviyorum
Louisa xxx

Not: Hayır, Robert De Niro'yu tekrar görmedim, ama evet, eğer görürsem, onu Misyon filminde çok beğendiğini mutlaka söyleyeceğim.

2. not: Hayır, Angola'da hiç kalmadım ve bana acilen nakit para gönderilmesi gerekmiyor. Bu tür e-postalara yanıt verme.

Depresyon konusunda uzman değilim. Will öldükten sonra depresyona girdiğimi bile anlayamadım. Ama Agnes'in huysuzluklarını anlamakta özellikle zorlanıyor-

dum. Annemin depresyon geçiren arkadaşları hayatın altında ezilmiş görünürlerdi, üzerlerine binen pusun içinde debelenir gibiydiler, ne neşelenebilirlerdi ne de bir zevk beklentisi içinde olurlardı. O pus önlerindeki yolu karartırdı. Şehirde dolaşırlarken tavırlarından görebilirdiniz bunu, omuzları sarkar, ağızlarının kenarında ince sabır çizgileri oluşurdu. Sanki üzüntüleri içlerinden dışarıya sızardı.

Agnes farklıydı. Kâh taşkın ve konuşkan oluyordu, kâh ağlamaklı ve öfkeli. Bana onun kendini soyutlanmış, eleştirilmiş, arkadaşsız hissettiği söylenmişti. Ama bu denilen tam olarak doğru değildi. Çünkü onunla zaman geçirdiğe o kadınların onu yıldırma ile kalmadıklarını gördüm, onu çileden çıkarıyorlardı. Kendisine yapılan haksızlığa öfkeleniyor, Mr. Gopnik'e bağırıyordu; kocasının arkasından acımasızca o kadınların taklidini yapıyor, eski Mrs. Gopnik'e ya da Ilaria'ya ve onun çevirdiği dolaplara verip veriyordu. Dakikası dakikasına uymuyordu, zulüm dolu canlı bir alevdi, *cipa*, *debil* ya da *dziwka* hakkında homurdanıp duruyordu. (Boş zamanlarımda kulaklarım kızarana kadar arıyordum bu kelimeleri google'da.)

Ve sonra, bir anda, bambaşka biri oluyordu; odalara girip kaybolan ve sessizce ağlayan, Lehçe uzun bir telefon konuşmasından sonra sinirli, donuk yüzlü bir kadın. Üzüntüsü baş ağrılarında gösteriyordu kendini ama ben bu ağrıların gerçek olduğuna pek emin değildim.

New York'taki ilk sabahımda gidip oturduğum ücretsiz Wi-Fi'lı kafedeyken Treena ile konuştum bu konuyu. FaceTime Audio kullanıyorduk, onu kullanmayı, konuşurken birbirimizin yüzüne bakmaya yeğliyordum; burnumun iri görünmesi ya da arkamda bir şeyler yapan biri dikkatimi dağıtıyordu. Aynı zamanda yemekte olduğum tereyağlı çö-

reklerin büyüklüğünü görmesini de istemiyordum.

“Belki de onun bipolar bozukluğu vardır,” dedi Treena.

“Evet. Bunu araştırdım ama pek uymuyor. Manik bir durumu yok, sadece... enerjik denebilir.”

“Depresyonun ‘tek beden herkese uyar’ türünden bir şey olduğuna emin değilim, Lou,” dedi kız kardeşim. “Hem Amerika’da herkeste bir tuhafılık yok mu? Bir sürü hap yutmaktan hoşlanmıyorlar mı?”

“İngiltere’ye hiç benzemiyor, orada olsam annem gidip hızlı adımlarla yürü der.”

“Seni kendinin içinden çıkarmak için.” Kız kardeşim kıs kıs güldü.

“Alnındaki kırışıklığı baş aşağı çevir.”

“Güzel bir ruj sür. Yüzün canlansın. İşte. Bütün o budala ilaçlara kimin ihtiyacı olur ki?”

Ben İngiltere’den ayrıldığımdan beri Treena ile aramızdaki ilişkiye bir şey olmuştu. Haftada bir telefonlaşıyorduk ve yetişkin hayatlarımızda ilk kez, her konuştuğumuzda başımın etini yemekten vazgeçmişti. Hayatımın nasıl olduğuyla gerçekten ilgilenir görünüyordu, işim hakkında, gezdiğim yerler hakkında, çevremdeki insanların bütün gün ne yaptığıyla ilgili sorular soruyordu. Ona akıl danıştığımda bana ahmak demiyor ya da google’ın ne işe yaradığını anlıyor musun diye sormuyor, düşünerek yanıt veriyordu.

İki hafta önce bana birinden hoşlandığını söylemişti. Shoreditch’teki bir bara hipster kokteyl içmeye gitmişler, sonra da Clapton’da bir açık hava sinemasına; onu izleyen günlerde Treena’nın bayağı başı dönmüş. Kız kardeşimin başının dönmesi yeni bir şeydi.

“Nasıl biri? *Artık* bana bir şeyler anlatacak durumda olmalısın.”

“Şimdilik bir şey söylemeyeceğim. Ne zaman bu tür şeylerin sözünü etsem nazar değişiyor.”

“Bana da mı anlatmayacaksın?”

“Şimdilik. Bu... Eh. Her neyse. Mutluyum.”

“Ya. Demek bu yüzden böyle nazıksın.”

“Ne?”

“Bir şeyler oluyor sana. Ben bu halini, hayatımı nasıl sürdürdüğümü en sonunda onaylamış olmana bağlıyordum.”

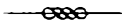
Güldü. Kardeşim normalde gülmezdi, sadece bana gül-
lerdi. “Her şeyin yolunda gitmesi çok güzel diye düşün-
yorum. Senin Amerika Birleşik Devletleri’nde mükemmel
bir işin var. Ben işimi seviyorum. Thom’la ben şehirde ol-
maktan memnunuz. Bundan sonra hepimiz için her şeyin
iyi olacağını hissediyorum.”

Kız kardeşimden hiç beklemediğim bir sözdü bu, bu
yüzden ona Sam’den söz etmeye cesaret edemedim. Biraz
daha konuştuk, semtimizin okulunda yarım günlük işe
girmek isteyen annemden, büyükbabamızın bozulan sağ-
lığından –bu durumda annem başvuru yapmamıştı– ko-
nuştuk. Çöreğimle kahvemi bitirirken, konuşmalarımıza
ilgi duymama rağmen hiç de sıra özlemi çekmediğimi fark
ettim.

“Yakında berbat bir Amerikan aksanıyla konuşmaya
başlamayacaksın, değil mi?”

“Karşındaki benim, Treen. Ve bu da kolay kolay değiş-
mez,” dedim, berbat bir Amerikan aksanıyla.

“Ahmağın tekisin,” dedi kardeşim.

“Aman Tanrım. Hâlâ buradasın.”

Ben eve döndüğümde Mrs. De Witt binadan çıkmak üze-

reydi, sundurmanın altında eldivenlerini ellerine geçiriyordu. Geri çekildim, Dean Martin'in bacağıma dişlerini geçirmesinden ustalıkla kaçınarak Mrs. De Witt'i kibarca selamladım. "Günaydın, Mrs. De Witt. Başka nerede olacaktım?"

"Estonyalı kucak dansçısının seni şimdiye kadar kovduğunu düşünmüştüm. Kendisinin yaptığı gibi, senin o ihtiyarla kaçıp gideceğinden korkmamasına şaşırdım."

"Pek benim tarzım değil, Mrs. De Witt," dedim neşeyle.

"Geçen gece yine koridorda bağırıldığını duydum. Korkunç bir gürültü. Öteki kadın hiç değilse onlarca yıl surat asmıştı. Komşular için daha büyük rahatlıktı bu."

"Sözlerinizi iletirim."

Başını iki yana salladı, tam gidecekti ki durdu ve üzerimdeki kıyafete baktı. İnce pilili sarı bir etek, taklit kürkten bir yelek ve dev bir çilek biçimli kep giymiştim, kepi Thom'a iki yıl önce Noel'de hediye etmişlerdi ama o "kız" kepi diye giymek istememişti. Ayaklarımda rahat, parlak kırmızı rugan ayakkabılar vardı, ayağıma uyduğunu görünce bir çocuk mağazasındaki indirimli satışta, itişip kakışan annelerin ve cıyak cıyak bağırان çocukların arasına dalıp almıştım.

"Eteğin."

Yere baktım ve beni bekleyen azara hazırlandım.

"Buna benzeyen bir eteği Biba'dan almıştım."

"Bu da zaten Biba'dan!" dedim keyifle. "İki yıl önce internetteki bir açık artırmada almıştım. Dört buçuk sterline. Sadece belinde minicik bir delik var."

"Aynı etek bende de var. Altmışlı yıllarda epeyce seyahat ederdim. Ne zaman Londra'ya gitsem o mağazada saatlerce kalırdım. Manhattan'daki evime içi Biba'dan aldığım giysilerle dolu koca koca kutular gönderirdim. Burada öyle şeyler yoktu."

“Kulağa harika geliyor. Resimlerini görmüştüm. Bunu yapabilmek ne kadar müthiş bir şey. İşiniz neydi? Yani neden o kadar çok seyahat ediyordunuz?”

“Moda alanında çalışıyordum. Bir kadın dergisinde. İşim...” Öksürük krizine tutulunca öne eğildi, kendine gelene kadar bekledim. “Eh. Her neyse. Çok akıllı başında görünüyorsun,” dedi, eliyle duvara tutunurken. Sonra döndü, sokakta iki yana sallanarak yürümeye başladı, Dean Martin ise hem bana hem arkasında kalan kaldırıma kötü kötü bakıyordu.

Haftanın geri kalanı *ilginçti*, Michael olsa öyle derdi. Tabitha'nın SoHo'daki dairesi onarım görüyordu ve bizim dairemiz bir hafta kadar, görünüşe bakılırsa erkek gözünün göremediği ama Agnes'in apaçık gördüğü sert çatışmaların alanına döndü, Tabitha yakınlarda olmadığına Agnes'in Mr. Gopnik'e söylendiğini duyabiliyordum.

Ilaria, emir eri rolünün keyfini çıkarıyordu. Tabitha'nın en sevdiği ama Agnes'in ağzına koymadığı yemekleri hazırlıyordu, keskin körilerle ve kırmızı etle; Agnes söyle-nince de hiç bilmiyordum, diyordu. Önce Tabitha'nın çamaşırları yıkanıp hazırlanıyor, düzgünce katlanıp yatağının üzerine bırakılıyordu, Agnes ise sırtında bornozuyla evin içinde oradan oraya gidiyor, o gün giymeyi planladığı bluzuna ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Akşamları Tabitha salona yerleşiyor, Agnes ise Polonya'daki annesiyle telefonda konuşuyordu. Tabitha sesli sesli bir şarkı mırıldanarak iPad'ini karıştırıyor, sonunda Agnes, içten içe öfkeden köpürerek kalkıp giyinme odasına çekiliyordu. Tabitha ara sıra eve kız arkadaşlarını

çağırıyor, kızlar mutfağı ya da televizyon odasını ele geçiriyor, sarı saçlı bir çember halinde gürültülü gürültülü dedikodu yapıyor, kıkırdıyorlardı, Agnes tesadüfen oradan geçerse de birden susuyorlardı.

“Burası onun da evi, sevgilim,” diyordu Mr. Gopnik, yumuşakça, Agnes itiraz ettiğinde. “Burada büyüdü o.”

“Bana geçici mobilyaymışım gibi davranıyor.”

“Zamanla alıŖacak sana. Pek çok bakımdan hâlâ çocuk o.”

“Yirmi dört yaşımda.” Agnes alçak sesle homurdanıyordu –eminim ki hiçbir İngiliz kadını bu homurtuyu çıkaramamıştır ağzından (ben birkaç kez denedim)– ve ellerini öfkeyle havaya kaldırıyordu. Michael ifadesiz bir yüzle yanımdan geçerken gözleri sessiz bir dayanışmayla bana kayıyordu.

Agnes Polonya'ya FedEx'le bir paket göndermemi istedi benden. Nakit öde ve makbuzu sakla, dedi. Büyük, kare bir paketti, pek ağır değildi; bu konuşmayı onun çalışma odasında yaptık, Ilaria hiç hoşlanmasa da Agnes odanın kapısını kilitlemeyi âdet edinmişti.

“Nedir bu?”

“Annem için bir hediye.” Elini salladı. “Ama Leonard aileme çok para harcadığımı söylüyor, bu yüzden her gönderdiğimi bilmesini istemiyorum.”

Paketi Batı Elli Yedinci Sokak'taki FedEx bürosuna götürüp kuyruğa girdim. Yardımcılardan biriyle formu doldururken adam, “İçinde ne var? Gümrük açısından,” diye sordu, pakette ne olduğunu bilmediğimin o anda farkına vardım. Agnes'e mesaj gönderdim, hemen yanıtladı:

Aileme gönderdiğim hediyeler olduğunu söyle.

“İyi ama ne tür hediyeler, bayan,” dedi adam, bezgince. Tekrar mesaj gönderdim. Kuyrukta bekleyenlerden biri sesli sesli iç geçirdi.

Tchotchkes.

Mesaja bakakaldım. Sonra telefonumu adama uzattım. “Özür dilerim. Bunu telaffuz edemiyorum.”

Adam telefona baktı. “Evet, bayan. Pek işime yaramadı bu.”

Agnes’e mesaj çektim.

Söyle ona, kendi işine baksın. Anneme ne gönderdiğimden ona ne!

Telefonumu cebime soktum. “Kozmetik, bir hırka ve birkaç tane de DVD varmış.”

“Değeri?”

“Yüz seksen beş dolar, elli iki sent.”

“Nihayet,” diye mırıldandı FedEx elemanı. Parayı uzattım, öbür elimin parmaklarını çaprazlayarak yaptığım nazar değmesin işaretini umarım kimse görmemiştir diyordum içimden.

Cuma günü öğleden sonra, Agnes piyano dersine başladığında odama çekilip İngiltere’ye telefon ettim. Sam’in numarasını çevirirken onun sesini duyacak olmanın tanıdık heyecanı kıpırdandı içimde. Bazı günler onu o kadar özlüyordum ki sanki içimde bir ağrıyla dolaşıyordum. Telefon çalarken oturup bekledim.

Bir kadın açtı.

“Alo?” dedi. Düzgün konuşmuştu, aşırı sigara kullanan biri gibi biraz pürüzlüydü sesi.

“Ah, özür dilerim. Yanlış numara tuşlamış olmalıyım.”

Telefonu kulağımdan bir an çekip ekrana baktım.

“Kimi aramıştınız?”

“Sam? Sam Fielding?”

“Duşta. Bekleyin, çağırayım.” Eliyle alıcıyı kapattı, Sam’e seslendi, sesi bir an boğuklaştı. Ben sessiz kaldım. Sam’in ailesinde hiç genç bir kadın yoktu. “Geliyor,” dedi kadın, biraz sonra. “Kim arıyor diyeyim?”

“Louisa.”

“A, tamam.”

Denizaşırı telefon konuşmaları sesteki ufak değişikliklere ve vurgulara insanı tuhaf bir şekilde alıştıırır, bu “A”da da beni tedirgin eden bir şey vardı. Tam kiminle konuştuğumu soracaktım ki Sam telefonu aldı.

“Selam!”

“Selam!” Tuhaf bir burukluk vardı sesimde, ağzım beklenmedik şekilde kurumuştı, sözümü yinlemek zorunda kaldım.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey! Yani acil bir şey yok. Sadece... sadece sesini duymak istemiştım.”

“Bekle. Şu kapıyı kapatayım.” Sam’i küçük vagonda, yatak odasının kapısını kapatırken görür gibiydim. Tekrar telefona geldiğinde sesi neşeli çıkıyordu, son konuştuğumuzdaki sesine hiç benzemiyordu. “Neler oluyor bakalım? Sen iyi misin? Saat kaç orada?”

“İkiyi biraz geçiyor. Kimdi o kadın?”

“A. Katie o.”

“Katie.”

“Katie Ingram. Yeni ekip arkadaşım.”

“Katie! Peki! Öyleyse... ee... senin evinde ne işi var?”

“Donna’nın veda partisine giderken beni almaya geldi. Bisikletim tamirde. Egzozunda sorun var.”

"Demek sana gerçekten iyi bakıyor Katie!" dedim, bir yandan da acaba Sam'in üzerinde havlu var mı diye düşünüyordum.

"Öyle. Sokağın biraz aşağısında oturuyor, bu yüzden mantıklı oldu beni alması." Kendisini iki kadının dinlediğini bilen birinin üstünkörü tarafsızlığıyla söylemişti bunu.

"Nereye gidiyorsunuz hep birlikte?"

"Hackney'deki şu tapas yerine. Eskiden kiliseymiş hani. Seninle gittik mi oraya, emin değilim."

"Bir kilise! Ha ha ha! Demek hepiniz çok uslu duracaksınız!" Güldüm ama sesim fazla yüksek çıkmıştı.

"Gece gezmesindeki bir grup paramedik mi? Bundan kuşkuluyum."

Kısa bir sessizlik oldu. Midemin kasılmasını umursamamaya çalıştım. Sam'in sesi yumuşadı. "İyi olduğuna emin misin? Sesin biraz..."

"İyiyim ben! Hiçbir şeyim yok. Dediğim gibi. Sadece sesini duymak istemişim."

"Sevgilim, seninle konuşmak çok güzel ama gitmem gerek. Katie uğrayıp beni almakla bana büyük iyilik etti, hem zaten geciktik."

"Tamam! Eh, güzel bir akşam diliyorum. Benim yapmayacağım bir şeyi sen de yapma!" Ünlem işaretleriyle konuşuyordum. "Donna'ya sevgilerimi söyle!"

"Söylerim. Yakında konuşuruz."

"Seni seviyorum." İstemesem de acıklı çıkmıştı sesim. "Yaz bana!"

"Ah, Lou..." dedi Sam.

Ve kapattı. Ben de aşırı sessiz bir odada telefonuma bakakaldım.

Mr. Gopnik'in iş ortaklarının eşleri için küçük bir sine-
ma salonunda yeni bir filmin özel gösterimini ve seyrederek
sunulacak atıştırmalıkları ayarladım. Yerine teslim edilmeyen çiçekler için kesilen bir faturaya itiraz et-
tim, sonra aşağıdaki Sephora'ya koşup, Agnes'in *Vogue*'da
gördüğü ve şehir dışına giderken yanında götürmek iste-
diği iki ojeyi aldım.

Görev saatim bittikten ve Gopnik'ler hafta sonu için ev-
den ayrıldıktan iki dakika sonra, Ilaria'nın artan köftele-
ri bana verme teklifini geri çevirip odama koştum.

Sevgili okur, budalaca bir şey yaptım. Facebook'a girip
Katie'yi aradım.

Yüzlercesinin arasından bizim Katie Ingram'ı seçmem
kırk dakikadan fazla sürmedi. Sayfası kilitli değildi, Ulu-
sal Sağlık Hizmetleri'nin logosunu taşıyordu. İş tanımı
şöyleydi: "Paramedik. İşimi seviyorum!!!" Saçları kızıl da
olabilirdi, sarıya çalan kızıl da, fotoğraflardan pek anla-
şılmıyordu. yirmili yaşlarının sonunda olmalıydı, güzeldi,
küçük, kalkık bir burnu vardı. Sayfasındaki ilk otuz fo-
toğrafta arkadaşlarıyla birlikte gülüyordu, güzel zaman-
ların ortasında donup kalmış gibiydi. Bikinisinin içinde
insanı sinir edecek kadar güzel görünüyordu (Skiathos
2014!! Amma da güldük!!!), yanında ufak, tüylü bir köpek
vardı, aşırı yüksek topuklu ayakkabılara meraklı olduğu
anlaşılıyordu, fotoğraflarda Katie'nin yanağını öpmekten
hoşlanan, uzun siyah saçlı en iyi arkadaşı da görölüyor-
du (bir an, belki eşcinseldir diye umutlandım ama sonra
*Brad Pitt'in bekâr kaldığına içten içe seviniyorsanız elle-
rinizi havaya kaldırın!!* isimli bir Facebook grubuna üye
olduğunu gördüm.)

İlişki durumunda bekâr yazıyordu.

Sayfasını baştan gözden geçirdim, içten içe de nefret

ediyordum kendimden böyle yaptığım için ama kendime engel olamıyordum. Fotoğraflarını taradım, şişman ya da somurtkan ya da cildinin pul pul olmasına yol açmış korkunç bir deri hastalığına uğradığı bir fotoğrafı var mı diye aradım. Bütün fotoğraflara baktım. Tam bilgisayarı kapatacaktım ki durdum. Üç hafta önce konan bir fotoğraf gördüm. Katie Ingram'ı bulutsuz bir kış günü, koyu yeşil üniformasıyla, Londra'nın doğusundaki ambulans istasyonunun önünde, çantası gururla ayaklarının dibinde dururken gösteriyordu. Sam'e sarılmıştı, Sam de üniformalıydı, kollarını kavuşturmuş, kameraya gülümseyordu.

"DÜNYA'nın en iyi ekip arkadaşı," diyordu resmin altında. "Yeni işimi seviyorum!"

Hemen altında siyah saçlı arkadaşının yorumu vardı: "Neden acaba...?!" ve yanında da göz kırpan bir surat.

Kıskançlık böyledir. İyi bir bakış değildir. Ve senin mantıklı yanın bunu bilir. Sen kıskanç tiplerden değilsin! O tür kadınlar korkunçtur! Hem çok saçma! Biri senden hoşlanıyorsa yanında kalacak demektir; senin yanında kalacak kadar hoşlanmıyorsa o zaman birlikte olmaya değen biri değildir. Bunu biliyorsun. Sen yirmi sekiz yaşında mantıklı, olgun bir kadınsın. Özyeterlilik konusunda yazılanları okudun. Dr. Phil'i televizyonda izledin.

Ama eğer yakışıklı, nazik, seksi, paramedik erkek arkadaşından 5-6 bin kilometre uzakta yaşıyorsan ve arkadaşının Pussy Galore gibi konuşan ve ona benzeyen –ayrıca senin sevdiğin ve sana fiziksel ayrılığın kendisine ne kadar zor geldiğini itiraf etmiş bulunan adamın yanı ba-

şında her gün en az on iki saat geçiren— yeni bir ekip arkadaşısı varsa o zaman senin mantıklı yanın, senin mantıksız benliğın olan devasa, çirkin şeyın altında ezilir.

Ne yaparsam yapayım o ikisinin imgesi zihnımden silinmedi. Siyah üzerine beyaz bir negatif film gibi, gözle-rimin arkasında bir yere yerleşti, beni rahat bırakmadı: Katie'nin güneşten hafifçe yanmış kolu Sam'in beline sıkıca sarılmış, parmakları Sam'in üniformasının belindeki kemerin üzerinde. Geç saatte kapanan bir bara mı gitmişlerdi, paylaştıkları bir şakanın ardından Katie Sam'i dirseğiyle dürtüyor muydu? Uzanıp, sözlerini vurgulamak için erkeğin koluna dokunan “dokun-hisset” türünden biri miydi Katie? Güzel mi kokuyordu, Sam her gün onun yanından ayrılırken, tanımlaması zor bir şekilde, bir şeyin eksikliğini hissediyor muydu?

Bunun deliliğe giden yol olduğunu biliyordum ama kendimi tutamıyordum. Sam'e telefon etmeyi düşündüm ama sabahın dördünde telefon eden biri, ancak aşırı meraklı, kendine güveni olmayan bir kız arkadaştır. Düşüncele-rim kafamın içinde uğuldadı, dönüp durdu ve kocaman, zehirli bir bulut halinde aşağıya düştü. Ve bu düşünceler yüzünden kendimden nefret ettim. Tekrar uğuldadılar, tekrar birkaçı düştü.

“Ah, neden senin ekip arkadaşın sevimli, şişko bir erkek olmadı ki?” diye mırıldandım, tavana bakarak. Gece yarısını geçe nihayet uyuyabildim.

Pazartesi günü koştuk (ben bir tek kez durdum), sonra Macy's mağazasına alışverişe gittik ve Agnes'in yeğeni için kucak dolusu çocuk giysisi aldık. Onları FedEx büro-

sundan Kraków'a gönderdim ama bu kez kolinin içindekileri biliyordum.

Öğle yemeğinde bana kız kardeşinden söz etti, erken yaşta yerel bir bira fabrikasının yöneticisiyle evlendiğini, adamın kardeşine pek saygılı davranmadığını, şimdiyse kardeşinin kendini mağdur ve değersiz hissettiğini ama onu kocasından ayrılmaya ikna edemediğini anlattı. "Kocasının söyledikleri yüzünden her gün anneme gidip ağlıyor. Ya şişmansın diyor adam, ya çirkinsin ya da kendisinin daha iyi biriyle evlenebileceğini. O kokmuş, ahmak, beş para etmez herif. Yüz kova su içmiş bir köpek bile gidip onun bacağına işemez."

Agnes kardeşini o adamdan ayırıp New York'a getirtmeyi kafasına koyduğunu söyledi bana, aramızda kalsın diyerek, pazılı pancar salatasını yerken. "Sanırım ona bir iş vermesini isteyebilirim Leonard'dan. Belki bürosunda sekreter olur. Ya da daha iyisi, bizim evimizde kâhya! O zaman Ilaria'dan kurtuluruz! Kız kardeşim çok iyi biridir, biliyor musun? Çok vicdanlıdır. Ama Kraków'dan ayrılmak istemiyor."

"Belki kızının eğitiminin kesintiye uğramasını istemiyordur. Thom'u Londra'ya naklederken kız kardeşim epey endişelenmişti," dedim.

"Hımm," dedi Agnes. Ama bunun bir engel oluşturacağını düşünmediğini anlamıştım. Zenginler herhangi bir şeyde engel görürler mi diye merak ettim.

Eve döneli ancak yarım saat olmuştu ki Agnes saatine baktı ve East Williamsburg'a gideceğimizi bildirdi.

"Ressama mı? Ama ben sandım ki..."

“Steven bana resim yapmayı öğretecek. Resim dersi verecek.”

Gözlerimi kırptırdım.

“Peki.”

“Leonard’a sürpriz yapacağım, bu yüzden sakın bir şey söyleme.”

Yol boyunca hiç yüzüme bakmadı.

Eve döndüğümde Nathan, “Geç kaldın,” dedi. Kendi spor kulübünden bazı arkadaşlarıyla basketbol oynamaya gidiyordu, spor çantasını omzuna atmıştı, svetsörtünün kapüşonunu da başına geçirmişti.

“Evet.” Çantamı yere bıraktım, su ısıtıcısını doldurdum. Naylon torbadaki makarna kutusunu çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktım.

“Güzel bir yere mi gittiniz?”

Tereddüt ettim. “Şuraya... buraya gittik. Agnes’i bilirsin.” Isıtıcının düğmesine bastım.

“İyi misin sen?”

“İyiyim.”

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, sonunda dönüp baktım ona ve yüzüme sahte bir gülümseme oturttum. Sırtıma vurup gitmeye hazırlandı. “Bazen böyle olur, ha?”

Bazen olur, gerçekten de. Mutfak tezgâhına baktım. Nathan’a ne diyeceğimi bilemiyordum. Garry ile benim, arabada iki buçuk saat Agnes’i beklediğimizi, gözümün karanlık penceredeki ışıkla telefonum arasında durmadan gidip geldiğini ona nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Bir saat sonra, dil dersi kasetlerinden bıkan Garry

Agnes'e mesaj çekmiş, otopark görevlisinin onu bulunduğu yerden gönderdiğini, gitmek istediğinde kendisine mesaj çekmesini yazmış ama Agnes'ten yanıt almamıştı. Binanın çevresinde tur attık, Garry benzin aldı, sonra da kahve içelim dedi. "Ne kadar kalacağını söylemedi. Bunun anlamı, en azından birkaç saat kalacağıdır."

"Daha önce de böyle oldu mu?"

"Mrs. G. aklına eseni yapar."

Neredeyse bomboş bir lokantadan bana kahve aldı, lokantanın mönüsünün sayfalarında her bir yemeğin loş ışıktaki çekilmiş fotoğrafı vardı, konuşmadan oturduk, Agnes arayabilir diye ikimizin gözü de telefonlardaydı, arada da Willamsburg'daki alacakaranlığın yavaş yavaş neon ışıklarının aydınlattığı bir geceye dönüşmesini seyrediyorduk. Dünyanın en heyecan verici şehrine göç etmiştim ama bazı günler hayatımın büzüldüğünü hissediyordum; limuzinden eve, evden limuzine.

"Uzun zamandır mı Gopnik'lerin yanında çalışıyorsun?"

Garry kahvesine iki şeker atıp ağır ağır karıştırdı, kâğıtlarını tombul elinin içinde buruşturdu. "Bir buçuk yıldır."

"Daha önce nerede çalışıyordun?"

"Başka birinin yanında."

Kahvemden bir yudum aldım, şaşırtıcı derecede lezzetliydi. "Rahatsız olmuyor musun?"

Gür kaşlarının altından baktı bana.

"Yani böyle orada burada beklemekten?" diye açıklık getirdim. "Yani hep böyle mi yapar?"

Kahvesini karıştırmaya devam etti, gözleri fincanındaydı. "Bak çocuk," dedi, bir dakika sonra. "Kabalık etmem istemem. Ama senin bu işte eski olmadığını görebili-

liyorum, soru sormazsan uzun süre kalabilirsin.” Koltuğunda arkasına yaslandı, göbeği kucağına yayıldı. “Ben şoförüm. Bana ihtiyaçları olduğunda yanlarındayım. Bana bir şey söylenirse konuşurum. Hiçbir şey görmem, hiçbir şey duymam, her şeyi unuturum. İşte bu yüzden bu oyunun içinde otuz iki yıldır kalabildim ve iki nankör çocuğu okutabildim. İki buçuk yıl sonra erken emekli olacağım ve Costa Rica’ya, sahildeki evime gideceğim. İşte bu iş böyle yapılır.” Kâğıt peçeteyle burnunu silerken yanakları sallandı. “Beni anlıyor musun?”

“Hiçbir şey görme, hiçbir şey duyma...”

“... her şeyi unut. Anlamışsın. Çörek ister misin? Buranın çörekleri çok güzeldir. Gün boyunca taze yaparlar.” Ayağa kalktı, ağır adımlarla tezgâha gitti. Geri geldiğinde bana başka bir şey söylemedi, başını sallamakla yetindi, ona çöreklerin gerçekten çok iyi olduğunu söylediğimde de mutlu oldu.

Agnes yanımıza geldiğinde hiç konuşmadı. Birkaç dakika sonra, “Leonard aradı mı?” diye sordu. “Yanlışlıkla telefonumu kapatmışım.”

“Hayır.”

“Büroda olmalı. Onu ararım.” Saçını düzeltti, sonra oturduğu yere iyice yerleşti. “Ders çok iyiydi. Pek çok şey öğrendiğimi hissediyorum. Steven çok iyi bir sanatçı,” dedi bize.

Agnes’in yanında herhangi bir resim olmadığını ancak evin yolunu yarılamışken fark ettim.

Sevgili Thom,

Sana bir beyzbol şapkası gönderiyorum, çünkü dün Nathan'la birlikte bir beyzbol maçına gittim, bütün oyuncular bunları takmışlardı (aslında başlarında kasklar vardı ama geleneksel model bu). Senin için ve tanıdığım bir başka kişi için birer tane aldım. Başına takınca annen bir fotoğrafını çeksin ki ben de duvarıma asabileyim onu!

Hayır, ne yazık ki Amerika'nın bu taraflarında kouboy yok ama bugün şehir dışında bir golf kulübüne gideceğim, gözlerimi dört açıp bakarım, belki bir tane geçer.

Benim popomun hayali köpeğimle birlikte olan çok sevimli resmi için teşekkür ederim. Pantolonumun altında popomun renginin öyle mor olduğunun farkında değildim ama senin resminde olduğu gibi Özgürlük Anıtı'nın yanından çıplak geçmeye karar verirsem aklımda olsun.

Bence senin hayal ettiğin New York aslından çok daha heyecan verici olabilir.

*Çok sevgiler,
Lou Teyzen xxx*

Grand Pines Golf Kulübü, şehir dışında, bol yeşillikli geniş bir araziye yayılmıştı, ağaçları ve çayırları o kadar mükemmel ve yeşilin o kadar canlı bir tonundaydılar ki, yedi yaşındaki bir çocuğun hayalgücüyü ve renkli kalemlele yaratılmış olabilirlerdi.

Serin, bulutsuz bir gün Garry bizi uzun araba yolundan ağır ağır geçirdi ve yayvan beyaz binanın önünde durduğumuzda açık mavi üniformalı bir genç gelip Agnes'in kapısını açtı.

"Günaydın, Mrs. Gopnik. Bugün nasılsınız?"

"Çok iyiyim, teşekkür ederim, Randy. Sen nasılsın?"

"Bundan iyi olamam, ham'fendi. İçerde hazırlıklar başladı bile. Büyük bir gün!"

Mr. Gopnik'in büroda işi uzadığı için, golf kulübündeki en eski personelden biri olan Mary'ye emeklilik hediyesini verme işi Agnes'e kalmıştı. Agnes hafta boyunca, yapacağı bu işle ilgili duygularını yeterince belli etmişti. Golf kulübünden nefret ediyordu. Eski Mrs. Gopnik'in arkadaşları orada olacaktı. Üstelik Agnes insanların karşısında konuşmaktan da nefret ediyordu. Yanında Leonard olmadan beceremezdi bunu. Ama bu defa Leonard'ın gelmesi olanaksızdı. *Senin yerini sağlamlaştırmana yardımı olacak, sevgilim. Louisa da yanında zaten.*

Agnes'in konuşması üzerinde çalıştık ve bir plan yaptık. Büyük Salon'a olabildiğince geç, ordövr servis edilmeden hemen önce, son dakikada girecektik, suçu Man-

hattan'daki trafiğe atarak özür dileyip oturacaktık. Söz konusu emekli Mary Lander, kahveler içildikten sonra saat ikide ayağa kalkacak, birkaç kişi onun hakkında güzel sözler söyleyecekti. Sonra Agnes kalkacak, elinde olmayan nedenlerle gelemeyen Mr. Gopnik adına özür dileyecek, Mary hakkında birkaç güzel söz söyleyecek ve ona hediyesini verecekti. Nezaket gereği orada yarım saat daha kaldıktan sonra şehirde önemli bir işimiz olduğunu söyleyerek ayrılacaktık.

"Sence bu elbise iyi mi?" Alışılmadık derecede gösterişsiz, iki parçalı bir takım giymişti: fuşya rengi, bele oturmayan bir elbise, rengi biraz daha açık kısa kollu bir ceket, tek sıra inci kolye. Her zamanki görünümünde değildi ama ben onun sanki zırh kuşanmış gibi hissetmek ihtiyacında olduğunu anlamıştım.

"Mükemmel." Derin bir soluk aldı, gülümseyip dirseğimle dürttüm onu. Elimi tutup sıktı.

"Girip çıkacağız," dedim. "Korkacak bir şey yok."

"Parmaklar havada," diye mırıldandı ve hafifçe gülümsemi bana.

Bina yayvan ve aydınlıktı, manolya rengiydi, kocaman vazolarda çiçekler, her yerde taklit antika mobilyalar vardı. Meşe lambrili salonlarına, kurucuların duvarlarda asılı resimlerine ve salondan salona sessizce geçen personele, alçak sesli konuşmaların yumuşak uğultusu ve ara sıra duyulan bir fincan ya da kadeh tıkırtısı eşlik ediyordu. Her manzara güzeldi, her ihtiyaç adeta önceden karşılanmış gibi görünüyordu.

Büyük salon doluydu, zarifçe süslenmiş altmış kadar masayı şık giyimli kadınlar doldurmuştu, soda ya da meyve kokteyli bardaklarının üstünden gevezelik ediyorlardı. Hepsinin saçları bir örnek fönlenmişti, tercih edilen elbise

tarzı pahalı ve zarıftı; iyi kesimli elbiseler ve bukle ceketler ya da özenle birbirine uydurulmuş etek ve ceketler. Ağır parfüm kokusu havaya sinmişti. Bazı masalarda, kadınların arasında tek bir erkek oturuyordu ama onlar kadınlarla dolu böyle bir salonda bulunmaktan tedirgin görünüyorlardı.

Gelişigüzel bir izleyici –ya da belki sıradan bir erkek– bu manzarada hemen hemen hiçbir terslik görmezdi. Başlar belli belirsiz dönüyor, biz geçerken sesler biraz alçalıyor, dudaklar hafifçe büzülüyordu. Agnes’in arkasında yürüyordum, o birden tökezleyince az daha ona çarpıyordum. O anda da masadaki oturma düzenini gördüm: Tabitha, genç bir adam, yaşça daha büyük bir adam, tanımadığım iki kadın ve benim yanımda, başını kaldırıp dosdoğru Agnes’in gözlerine bakan yaşlıca bir kadın. Garson yaklaşıp koltuğunu geri çekince Agnes Morlu Olay’ın tam karşısına oturmuş oldu, yani Kathryn Gopnik’in.

“İyi günler,” dedi Agnes, masanın geneline, derken de eski Mrs. Gopnik’e bakmamayı becerdi.

“İyi günler Mrs. Gopnik,” diye yanıt verdi, masanın benim bulunduğum tarafında oturan adam.

“Mr. Henry,” dedi Agnes, gülümserken dudakları titriyordu. “Tab. Bugün geleceğinizi söylememiştiniz.”

“Her yaptığımızı sana haber vermek zorunda değiliz, öyle değil mi Agnes?” dedi Tabitha.

“Peki, siz kimsiniz?” Sağımda oturan yaşlıca beyefendi bana soruyordu. Agnes’in Londra’dan arkadaşayım diyecektim ki bunun artık mümkün olamayacağını anladım. “Adım Louisa,” dedim. “Louisa Clark.”

“Emmett Henry,” dedi adam, buruşuk elini bana uzatırken. “Sizinle tanıştığıma sevindim. İngiliz aksanı mı sizinki?”

“Öyle.” Bardağıma su koyan garson kıza bakıp teşekkür ettim.

“Ne kadar güzel. Ziyaret için mi buradasınız?”

“Louisa, Agnes’in asistanıdır, Emmett.” Tabitha’nın sesi masanın karşı tarafından yükselmişti. “Agnes, yanında çalışanları böyle toplantılara getirmek gibi garip bir huy edindi.”

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Kathryn Gopnik’in ve masadaki diğerlerinin delici bakışlarını üzerimde hissettim.

Emmett bir an düşündü. “Eh, biliyor musunuz, Dora’nın son on yılda nereye gitse hemşiresi Libby’yi de yanına alıyordu. Restoranlara, tiyatroya, her nereye giderse. İhtiyar Libby’nin benden daha konuşkan olduğunu söylerdi.” Eli mi okşayıp kıkırdadı, masadaki birkaç kişi daha nezaket gereği ona katıldı. “Bana kalırsa haklıydı da.”

Ve böylece seksen altı yaşındaki bir adam beni herkesin içinde küçük düşürülmekten kurtarmış oldu. Başlangıçta sunulan karideslerimizi yerken Emmett Henry benimle sohbet etti, golf kulübüyle uzun yıllardır süren ilişkisini, Manhattan’daki avukatlık yıllarını, kulübün yakınlarındaki bir bakımevine yerleşmesini anlattı.

“Buraya her gün geliyorum. Beni canlı tutuyor, konuşacak insan da buluyorum hep. Burası benim evim dışındaki evim.”

“Çok güzel,” dedim, arkama göz atarken. Birkaç kişi hemen başını çevirdi. “Neden gelmek istediğinizi anlayabiliyorum.” Dışarıdan bakınca kendine hâkim görünüyor-du Agnes ama ellerinin hafifçe titrediğini seziyordum.

“Burası tarihi bir bina, canım.” Emmett salonun, bir levha bulunan yan tarafını gösteriyordu. “İnşa tarihi de” –üzerimdeki etkisinden iyice emin olmak için bekledi,

sonra özenle açıkladı- "1937."

Ona, İngiltere'de, benim oturduğum sokaktaki sosyal konutların tarihinin bile bundan eski olduğunu söylemek istemedim. Hatta annemin daha eski tarihte aldığı külotlu çorabı bile vardı sanırım. Başımı salladım, gülümse-dim, yabancı mantarlı tavuğumu yedim ve acaba Agnes'in yanına yaklaşmamın bir yolu var mı diye merak ettim, berbat halde olduğu belliydi.

Yemek bitmek bilmedi. Emmett bana kulüple ilgili bir sürü hikâye anlattı, adlarını bile duymadığım insanların yaptığı ve söylediği eğlenceli şeylerden söz etti ama ben Agnes'in perişan olduğunu görüyordum. Masamıza kaçamak bakışlar yöneltiliyor, başlar birbirine sokuluyordu. İki Mrs. Gopnik birbirinin birkaç santim uzağında oturuyor! Akıl alır gibi değil! Ana yemekten sonra özür dileyip yerimden kalktım.

"Agnes, tuvaletin nerede olduğunu gösterir misin bana?" dedim. Bu salondan on dakika uzaklaşmanın bile işe yarayacağını tahmin ediyordum.

Agnes yanıt veremeden Kathryn Gopnik peçetesini masaya bırakıp bana döndü. "Ben göstereyim canım. O tarafa gidiyorum zaten." Çantasını alıp yanıma geldi, bekledi. Agnes'e baktım ama o kıpırdamadı.

Başıyla işaret etti. "Sen git. Ben... ben tavuğumu bitireyim," dedi.

Mrs. Gopnik'in peşinden, Büyük Salon'un masalarının arasından geçerek hole çıktık, aklım karışmıştı. Halı döşeli bir koridordan geçtik, ben onun birkaç adım gerisindeydim, kadınlar tuvaletinin önünde durduk. Abanoz ağacından yapılma kapıyı açtı, içeri girmem için bana yol verdi.

"Teşekkür ederim," diye kekeledim, bölmelerden birine yöneldim. Çiş yapmak bile istemiyordum. Kapalı klo-

zetin üzerine oturdum. Burada uzunca kalırsam benden önce çıkıp gidebilirdi ama çıktığımda lavaboların yanında durmuş rujunu tazeliyordu. Ellerimi yıkarken gözü bana kaydı.

“Demek benim eski evimde kalıyorsun,” dedi.

“Evet.” Bu konuda yalan söylememin bir anlamı yoktu.

Dudaklarını büzdü, sonra tatmin olarak rujunun kapağını kapattı. “Bütün bunlar senin için çok garip olmalı.”

“Ben sadece işimi yapıyorum.”

“Hımm.” Küçük bir saç fırçası çıkardı, hafifçe saçlarından geçirdi. Dışarı çıkmam kabalık olur mu diye düşündüm, yoksa görgü kuralları gereği masaya onunla birlikte mi dönmem gerekiyordu. Ellerimi kuruladım, aynaya doğru eğildim, rimelim akmış mı diye gözlerimin altına baktım ve olabildiğince oyalandım.

“Kocam nasıl?”

Gözlerimi kırptıstırdım.

“Leonard. Nasıl o? Bunu bana söylersen bir sırra ihanet etmiş sayılmazsın herhalde.” Aynadaki aksi bana bakıyordu.

“Ben... Onu pek görmüyorum. Ama iyi görünüyor.”

“Neden buraya gelmediğini merak ettim. Romatizması azdı mı yine?”

“Yo, hayır. Sanırım bugün işi çıktı.”

“İşi çıktı, ha! Öyleyse iyi haber bu.” Fırçayı dikkatle çantasına koydu, pudrierini çıkardı. Burnunun iki yanını ikişer kere pudraladı, sonra pudriyeri kapattı. Orada yapacak işim kalmamıştı. Yanıma pudramı alıp almadığımı hatırlamaya çalışarak çantamın içini karıştırdım. Sonra Mrs. Gopnik bana döndü. “Mutlu mu o?”

“Anlamadım?”

“Anlaşılmayacak bir şey yok.”

Kalbimin atışlarını kaburgalarımda sertçe hissediyordum.

Sesi yumuşacıktı, pürüzsüzdü. "Tab bana ondan bahsetmek istemiyor. Babasına hâlâ çok kızgın, oysa onu deli gibi sever. Hep babasının kızıydı o. Bu yüzden gerçeğe uygun bir resim çizemez bana."

"Mrs. Gopnik, saygısızlık etmek istemem ama bunu anlatmak bana düşmez diye..."

Başını öbür tarafa çevirdi. "Hayır. Sanırım sana düşmez." Pudriyerini çantasına koydu. "Benim hakkımda sana anlatılanları tahmin edebileceğime eminim, Miss...?"

"Clark."

"Miss Clark. Eminim ki sen de hayatın sadece siyah ve beyaz olmadığının farkındasındır."

"Farkındayım." Yutkundum. "Agnes'in iyi biri olduğunu da biliyorum. Akıllı. Nazik. Kültürlü. Ve maddi çıkar peşinde değil. Sizin dediğiniz gibi bu tür şeyler önceden pek hesaplanmaz."

Aynada gözlerimiz buluştu. Birkaç saniye daha durduk orada, sonra çantasını kapadı ve aynadaki aksine son bir kez baktıktan sonra yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Leonard'ın iyi olduğuna sevindim."

Tabaklar kaldırılırken masaya döndük. Oradan ayrılan kadar bir daha benimle hiç konuşmadı.

Kahveyle birlikte tatlıları da sundular, konuşmalar dindi, öğle yemeğinin sonuna geliniyordu. Yaşlı hanımlardan birkaçının tuvalete gitmesine yardım ettiler, giderlerken yürüteçlerini hafif gürültüler çıkararak koltukların ayaklarından kurtarıyorlardı. Takım elbiseli adam

ön taraftaki küçük platformda durmuştu, teri yakasının içine akarken geldikleri için herkese teşekkür etti, sonra gelecek günlerde kulüpte yapılacak etkinlikler hakkında biraz bilgi verdi, iki hafta sonra bir yardımseverlik balosu yapılacağını ve biletlerin hepsinin satıldığını ekledi (bu haber alkışlarla karşılandı). Sonunda, bir duyurumuz var dedi ve başıyla bizim masayı işaret etti.

Agnes soluğunu salıp ayağa kalktı, salondaki herkesin gözü onun üzerindeydi. Platforma yürüdü, müdür çekilip mikrofonu ona bıraktı. Agnes orada beklerken müdür koyu renk giysili yaşlı bir siyah kadını salonun ön tarafına getirdi. Sanki herkes gereksiz telaşa kapılmış gibi kadın ellerini sağa sola salladı. Agnes ona gülümsedi, ona öğrettiğim gibi derin bir soluk aldı, sonra iki küçük kartı dikkatle kürsünün üzerine koydu ve konuşmaya başladı, sesi berrak ve temkinliydi.

“Herkese iyi günler. Bugün geldiğiniz için sizlere teşekkür ederim ve bütün personele de bu kadar lezzetli bir yemek hazırladıkları için.”

Sesi son derece ayarlıydı, kelimeler birer cilalı taşı sanki, geçen hafta saatlerce çalışmamızın sonucuydu bu. Onaylayan mırıltılar duyuldu. Mrs. Gopnik’e baktım ama yüzünden bir şey anlaşılmıyordu.

“Çoğunuzun bildiği gibi, Bugün Mary Lander’in kulüpteki son günü. Ona çok mutlu bir emeklilik diliyoruz. Leonard bugün gelemediği için ne kadar üzgün olduğunu sana iletmemi rica etti benden. Kulüp için yaptığın her şeyi takdir ediyor ve buradaki herkesin de böyle düşündüğünü biliyor.” Kendisine öğrettiğim gibi durdu. Salon sessizdi, kadınların yüzlerinde merak okunuyordu. “Mary, Grand Pines’ta 1967 yılında mutfak çalışanı olarak göreve başladı ve terfi ederek müdür yardımcılığına kadar

yükseldi. Buradaki herkes senin varlığından ve bütün bu yıllardaki gayretli çalışmandan çok keyif aldı Mary ve hepimiz seni çok özleyeceğiz. Biz –ve kulübün diğer üyeleri– sana olan minnettarlığımızın bir işareti olarak küçük bir hatıra vermek istiyoruz ve emekliliğin tadını çıkaracağını içtenlikle umuyoruz.”

Bu sözler kibarca alkışlandı, üzerine Mary’nin adının işlenmiş olduğu parşömen şeklinde cam bir heykelciği Agnes’in eline verdiler. Agnes de gülümseyerek onu yaşlı kadına uzattı, resim çekilirken kımıldamadan durdu. Sonra platformun kenarına gidip masamıza döndü, projektörün altından uzaklaşabildiği için ne kadar rahatladığı yüzünden belli oluyordu. Resim çekimi devam ederken Mary, bu kez yanında müdürle, gülümsemeye devam etti. Tam Agnes’e eğilmiş onu kutlamak üzereydim ki Kathryn Gopnik ayağa kalktı.

“Aslında,” dedi, sesi salondaki konuşmaları böldü, “ben de birkaç kelime etmek istiyorum.”

Podyuma çıkıp kürsünün yanından geçerken izledik onu. Mary’nin hediyesini elinden aldı, müdüre verdi. Sonra Mary’nin ellerini sıkı sıkı tuttu. “Ah, Mary,” dedi, sonra döndü, şimdi ikisinin de yüzleri bize doğruydı, “Mary, Mary, Mary. Ne *tatlı* bir kadındın sen.”

Bir anda alkışlar patladı salonda. Mrs. Gopnik başını salladı, alkışlar dinene kadar bekledi. “Yıllardır kızım burada büyürken senin gözlerin hep onun –ve bizim– üzerimizdeydi, burada geçirdiğimiz yüzlerce, yo, binlerce saatte. Ne kadar, ne kadar mutlu zamanlardı. En ufak bir sorunumuz olsa sen hemen yanımızdaydın, her şeyi halleder, sıyrılmış dizleri sarar ya da bir çocuk başını bir yere çarptığında durmadan buz torbaları koyardın üzerine. Sanırım kayıkhaneadaki olayı hepimiz hatırlıyoruzdur!”

Kahkahalar duyuldu.

“Çocuklarımızı özellikle çok severdin ve burası Leonard ile benim için hep kutsal bir yer gibiydi, çünkü bildirdik ki ailemizin güvende ve mutlu olacağını bildiğimiz tek yer burasıydı. Şu harika çimler o kadar güzel günle-re, o kadar çok kahkahaya tanık oldular ki. Biz büyükler golf oynarken ya da kenarda arkadaşlarımızla lezzetli kokteyller içerken sen çocuklara göz kulak olur ya da o benzersiz buzlu çayından getirirdin. Mary’nin özel buzlu çayını hepimiz seviyoruz, değil mi arkadaşlar?”

Alkışlar duyuldu. Agnes’in kaskatı kesildiğini, ne yapacağına emin olamamış gibi mekanik bir şekilde alkışladığını gördüm.

Emmett bana doğru eğildi. “Mary’nin buzlu çayı nefis-tir. İçine ne koyduğunu bilmiyorum ama Tanrım, öldürür insanı.” Gözlerini tavana çevirdi.

“Birçoğumuz gibi Tabitha da bugün şehirden geldi bu-raya, çünkü biliyorum ki seni kulübün personeli olarak değil, *ailemizin* bir parçası olarak görüyor. Ve hepimiz biliyoruz ki hiçbir şey ailenin yerini tutmaz!”

Alkışlar yeniden başlayınca Agnes’e bakmaya cesaret edemedim.

“Mary,” dedi Kathryn Gopnik, alkışlar dinince, “sen burasının gerçek değerlerinin sürdürülmesine yardımcı oldun; bazıları o değerlere modası geçmiş diyebilir ama biz onların bu kulübe kimliğini verdiğini hissediyoruz: tutarlılık, mükemmellik ve *sadakat*. Sen kulübün gül-en yüzü, atan kalbi oldun. Senin yokluğunda burasının aynı yer olmayacağını söylerken herkes adına konuştuğumu biliyorum.” Yaşlı kadın şimdi sevinçle gülümsüyor, gözle-ri yaşıyordu. “Hepiniz, doldurun kadehlerinizi ve bizim harika *Mary*’mize kaldırın!”

Salonda bir gürültü koptu. Ayağa kalkabilenler kalktılar. Emmett yalpalayarak yerinden doğrulurken ben etrafıma bakındım, sonra nedense ihanet ettiğim duygusuyla ben de kalktım. En son kalkan Agnes oldu, hâlâ alkışlıyordu ama yüzündeki gülümseme sahte bir çatlak gibiydi.

Tıka basa dolu bir barın insanı avutan bir tarafı vardır, barmenin dikkatini çekebilmek için üç sıra insanın beklediği bir kuyruğun arasından kolunuzu uzatmanız gerekir ve eğer şansınız varsa, masanıza geri dönebildiğinizde kadehinizin içindeki içkinin üçte ikisi dökülmemiş olur. Nathan'ın dediğine göre Balthazar, SoHo'nun ünlü bir yeriydi, hep kalabalık, hep eğlenceliydi, New York barlarının önde gelenlerindendi. Ve bu gece, bir pazar gecesinde bile, tıka basa doluydu, oradaki hareketlilik, durmadan gidip gelen barmen, ışıklar ve bardak tıkırtıları o günün olaylarının kafamdan silinmesine yetiyordu.

Barda ayakta durarak ikimiz de birkaç bardak bira içtik, Nathan beni spor salonundan tanıdığı çocuklarla tanıştırdı, adları hemen aklımdan çıksa da hepsi eğlenceli, kibar çocuklardı ve birbirlerine sataşmak için bir kadının varlığını bahane ediyorlardı. Sonunda kendimize zorlukla yol açarak bir masaya oturduk, orada birkaç bira daha içtim, bir çizburger yedim ve kendimi daha iyi hissettim. Saat on civarında, çocuklar spor salonunun diğer müşterileri hakkındaki düşüncelerini, yüzlerini gözlerini oynatarak, damarlarını şişirerek, homurdanarak söylerken ben tuvalete gitmek için yerimden kalktım. Orada on dakika kaldım, makyajımı tazeleyip saçlarımı düzeltirken görece sessizliğin tadını çıkardım. Sam'in ne yap-

tığını düşünmemeye çalıştım. Onu düşünmek beni artık avutmuyor, midemin kasılmasına neden oluyordu. Sonra tuvaletten çıktım.

“Gizlice peşimden mi geliyorsun?”

Koridorda arkama döndüm. Karşımda duran, gömlek ve kot pantolon giymiş Joshua Ryan’dı, kaşlarını havaya kaldırmıştı.

“Ne? A, selam!” Elim gayriihtiyari saçlarıma gitti. “Hayır... hayır, buraya arkadaşlarımla geldim.”

“Şaka ediyorum. Nasılsın Louisa Clark? Central Park’tan epey uzak.” Eğilip yanağımdan öptü. Çok güzel kokuyordu, limon ve yumuşak ve misk kokulu bir şey. “Vay. Kafiyele ko-nuştun.”

“Manhattan’daki bütün barları dolaşıyorum. Nasıl olduğunu bilirsin.”

“A, evet. Şu ‘yeni bir şey dene’ şeyi. Çok hoş görünüyorsun. Bütün bu ...” –eliyle benim düz kesimli elbisemi ve kısa kollu hırkamı işaret etti– “düzgün halin hoşuma gitti.”

“Bugün bir golf kulübüne gittim de.”

“Sana yakışmış. Bira içer misin?”

“Ben... ben arkadaşlarımı bırakamam.” Bir an hayal-kırıklığına uğramış göründü. “Ama baksana,” diye ekledim, “gel de bize katıl!”

Nathan’ın yanına döndüm, yüzüm kızarmıştı, kulaklarım uğulduyordu. Aksanı ne kadar değişik, kaşları ne kadar farklı olsa da ve gözlerinin kenarları ne kadar başka yöne kıvrılrsa da Josh’a bakarken Will’i görmemem mümkün değildi. Acaba bir gün bu sarsıntıdan kurtulabilecek miyim, diye merak ettim. “Bir gün” sözünü içimden bilinç dışı bir şekilde kullanmam beni şaşırttı.

“Bir arkadaşıma rastladım!” dedim, Josh görüldüğünde.

“Bir arkadaş,” dedi Nathan.

“Nathan, Dean, Arun, bu da Josh Ryan.”

“Üçüncü demeyi unuttun.” Bana sıırttı, sanki aramızda gizli bir şaka varmış gibi. “Selam.” Josh elini uzatıp öne eğildi, Nathan’ın elini sıktı. Nathan’ın gözlerinin önce ona sonra bana kaydığını gördüm. Sanki Manhattan’a yayılmış ve gelip barlarda bize katılmaya istekli sayısız yakışıklı erkek arkadaşım varmış gibi tarafsız, neşeli bir gülümseme oturttum yüzüme.

“Size bira ısmarlayabilir miyim?” dedi Josh. “İlgilenen olursa, burasının yemekleri de harikadır.”

“Demek ‘bir arkadaş,’” diye mırıldandı Nathan, Josh bara giderken.

“Evet. Bir arkadaş. Sarı Balo’da tanıştık. Agnes’le birlikte.”

“Şeye benzemiyor mu...”

“Biliyorum.”

Nathan düşündü. Bir bana bir Josh’a baktı. “Senin şu ‘evet deme’ şeyin. Sen hiç...”

“Sam’i seviyorum, Nathan.”

“Elbette seviyorsun, kardeşim. Ben sadece söylüyorum.”

Akşam boyunca Nathan’ın gözlerini üzerimde hissettim. Josh ile ben nasıl olduysa, ötekilerin uzağında, masanın bir ucuna oturmuştuk, bana işinden, iş arkadaşlarının, işin gerektirdiği şeylerle baş edebilmek için her gün uyuşturucu ve antidepresanları akıl almaz bir şekilde karıştırıp avuç avuç yuttuklarından söz etti, kolayca küsen patronunu küstürmemek için nasıl çabaladığını ama başaramadığını, döşemek için zaman bulamadığı evini ve temizlik hastası annesi Boston’dan ziyarete geldiğinde olanları anlattı. Başımı sallayarak, gülümseyerek dinle-

dim onu, ona bakarken yüzümde hafifçe takıntılı, özlemli, “ah-ona-ne-kadar-benziyorsun” türünden bir ifade yerine yakışık alır, ilgilenmiş görünen bir ifade olmasını sağlamaya çalıştım.

“Peki ya sen Louisa Clark? Bütün akşam kendin hakkında hemen hemen hiç konuşmadın. Tatil nasıl gidiyor? Ne zaman geri döneceksin?”

İşim. Son görüşmemizde kim olduğum hakkında ona yalan söylediğimi hatırlayınca birden sarsıldım. Bir yandan da hiçbir yalanı sürdüremeyecek ya da bir itirafta bulunmaktan utanmayacak –başka zaman olsa utanırdım– kadar sarhoş olduğumun da farkındaydım. “Josh, sana bir şey söylemem gerek.”

Öne eğildi. “Ah. Evlisin.”

“Hayır.”

“Eh, bu da bir şey. Tedavisi olanaksız bir hastalığın var? Birkaç haftalık ömrün kaldı?”

Başımı iki yana salladım.

“Sıkıldın? Sıkıldın. Şimdi başka biriyle konuşmayı yeğledin, değil mi? Anladım. Soluk bile almadan konuştum.”

Gülmeye başladım. “Yo. Yo, o değil. Arkadaşlığın çok güzel.” Ayaklarıma baktım. “Ben... sana söylediğim kişi değilim. Agnes’in İngiltere’den arkadaşı değilim. Agnes’in Sarı Balo’da bir arkadaşına ihtiyacı olduğu için öyle söyledim. Ben... ben onun asistanıyım. Sadece bir asistanım.”

Başımı kaldırdığımda gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm.

“Ve?”

Ona baktım. Gözlerinin içinde küçücük altın rengi benekler vardı.

“Louisa. Burası New York. Herkes kendini şişirir. Bankadaki her veznedar, yeni atanmış başkan yardımcısıdır.

Her barmenin bir üretim şirketi vardır. Agnes'in peşinden nasıl koştuğuna bakınca onun yanında çalıştığını tahmin etmiştim. Hiçbir arkadaş öyle yapmazdı. Tabii gerçekten aptal değilse. Ki sen kesinlikle öyle değilsin."

"Sen buna aldırıyor musun?"

"Hey. Ben evli olmadığına seviniyorum. Tabii eğer evli *değilsen*. Bu kadarı yalan değildi, değil mi?"

Elimi tutmuştu. Göğsümün daraldığını hissettim, konuşmadan önce yutkunmam gerekti. "Değildi. Ama bir erkek arkadaşım var."

Gözlerini gözlerimden ayırmadı, belki de açıklamamın son ve en önemli cümlesini bekliyordu. Sonra istemeye istemeye elimi bıraktı. "Ah. Çok yazık." Koltuğunda geriye yaslandı, içkisinden bir yudum aldı. "Peki, neden burada değil?"

"Çünkü İngiltere'de."

"Buraya gelecek mi?"

"Hayır."

Suratını buruşturdu, budalaca bir şey yaptığınızı düşünen ama bunu açıkça söylemek istemeyen insanların yaptığı gibi. Omuzlarını silktilti. "O zaman arkadaş olabiliriz. Burada herkes birbiriyle buluşur, değil mi? İlla da bir şey olması gerekmez. Ben senin inanılmaz yakışıklı erkek desteğin olurum."

"Buluşur derken 'seks yapar' anlamında mı söylüyorsunuz?"

"Vay canına. Siz İngiliz kızları lafınızı esirgemiyorsunuz."

"Sadece seni yanıltmak istemiyorum."

"Bunun çıkar sağlanan bir arkadaşlık olmayacağını söylüyorsun. Tamam, Louisa. Anladım."

Gülümsememeye çalıştım. Ama başaramadım.

“Çok tatlısın,” dedi. “Ve eğlencelisin. Ve dobrasın. Ve tanıdığım hiçbir kıza benzemiyorsun.”

“Ve sen çok sevimlisin.”

“Bunun nedeni biraz kendimden geçmiş olmam.”

“Ve ben de biraz sarhoşum.”

“Ah, işte şimdi yaralandım. Gerçekten yaralandım.” Kalbini tuttu. Tam o sırada başımı çevirdim, Nathan bizi gözlüyordu. Hafifçe kaşlarını kaldırıp eliyle bileğini gösterdi. Bu da aklımın başıma gelmesine yetti. “Baksana... gitmem gerekiyor artık. Sabah erken işbaşı.”

“Çok ileri gittim. Seni ürküttüm.”

“A, o kadar kolay ürkmem. Ama yarın zor bir iş günü olacak. Üstelik kaç bardak biradan ve arkasından gelen tekiladan sonra sabah koşum da pek kolay geçmeyecek.”

“Beni arar mısın? Platonik bir bira için? Böylece birazcık avarelik ederim sana bakıp.”

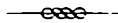
“Seni uyarmalıyım, ‘avarelik etmek’ İngiltere’de başka anlama gelir,” dedim ona, gülmekten iki büklüm oldu.

“Bu dediğimi yapmayacağıma söz veririm. Tabii sen istersen başka.”

“Tam bir teklif bu.”

“Ciddiyim. Ara beni.”

Bardan çıkarken onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Nathan taksi çağırırken arkama baktım, barın kapısı kapanıyordu ama kalan incecik bir aralıktan bir an gördüm Josh’u, bu kadarı bile onun hâlâ arkamdan baktığını görmeme yetti. Gülümsüyordu.

Sam’e telefon ettim. “Selam,” dedim o açınca.

“Lou? Neden soruyorum ki? Başka kim beni sabahın

dört kırk beşinde arar?”

“Ne yapıyorsun bakalım?” Yatağıma sırtüstü uzandım ve ayakkabılarımı halının üzerine attım.

“Vardiyamdan yeni döndüm. Okuyorum. Sen nasılsın? Sesin neşeli çıkıyor.”

“Bir bara gittim. Yorucu bir gündü. Ama şimdi çok daha iyi hissediyorum kendimi. Sesini duymak istedim. Çünkü seni özlüyorum. Ve sen benim erkek arkadaşım-sın.”

“Sen de sarhoşsun.” Güldü.

“Olabilir. Birazcık. Kitap okuduğunu mu söylemiştin?”

“Hı-hı. Bir roman.”

“Gerçekten mi? Senin roman okumadığını sanırdım.”

“Katie almış bana. Beğeneceğimi söyledi ısrarla. Eğer okumazsam karşılaşacağım sonu gelmez engizisyonlara katlanamayacağım.”

“Sana kitap mı alıyor?” Yatakta doğruldum, aniden keyfim kaçmıştı.

“Neden? Bana kitap almasının ne gibi bir anlamı olabilir ki?” Eğleniyor gibiydi sesi.

“Senden hoşlandığı anlamına gelir.”

“Gelmez.”

“Kesinlikle gelir.” Alkol yüzünden çenemi tutamıyordum. Durdurmama fırsat kalmadan kelimeler ağzımdan dökülüyordu. “Kadınların sana bir şey okutmaya çalışmaları senden hoşlandıkları içindir. Senin kafana girmek isterler. Bazı şeyleri düşünmeni isterler.”

Kıkır kıkır güldüğünü duydum. “Peki ya bu bir motosiklet onarım broşürüyse?”

“Fark etmez. Çünkü o zaman da ne kadar harika, seksi, motosiklet meraklısı bir kadın olduğunu sana göstermek istiyordur.”

"Eh, bu elimdeki motosikletler hakkında değil. Bir Fransız romanı."

"Fransızca mı? Kötü bu. Adı ne?"

"Madame de."

"Madame de ne?"

"Sadece *Madame de*. Konusu bir general ve küpeler ve..."

"Ve ne?"

"Adamın bir ilişkisi var."

"Sana ilişkileri olan Fransızlar hakkındaki kitapları mı okutuyor? Aman Tanrım. Bu kız sana hayran."

"Yanılıyorsun, Lou."

"Birisi birinden hoşlandı mı anlarım ben, Sam."

"Gerçekten." Sesi yorgun çıkmaya başlamıştı.

"Bu akşam bir adam benimle flört etti. Sanırım ben-den hoşlandı. Ben de ona biriyle birlikte olduğumu açıkça söyledim. Onu geri çevirdim."

"Öyle mi? Kimdi bu adam?"

"Adı Josh."

"*Josh*. Bu Josh, ben oradan ayrılırken telefon eden Josh mu?"

Sarhoşluktan gelen hafif sıkıntımın içinde bile bu konuşmanın kötü bir fikir olduğunu anlamaya başlamıştım.
"Evet."

"Ve sen onunla tesadüfen bir barda karşılaştın."

"Öyle oldu! Nathan'la gitmiştim oraya. Onunla tam kadınlar tuvaletinin önünde karşılaştım."

"Ne dedi peki?" Şimdi Sam'in sesi hafifçe sinirli çıkı-yordu.

"Çok... çok yazık, dedi."

"Öyle mi peki?"

"Ne?"

“Yazık mı?”

Kısa bir sessizlik oldu. Bir anda korkunç bir şekilde ayıldım. “Ben sadece onun söylediğini tekrarlıyorum. Ben seninleyim Sam. Bunu, birinin benden hoşlandığının ve o kişi yanlış bir fikre kapılmadan teklifini nasıl geri çevirdiğimin bir örneği olarak anlatıyorum. Bu, senin anlamak istemediğin bir kavram.”

“Hayır. Bana kalırsa sen bir kitap ödünç veren ekip arkadaşım yüzünden beni eleştirmek için geceyarısı telefon ediyorsun ama kendin rahatça dışarı çıkıyor ve bu Josh denen adamla ilişkiler hakkında sarhoş sohbetleri yapmakta özgür oluyorsun. Ulu Tanrım. Ben seni zorlayana kadar sen bir ilişkimiz *olduğunu* bile kabul etmemiştin. Şimdiyse bir barda rastladığın biriyle mahrem konulardan keyifle söz edebiliyorsun. *Eğer* gerçekten bir barda rastladıysan tabii.”

“Zamana ihtiyacım vardı, Sam! Ben senin benimle gönül eğlendirdiğini sanıyordum!”

“Zamana ihtiyacın vardı, çünkü sen hâlâ ölmüş birinin anısına âşıktın. Ölmüş birinin. Şimdi de New York’tasın, bunun da nedeni, onun senin oraya gitmeni istemiş olması. Bu yüzden Katie’yi neden kıskandığını, bu konuda neden garip davrandığını anlayamıyorum. Donna ile ne kadar zaman geçirdiğime hiç aldırmazdın.”

“Çünkü Donna senden hoşlanmıyordu.”

“Katie ile tanışmadın bile! Benden hoşlanıp hoşlanmadığını nereden bilebilirsin?”

“Onun resimlerini gördüm!”

“*Hangi resimler?*” diye patladı Sam.

Budalanın biriydim. Gözlerimi kapadım. “Facebook sayfasında. Resimleri var. İkiniz birlikte.” Yutkundum. “Bir tane resim.”

Uzun bir sessizlik oldu. *Sen ciddi misin?* diyen türünden bir sessizlik. Biri, sizin hakkınızdaki düşüncesini sessizce oluşturduğu sırada çöken türden tekinsiz bir sessizlik. Sam tekrar konuştuğunda sesi alçak ve sakindi. “Bu konuşma çok saçma, benim de uyumam gerek.”

“Sam, ben...”

“Git yat, Lou. Daha sonra konuşuruz.” Telefonu kapattı.

Uyumadım diyebilirim, keşke söyleseydim ya da keşke söylemeseydim dediğim her şey kafamın içinde sonu gelmeyen bir dönme dolap gibi dönüp durdu, kapım vurulunca da uyandım ama sersemlemiştim. Yataktan yalpalayarak indim, kapıyı açınca karşımda sırtında sabahlığıyla Mrs. De Witt'i buldum. Makyajsız suratı ve şekil verilmemiş saçıyla küçük ve narin görünüyordu, endişesi yüzünden okunuyordu.

"Ah, buradasın," dedi, sanki başka bir yerde olabilirmişim gibi. "Gel. Gel. Yardımına ihtiyacım var."

"Ne-ne? Sizi kim içeri aldı?"

"İri olan. Avustralyalı. Haydi gel. Kaybedecek zamanımız yok."

Gözlerimi ovuşturdum, ayılmaya çalışıyordum.

"Daha önce bana yardım etmişti ama şimdi Mr. Gopnik'i bırakamayacağını söyledi. Ah, ne önemi var? Bu sabah çöpümü koymak için kapımı açtığımda Dean Martin dışarı fırladı, şimdi binanın içinde bir yerdedir. Nerede olduğunu hiç bilemiyorum. Onu tek başıma bulamam." Sesi titrek olsa da buyurgandı, konuşurken ellerini hava-

da oynatıp duruyordu. "Acele et. Haydi, çabuk ol. Aşağıda birinin kapıları açmasından ve Dean Martin'in sokağa çıkmasından korkuyorum." Ellerini ovuşturdu. "Dışarıda ne yapacağını bilemez o. Hem biri çalabilir. Biliyorsun o safkan bir köpek."

Anahtarımı aldım, üzerimde tişörtümle Mrs. De Witt'in peşinden hole çıktım.

"Nerelere baktınız?"

"Hiçbir yere, canım. Pek iyi yürüyemiyorum. Bu yüzden senden yardım istiyorum. Ben gidip bastonumu alayım." Sanki bayağı budalaca bir şey söylemişim gibi baktı yüzüme. İçimi çektim, küçük, bezgin bakışlı, beklenmedik şekilde özgürlük heveslisi bir köpek olsaydım ben ne yapardım diye tahminler yürütmeye çalıştım.

"Ondan başka kimsem yok. Onu mutlaka bulmalısın." Sanki ciğerleri bu gerilimle baş edemiyormuş gibi öksürmeye başladı.

"Önce ana lobiye bakayım."

Dean Martin'in kendi başına asansöre binemeyeceğini esas alarak merdivenlerden indim, küçük, öfkeli bir köpek var mı diye koridoru iyice gözden geçirdim. Boştu. Saatime baktım, henüz altıya bile gelmediğini biraz da cesaretim kırılarak görünce ortalıkta kimse olmamasının nedeni anlaşıldı. Ashok'un masasının arkasına ve altına baktım, bürosuna gittim ama kilitliydi. Bunları yaparken bir yandan da alçak sesle köpeğe sesleniyordum ama kendimi aptal gibi hissediyordum. Hiçbir iz yoktu köpekten. Merdivenlerden çıkarak yukarıya döndüm ve aynı aramayı bizim katlarda da yaptım, mutfağı ve arka taraftaki koridorları dolaştım. Yok. Dördüncü katı da aynı şekilde aradım ama sonra eğer ben böyle soluk soluğa kaldıysam küçük, tombul bir köpeğin bunca merdiveni koşarak çık-

masının pek mümkün olmadığını düşündüm. Dışarıdan bir çöp kamyonunun bildik vızıltısı duyuldu. Ve aklıma, bilip bileceğimiz en iğrenç kokulara tahammül etme –hatta zevk alma– yeteneği olan bizim ihtiyar köpeğimiz geldi.

Servis kapısına yöneldim. Dean Martin oradaydı, çöpçülerin kocaman, pis kokulu bidonları binamızla kamyon arasında götürüp getirmelerini ağzından salyalar akarak seyrediyordu. Yavaş yavaş yaklaştım ona ama öyle bir gürültü vardı ki ve köpeğin bütün dikkati çöplere öyle yönelmişti ki ben eğilip onu yakalayana kadar yaklaştığımı duymadı.

Öfkeli bir köpeği tuttunuz mu hiç? Kız kardeşim sol burun deliğinden bir cam bilye çıkarmaya çalışırken iki yaşındaki Thom'u kanepenin üzerine bastırdığımdan beri böyle deli gibi çırpınan bir şey görmemiştim. Dean Martin'i kolumun altına kısırmak için çabalarken gözleri öfkeden şişen köpek kendini sağa sola atıyor, çılgın ulumaları sessiz binanın içini dolduruyordu. Ona iki kolumla da sarılıp beni ısırmasın diye başımı yana çekmek zorunda kaldım. Mrs. De Witt'in yukarıdan seslendiğini duyuyordum: "Dean Martin mi? O mu?"

Köpeği zapt edebilmek inanılmaz zordu. Onu bir an önce teslim edebilmek için son basamakları koşarak çıktım.

"Buldum onu!" dedim soluk soluğa. Mrs. De Witt kollarını uzatarak yaklaştı. Köpeğin kayışı elindeydi, ben onu yere indirince uzanıp Dean Martin'in boynundaki tasma taktı. Tam o anda köpek, cüssesinden ve biçiminden hiç beklenmeyen bir hızla döndü, dişlerini sol elime geçirdi.

Köpeğin havlamalarından binada uyumayan biri kaldıysa bile benim çılgılığım bunu herhalde sağladı. En azından çılgılığımı duyan Dean Martin elimi bıraktı. Elimin

üzerine kapanıp küfrü bastım, ısırılan yer kanamaya başlamıştı. “Köpeğiniz beni ısırды! Lanet olsun, ısırды!”

Mrs. De Witt soluk alıp durduğu yerde dikleşti. “Elbette ısırır, sen onu öyle sımsıkı tutarsan. Herhalde çok rahatsız olmuştu!” Küçük köpeği evin içine kovaladı, köpek orada durup dişlerini göstererek bana hırlamaya devam etti. “Gördün mü işte?” dedi Mrs. De Witt, onu gösterip. “Senin çılgınlığın, bağırımların onu korkuttu. Şu anda çok heyecanlı. Köpeklere doğru davranmak istiyorsan onlar hakkında bilgi edinmelisin.”

Konuşamadım. Ağzım açık kalmıştı, çizgi filmlerdeki gibi. Tam o anda Mr. Gopnik, üzerinde eşofman altı ve tişörtüyle evinin kapısını açtı.

“Bu gürültü de ne?” dedi, koridora çıkarken. Sesinin sertliği beni irkiltti. Karşısındaki sahneyi gördü, ben sırtımda tişörtüm ve bol pantolonumla, kanayan elimi tutuyordum, yaşlı kadın da sabahlığıyla, ayaklarının dibinde, saldırı konumunda duran köpeğiyleydi. Mr. Gopnik’in arkasında Nathan çarptı gözüme, üniformasını giymişti, elindeki havluyu yüzüne götürüyordu. “Ne oluyor burada?”

“Bunu şu sefil kıza sor. O başlattı.” Mrs. De Witt eğilip Dean Martin’i o cılız kollarına aldı yine, sonra parmağını Mr. Gopnik’e salladı. “Ve sakın ola ki bu binadaki gürültü hakkında *bana* nutuk çekmeyin, genç adam! Sizin daireniz tam bir Las Vegas kumarhanesi gibi, bütün o gidip gelmelerle. Kimsenin gidip Mr. Ovitz’e şikâyet etmemesi şaşırtıyor beni.” Başını dikleştirdi, dönüp evine girdi ve kapıyı kapattı.

Mr. Gopnik iki kez gözlerini kırptırdı, bana baktı, sonra da kapanan kapıya. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, hiç beklemediğim halde gülmeye başladı. “Genç adam’

ha!" dedi. "Uzun zamandır kimse bana *böyle* dememişti." Arkasında duran Nathan'a döndü. "Bir şeyleri doğru yapıyor olmalısın."

Evin içinden bir yerden boğuk bir ses karşılık verdi ona: "Böbürlenmesene, Gopnik!"

Mr. Gopnik tetanos iğnesi yapılması için beni Garry'nin arabasıyla kendi doktoruna gönderdi. Lüks bir otelin girişi holüne benzeyen bekleme odasında oturdum, orta yaşlı bir İranlı doktor benimle meşgul oldu, herhalde tanıdığım en özenli insandı. Mr. Gopnik'in sekreterinin ödeyeceği faturaya bakınca ısırıldığımı unuttum, onun yerine düşüp bayılabilirim diye düşündüm.

Ben eve döndüğümde Agnes olanları öğrenmişti. Görünüşe bakılırsa binada herkesin diline düşmüştüm. "Dava aç bence!" dedi Agnes, keyiflenerek. "Durmadan sorun çıkaran korkunç bir ihtiyar o. Ve o köpek de gerçekten tehlikeli. Onunla aynı binada yaşamakla güvende miyiz, bilmiyorum. İzin yapmak ister misin? Sen izin yapmak istersen ben de belki hizmet alamadığım için ona dava açarım."

Hiçbir şey söylemedim, Mrs. De Witt'e ve Dean Martin'e karşı karanlık duygular beslemeye devam ettim. "Hiçbir iyilik cezasız kalmaz, değil mi?" dedi Nathan, mutfakta ona rastlayınca. Elimi tutup sargısını kontrol etti. "Uff. O küçük köpeği bağlamak gerek."

Mrs. De Witt'e içimden ne kadar kızgın olsam da karpıma ilk geldiğinde söylediğini unutamıyordum. *Ondan başka kimsem yok.*

O hafta Tabitha kendi evine dönse de binada hâlâ aksi bir hava vardı, ses çıkmıyordu, sadece ara sıra bazı olaylar patlak veriyordu. Mr. Gopnik yine işyerinde uzun saatler geçiriyordu, Agnes benimle geçirdiği zamanın büyük kısmını annesiyle telefonda Lehçe konuşarak harcıyordu. Aile içinde bir kriz olduğunu hissediyordum. Ilaria, Agnes'in en sevdiği gömleklerden birini yaktı –gerçek bir kaza olduğuna inanıyordum, çünkü Ilaria haftalardır yeni ütünün ısı ayarından yakınıyordu– Agnes de ona sadık değilsin, hainsin, evin içindeki bir *suka*'sın diye bağırıp yanan gömleği ona fırlatınca Ilaria dayanamadı ve Mr. Gopnik'e artık burada çalışamayacağını söyledi, mümkün değildi bu, bunca yıl onun kadar çok çalışan ama çalışması bu kadar az değerlendirilen biri olmamıştı. Artık dayanamayacaktı, istifasını veriyordu. Mr. Gopnik tatlı sözlerle ve başını eğip Ilaria'yı anladığını göstererek onu fikrini değiştirmeye ikna etti (nakit para da teklif edebilirdi), açıkça bir ihanet olan bu davranış karşısında Agnes odasının kapısını öyle bir çarparak kapattı ki ikinci küçük Çin vazosu holdeki masanın üzerinden yere düşüp büyük bir şangırtıyla parçalandı, Agnes de bütün akşamı giyinme odasında ağlayarak geçirdi.

Ertesi sabah odamdan çıktığımda Agnes'i kahvaltı masasında kocasının yanında otururken buldum, başını onun omzuna dayamıştı, Mr. Gopnik de onun kulağına bir şeyler mırıldanıyordu, parmakları birbirine kenetlenmişti. Mr. Gopnik'in gülümseyen bakışları altında Agnes Ilaria'dan özür diledi, kocası işe gittikten sonra, Central Park'ta koştuğumuz süre boyunca Lehçe küfür edip durdu.

O akşam, ailesini görmek üzere uzun bir hafta sonu için Polonya'ya gideceğini haber verdi, beni de kendisiyle birlikte götürmeyeceğini anlayınca içim rahatladı. Bazen,

ne kadar büyük olursa olsun o evde yaşamak, Agnes'in sürekli değişen ruh halleri ve Mr. Gopnik, Ilaria ve Mr. Gopnik'in ailesiyle onun arasındaki gerginlikler yüzünden dayanılmaz derecede klostrofobik olabiliyordu.

"Sen yokken yapmamı istediğin bir şey var mı?" dedim.

"Birkaç gün izinlisin!" dedi gülümseyerek. "Sen benim arkadaşımısın, Louisa! Ben yokken güzel zaman geçirmelisin. Ah, ailemi göreceğim için çok heyecanlanıyorum. Çok." Ellerini çırpı. "Sadece Polonya'ya gideceğim! Katılmak zorunda olduğum o aptal yardımseverlik şeyleri yok! Çok mutluyum!"

Ben ilk geldiğimde, kocasından bir gece bile ayrı kalmak istemediğini hatırladım. Sonra bu düşünceyi kenara ittim.

Aklım hâlâ Agnes'teki değişiklikteyken mutfağa girdiğimde Ilaria'nın dua ettiğini gördüm.

"İyi misin, Ilaria?"

"Dua ediyorum," dedi, gözlerini elindeki tencereden kaldırmadan.

"Her şey yolunda mı?"

"Yolunda. O *puta* tekrar buraya dönmesin diye dua ediyorum."

Sam'e e-posta yazdım, içimde tomurcuklanan bir fikirle yerimde duramaz olmuştum. Telefon edebilirdim ama son telefon konuşmamızdan beri hiç ses çıkmamıştı ondan, bana hâlâ kızgın olmasından korkuyordum. Sam'e beklenmedik, üç günlük uzun hafta sonu tatilim olduğunu, uçuşlara baktığımı, memlekete bir sürpriz ziyaret yapabileceğimi düşündüğümü yazdım. Ne düşünürdü bu

konuda? Zaten aylıklar ne içindi? Komik bir surat koydum imza yerine, bir uçak emoji, kalpler ve öpücükler.

Yanıt bir saat sonra geldi.

Üzgünüm. Hafta sonu çalışıyorum ve cumartesi akşamı Jake'i O2'ye götüreceğim, bir orkestrayı görsün diye. Fikrin güzel ama bu hafta sonu pek uygun değil. S x

Karşımdaki e-postaya bakarken kaygılanmamaya çalıştım. *Fikrin güzel*. Sanki parkta dolaşalım demişim gibi.

"Benden soğuyor mu?"

Nathan e-postayı iki kez okudu. "Hayır. Sana meşgul olduğunu ve beklenmedik bir anda memleketine gitmen için bu hafta sonunun uygun olmadığını söylüyor."

"Benden soğuyor. O e-posta bomboş. Ne aşk var, ne... arzu."

"Belki onu yazarken işe gitmek için yoldaydı. Ya da tuvalette. Ya da patronuyla konuşuyordu. Adam gibi davranmış."

Yutmadım bunu. Sam'i tanıyordum. O birkaç satırdan gözlerimi alamıyor, anlamını, altında yatanı çözmeye çalışıyordum. Kendimden nefret ederek Facebook'a girdim, Katie Ingram'ın o hafta sonunda özel bir şey yapacağını orada duyurup duyurmadığına baktım. (Ne yazık ki hiçbir şey yazmamıştı. Bir başkasının yakışıklı paramedik erkek arkadaşını baştan çıkarmaya çalışan biri *tam da böyle* yapar zaten.) Sonra derin bir soluk alıp Sam'e yanıt yazdım. Yani birkaç yanıt yazdım ama silmediğim yalnızca şuydu:

Sorun değil. Şansımı denedim. Jake'le güzel vakit geçirmeni dilerim. Lx

“Gönder” butonuna bastım, bir e-postadaki sözlerin insanın asıl hissettiklerinden bu kadar uzak olabilmesine şaşıırıyordum.

Agnes, eli-kolu hediyelerle dolu, perşembe akşamı gitti. Gülümseyerek yolcu ettim onu, sonra da televizyonun karşısına çöktüm.

Cuma sabahı, Met Kostüm Enstitüsü’ne, Çin opera kıyafetleri sergisini görmeye gittim, karmaşık nakışlı, parlak renkli giysilere, ipeklerde yansıyan ışıltılara bakarak bir saat geçirdim orada. Gördüklerimden esinlenerek Batı Otuz Yedinci Sokak’a gittim, geçen hafta adreslerine baktığım bazı kumaş ve tuhafiye mağazalarına uğradım. Kışın yaklaştığını haber veren serin ve taze bir ekim günüydü. Metroya bindim, içerideki kirli, bunaltıcı havanın tadını çıkardım. Rafları inceleyerek, top top desenli kumaşların arasında kendimden geçerek bir saat kaldım. Agnes döndüğünde hazır olsun diye kendi “duygu panomu” hazırlamaya kadar vermişim, küçük şezlongu ve yastıkları parlak, neşeli renklerle donatacaktım, zümrüt yeşilleri, pembelerle, papağan ve ananas desenleri olan harika kumaşlarla; pahalı iç mimarların Agnes’e durmadan önerdikleri soluk Şam kumaşları ve perdelerden çok farklı olacaktı bunlar. Onların hepsi eski Mrs. Gopnik’in renkle-riydi. Agnes’in eve kendi damgasını vurması gerekiyordu; cesur, hayat dolu ve güzel bir damga. Ne yapmak istediğimi anlatınca mağazadaki kadın bana East Village’deki bir başka mağazayı önerdi, ikinci el giysi dükkânıymış, arka tarafında da top top seçme kumaşlar bulunuyormuş.

Mağazanın cephesi umut kırıcıydı, 1970’lerden kalma pis bir cephe, bir “Vintage Giysi Mağazası, her dönemden, her tarzdan giysiler, düşük fiyatlar” vaat ediyordu. İçeri

girdim, girer girmez de olduğum yerde kalakaldım. Burası bir depoydu, askılardaki giysiler, farklı bölümlerde, el işi tabelalar altında –“1940’lar”, “1960’lar”, “Rüyaların Yapıldığı Giysiler” ve “Fırsat Köşesi: Dikişin Sökülmesinden Utanmak Gerekmez”– sergilenmişti. Havada misk kokusu, bayat parfüm, güve yeniği kürk ve dışarıda geçirilen unutulmuş akşamların kokusu vardı. O kokuyu temiz hava gibi içime çektim, bendeki eksikliğinin pek farkına varmadığım bir parçamı yeniden ele geçirmiş gibiydim. Mağazanın içinde dolaştım, adlarını duymadığım, adları unutulmuş çağların fısıldanmış yankısı olan tasarımcıların –Michel, Fonseca of New Jersey ya da Miss Aramis Tasarımı– kucak dolusu elbiselerini giyip çıkardım, parmaklarımı görünmeyen dikişlerin üzerinde gezdirdim, Çin ipeklerini ve şifonları yanağıma bastırdım. Onlarca şey satın alabilirdim ama sonunda çamurcun ördeği mavisi, kocaman kürk manşetli ve derin dekoltesi, üstüme oturan bir kokteyl kıyafetinde karar kıldım (altmış yıl öncenden kaldıysa kürkün zararı yoktur diyordum içimden), ayrıca bir vintage, denim tulum ve içimde ağaç kesme ya da kuyruğunu şaklatan bir ata binme arzusu uyandıran ekose bir gömlek seçtim. Orada akşama kadar kalabilirdim.

Ödeme yapmak için elbiseyi kasada tezgâha koyduğumda, kasiyer kız, “O *kadar* uzun zamandır gözüm bu elbisedeydi ki,” dedi. Kızın her tarafı dövmeliydi, siyaha boyalı saçlarını toplayıp kocaman bir topuz yapmıştı, gözlerine kapkara kalem çekmişti. “Ama içine sığamadım ki. Size çok yakıştı.” Sigara kullanımının bozduğu sesi hırıltılı ve inanılmaz derecede kontrollüydü.

“Ne zaman giyebileceğimi hiç bilmiyorum ama kesinlikle almak istedim.”

“Elbiseler konusunda ben de hep böyle hissederim. İnsanla konuşurlar, değil mi? O elbise bana bağıırıyordu: *Beni satın alsana, ahmak! Patates cipslerinden vazgeçebilirsin!*” Elbiseyi okşadı. “Hoşça kal, küçük mavi arkadaş. Seni yüzüstü bıraktığım için üzgünüm.”

“Mağazanız muhteşem.”

“A, biz buralardan ayrılmıyoruz. Kiralardaki artışların acımasız rüzgârlarıyla ve özgün ve güzel bir şey almak yerine TJ Maxx’a gitmeyi yeğleyen Manhattanlılarla boğuşmak yerine.” Elbisenin astarındaki minik dikişleri gösterdi bana. “Endonezya’daki ucuz bir dükkânda bunun gibi bir iş bulabilir misiniz? New York eyaletinin tamamında bunun gibi elbisesi olan kimse yoktur.” Kaşlarını kaldırdı. “Siz hariç, İngiliz hanım. Bu güzel şey nereden?”

Sırtımda babamın Kırım Savaşı’na katılmış gibi kokuyor diye dalga geçtiği bir parka ve başımda kırmızı bir kasket vardı. Ayaklarımda da turkuvaz rengi Dr. Martens botlarım, çorabımın üzerine de tüvit şort giymiştim.

“Böyle kıyafetleri seviyorum. O parkadan vazgeçecek olursan onu bir çırpıda satabilirim.” Parmaklarını öyle bir şaklattı ki başım geriye savruldu. “Asker ceketleri. Hiç bıkmam. Büyükanneimin Buckingham Sarayı’ndaki bir nöbetçiden çaldığını iddia ettiği kırmızı bir piyade ceketim var. Arkasını kestim, kısa ceket yaptım. Kısa ceketin ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Resmini görmek ister misiniz?”

İstedim. Başka insanları bebek fotoğraflarının birleştirmesi gibi bizi de o kısa ceket birleştirdi. Kızın Adı Lydia’ydı ve Brooklyn’de oturuyordu. O ve kız kardeşi Angelina’ya bu mağaza yedi yıl önce anne-babalarından miras kalmıştı. Küçük ama sadık bir müşteri grubu vardı, çoğunlukla televizyon ve filmlere kostüm tasarımı ya-

pan ve satın aldıkları şeyleri parçalayıp yeniden biçimlendiren kişiler sayesinde ayakta kalıyorlardı. Mağazadaki giysilerin çoğunun büyük emlaklardaki satışlardan geldiğini söyledi Lydia. “En iyisi Florida. 1950’lerden kalma, ellerinden çıkarmadıkları kokteyl kıyafetleriyle dolu, klimalı elbise dolapları olan bir sürü nine var. Birkaç ayda bir uçakla oraya gidiyor ve yas tutan akrabaların ellerindeki mallarla çoğu zaman stoklarımızı tamamlıyoruz. Ama gitgide zorlaşıyor bu iş. Öyle çok rekabet var ki artık.” Bana üzerinde web sayfası ve e-posta adresi yazılı kartlarını verdi. “Satmak istediğiniz bir şey olduğunda bana telefon edersiniz.”

“Lydia,” dedim, kız aldıklarımı ince kâğıda sarıp bir poşete koyarken, “bence ben satıcıdan çok alıcıyım. Ama teşekkür ederim. Mağazanız harika. Siz harikasınız. Ben... ben kendimi evimde gibi hissettim.”

“Siz de harikasınız.” Bunu söylerken yüzündeki ifade en ufak bir değişiklik olmamıştı. Parmağını bir dakika dercesine kaldırdı, sonra tezgâhın altına eğildi. Doğrulduğunda elinde koyu renk camlı, açık mavi plastik çerçeveli bir vintage güneş gözlüğü vardı.

“Bunu biri aylar önce burada unuttu. Satışa koyacaktım ama birden aklıma size çok yakışacağı geldi, özellikle o elbiseyle.”

“Aslında ben,” diye başladım. “Zaten çok harcama...”

“Şişşt! Hediye bu. Şimdi bize borçlusunuz ve tekrar gelmek zorundasınız. Bakın. Ne kadar da sevimli oldunuz o gözlükle.” Bir ayna tuttu bana.

İtiraf etmeliyim ki gerçekten çok sevimli olmuştum. Gözlüğü burnuma oturacak şekilde ayarladım. “Resmen New York’taki en iyi günüm bugün. Lydia, gelecek hafta görüşürüz. Bundan sonra bütün paramı burada harcayacağım.”

“Müthiş! İşte biz bütün müşterilerimize duygusal açıdan böyle şantaj yapıyoruz ki batmayalım!” Bir Sobranie sigarası yakıp beni gönderdi.

Öğleden sonrayı duygu panosunu toparlamakla ve yeni giysilerimi denemekle geçirdim, saat altı olduğunda yatağımın üzerine oturmuş parmaklarımla dizlerimde tempo tutuyordum. Kendime ait zamanım olması fikri çok hoşuma gitmişti ama şimdi akşam önümde soğuk, kasvetli bir manzara gibi uzanıyordu. Hâlâ Mr. Gopnik’le birlikte olan Nathan’a mesaj çektim, işten sonra gidip bir şeyler yiyelim mi dedim ama randevusu varmış, bunu kibarca ama yanında fazlalık olacak birine söyler gibi söyledi.

Tekrar Sam’e telefon etmek geçti aklımdan ama gerçek hayattaki telefon konuşmalarımızın benim kafamda yarattığım konuşmalar gibi gerçekleşeceğine dair umudum yoktu artık, gözlerimi telefondan ayırmasam da parmaklarım bir türlü tuşlara gitmedi. Josh’u düşündüm, acaba ona telefon etsem ve buluşup bir içki içsek desem bundan bir anlam çıkarır mıydı? Acaba onunla buluşup içki içmek istemem, benim için bir anlam taşıyor muydu? Katie Ingram’ın Facebook sayfasına tekrar baktım ama herhangi bir şey koymamıştı. Böyle budalaca bir şey daha yapmadan önce doğruca mutfığa gittim ve Ilaria’ya akşam yemeğini hazırlarken yardım ister misin diye sordum, bu teklifim onun siyah terlikli ayaklarının üzerinde dönüp kuşku dolu gözlerle bana en az on saniye bakmasına neden oldu. “Yemek hazırlama yardım etmek mi istiyorsun?”

“Evet,” dedim ve gülümsedim.

“Hayır,” dedi ve arkasını döndü.

O akşama kadar New York'ta ne kadar az insan tanıdığımı pek fark etmemiştim. Geldiğimden beri öyle meşguldüm ki ve bütün hayatım Agnes'in çevresine, onun programına ve ihtiyaçlarına öyle odaklanmıştı ki kendime arkadaş edinmediğim aklıma gelmemişti. Ama insan bir şehirde cuma akşamı hiçbir programı olmadan kalırsa kendini bir parça... eh, bir parça başarısız hissediyor.

Suşisi iyi olan yere gittim, miso çorbası ve daha önce hiç yemediğim saşimi aldım, *Yılanbalığı! Gerçekten de yılanbalığı yiyorum!* diye düşünmemeye çalışarak bir bira içtim, sonra yatağıma uzandım, televizyondaki kanallarda gezindim ve başka şeyleri, örneğin Sam'in ne yaptığını aklıma getirmedim. Dünyanın merkezi olan New York'tasın dedim kendime. Öyleyse bir cuma gecesi evde kaldıysam ne olmuş? New York'taki ağır işimde geçirdiğim bir haftanın sonunda dinleniyordum. Haftanın herhangi bir gününde, canım isterse, dışarı çıkabilirdim. Bunu kendime defalarca söyledim. O sırada telefonum çınladı.

Yine New York'un en iyi barlarını mı keşfediyorsun?

Telefona bakmadan kim olduğunu anladım. İçimde bir kıpırtı oldu. Yanıt vermeden önce biraz duraksadım.

Aslında bu gece evdeyim.

Yorgunluktan ölen bir maaş kölesiyle dostça bir bira içmeye ne dersin? Başka bir işe yaramasa da eve uygunsuz bir kadınla gitmediğime emin olursun.

Gülümsemeye başladım. Sonra şunu yazdım: *Benim seni koruyacağım fikrine nereden kapıldın?*

İkimiz asla bir araya gelmeyecek gibi mi görünüyoruz? A ama bu çok insafsızca.

Şunu demek istedim: bir başkasıyla eve gitmene engel

olacağım fikrine nereden kapıldın?

Mesajlarıma yanıt vermen olabilir mi? (Gülen surat ekledi cümlelerin sonuna.)

Daha fazla yazmadım, ansızın sadakatsiz hissetmiştim kendimi. Telefonuma baktım, imleç sabırsızca yanıp sönüyordu. Sonunda o yazdı: *Yüzüme gözüme mi bulaştırdım? Öyle yaptım, değil mi? Lanet olsun, Louisa Clark. Ben sadece güzel bir kızla bir cuma akşamı bir bira içmek istemiştım, o kızın bir başkasına âşık olduğunu bilmenin verdiği belli belirsiz üzüntüyü hissetmemeye de hazırlıklıydım. Senin arkadaşlığından işte bu kadar zevk alıyorum. Gelir misin bira içmeye? Bir tek bira?*

Yastığa koydum başımı, düşünüyordum. Gözlerimi kapayıp inledim. Sonra doğrulup oturdum, *Çok üzgünüm Josh. Gelemem. x* diye yazdım.

Yanıt vermedi. Onu kırmıştım. Bir daha beni aramayacaktı.

Sonra telefonum çınladı. *Peki. Eğer başımı derde sokarsam sabah ilk iş, gel beni al ve benim çılgın, kıskanç kız arkadaşım olduğunu söyle diye mesaj çekerim. Yumruk atmaya hazır ol. Anlaştık mı?*

Güldüğümü fark ettim. *En azından bunu yaparım. İyi geceler. x*

Sana da. Ama çok iyi olmasın. Şu anda bana moral veren tek şey, senin bu gece benimle çıkmadığına içten içe pişman olmandır. x

Biraz pişman oldum. Elbette oldum. Bir kız *The Bing Bang Theory* dizisinin ancak birkaç bölümünü izleyebilir. Televizyonu kapattım, gözlerimi tavana diktım, vahşi sarı

saçlı, üniformasının altına payetli, ipli külot giymiş benzeyen bir kızı değil de dünyanın öbür ucundaki erkek arkadaşımı düşündüm, Will Traynor'a benzeyen ve benimle zaman geçirmek isteyen bir Amerikalıyı düşündüm. Kız kardeşime telefon etmek istedim ama Thom rahatsız olur diye vazgeçtim.

Amerika'ya geldiğimden beri ilk kez yanlış yerde olduğumu neredeyse bedenimde hissettim, sanki görünmeyen ipler beni milyonlarca kilometre ötedeki bir yere doğru çekiyordu. Bir ara kendimi öyle kötü hissettim ki banyoya girip kahverengi iri bir hamamböceğini lavaboda görünce çığlık atmadım bile, eskiden yaptığım gibi, onu bir evcil hayvan yapmayı düşündüm, bir çocuk romanındaki karakterlerden biri gibi. Sonra da aklını kaçırmış bir kadın gibi düşünmeye başladığımı anlayıp böceğin üzerine hâşere ilacı sıktım.

Saat onda, sinirli ve huzursuz bir durumda mutfığa gittim, Nathan'ın biralarından iki tanesini çaldım, kapisının altından özür dileyen bir pusula attıktan sonra biraları peş peşe içtim, hızlı hızlı yudumlarırken az daha boğuluyordum. O lanet olası hamamböceği yüzünden kendimi kötü hissettim. Ne işi vardı orada? Kendi hamamböceksi işlerinin peşindeydi. Belki yalnızlık çekiyordu. Belki *benimle* arkadaş olmak istiyordu. Banyoya gidip lavabonun altına, onu ayağımla ittiğim yere baktım ama öldüğü belliydi. Bu da beni anlamsızca öfkelendirdi. İnsanın hamamböceklerini öldüremeyeceğini sanırdım. Hamamböcekleri hakkında kandırmışlardı beni. Bunu da, öfkeleeneceğim şeyler listeme ekledim.

Kulaklığımı taktım, Beyoncé'nin kendimi daha kötü hissettireceğini bildiğim ama bunu hiç de umursamadığım şarkılarından birini sarhoş sarhoş mırıldandım. Te-

lefonumu karıştırdım, Sam'le birlikte olduğumuz birkaç resme baktım, kolunu omzuma atış ya da başını bana doğru eėiř şekline bakarak duygularının gúcünü anlamaya çalıştım. Resimlere baktım ve kendimi onun kollarında o kadar sağlam, o kadar güvende hissettiren şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Sonra dizüstü bilgisayarımı açtım, e-postama girip Sam'e şöyle yazdım:

-Beni hâlâ özlüyor musun?

Gönder butonuna bastım, mesajım göklere uçarken, ondan yanıt gelmesini beklediğim sürece, kendimi e-postayla ilgili kaygılarla geçecek kim bilir kaç saate mahkûm ettiğimi anladım.

Uyandığımda hasta gibiydim ama nedeni bira değildi. Hafif bir mide bulantısı hissinin bir gece önce yaptığım şeyin anısıyla birleşmesi on saniyeden az sürdü. Dizüstü bilgisayarımı ağır ağır açtım, ellerimi yumruk yapıp gözlerimin üzerine koydum ve evet, o e-postayı göndermiş olduğumu ve Sam'den yanıt gelmediğini keşfettim. Üstelik “yenile” butonuna tam on dört kez bastığım halde.

Bir süre cenin pozisyonunda kaldım, midemdeki düğümün çözülmesini bekledim. Sonra acaba onu arayıp, önemsemezmiş gibi, *Hah! Biraz keyifli bir anımdı, evimi özlemiştim, sadece senin sesini duymak istedim ve bilirsin işte, kusura bakma...* filan desem mi diye düşündüm ama Sam bütün cumartesi çalışacağını söylemişti, bunun da anlamı şu anda Katie Ingram'la birlikte arabada olduğuydu. İçimden bir şey, Katie bizi duyacak mesafedeyken o konuşmayı yapmamı engelliyordu.

Gopnik'lerin yanında çalışmaya başladığımdan bu yana ilk kez, hafta sonu önümde kasvetli topraklarda yapılacak bir yolculuk gibi uzuyordu.

Böylece, evinden uzak ve biraz da üzgün olan her kızın

yapacağını yaptım ben de. Yarım paket çikolatalı bisküvi yedim ve anneme telefon ettim.

“Lou! Sen misin? Bekle, tam büyükbabanın iççamaşır-larını yıkıyordum. Sıcak suyu kapatayım.” Annemin mut-fağın karşı tarafına yürüdüğünü, arka planda uğultusu duyulan radyonun birden sustuğunu duydum ve bir anda Renfrew Yolu’ndaki küçük evimizde buldum kendimi.

“Selam! Geldim işte! Her şey yolunda mı?” Soluk solu-ğa konuşuyordu. Onun önlüğünü çıkardığını getirdim gö-zümün önüne. Önemli bir görüşme yaparken hep çıkarırdı önlüğünü.

“Yolunda. Rahatça konuşabileceğim bir dakika buldum ve seni arayayım dedim.”

“Çok pahalı değil mi? Sadece e-posta göndermek iste-diğini sanıyordum. Bin sterlinlik bir fatura gelmez sana, değil mi? Tatildayken telefonda yakalanan insanlara dair pek çok şey gördüm televizyonda. Faturaları ödeyebilmek için dönüşlerinde evlerini satmak zorunda kalanlar var.”

“Ben tarifelere baktım. Sesini duymak çok güzel, anne.”

Benimle konuşurken annemin ne kadar sevindiğini duyunca onu daha önce aramadığım için biraz utandım. Hızlı hızlı konuştu, büyükbabam kendini daha iyi hisset-tiğinde geceleri şiir derslerine yine başlamayı düşündü-ğünü, sokağın öbür ucunda oturan Suriyelilere İngilizce dersi verdiğini anlattı. “Onların söylediklerinin yarısını anlamıyorum tabii ama resim çiziyoruz, biliyor musun? Ve Zeina –anneleri– teşekkür etmek için her seferinde bana küçük bir şey pişiriyor. Yufkayla neler yaptığına inanamazsın. Gerçekten de çok nazik insanlar, hepsi de.”

Gittiği yeni doktor babama kilo vermesini söylemiş; büyükbabamın kulakları artık zor duyuyormuş, tele-vizyonun sesini öyle açıyormuş ki annem neredeyse her

duyuşunda altına kaçırıyormuş; iki ev ötemizde oturan Dympha çocuk bekliyormuş, sabah, öğle, akşam onun öğürmelerini duyabiliyorlarmış. Yatağımın üzerinde oturup annemi dinledim ve dünyanın başka bir yerinde hayatın normal seyrinde devam etmesi nedense beni avuttu.

“Kız kardeşinle konuştun mu?”

“Birkaç gündür konuşmadım. Neden?”

Treena altmış kilometre uzakta değil de odanın içindeymiş gibi sesini alçalttı. “Biriyle birlikte.”

“A, biliyorum.”

“Biliyor musun? Nasıl biri? Hiçbir şey anlatmıyor bize. Haftada iki-üç kez onunla çıkıyor. Ben adamdan söz edince Treena şarkı mırıldanıp gülümsüyor. Çok *tuhaf*.”

“Tuhaf mı?”

“Kız kardeşinin bu kadar çok gülümsemesi tuhaf. Korkutuyor beni. Yani çok hoş bu ama kardeşin kendinde değil. Lou, Londra’ya gittim, gece Thom’la kalayım da o da dışarı çıkabilsin diye, geri döndüğünde şarkı söylüyordu.”

“Vay.”

“Biliyorum. Neredeyse notaları bile doğruydı. Babana anlatınca beni romantik olmamakla suçladı. Romantik değilmişim! Ben de ona ancak romantizme gerçekten inanan biri otuz yıl boyunca senin külotlarını yıkadıktan sonra hâlâ evli kalabilir dedim.”

“Anne!”

“Aman Tanrım. Unuttum. Sen daha kahvaltı etmemişsindir. Neyse. Eğer onunla konuşursan biraz bilgi almaya çalış. Aklıma gelmişken, seninki nasıl?”

“Sam mi? A... iyi.”

“Harika. Sen gittikten sonra birkaç kez senin dairene geldi. Sanırım kendini sana yakın hissetmek istiyordu, sağ olsun. Treena onun çok üzüldüğünü anlattı. Kendine

yapacak iş arıyormuş. Bize de geldi, akşam yemeğine, kı-zartma yaptığımızda. Ama bir süredir uğramadı.”

“Gerçekten çok meşgul, anne.”

“Eminim öyledir. Bir buçuk kişilik iş görüyor, değil mi? Peki, tamam, bu telefon konuşması ikimizi de iflas ettir-mededen kapatalım. Bu hafta Maria’yı göreceğimi söylemiş miydin sana? Ağustos’ta gittiğimiz otelin sevimli tuvalet bekçisi hani? Cuma günü Treena ile Thom’u görmek için Londra’ya gideceğim ama önce Maria’ya uğrayacağım, öğle yemeği yiyeceğiz.”

“Tuvalette mi?”

“Saçmalama. Leicester Meydanı yakınındaki İtalyan restoran zincirinde, hamur işlerinde iki-ye-bir-öde fırsatı var. Şimdi adı aklıma gelmiyor. Maria gideceği yer konu-sunda çok mızımızdır, bir restoranın mutfağının temizli-ğini oradaki kadınlar tuvaletine bakarak anlayabilirsin, diyor. Bu dediğim lokantanın temizliği çok iyi anlaşılan. Saat başı temizliyorlar. Senin tarafında her şey yolunda mı? Beşinci Sokak’taki görkemli hayat nasıl?”

“Cadde. Beşinci Cadde, anne. Harika. Her şey çok... il-ginç.”

“Unutma da bana birkaç resim daha gönder. Senin Sarı Balo’daki resmini Mrs. Edwards’a gösterdim, film yıldızı-na benzediğini söyledi. Hangi yıldız olduğunu söylemedi ama iyi niyetli olduğuna eminim. Sen bizi tanımayacak kadar önemli bir kişi olmadan önce gelip seni ziyaret ede-lim diyordum babana.”

“Sanki öyle bir şey olacak da!”

“Seninle çok gurur duyuyoruz, canım. New York’un yüksek sosyetesinde bir kızım olduğuna inanamıyorum, limuzinlerde geziyor, şık giyimli insanlarla takılıyor.”

Gözlerimi odamda gezdirdim, 1980’lerden kalma duvar

kâğıdı, lavabonun altındaki hamamböceği leşi. “Evet,” dedim. “Gerçekten şanslıyım.”

Sam’ın kendini bana yakın hissetmek için benim daireme artık uğramamasının önemi üzerinde düşünmemeye çalışarak giyindim. Bir kahve içip aşağıya indim. Yine Vintage Giysi Mağazasına gidecektim. Orada bulunmama Lydia’nın rahatsız olmayacağını hissediyordum.

Giyeceklerimi dikkatle seçtim, bu sefer Çin-Mandarin tarzı turkuvaz bir bluzla siyah yün pantolon ve kırmızı babetler giydim. Polo gömlekle naylon pantolon dışında bir kılıkla görünmek bile kendimi kendim gibi hissetmeme yetmişti. Saçımı iki örgü yaptım, arkada küçük kırmızı bir kurdeleyle birleştirdim, Lydia’nın verdiği güneş gözlüğünü ve Özgürlük Anıtı şeklindeki küpeleri –turistik şeyler satan bir tezgâhtan dayanamayarak almıştım– taktım.

Merdivenden inerken aşağıdaki kargaşayı duydum. Mrs. De Witt yine neler karıştırıyor acaba diye düşündüm ama köşeyi dönünce o yüksek sesin genç bir Asyalı kadından geldiğini gördüm, kadın küçük bir çocuğu Ashok’a doğru fırlatıyordu. “Bugünün bana ait olduğunu söylemiştin. Söz vermiştin. Ben yürüyüşe katılacağım.”

“Bebeğim, olmaz. Vincent gitti. Lobide duracak kimse yok.”

“O zaman sen işini görürken çocukların da burada oturabilir. Bu yürüyüşe katılacağım, Ashok. Bana ihtiyaçları var.”

“Burada çocuklarla ilgilenemem!”

“Kütüphane *kapatılacak*, bebeğim. Anlıyor musun? Sen de biliyorsun, yazın gidebileceğim klimalı tek yer orası. Ve aklımın başında olduğunu hissettiğim tek yer. Söy-

lesene, günün on sekiz saati bir başımayken bu çocukları başka nereye götürebilirim?"

Ben orada durunca Ashok başını çevirip bana baktı. "A, merhaba, Miss Louisa."

Kadın bana döndü. Ashok'un karısının nasıl biri olmasını bekliyordum, bilemem ama kot pantolonlu ve bandanallı, kıvrırcık saçları sırtından aşağı dökülen, yırtıcı bakışlı böyle birini beklememiştim.

"Günaydın."

"Günaydın." Arkasını döndü. "Daha fazla tartışacak değilim, bebeğim. Cumartesilerim bana ait, öyle demiştin. Değerli bir kamu kaynağını korumak için yapılan yürüyüşe katılacağım. İşte *bu* kadar."

"Gelecek hafta bir yürüyüş daha var."

"Baskıyı sürdürmeliyiz! Şehir meclisi üyeleri yatırımlara şimdi karar veriyorlar. Şimdi sokağa çıkmazsak yerel haberlerde görünmeyiz, onlar da kimsenin umurunda değil diye düşünürler. Halkla ilişkiler nasıl işler, biliyor musun, bebeğim? Dünya nasıl işler, biliyor musun?"

"Patronum buraya gelip de üç tane çocuk görürse işimi kaybederim. Evet, seni seviyorum, Nadia. Gerçekten seviyorum. Ağlama, canikom." Kucağındaki çocuğun ıslak yanağını öptü. "Bugün babanın çalışması gerek."

"Gidiyorum, bebeğim. Öğleden sonra dönerim."

"Sakın gitme. Sakın ha... hey!"

Gelecek itirazları savuşturmak ister gibi elini havaya kaldırdı, binadan hızla çıktı, eğilip kapının dışına bıraktığı afişi aldı. Koreografisi önceden hazırlanmış gibi çocukların üçü birden ağlamaya başladı. Ashok ağzının içinden sövdü. "Şimdi ne yapacağım ben?"

"Ben hallederim." Daha ne yaptığımı bilmeden ağzımdan çıkmıştı bu söz.

“Nasıl?”

“Evde kimse yok. Ben onları yukarı çıkarırım.”

“Ciddi misin?”

“Cumartesi günleri Ilaria kız kardeşini görmeye gider. Mr. Gopnik kulüpte. Onları televizyonun karşısına oturturum. Ne kadar zor olabilir ki?”

Ashok bana baktı. “Senin çocuğun yok, değil mi Miss Louisa?” Sonra toparlandı. “Ama, cidden, hayatımı kurtarırsın. Mr. Ovitz buradan geçip yanımda bu üç çocuğu görürse daha sen ağzını açamadan kovulmuş olurum...” Bir an düşündü.

“Kovulur musun?”

“Aynen. Tamam. Ben de sizinle birlikte yukarı geleyim de kim kimdir, kim ne sever açıklayayım. Hey, ufaklıklar, yukarıda Miss Louisa ile maceraya var mısınız? Ne dersiniz?” Üç çocuk da ıslak, sümüklü suratlarını bana döndürdüler. Kocaman gülümsedim onlara. Ve birbiri ardına tekrar yaygarayı bastılar.

Kendinizi melankolik bir ruh hali içinde bulacak olursanız, ailenizden uzaktaysanız ve sevdiğiniz kişi hakkında tereddütteyseniz ben size, en azından ikisi hâlâ kendi başına tuvalete gidemeyen üç küçük yabancıнын geçici sorumluluğunu üstlenmenizi öneririm. “Anı yaşamak” lafı benim için ancak, kirlenmiş bezi yarı yarıya dışarı sarkarak paha biçilmez bir Aubusson halısının üzerinde emekleyen bir bebeğin peşinden koşarken, bir yandan da ürkmüş bir kediyi kovalayan dört yaşındaki kardeşini durdurmaya çalışırken anlam kazandı. Ortanca çocuk Abhik’i kurabiye vererek sakinleştirebildim, onu televiz-

yon odasında çizgi filmlerin karşısına oturttum, çocuk yere düşen kırıntıları tombul parmaklarıyla alıp salyaları akan ağzına tıktırırken ben öteki ikisini hiç değilse altı metrekairelik bir çapın içinde tutmaya çabalıyordum. Eğlenceli, tatlı, neşeli ve yorucuydular, ciyak ciyak bağılıyor, koşuyor, durmadan mobilyalara çarpıyorlardı. Vazolar devrilecek gibi oluyor, kitaplar raflardan yerlere fırlatılıyor ve hemen yerlerine itiliyordu. Gürültü –ve çeşitli pis kokular– havayı doldurdu. Bir ara yere oturdum, çocuklardan ikisinin beline sarıldım, en büyükleri olan Rachana yapışkan parmaklarını gözüme soktu ve kahkaha attı. Ben de güldüm. Komik bir durumdu, *bereket bunlar yakında sona erecek* türünden.

İki saat sonra Ashok yukarı geldi, karısının protesto yürüyüşü sırasında yakalandığını söyledi, acaba bir saat daha durabilir miydim? Olur dedim. Gerçekten çaresiz insanlar gibi gözlerini iri iri açarak bakıyordu Ashok, zaten benim de yapacak işim yoktu. Ama tedbirli davranıp çocukları benim odama götürdüm, çizgi film seyrettirdim, kapıyı açmalarına engel oldum ve içten içe, binanın bu kısmındaki havanın bir daha hiçbir zaman aynı kokmayabileceğini kabul ettim. Kapım çalındığında hamamböceği spreyini ağzına sıkmaya çalışan Abhik'i engellemeye çalışıyordum.

"Bir dakika, Ashok!" diye bağırdım, babası görmeden çocuğun elindeki sprey kutusunu almaya çalışarak.

Ama kapıda gördüğüm Ilaria'nın yüzüydü. Önce bana, sonra çocuklara, sonra yine bana baktı. Abhik bir an ağlamasını kesti, iri kahverengi gözlerini Ilaria'ya dikti.

"Ah. Selam, Ilaria."

Hiçbir şey söylemedi.

"Ben... ben Ashok'a birkaç saatliğine yardımcı oluyo-

rum. Doğru bir şey değil ama eh, hiçbir şey söyleme lütfen. Birazcık daha kalacaklar burada, o kadar.”

Ilaria biraz daha inceledi bu sahneyi, sonra havayı kokladı.

“Ben sonradan odayı dezenfekte ederim. Lütfen Mr. Gopnik’e söyleme. Söz veriyorum, bir daha olmayacak. Sormam gerekirdi, biliyorum ama kimse yoktu, Ashok da çaresiz durumdaydı.” Ben konuşurken Rachana ağlayarak kadının üzerine koştu, kendini top gibi onun karnına fırlattı. Ilaria geri geri giderken ürktüm. “Hemen gidebilirler. Ashok’u hemen çağırabilirim. Gerçekten. Kimsenin bilmesine gerek...”

Ama Ilaria bluzunu düzeltti, sonra küçük kızı kucaklayıp kaldırdı. “Susadın mı, *compañera*?” dedi. Arkasına bakmadan, ayaklarını sürüyerek odadan çıktı, Rachana minik başparmağını ağzına sokarak Ilaria’nın iri göğsüne sokulmuştu.

Ben oturup kalmışken Ilaria’nın sesi koridorun dibinden duyuldu. “Onları mutfığa getir.”

Ilaria bir kap dolusu muz kızarttı, kendisi yemek hazırlarken oyalansınlar diye çocuklara muzları ufak parçalar halinde verdi, ben de fincanlarına su doldurdum, küçükler mutfak iskemlelerinden yere düşmesinler diye göz kulak oldum. Ilaria benimle konuşmadı, alçak sesle şarkı mırıldandı, yüzünde beklenmedik tatlı bir ifade vardı, çocuklarla konuşurken sesi yumuşak ve ahenkliydi. Çocuklar da, yetenekli bir eğiticiye yanıt veren köpekler gibi hemen sakinleşip uysallaştılar, bir muz parçası daha almak için gamzeli ellerini uzattılar, Ilaria’nın talimatını dinleyip lütfenleri

ve teşekkür ederimleri de unutmadılar. Yediler de yediler, güler yüzlü ve sakindiler, bebek de uyumaya hazırmış gibi yumruklarıyla gözlerini ovuşturuyordu.

“Karınları açmış,” dedi Ilaria, boş tabakları başıyla işaret ederek.

Ashok bana bebeklerin sırt çantalarında yiyecek olduğunu söyledi mi diye hatırlamaya çalıştım ama öyle dikkatim dağılmıştı ki çantalara bakmamıştım. Odada bir yetişkin daha bulunmasından çok memnundum. “Çocukları harika anlıyorsun,” dedim, kızarmış muzlardan birini çiğneyerek.

Ilaria omuzlarını silkti. Belli etmese de memnun görünüyordu. “Küçüğün altını değiştirmelisin. Senin en alt çekmecende ona yatak hazırlayabiliriz.”

Ilaria’ya bakakaldım.

“Yoksa yatağının üzerinden yere düşer.” Gözlerini devirdi, sanki bunu zaten bilmem gerekirmiş gibi.

“A, tabii.”

Nadia’yı odama götürüp korka korka altını değiştirdim. Perdeleri çektim. Sonra en alttaki çekmeceyi açtım, kazaklarımı şilte gibi ayarladım, Nadia’yı onların arasına yatırdım, uyumasını bekledim. Önce uyumak istemedi, kocaman gözlerini bana dikti, tombul ellerini bana uzattı ama onun bu mücadeleyi kaybedeceği belliydi. Ilaria’yı taklit etmeye çalışarak usulca ninni söyledim. Yani aslında ninni denemezdi ona, sözlerini hatırladığım tek şarkı Molahonkey Şarkısıydı, o da bebeği güldürdü, bir de tek testisi olan Hitler’le ilgili bir şarkı biliyordum, ben küçükken babam söylerdi bana. Bebek ninnimden hoşlanmış göründü. Gözleri kapanmaya başladı.

Holde Ashok’un ayak sesleri duyuldu, arkamdaki kapı açıldı.

"Girme içeri," diye fısıldadım. "Uyumak üzere... *Himmler'de de benzer bir şey vardı...*"

Ashok olduğu yerde kaldı.

"Ama zavallı Goebbels'te hiçbir şey yoktu."

Ve böylece uyudu bebek. Biraz bekledim, üşümesin diye turkuvaz kaşmir atkımı üzerine örttüm, sonra ayağa kalktım.

"İstersen burada bırakabilirsin onu," diye fısıldadım. "Ilaria öteki ikisiyle mutfakta. Bence o..."

Arkamı dönünce bir çılgılık attım. Eşikte, yüzünde yamuk bir gülümsemeyle Sam duruyordu, kollarını kavuşturmuştu. Yerde, ayaklarının arasında bir çanta vardı. Hayal mi görüyorum diye gözlerimi kırpıştırarak baktım ona. Sonra ellerim yavaşça yüzüme gitti.

"Sürpriz!" dedi usulca, yalpalayarak ona koştum, rahatça öpebilmek için koridora ittim.

Beklenmedik hafta sonu iznimden söz ettiğim gece planlamış bu seyahati. Jake sorun olmamış –bedava konser bileti isteyen arkadaş kıtlığı yokmuş– işyerinde de ayarlama yapmış, yardım istemiş, vardiyaı değıştirmiş. Sonra da son dakikada ucuz bir bilet bulup bana sürpriz yapmaya gelmiş.

"İyi ki ben de aynı şeyi yapmaya kalkışmadım."

"Aklıma da geldi, 900.000 metre yüksekteyken. Senin ters yönde uçtuğunu hayal ettim."

"Ne kadar zamanımız var?"

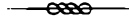
"Ne yazık ki sadece kırk sekiz saat. Pazartesi sabah erkenden ayrılmalıyım. Ama Lou, ben... birkaç hafta daha beklemek istemedim."

Başka bir şey söylemedi ama ben ne demek istediğini biliyordum. “Geldiğin için öyle mutluyum ki. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Seni kim aldı içeri?”

“Girişteki adamınız. Çocuklar hakkında da uyardı beni. Sonra da gıda zehirlenmesini atlatıp atlatmadığımı sordu.” Tek kaşını kaldırdı.

“Evet. Bu binada sır diye bir şey yok.”

“Ayrıca senin çok tatlı ve buradaki en nazik insan olduğunu söyledi. Ama ben bunu zaten biliyordum. Sonra acı acı havlayan köpeğiyle küçük, yaşlı bir kadın koridordan geldi ve adama çöplerin toplanmasıyla ilgili bağırıp çağırdı, ben de o ikisini orada bıraktım.”

Ashok’un karısı gelip çocukları alana kadar Sam’le kahve içtik. Kadının adı Meena’ydı, toplum yürüyüşünden arta kalan enerjiyle ışıldıyordu, bana içtenlikle teşekkür etti ve kurtarmaya çalıştıkları Washington Heights’teki kütüphaneyi anlattı. Ilaria, Abhik’i ona vermek istemiyor gibiydi, çocuğa kıkır kıkır gülüyor, yanaklarını hafifçe sıkıştırıyor, onu güldürüyordu. Orada durup o iki kadınla konuştuğumuz sürece Sam’in elini sırtımın ortasında hissediyordum, iri bedeni mutfakı dolduruyordu, serbest eliyle kahve fincanlarımızdan birini kavramıştı, ansızın artık Sam’i burada gözümün önüne getirebileceğim için buraya biraz daha evim diyebileceğimi hissettim.

“Sizinde tanıştığımıza sevindim,” demişti Ilaria’ya, elini uzatarak, Ilaria da her zamanki gibi boş boş ve kuşkuyla bakacağı yerde az da olsa gülümsemiş ve Sam’in elini sıkı-mıştı. Ne kadar az insanın kendilerini Ilaria’ya tanıtmak zahmetine girdiklerini anladım birden. O ve ben çoğu za-

man görünmez kişilerdik ve Ilaria –belki yaşı ya da milliyeti yüzünden– benden daha da çok öyleydi.

“Dikkat edin de Mr. Gopnik onu görmesin,” diye mırıldandı Ilaria, Sam tuvalete gittiğinde. “Bu binaya erkek arkadaşlar giremez. Servis kapısını kullanın.” Bu kadar ahlak dışı bir şeye razı oluşuna inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Ilaria, bunu unutmayacağım. Teşekkür ederim,” dedim. Ona sarılacak gibi kollarımı uzattım ama sert sert baktı bana. Sarılmaktan vazgeçtim, onun yerine iki başparmağımı havaya kaldırıp her şey tamam işareti yaptım.

Pizza yedik –sağlıklı vejetaryen malzemeye– sonra başımızın üstündeki ufak bir televizyonda futbol yayını yapılan karanlık, pis bir bara uğradık, küçücük bir masada, dizlerimizi birbirine yapıştırarak oturduk. Konuşuklarımızın yarısını anlamıyordum çünkü Sam’in burada, karşımda olduğuna, arkasına yaslanıp anlattığım şeylere güldüğüne, elini başının üstünden geçirdiğine inanamıyordum. Aramızda anlaşmış gibi Katie Ingram’ın da Josh’un da adını ağzımıza almadık, ailelerimizden söz ettik. Jake’in yeni bir kız arkadaşı vardı ve Sam’e pek uğramıyordu. Onu özlüyorum, dedi Sam ama on yedi yaşındaki hiçbir erkek çocuğun amcasıyla takılmak istemeyeceğini de anlıyormuş. “Çok daha mutlu, babası hâlâ kendini toparlayamadı, bu yüzden Jake’in adına sevinmem gerek. Ama çok tuhaf. Onun etrafımda olmasına alışmıştım.”

“Her zaman gidip benim ailemi görebilirsin,” dedim.

“Biliyorum.”

“Burada olduğun için ne kadar sevindiğimi sana elli

sekizinci kez söyleyebilir miyim?"

"Bana istediğin her şeyi söyleyebilirsin, Louisa Clark," dedi yumuşak sesiyle ve parmaklarımı öptü.

Saat on bire kadar kaldık barda. Tuhaf ama birlikte geçireceğimiz zamanın az olmasına rağmen, ikimiz de geçen seferki gibi, her dakikadan olabildiğince yararlanmak için telaşlanmıyorduk. Sam'in burada olması o kadar beklenmedik bir ödöldü ki sanırım ikimiz de birbirimizin yanında olmanın tadını çıkarmak konusunda sessizce anlaşmıştık. Görülecek yerleri gezmemize, deneyimlerimizin yanına yaşandı işareti koymamıza ya da yatağa koşmamıza gerek yoktu. Gençlerin dediği gibi, her şey yolundaydı.

Neşeli sarhoşlar gibi birbirimize sarılarak çıktık bardan, kaldırıma ayağımı attım, iki parmağımı ağzıma sokup ılık çaldım, sarı taksi lastiklerini gıcırdatarak önümüzde durduğunda hiç ürkmedim. Arabaya girmesini işaret etmek üzere Sam'e döndüm ama o gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"A. Evet. Ashok öğretti bana. İki parmağını dilinin altına sokman gerekiyor. Bak... işte böyle."

Sam'e sırtıttım ama yüzündeki ifade nedense beni biraz tedirgin etti. Benim taksi çağırmak için yaptığım bu küçük numaradan hoşlanacak sanmıştım ama o sanki beni tanımıyor gibi bakmıştı.

Döndüğümüzde binada hiç ses yoktu. Tepeden parka bakan sakın ve görkemli Lavery, sanki bir şekilde bu tür şeylerin üstündeymiş gibi şehrin gürültüsünden ve karmaşasından sıyrılmıştı. Ana kapıdan içeriye uzanan kapalı geçide ulaştığımızda Sam durdu ve karşısında

yükselen yapıya, devasa tuğla cephesine, kemerli-kanatlı pencerelerine baktı. Bir şey düşünür gibi başını iki yana salladı, sonra içeri girdik. Mermer holde çıt çıkmıyordu, gece nöbetçisi, Ashok'un bürosunda uyuyordu. Servis asansörünü boş verip merdivenden çıktık, koyu mavi geniş halı ayak seslerimizi boğuyor, ellerimiz cilalı piring korkulukta kayıyordu, bir kat daha çıkıp Gopnik'lerin koridoruna geldik. Uzakta Dean Martin havlamaya başladı. İçeri girdik, büyük kapıyı yavaşça arkamızdan kapattık.

Nathan'ın ışığı yanmıyordu, koridorun ilerisinden Ilaria'nın televizyonunun mırıltısı duyuluyordu. Sam'le birlikte geniş holden, mutfaktan parmak uçlarında geçtik, benim odama gittik. Elbisemi çıkarıp bir tişört giydim, birden, keşke gece yatarken daha süslü bir şey giyseydim dedim içimden. Dişlerimi fırçalayarak banyodan çıktığımda Sam yatağın üzerinde oturmuş duvara bakıyordu. Fırçalamaktan vazgeçip durdum ve insan ağzı nane kokulu köpükle doluyken nasıl bakabilirse öyle şaşkın baktım Sam'e.

"Ne?"

"Çok... tuhaf," dedi.

"Tişörtüm mü?"

"Hayır. Burada olmak. Bu evde."

Banyoya döndüm, ağzımı çalkaladım.

"Sorun yok," dedim, musluğu kapatırken. "İlaria aldırıyor, Mr. Gopnik de pazar akşamına kadar dönmeyecek. Eğer gerçekten rahatsız oluyorsan yarın Nathan'ın bildiği şu otelde bir oda ayırtırım, iki sokak ötede ve biz de..."

Başını salladı. "O değil. Sen. Burası. Oteldeyken sen ve ben her zamanki gibiydik. Sadece farklı bir yerdeydik. Buradaysa, senin için her şeyin nasıl değişmiş olduğunu görebiliyorum. Beşinci Cadde'de yaşıyorsun, şu işe baksana. Dünyadaki en pahalı adreslerden birinde. Bu çılgın bi-

nada çalışıyorsun. Her taraf para kokuyor. Ve bunlar sana tamamen normal geliyor.”

Tuhaf ama kendimi savunma ihtiyacı duydum. “Ben değişmedim.”

“Elbette,” dedi. “Ama şimdi farklı bir yerdesin. Kelime anlamıyla.”

Bunu söylerken sakindi ama bu konuşmada beni rahatsız eden bir şey vardı. Yalınayak onun yanına gittim, ellerimi omuzlarına koydum, amaçladığımdan biraz daha telaşlı bir sesle, “Ben hâlâ sadece Louisa Clark’ım, senin Stortfold’lu hafif ürkek kızın,” dedim. Yanıt alamayınca devam ettim. “Ben sadece burada ücretli çalışan biriyim, Sam.”

Gözlerime baktı, sonra elini uzatıp yanağımı okşadı. “Anlamıyorsun. Ne kadar değiştiğini göremiyorsun. Farklısın, Lou. Bu şehrin sokaklarında sanki onlara sahipmişsin gibi dolaşıyorsun. Işık çalıp taksi çağırıyorsun, o da geliyor. Yürüyüşün bile farklı. Tıpkı... bilmiyorum. Kendi içine doğru büyümüşsün. Ya da belki büyüyüp başka biri olmuşsundur.”

“Baksana, güzel bir şey söylüyorsun ama kulağa kötü bir şeymiş gibi geliyor.”

“Kötü değil,” dedi. “Yalnızca... farklı.”

Bir adım attım, bacaklarımı ayırıp önünde durdum, çıplak bacaklarımı kot pantolonuna bastırdım. Yüzümü yüzüne, burnumu burnuna, dudaklarımı onun dudaklarına iyice yaklaştırdım. Kollarımı boynuna doladım, kısa, siyah saçlarının yumuşaklığını tenimde, ılık nefesini göğsümde hissettim. İçerisi karanlıktı, soğuk bir neon ışığı yatağımın üzerine incecik bir çizgi halinde vuruyordu. Sam’i öptüm, bu öpüşle ona benim için nasıl bir anlamı olduğunu, ılık çalıp bir milyon taksi de çağırabileceğimi

ama bir taksiye birlikte binmek istediğim tek kişinin kendisi olduğunu iletmeye çalıştım. Onu öptüm, öpücüklerim gitgide derinleşti, yoğunlaştı, iyice bastırdım, sonunda teslim oldu bana, elleri belimi kavradı, yukarı kayd, sonunda onun artık düşünmediği anı hissettim. Beni sertçe kendine çekti, dudakları dudaklarımı ezdi, bütün varlığı tek bir amaca yönelerek dönüp beni yatağa bastırdığında soluğum kesildi.

O gece Sam'e bir şey verdim. Kendimi sınırlamamıştım, oysa âdetim değildi bu. Başka biri olmuştum, çünkü ona duyduğum ihtiyacın gerçekliğini Sam'e göstermek için çırpınıyordum. O bilmese de bir mücadeleliydi bu. Kendi gücümü gizledim, onun gücünün gözlerini kör etmesine izin verdim. Şefkat de yoktu, tatlı sözler de. Gözlerimiz buluştuğunda Sam'e neredeyse öfke duydum. *Ben değişmedim*, dedim ona içimden. *Benden kuşkulanmaya kalkma sakın. Hele bütün bunlardan sonra.* Gözlerimi eliyle örttü, dudaklarını saçlarıma değdirdi ve bana sahip oldu. İzin verdim. Aklını kaçırmamasını istiyordum. Her şeye sahip olduğunu hissetmesini istiyordum. Ne tür sesler çıkarıldığını hiç bilmiyorum ama her şey bittiğinde kulaklarım çınılıyordu.

"Bu... farklıydı," dedi, tekrar soluk alabildiğimizde. Eli bedenimde gezindi, şefkatliydi, başparmağıyla kalçama okşadı. "Daha önce hiç böyle olmamıştın."

"Belki seni daha önce hiç bu kadar özlememişimdir." Uzanıp göğsünü öptüm. Dudaklarım tuzlandı. Karanlıkta öylece yattık, tavana vuran neon ışığına gözlerimizi kırptırarak baktık.

"Aynı gökyüzü," dedi, karanlığın içine. "Bunu aklımızda tutmalıyız. Biz hâlâ aynı gökyüzünün altındayız."

Uzaklardan bir polis sireni duyuldu, onu tiz ve ahenk-

siz sesli ikincisi takip etti. Artık bu sesleri duymuyordum bile, New York'un gürültülerine alışmıştım, sönükleşip duyulmayan ak gürültülere dönüşüyorlardı. Sam bana döndü, yüzü gölgeliydi. "Bazı şeyleri unutmaya başlamıştım, biliyor musun? Sende sevdiğim pek çok küçük ayrıntıyı. Saçlarının kokusunu hatırlayamıyordum." Başını başıma yaklaştırıp kokumu içine çekti. "Ya da çenenin biçimini. Ya da ben şöyle yaptığımda nasıl ürperdiğini..." Parmağını köprücük kemiğime hafifçe değdirerek aşağı kaydırды, bedenimin içgüdüsel tepkisini görünce gülümse-dim. "Sonradan bana o sevimli, baygın halinle bakmanı... Bunları hatırlamak için buraya gelmem gerekiyordu."

"Ben hiç değişmedim, Sam," dedim.

Beni öptü, dudakları usulca, dört-beş kez dudakları-ma dokundu, bir fısıltı gibiydi. "Evet, hangi Louisa Clark olursan ol, ben seni seviyorum," dedi, sonra da yavaşça, iç geçirerek sırtüstü döndü.

Ama tam bu noktada rahatsız edici bir gerçeği kabul etmek zorunda kaldım. Ona karşı farklı davranmıştım. Bunun tek nedeni onu ne kadar arzuladığımı, ona ne ka-dar hayran olduğumu –kısmen bunlar varsa da– göster-mek değildi.

Karanlık, gizli bir köşemde, Sam'e öbür kadından daha iyi olduğumu göstermek istemiştim.

Uyandığımızda saat onu geçiyordu, çıkıp Columbus Circle'in yakınındaki küçük lokantaya gittik. Midelerimiz ağrıyana kadar yedik, litrelerce kahve içtik, dizlerimizi birbirine yapıştırarak karşı karşıya oturduk.

"Geldiğine memnun musun?" dedim, sanki yanıtını bilmiyormuşum gibi.

Elini uzattı, yavaşça ensemeye koydu, lokantadakilere aldırmadan, masanın üstünden eğilip beni öptü, sonunda istediğim yanıtların tümünü aldım. Çevremizde ellerinde hafta sonu gazeteleriyle orta yaşlı çiftler, aynı anda konuşan, sabahlamış, garip kılıklı gece kulübü müdavimleri, huysuz çocuklu yorgun aileler vardı.

Sam arkasına yaslandı, derin derin iç geçirdi. "Kız kardeşim hep buraya gelmek isterdi. Hiç gelmemesi saçma görünüyor bana."

"Gerçekten mi?" Eline uzandım, avuç içini yukarı çevirip elimi tuttu, parmaklarıyla kavradı.

"Evet. Yapmak istediği şeylerin uzun bir listesi vardı, beyzbol maçına gitmek gibi. Görmek istediği bir takım vardı, Kicks mi, Knicks mi, ne. New York'taki bir lokanta-

da yemek yemek istiyordu. En çok da Rockefeller Center'ın en üstüne çıkmak istiyordu."

"Özgürlük Anıtı'na değil mi?"

"Hayır. Rockefeller Center'ın daha iyi olduğunu söylüyordu, dışarıyı görebileceğin bir tür cam gözlemevi gibiymiş. Anlaşılan oradan bakınca Özgürlük Anıtı'nı görebiliyormuşsun."

Elini sıktım. "Bugün gidebiliriz."

"Olabilir," dedi. "Ama insanı düşündürüyor, değil mi?" Kahvesini aldı. "Henüz yapabiliyorken fırsatlardan yararlanmalısın."

Belli belirsiz bir hüznü çöktü üzerine. Ben de oluruna bıraktım. İnsanın bazen kendini üzgün hissetmeye nasıl ihtiyacı olduğunu herkesten iyi bilirdim. Biraz bekleyip, "Ben bunu hep hissediyorum," dedim.

Bana döndü.

"Şimdi bir Will Traynor şeyi söyleyeceğim." Bunu uyarı gibi söylemişim.

"Tamam."

"Burada, benimle gurur duyacağını düşünmeden geçirdiğim hemen hemen tek bir gün bile yok."

Bunu söylerken azıcık da olsa kaygı duydum, ilişkimizin ilk günlerinde durmadan Will'den söz ederek, benim için ne anlam taşıdığını, geride bıraktığı Will biçimindeki boşluğu anlatarak Sam'i nasıl sınadığımın bilincindeydim. Ama Sam başını sallamakla yetindi. "Bence o da gurur duyardı." Başparmağını parmağımın üzerinden geçirdi. "Ben gurur duyduğumu biliyorum. Seninle gurur duyuyorum. Yani seni deli gibi özlüyorum. Ama, baksana, müthişsin sen, Lou. Bilmediğin bir şehre geliyorsun, milyonları, milyarlar olan bir yere ve bu işi kıvrırıyor-sun, arkadaş edinmişsin, kendin için *böyle bir şey* yarat-

mişsin. İnsanlar hayatları boyunca bunun onda birini bile yapmadan yaşıyorlar.” Eliyle çevremizi gösterdi.

“Sen de yapabilirsin.” Ağzımdan birden çıkmıştı. “Araştırdım. New York’ta iyi paramediklere her zaman ihtiyaç varmış. Ama bunu halledebileceğimize eminim.” Şaka olsun diye söylemişim ama bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz bunu ne kadar istediğimin farkına vardım. Masanın üzerinden ona eğildim. “Sam, Queens’te ya da başka bir yerde küçük bir daire kiralayabiliriz ve her gece birlikte olabiliriz, tabii hangimizin hangi akıl dışı saatlerde çalışacağına bağlı olarak ve şimdiki gibi her cumartesi sabahı kahvaltı edebiliriz. *Birlikte* olabiliriz. Ne kadar harika olur, değil mi?”

Sadece tek bir hayatın var. Bu sözler kulaklarımda çınılıyordu. *Evet de*, dedim Sam’e içimden. *N’olur evet de.*

Uzanıp elimi tuttu. Sonra içini çekti. “Yapamam, Lou. Evim bitmedi. Kiralamaya karar versem bile önce bitirmeliyim. Jake’i de henüz bırakamam. Benim yakınında olduğumu bilmeye ihtiyacı var. Biraz daha.”

Gülümsemeye zorladım kendimi, söylediğimi pek ciddiye almadığımı gösteren türden bir gülümseme idi. “Tabii! Saçma bir fikirdi zaten.”

Dudaklarını avcuma bastırdı. “Saçma değil. Sadece şimdilik olanaksız.”

Aramızdaki sessiz anlaşmaya uyarak sıkıntılı konulara tekrar değinmemeye karar verdik ve bu kararımız çok sayıda konuyu engelledi –Sam’in işi, ev hayatı, geleceğimiz– High Line’da yürüdük, sonra oradan ayrılıp Vintage Giysi Mağazası’na gittik, Lydia’yı eski bir arkadaş gibi selamladım, 1970 modası pembe bir tulum, sonra 1950’den kalma bir kürk

manto giydim, bir de denizci kasketi takıp Sam'i güldürdüm.

"İşte," dedi, ben giyinme odasından üzerimde pembe-li sarılı parlak naylon, düz kesimli bir elbiseyle çıkarken, "benim tanıdığım ve sevdiğim Louisa Clark *bu* işte."

"Mavi kokteyl elbisesini gösterdi mi sana? Uzun kollu olanı?"

"Bununla kürklü olan arasında kararsız kaldım."

"Tatlım," dedi Lydia, bir Sobranie yakarken, "Beşinci Cadde'de kürk giyemezsin. Bunu dalga geçmek için yaptığını insanlar anlayamaz."

Nihayet giyinme odasından çıktığımda Sam kasadaydı. Paketi bana uzattı.

"Altmışlı yılların elbisesi," dedi Lydia, yardımcı olmak için.

"Bana mı aldın?" Paketi bana verdi. "Sahi mi? Fazla göz alıcı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Tam çılgın bir şey," dedi Sam, ifadesiz bir yüzle. "Ama onu giydiğinde öyle mutlu görünüyordun ki... bu yüzden..."

"Ah, şu işe bak, ideal koca bu," diye fısıldadı Lydia kulağıma, biz dışarı çıkarken, sigarasını ağzının kenarına sıkıştırarak. "Bir dahaki sefere o tulumu da aldır. Tam bir patrona benzemiştin."

Birkaç saatliğine eve döndük, üstümüzü çıkarmadan ve birbirimize edeplice sarılarak, midemiz karbonhidrat dolu, biraz uyuduk. Saat dörtte sersemlemiş durumda kalktık, dışarı çıkıp son kez gezinmeye karar verdik, çünkü Sam ertesi sabah sekizde JFK'den kalkan uçağa yetişecekti. O birkaç parça eşyasını toplarken ben de çay yapmak üzere mutfığa gittim, Nathan oradaydı, kendisi-

ne bir protein ieeği hazırlıyordu. Sırtıttı. “Duyduğuma göre seninki buradaymış.”

“Bu koridorda mahrem bir şey kalmaz mı?” Su ısıtıcıyı doldurup düğmesine bastım.

“Duvarlar bu kadar inceyken kalmaz, arkadaşım, kalmaz,” dedi Nathan. Ben sa diplerime kadar kızarınca da, “şaka yapıyorum!” diye ekledi. “Hiçbir şey duymadım. Ama yüzünün renginden güzel bir gece geçirdiğini anlamak hoşuma gitti, doğrusu!”

Sam kapıda göründüğünde Nathan’a yumruğumu indirmek üzereydim. Nathan onun karşısında durdu, elini uzattı. “Ah. nl Sam. Sonunda seninle tanışmak çok hoş, dostum.”

“Seninle de.” İkiisi de birbirlerine baskın çıkmaya çalışacaklar mı diye merakla bekledim. Ama Nathan çok rahattı, Sam de yirmi dört saatlik yemek ve seks sonunda yumuşamış durumdaydı. Tokalaştılar, birbirlerine sırtıttılar ve birkaç kelime konuştular.

“Bu gece dışarı çıkıyor musunuz?” Ben Sam’e çay verirken Nathan da ikisine döndü.

“Rockefeller’in tepesine çıkarız diye düşünmüştük. Bir tür görev bu.”

“Ah, arkadaşlar. Son gecenizde turist kuyruklarına girmezsiniz herhalde. East Village’deki Holiday Kokteyl Salonu’na gelin. Arkadaşlarımla buluşacağım orada, Lou, en son dışarı çıktığımızda tanışmıştın o ocuklarla. Bu gece bir tanıtımları var. Hep çok hareketli olur.”

Sam’e baktım. Omuzlarını silkti. Yarım saatliğine uğrayabiliriz, dedim. Sonra da kendi başımıza Rockefeller’in tepesine çıkarız. Saat on bir on beşe kadar açıktı.

Üç saat sonra, kalabalık bir masanın etrafına sıkışmış durumdaydık, birbiri peşi sıra masanın üzerine bırakılan kokteyllerden başım tatlı tatlı dönüyordu. Sırtımda parlak düz kesimli elbisem vardı, çünkü Sam'e o elbiseyi ne kadar beğendiğimi göstermek istiyordum. Sam ise, erkek erkeğe arkadaşlıktan hoşlanan erkekler gibi Nathan ve arkadaşlarına yapışmıştı. Birbirlerine müzik tercihlerini yüksek sesle özetliyorlar ve gençliklerine dair dehşet verici sahne hikâyelerini karşılaşıyorlardı.

Bir yanımla gülümsüyor ve konuşmalara katılıyordum, öbür yanımla da paraca ne kadar destek olursam Sam buraya planladığımızın iki katı sayıda gelebilir diye içimden hesaplar yapıyordum. Bu gelişlerinin ne kadar iyi olduğunu görüyordu mutlaka. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu.

Birer kadeh daha ısmarlamak üzere Sam ayağa kalktı. "Birkaç mönü alayım," dedi ağzının içinden. Tamam, dedim başımla. Daha sonra utanılacak bir duruma düşmek için bir şeyler yemem gerektiğini biliyordum.

O sırada omzuma bir el dokundu.

"Gerçekten takip ediyorsun beni!" Josh bembeyaz dişlerini göstere göstere gülümsüyordu bana. Birden ayağa kalktım, kıpkırmızı olmuştum. Döndüm ama Sam bardaydı, sırtı bize dönüktü. "Josh! Selam!"

"Burasının benim sevdiğim diğer bar olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sırtında yumuşak, çizgili, mavi bir gömlek vardı, kollarını kıvırmıştı.

"Bilmiyordum!" Sesim fazla yüksek, konuşmam fazla hızlı olmuştu.

"Sana inanıyorum. İçki ister misin? Eski usul bir içkileri var, bambaşka bir şey." Uzanıp dirseğime dokundu.

Parmakları beni yakmış gibi geri sıçradım. "Evet, biliyorum. Ve hayır, teşekkür ederim. Arkadaşlarımla gel-

dim ve..." Arkama tam zamanında döndüm, Sam gelmişti, elindeki tepside içkilerimiz vardı, kolunun altında da birkaç tane mönü.

"Geldim," dedi ve tepsiyi masaya bırakmadan önce Josh'a baktı. Sonra doğruldu ve daha dikkatli baktı.

Ayağa kalktım, iki elim kaskatı iki yanımdaydı. "Josh, bu Sam, benim –benim erkek arkadaşım. Sam, bu– bu Josh."

Sam, bir şey anlamak ister gibi gözlerini Josh'a dikmişti. "Evet," dedi sonunda, "sanırım söylemesen de anlatabilirdim." Bana baktı, sonra gözlerini yine Josh'a çevirdi.

"Sizler içki ister misiniz? Yani aldığınızı görüyorum ama ben de ısmarlamak isterim." Josh eliyle barı gösterdi.

"Yo, sağ ol, arkadaş," dedi Sam. Oturmamıştı, bu yüzden Josh'tan en az yarım baş daha uzun duruyordu. "Bu kadar yeter bize."

Sıkıntılı bir sessizlik oldu.

"Tamam öyleyse." Josh bana bakıp başını salladı. "Seninle tanışmak güzeldi, Sam. Uzun kalacak mısınız?"

"Yeterince." Sam'in gülümsemesi dudaklarından gözlerine geçmemişti. Onu hiç bu kadar huysuz görmemiştim.

"Peki o zaman... Sizi yalnız bırakayım. Louisa. Görüşürüz. İyi akşamlar dilerim." Ellerini havaya kaldırdı, sakinleştirici bir hareketti bu. Ağzımı açtım ama söyleyecek doğru bir şey bulamadım, elimi salladım ama parmaklarımın ucuyla yaptığım tuhaf, hafif bir hareket oldu.

Sam kendini iskemleye bıraktı. Masanın karşı tarafındaki Nathan'a baktım ama yüzü tam bir tarafsızlık simgesiydi. Öteki çocuklar hiçbir şeyin farkında değil gibiydiler, hâlâ son canlı performanslarındaki bilet fiyatlarını konuşuyorlardı. Sam bir an düşüncelere dalmış göründü. Sonunda başını kaldırıp baktı. Elini tutup sıktım ama o karşılık vermedi.

Keyfi yerine gelmedi. Bar çok gürültülüydü, Sam'le konuşamadım, hem ne söyleyeceğimi de bilemiyordum. Kokteyli mi yudumladım, kafamın içinden belki yüz tane birbirine bağlı sav geçirdim. Sam içkisini bir yudumda bitirdi, başını sallayıp çocukların yaptıkları şakalara güldü ama çenesindeki tiki görüyor, konuşmalara yürekten katılmadığını biliyordum. Saat onda kalktık ve eve gitmek üzere taksiye bindik.

Taksi çağırma işini ona bıraktım.

Bize tembihlendiği gibi servis asansörüyle yukarı çıktık ve odama süzülmeden önce etrafı dinledik. Mr. Gopnik yatmış görünüyordu. Sam konuşmadı. Üstünü değiştirmek için banyoya girdi, kapıyı kapattı, sırtı dimdikti. Ben yatağa girerken onun dişlerini fırçaladığını, ağzını çalkaladığını duydum, kendimi hem zor duruma düşmüş hem de öfkeli hissediyordum. Banyodan çıkmayacak gibiydi. Sonunda kapıyı açtı, şortuyla durdu eşikte. Karnının üzerindeki yara izleri hâlâ kıpkırmızıydı. "Çekilmez biriyim."

"Evet. Evet, öylesin."

Derin bir nefes aldı. Kendi fotoğrafıyla kız kardeşimin nanik yapan Thom'la çekilmiş bir fotoğrafının arasında duran Will'in fotoğrafına baktı. "Kusura bakma. Birden şaşırdım. Ne kadar da benziyor..."

"Biliyorum. Kız kardeşimle zaman geçirdiğini ve onun bana benzemesinin tuhaf olduğunu söylemenle aynı şey."

"Ama o sana benzemiyor." Kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Bana çok daha güzel olduğumu söylemeni bekliyorum."

"Çok daha güzelsin."

Yanıma gelsin diye örtüyü kaldırdım, yatağa girdi.

“Sen kız kardeşinden çok daha güzelsin. Çok çok daha güzel. Aslında bir süper modelsin.” Elini kalçama koydu. Eli ılık ve ağırdı. “Ama bacakların daha kısa. Buna ne dersin?”

Gülümsememeye çalıştım. “Daha iyi. Ama bacakları-mın kısa olduğunu söylemen büyük kabalık.”

“Çok güzel bacakların var. En sevdiğim bacaklar. Sü-per modellerin bacakları... çok sıkıcı.” Yana kayıp üzerime çıktı. Ne zaman böyle yapsa sanki küçücük parçalarım fışkırıp bağımsız hayatlar kuruyorlarmış gibi olurdu, ben de kıvranmamak için kendimi zor tutardım. Dirsekleri-ne dayandı, beni yattığım yere mıhladı, kalbim güm güm atsa da ciddi bir ifade oturtmaya çalıştığım yüzüme baktı.

“Bana kalırsa zavallı adamın ödünü kopardın,” dedim. “Suratına yumruğunu yapıştırmak niyetindeymişsin gibi duruyordun.”

“Çünkü öyle bir niyetim vardı.”

“Sen budalanın tekisin, Sam Fielding.” Uzanıp öptüm onu, öpücüğüme karşılık verdiğinde gülümsüyordu. Tıraş olmaya zahmet etmediği için sakalları yüzüme batıyordu.

Bu sefer çok yumuşak davranıyordu. Bunun nedeni kısmen, duvarların ince olduğuna inanmamız ve Sam’in aslında burada bulunmaması gerektiği-ydi. Ama sanırım bu akşamın beklenmedik olaylarından sonra ikimiz de birbirimize karşı dikkatliydik. Bana her dokunuşunda bir tür saygı vardı. Beni sevdiğini söyledi, sesi alçak ve yumuşaktı, bunu söylerken gözlerimin ta içine baktı. O sözler içimde küçük depremler gibi yankılandı.

Seni seviyorum.

Seni seviyorum.

Seni seviyorum.

Saati dört kırk beşe kurmuştuk, alarının tiz sesiyle uykumdan küfürler ederek uyandım. Yanımdaki Sam inledi, yastığı başının üzerine çekti. Dürterek uyandırmak zorunda kaldım onu.

Homurdanırken banyoya itekledim, duşu açtım, ikimize de kahve yapmak için mutfığa gittim. Geri döndüğümde gürül gürül akan suyun kapatıldığını duydum. Yatağın kenarına oturdum, kahvemi yudumladım, bir pazar akşamı sert kokteyller içmek hangimizin fikriydi diye düşündüm. Tam yatağa devrilirken banyonun kapısı açıldı.

“Kokteyller için seni suçlayabilir miyim? Birisini suçlamalıyım.” Başım kazan gibiydi. Usulca kaldırıp indirdim. “Ne vardı onların içinde?” Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. “Ölçüler iki misliydi herhalde. Yoksa böyle berbat duruma düşmezdim. Vay canına. Sadece Rockefeller’a gitmeliydik.”

Sam konuşmadı. Dönüp ona baktım. Banyonun eşiğinde duruyordu. “Bu konuda benimle konuşmak ister misin?”

“Hangi konuda?” Doğrulup oturdum. Beline bir havlu dolamıştı, elinde küçük, beyaz, dikdörtgen bir kutu vardı. Bir an bana bir mücevher hediye etmek istediğini sandım, az daha gülecektim. Ama Sam kutuyu bana uzatırken gülümsemiyordu.

Kutuyu ondan aldım. Ve gözlerime inanamayarak bir gebelik testine baktım. Kutu açılmıştı, içindeki beyaz plastik çubuk boşta duruyordu. Kontrol ettim, uyuşmuş gibiydim, mavi çizgiler olmadığını gördüm, Sam’e baktım ama sanki dilim tutulmuştu, konuşamadım.

Sam yatağın kenarına çöktü. “Biz prezervatif kullanmıştık, değil mi? Son geldiğimde. Prezervatif kullanmıştık.”

“Nasıl?.. Nerede buldun onu?”

“Çöp kutunda. Tıraş bıçağımı atarken.”

“Benim değil o, Sam.”

“Bu odayı biriyle mi paylaşıyorsun?”

“Hayır.”

“O zaman kimin olduğunu nasıl bilmezsin?”

“Bilmiyorum! Ama... bana ait değil! Başka hiç kimseyle yatmadım ben!” Böyle itiraz ederken, başkasıyla yatmadığını ısrarla söylemenin başkasıyla yattığını gizlemeye çalışır gibi görüldüğünün farkına vardım. “Nasıl görüldüğünün farkındayım ama o nesnenin benim banyomda ne aradığını hiç bilmiyorum!”

“Bu yüzden mi Katie konusunda üzerime geliyorsun? Sen bir başkasıyla görüştüğün için suçluluk duyduğundan mı? Ne diyorlardı buna? Duyguların başkasına yönelmesi mi? Bu yüzden mi geçen... geçen gece o kadar... farklı davranıyordun?”

Oda bir anda havasız kaldı. Suratıma tokat yemiş gibiydim. Sam’a baktım. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Yaşadığımız onca şeyden sonra?”

Hiçbir şey söylemedi.

“Sen... sen gerçekten inanıyor musun sana ihanet edeceğime?”

Yüzü bembeyazdı, o da benim kadar dehşet içindeydi. “Bir şey ördeğe benziyorsa ve ördek gibi ötüyorsa sen de bilirsin ki genellikle o şey bir ördektir.”

“Kahrolası bir ördek değilim ben, Sam. Sam.”

İstemeye istemeye bana döndü.

“Sana asla ihanet etmem. O şey bana ait değil. Bana inanmalısın.”

Gözleri yüzümde gezindi.

“Daha kaç kere söyleyeceğim. Benim değil.”

“Çok kısa bir süredir birlikteyiz. Ve bu sürenin uzun bir kısmını ayrı geçirdik. Ben hiç...”

“Sen hiç, ne?”

“Biliyor musun, şöyle bir durum: Pubdaki arkadaşlardan birine anlatsan, şöyle bir bakar sana... *yahu arkadaş, dercesine...*”

“O zaman sen de pubdaki lanet olası arkadaşlarına anlatma! *Beni* dinle!”

“Seni dinlemek istiyorum, Lou.”

“O zaman derdin ne?”

“*Will Traynor’a tıpatıp benziyordu!*” Öyle fışkırırcasına çıkmıştı ki bu sözler ağzından, sanki gidecek başka bir yerleri yoktu. Sam oturdu. Başını ellerinin arasına aldı. Sonra söylediğini ama bu kez sakince tekrarladı: “Will Traynor’a tıpatıp benziyordu!”

Gözlerime yaşlar dolmuştu. Elimin tersiyle sildim yaşları, dün sürdüğüm rimel yanaklarıma bulaşmış olmalıydı ama bu umurumda değildi. Konuştuğumda sesim alçak ve ciddiydi, benim sesime hiç benzemiyordu.

“Bunu son bir kez söyleyeceğim. Başka biriyle yatmıyorum. Eğer bana inanmıyorsan ben... Burada ne işin var, bilmiyorum.”

Yanıt vermedi ama sanki yanıtı sessizce ikimizin arasında süzülüyordu: *Ben de bilmiyorum*. Ayağa kalkıp çantasının yanına gitti. İçinden bir pantolon çıkarıp giydi, kısa, öfkeli hareketlerle çekistirdi. “Gitmeliyim.”

Başka bir şey söyleyemedim. Yatağın üzerinde oturup onu seyrettim, hem umutsuzdum hem de öfkeli. Sam giyinirken ve eşyasını çantasının içine doldururken hiç konuşmadım. Çantayı omzuna attı, kapıya gitti, sonra geri döndü.

“İyi yolculuklar,” dedim. Gülümseyemiyordum.

“Eve varınca seni ararım.”

“Tamam.”

Eğilip yanağımdan öptü. Kapıyı açarken ona bakma-

dım. Biraz oyalandı orada, sonra çıktı, kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Agnes öğlen döndü. Garry onu havaalanından alıp getirdiğinde nedense üzgün görünüyordu, sanki burada olmak istemiyordu. Gözünden güneş gözlüğünü çıkarmadan üstünkörü selam verdi bana, giyinme odasına çekildi, kapıyı kilitleyip tam dört saat kaldı orada. Çay saatinde ortaya çıktı, duş alıp giyinmişti, elimde tamamlanmış duygu panolarıyla çalışma odasına girdiğimde kendini zorlayarak gülümsedi bana. Renkleri ve kumaşları anlattım ona, o da dalgın dalgın baş salladı ama benim ne yaptığımın aklına tam olarak girmediğini görebiliyordum. Çayını içti, Ilaria'nın alt kata gitmesini bekledim. Çalışma odasının kapısını kapattığımda bana baktı.

"Agnes," dedim, sesim sakindi. "Çok tuhaf bir soru ama sen benim banyoma gebelik testi koydun mu?"

Çay fincanının üstünden bana baktı. Sonra fincanı tabağına bıraktı, yüzünü buruşturdu. "A, o mu? Evet, sana söyleyecektim."

İçimde öfkenin kabardığını hissediyordum. "Bana söyleyecek miydin? Erkek arkadaşımın onu bulduğunu biliyor musun?"

"Erkek arkadaşın mı geldi hafta sonunda? Ne kadar güzel! İyi vakit geçirdiniz mi?"

"Banyomda kullanılmış bir gebelik testi bulana kadar, evet."

"Ama onun sana ait olmadığını ona söyledin, öyle değil mi?"

"Söyledim, Agnes. Garip ama erkekler kız arkadaşları-

nın banyosunda gebelik testi bulurlarsa öfkelenebiliyorlar. Özellikle de kız arkadaşları beş bin kilometre uzaktaysa.”

Kaygılanmaktan vazgeç dercesine salladı elini. “Aman, Tanrı aşkına. Sana güveniyorsa sorun çıkmaz. Sen ona ihanet etmiyorsun ki. Bu kadar da budala olmamalı.”

“Ama neden? Neden gebelik testini benim banyoma bıraktın?”

Durdu. Çalışma odasının kapısı gerçekten kapalı mı diye kontrol edercesine arkama baktı. Ve birden yüz ifadesi ciddileşti. “Çünkü, eğer onu kendi banyomda bıraksaydım Ilaria bulurdu,” dedi, soğuk soğuk. “Ve Ilaria bunu görmemeli.” Karanlıkta kalmışım gibi ellerini kaldırdı. “Evlendiğimizde Leonard şart koştu. Çocuk yok. Anlaşmamız böyleydi.”

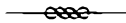
“Sahi mi? Ama bu... Peki ama ya çocuk istediğine karar verirsen?”

Dudaklarını büzdü. “İstemeyeceğim.”

“Ama sen benim yaşımdasın. Nasıl emin olabilirsin? Çoğu zaman aynı marka saç kremi kullanmaya devam edip etmeyeceğime bile karar veremediğim günler oluyor. Pek çok kişi fikir değiştiriyor...”

“Leonard’dan çocuğum olmayacak,” diye kesip attı. “Tamam mı? Yeter bu çocuk muhabbeti.”

Biraz de gönülsüzce kalktım, başını sertçe çevirdi, yüzünde her şeyi göze almış bir ifade vardı. Avcuyla alnını ovuşturdu. “Tamam mı? Özür dilerim. Şimdi koşmaya gidiyorum. Tek başıma.”

Az sonra mutfağa girdiğimde Ilaria oradaydı. Sert, düzenli hareketlerle bir karıştırma kabında hamur yoğuruyordu. Bana bakmadı.

“Onun arkadaşın olduğunu sanıyorsun.”

Elimde fincanımla kahve makinesine giderken yarı yolda durdum.

Hamuru daha da sertçe çevirdi. “Bu *puta*, kendini kurtaracağını bilse seni ırmağa atmaktan çekinmez.”

“Bir yararı yok, Ilaria,” dedim. Belki ilk kez tersliyordum onu. Fincanıma kahve koyup kapıya gittim. “İster inan ister inanma, her şeyi biliyorsun.”

Koridorun ortasına geldiğimde bile homurtusu duyuluyordu.

Agnes'in kuru temizleyiciden gelen giysilerini almak için Ashok'un masasına gittim, keyifsizliğimden kurtulurum diye birkaç dakika sohbet ettim onunla. Ashok her zaman dengeli, her zaman neşeliydi. Onunla konuşmak, daha hafif bir dünyaya pencere açmak gibiydi. Bizim katımıza döndüğümde kapının önünde hafifçe buruşmuş, küçük bir naylon poşet duruyordu. Eğilip aldım ve benim için bırakıldığını görünce şaşırdım. En azından üzerinde “Sanırım adı Louisa” yazıyordu.

Odama gidince açtım. Poşette ince kâğıda sarılı olarak tavuskuşu tüyü desenli bir vintage Biba eşarp vardı. Eşarbbı boynuma sardım, kumaşının belli belirsiz parlaklığına, loş ışıkta bile ışıldamasına bayılmışımdı. Karanfil ve eski parfüm kokuyordu. Torbanın içindeki küçük kartı aldım. Tepesinde, kavisli, lacivert bir yazıyla Margot De Witt adı okunuyordu. Altında, titrek harflerle, *Köpeğimi kurtardığın için teşekkür ederim*, yazılıydı.

15

Kime: MrandMrsBernardClark@yahoo.com

Kimden: BusyBee@gmail.com

Selam anne,

Evet, burada Cadılar Bayramı bayağı hareketli. Şehirde dolaştım, çok tatlıydı. Şeker dolu sepetlerle küçük hayaletler ve cadılar sokaklarda dolaşıyorlardı, aileleri de biraz uzaktan, el fenerleriyle onları takip ediyorlardı. Hatta bazıları kıyafet değiştirmişti. Burada insanlar kendilerini gerçekten kaptırıyorlar bu işe, komşuların yarısının, çocuklar kapılarını çalmasını diye ışıklarını söndürdükleri ya da arka odalara saklandıkları bizim sokak gibi değil. Bütün pencereler plastik balkabakları ya da sahte hayaletlerle dolu, herkes kılık değiştirmeyi seviyor. Gördüğüm kadarıyla kimse kimseyi kızdırmadı.

Ama bizim binamıza şeker toplayan çocuklar girmiyor. İnsanların birbirlerinin kapılarını çaldıkları bir mahalle değil burası. Olsa olsa birbirlerinin şoförlerine seslenirler. Zaten çocukların gece nöbetçisinin önün-

den geçmeleri gerekir ki adamın kendisi bayağı ürkütücü olabilir.

Şükran Günü de geliyor. Hayalet posterlerini ancak kaldırmışlardı ki hindi reklamları başladı. Şükran Günü'nde ne yapıldığını pek bilmiyorum, sanırım büyük kısmında yemek yeniyor. Burada çoğu bayram böyle geçiyor gibi.

Ben iyiyim. Çok telefon etmediğim için kusura bakma. Babama ve büyükbabama sevgilerimi söyle.

Seni özledim.

Lou x

Yakın zamanda boşanmış erkeklerde olduğu gibi aile toplantıları konusunda duyarlılık gösteren Mr. Gopnik, eski Mrs. Gopnik'in kız kardeşiyle birlikte Vermont'a gitmesinden yararlanarak evde en yakın aile üyelerinin katılacağı bir Şükran Günü yemeği verilmesini istedi. Bu mutlu olayın beklentisi –Mr. Gopnik'in hâlâ günde on sekiz saat çalışması da eklenince– Agnes'in paniğe kapılmasına yetti.

Sam dönünce bana mesaj attı –aslında döndükten yirmi dört saat sonra– yorgun düştüğünü, bu işin sandığından daha ağır olduğunu yazmıştı. *Evet*, demekle yetindim, çünkü kendim de yorgundum.

Sabahları erkenden Agnes ve George ile koşuyordum. Koşmadığım günlerde küçük odamda, kulaklarımda şehrin sesleri, kafamın içinde banyo kapısının eşliğinde duran Sam'in görüntüsüyle uyanıyordum. Çarşaflara dolanana kadar dönüp duruyordum yatağımda, sonunda, keyfim iyice kaçıyordu. Koca gün, daha başlamadan kararıyordu. Kalkıp koşu ayakkabılarımı giyerek dışarı çıkmam

gerektiğinde, ancak koşarken uyanıyor, başka insanların hayatlarını düşünmeye zorlanıyor, kalçalarımı içeri, soğuk havayı ciğerlerime çekiyordum, soluklarımın sesleri kulaklarıma doluyordu. Kendimi derli toplu, sağlam, günün karşıma çıkaracağı her türlü pisliği göğüsleyecek kadar güçlü hissediyordum.

Ve o hafta epeyce pislik çıktı. Garry'in kızı okulu bıraktı, bu yüzden adamın keyfi kaçtı, Agnes ne zaman arabadan inse Garry hep özveriden anlamayan ya da çalışan bir insanın parasının değerini bilmeyen nankör çocuklardan yakınıyordu. Agnes'in garip alışkanlıkları Ilaria'nın içten içe köpürmesine neden oluyordu, örneğin yemek hazırlıyor ama sonra onu yemekten vazgeçiyordu ya da giyinme odasında değilken kapısını kilitliyordu, bu yüzden Ilaria onun elbiselerini yerine kaldıramıyordu. "İç çamaşırlarını koridora mı bırakayım? Seksi çamaşırlarını marketçinin çırağı görsün mü? Hem ne saklıyor o odada?"

Michael evin içinden, iki ayrı iş gören birinin bitkin, siniri bozuk ifadesiyle hayalet gibi geçiyordu, Nathan bile soğukkanlılığını bir miktar yitirdi, kedilere bakan Japon hanım ona ayakkabısındaki beklenmedik birikintinin ondaki "kötü enerji" yüzünden olduğunu söyleyince kadını payladı. "Ben o kadına kötü bir kırmızı enerji vereceğim," diye homurdandı Nathan, koşu ayakkabılarını çöp kutusuna atarken. Mrs. De Witt haftada iki kez kapımızı çalıp piyanodan şikâyet etti, Agnes de inat olsun diye "Şeytanın Merdiveni" adlı bir şarkının plağını koyup biz dışarı çıkarken sesini alabildiğine açtı. "Ligeti'nin bestesi" dedi homurdanarak, asansörle aşağı inerken pudriyerinde makyajına göz attı, üst katta gürültülü, ahenksiz notalar yükselip alçalıyordu. Belli etmeden Ilaria'ya mesaj attım, biz gittikten sonra plağı durdurmasını söyledim.

Hava soğudu, kaldırımlar daha da kalabalıklaştı, Noel süsleri cıcaflı, pırıltılı bir salgın gibi vitrinleri doldurmaya başladı. Pek de beklentiye kapılmadan, eve dönüş için uçak biletimi ayırttım, nasıl karşılanacağımı artık bilemiyordum. Fazla soru sormayacağını umarak kardeşime telefon ettim. Kaygılanmama neden yokmuş. Her zamanki gibi gevezeydi, Thom'un okul projelerini, mahalledeki yeni arkadaşlarını, futbol yeteneğini anlattı. Erkek arkadaşını sordum ama âdeti olmadığı kadar suskunlaştı.

"Bize onun hakkında *herhangi* bir şey anlatacak mısın? Biliyorsun, annemi deli ediyorsun."

"Noel'de buraya gelecek misin?"

"Evet."

"Öyleyse seninle tanıştıırım. Birkaç saatliğine tam bir geri zekâlı gibi davranmamayı becereceksen."

"Thom'la tanıştı mı?"

"Bu hafta sonu," derken kendine güveni azalmış gibi hissettim. "Şimdiye kadar tanıştırmadım onları. Ya bir sorun çıkarsa? Yani Eddie çocuk seviyor ama eğer o ikisi..."

"Eddie!"

İç geçirdi. "Evet, Eddie."

"Eddie. Eddie ile Treena. *Eddie ile Treena, otururlar bir ağaçta. Ö-P-Ü-Ş-Ü-R-L-E-R.*"

"Çocuksun sen."

O hafta ilk kez gülüyordum. "İkisi anlaşırlar," dedim. "Bunu başarınca da onu götürüp annemle ve babamla tanıştırsın. O zaman annemin düğün çanları ne zaman diye sorup duracağı kişi sen olursun, ben de 'annem yüzünden suçluluk duygusu çekmeme dinlencesine' çıkabilirim."

"Dinlence değil, tatil denir ona. Sen Amerikalı mısın?"

Zaten böyle bir şey olamaz ki. Biliyor musun, senin artık çok önemli biri olduğunu, bu yüzden Noel'de onlarla görüşmeyeceğini söylüyor. Limuzinlerle gezmeye alıştığın için havaalanında babamın kamyonetine binmeyeceğini düşünüyor."

"Doğru. Öyle oldu."

"Cidden, neler oluyor? Neler yaşadığını hiç anlatmadın."

"New York'u seviyorum," dedim, bir mantra kadar pürüzsüz bir sesle. "Çok çalışıyorum."

"Hay lanet. Gitmem gerek. Thom uyandı."

"Neler olacak, haber ver bana."

"Veririm. Tabii işler yolunda giderse, kötü giderse bir yere iltica eder, hayatımın sonuna kadar kimseye tek kelime etmem."

"İşte bizim aile. Uygun bir yanıt hep vardır."

Cumartesi soğuk başladı, fırtına da cabası. New York'ta rüzgârların ne kadar şiddetli esbildiğini hiç bilmiyordum. Sanki her esinti yüksek binaların arasından tünelden geçer gibi geçiyor, hızla ve sertçe şekil alıp buz gibi soğuk ve vahşi ve katı bir şeye dönüşüyordu. Çoğunlukla sadist bir rüzgâr tüneline geçiyormuşum gibi hissediyordum. Başımı kaldırmıyor, bedenimi 45 derecelik bir açıda tutuyor, ara sıra uzanıp yangın musluklarına ya da sokak lambalarının direklerine tutunuyordum. Metroya binip Vintage Giysi Mağazası'na gittim, buzlarım erisin diye bir kahve içtim orada, indirimli fiyatı on iki dolar olan zebra desenli bir ceket aldım. Doğrusunu söylemem gerekirse oyalandım o mağazada. Koridorun dibin-

den Ilaria'nın dinlediği haber programının sesinin geldiği, bana Sam'i hatırlatıp ürküten ve on beş dakikada bir elektronik postama bakmadan duramadığım küçük, sessiz odama dönmek istemiyordum. Eve döndüğümde hava iyice kararmıştı, üşümüştüm ve huzursuz olamayacak ya da o insanı rahat bırakmayan New York duygusuna kapılmayacak kadar bezgindim, evde kalınca dışarıda olanları kaçıyorum duygusuna.

Odamda oturup televizyon izledim, Sam'e bir e-posta göndersem mi diye düşündüm ama uzlaşmayı düşünemeyecek kadar öfkeliydim hâlâ ve yazacaklarımın herhangi bir şeyi düzelteceğine de emin değildim. Mr.Gopnik'in kitaplığından John Updike'ın bir romanını almıştım, konusu günümüz ilişkilerindeki karmaşıklıktı ve romandaki herkes mutsuz görünüyordu ya da şehvetten gözü dönmüş durumda birinin peşinden gidiyordu, sonunda ışığı kapatıp uyudum.

Ertesi sabah aşağıya indiğimde Meena'yı lobide buldum. Bu kez yanında çocukları yoktu ama üniformasız Ashok'la birlikteydi. Onu sivil kıyafetle, masasının altını karıştırırken görünce biraz irkildim. Zenginlerin, kendi kıyafetlerimizi giymediğimiz zaman bizim hakkımızda bir şey öğrenmek istememelerinin çok daha kolay olduğu geldi birden aklıma.

"Selam, Miss Louisa," dedi Ashok. "Şapkamı unutmuşum. Kütüphaneye gitmeden önce buraya uğramak zorunda kaldım."

"Kapatılmak istenen kütüphane mi?"

"Evet," dedi Ashok. "Bizimle gelmek ister misin?"

"Gel de kütüphanemizi kurtarmamıza yardımcı ol, Louisa!" Meena, eldivenli eliyle sırtıma vurdu. "Herkesin yardımına ihtiyacımız var!"

Kafeye gitmeyi planlamıştım ama yapacak işim yoktu ve pazar günü bomboş bir arazi gibi uzanıyordu önümde, böylece peki dedim. Elime, 'BİR KÜTÜPHANE KİTAP-LARDAN DAHA FAZLASIDIR' yazan bir pankart tutuşturdular, eldivenlerim ve şapkam var mı diye kontrol ettiler. Birlikte dışarı çıkarken "Bir-iki saat idare ediyorsun ama üçüncü saatte donuyorsun," dedi Meena. Babamın gözüpek dediği türden biriydi Meena, iriyarı, gür saçlı, seksi bir New Yorklu, kocasının dediği her şeye verecek akıllıca bir yanıtı vardı, onun saçıyla, çocuklarına davranışıyla, cinsel becerisiyle dalga geçmeyi seviyordu. Gırtlaktan gelen, gürültülü bir kahkahası vardı ve kimseyi takmıyordu. Ashok tapıyordu ona. Birbirlerine o kadar çok "bebeğim" diyorlardı ki ara sıra acaba birbirlerinin isimlerini unuttular mı diye merak ediyordum.

Kuzeye, Washington Heights'e giden metroya bindik, Meena ilk çocuğuna gebe kaldığında Ashok'un bu işe geçici olarak girdiğini, çocuklar okul çağına gelince Ashok'un, evde daha fazla yardımcı olabilmek için, normal çalışma saatleri olan başka bir iş aramaya başladığını anlattılar. (Ama sağlık olanakları iyiymiş. Bu işten ayrılmak zormuş.) Okul arkadaşımıştılar. Onlarınkinin görücü usulü bir evlilik olduğunu sandığımı söylemeye utandım.

Bunu Meena'ya söyleyince gülmekten yerlere yattı. "Ne diyorsun kızım? Sence annemle babamı ondan daha iyi birini seçmeye ikna edemez miydim?"

Ashok, "Dün gece böyle demiyordun, bebeğim," dedi.
"Dikkatimi televizyona vermiştim de ondan."

Gülüşerek metronun merdivenlerinden 163. Sokak'a çıktığımızda kendimi bambaşka bir New York'ta buldum.

Washington Heights'in bu tarafındaki binalar bakımsız görünüyordu: vitrinleri tahtalarla sıkı sıkı kapatılmış, yangın merdivenleri çökmüş dükkânlar, içki bayileri, kızarmış piliç dükkânları, vitrinlerinde modası geçmiş saç biçimlerinin bulunduğu kıvrılmış, solmuş resimleriyle güzellik salonları. Ağzının içinden söven bir adam, içi naylon torba dolu bir alışveriş arabasını sürerek geçti yanıımızdan. Köşebaşlarında çocuklar kümelenmiş, birbirlerine ısıklık çalıyorlardı, kaldırımında yer yer düzensiz yığınlar halinde ya da içindekileri yola kusan öbek öbek çöp torbası vardı. Aşağı Manhattan'ın pırıltısından, şehir merkezinin havasını delip geçen arzulardan burada iz yoktu. Buranın havasını kızarmış yiyecek kokusu ve düşkırıklığı doldurmuştu.

Meena ile Ashok bunların farkında değil gibiydiler. Birbirlerine sokulmuş, yan yana yürüyorlar, Meena'nın annesi çocuklarla baş edebiliyor mu diye telefonlarına bakıyorlardı. Meena arkalarından geliyor muyum diye dönüp baktı, bana gülümsedi. Arkama göz attım, cüzdanımı ceketimin içinde daha derine ittim ve peşlerinden koştum.

Protestoları daha görmeden duyduk, havadaki titreşim gitgide belirginleşti, uzak bir şarkıya dönüştü. Bir köseyi dönünce islenmiş, kırmızı tuğla bir yapının önünde yaklaşık yüz elli kişi gördük, ellerindeki pankartları sallayıp yüzlerini küçük bir kameraman ekibine dönüp şarkı söylüyorlardı. Onlara yaklaşırken Meena pankartını havaya kaldırdı. "*Herkes'e eğitim!*" diye bağırdı. "*Çocuklarımızın*

güvenli yerlerini bizden almayın!" Kalabalığı yardık ve bir anda içinde kaybolduk. New York'un çeşitlilik gösteren bir yer olduğunu sanırdım ama şimdi anlıyordum ki ben sadece insanların tenlerinin renklerini, giysilerinin biçimini görmüştüm. Burada çok farklı bir insan yelpazesi vardı: Örme bereli yaşlı kadınlar, sırtlarına bağladıkları bebekleriyle hippiler, saçları rastalı genç siyah erkekler, sari giymiş, yaşlı Hintli kadınlar. Ortak bir amaç için bir araya gelmiş bu insanlar kıpır kıpırdı, hepsi de dertlerini anlatmaya çabalıyorlardı. Şarkılara ben de katıldım, Meena içtenlikle gülümsüyor, kalabalığın arasında ilerlerken diğer protestocuları kucaklıyordu.

"Akşam haberlerinde çıkacak dediler." Yaşlıca bir kadın bana bakıp başını salladı, tatmin olmuş görünüyordu. "Şehir meclisi ancak bunu dikkate alıyor. Herkes haberlere çıkmak istiyor."

Gülümsedim.

"Her yıl aynı şey, değil mi? Her yıl, toplumu bir arada tutabilmek için biraz daha fazla mücadele etmemiz gerekiyor. Her yıl, sahip olduğumuz şeye daha sıkı tutunmamız gerekiyor."

"Kusura bakmayın. Ben tam bilemiyorum. Buraya arkadaşlarımla geldim."

"Ama bize yardıma geldin. Önemli olan bu." Elini koluna koydu. "Biliyor musun, torunum burada eğitim veriyor. Gençlere bilgisayar öğretmesi için ona para ödüyorlar. Gerçekten para veriyorlar. Yetişkinlere de öğretiyor. İş başvurusu yapmalarına yardım ediyor." Isınmaya çalışarak eldivenli ellerini birbirine vurdu. "Eğer meclis burayı kapatırsa bütün o insanların gidecek başka yerleri yok. İnan bana, gençlerin sokak köşelerinde oyalandıklarından ilk yakınacak olanlar da şehir meclisinin üyeleri

olacaktır. Sen de bilirsin.” Biliyormuşum gibi gülümsedi bana.

Önümdeki Meena elindeki pankartı yine havaya kaldırmıştı. Yanındaki Ashok eğilip bir arkadaşının küçük oğluyla konuştu, kalabalığın üstünden iyi görsün diye çocuğu tutup kaldırdı. Kapıcı kıyafeti olmadan bu insanların arasında tamamıyla farklı görünüyordu. Ne kadar konuşmuş olursak olalım onu üniformasının yanıltıcılığının arkasından görmüştüm. Lobideki masasının gerisinde nasıl bir hayat sürdüğünü, ailesine nasıl baktığını, işe nasıl gelip gittiğini ya da ne kadar ücret aldığını merak etmemiştim. Kameramanlar ayrıldıktan sonra biraz sessizleşen kalabalıkta gezdirdim gözlerimi ve New York’u gerçekten ne kadar az keşfettiğim için garip bir şekilde utandım. Şehir merkezindeki görkemli kuleler kadar burası da New York’tu.

Bir saat daha şarkı söyledik. Yanımızdan geçen arabalar ve kamyonetler destek vermek için korna çalıyorlar, biz de coşkuyla karşılık veriyorduk. Kütüphanedeki görevlilerden ikisi dışarıya çıkarak ellerinden geldiğince tepsi tepsi sıcak içecek taşıdılar bize. Ben almadım. Yaşlı hanımın ceketinin kopmuş ipliklerinin, çevremdekilerin eprimiş, yıpranmış kıyafetlerinin farkına varmıştım. Hintli bir kadınla oğlu yolun karşısından folyo tepsilerle sıcak pakoralar taşıdılar bize, onlara teşekkür ederek hepimiz kapıştık o yiyeceği. “Çok önemli bir şey yapıyorsunuz,” dedi kadın. “Teşekkür ederiz.” Benim pakoramın içi nohut ve patates doluydu, öyle baharatlıydı ki yerken solugum kesildi ama çok lezzetliydi. “Her hafta bunları yapıp getiriyorlar bize, Tanrı razı olsun,” dedi yaşlı hanım, atkı-sındaki kırıntıları eliyle silkelerken.

Bir devriye arabası iki-üç kez turladı, kalabalığı göz-

leriyle tarayan polisin yüzü ifadesizdi. “Kütüphanemizi kurtarmamıza yardım edin, efendim!” Meena polise bağıırıyordu. Polis başını öbür yana çevirdi ama yanındaki meslektaşısı gülümsedi.

Bir noktada Meena ile ben tuvalet ihtiyacımız için içeriye girdik, böylece görünürde uğrunda savaştığımız şeyi görme fırsatı buldum. Eski, yüksek tavanlı bir binaydı, borular açıktaydı, içerisi sessizdi; duvarları yetişkinlere eğitim, meditasyon dersleri, özgeçmiş doldurma yardımı öneren, eğitim dersinin saatine altı dolar ödeneceğini yazan afişler kaplamıştı. Ama içerisi kalabalıktı, çocuk bölümünün aileler doldurmuştu, bilgisayar bölümünde klavyeye dikkatle dokunan ama yaptıkları işte kendilerine henüz güvenemeyen yetişkinlerin uğultusu duyuluyordu. Bir öbek yeniyetme bir köşede oturmuş alçak sesle gevezelik ediyordu, kimileri kitap okuyordu, birkaçı kulaklık takmıştı. Kütüphanecilerin masasının yanında iki güvenlik görevlisi görmek şaşırttı beni.

“Evet. Bazen kavga çıkıyor. Herkese açık, biliyor musun?” diye fısıldadı Meena. “Genellikle hap. Her zaman sorun çıkar.” Merdivenlerden inmek için döndüğümüzde yaşlı bir kadının yanından geçtik. Şapkası kirliydi, mavi naylon pardösüsü kırışık ve yıpranmıştı, omuzlarında apolete benzeyen yırtıklar vardı. Kadın basamakları birer birer çıkarken gözüm ona takılıp kaldı, eskimiş terlikleri ayaklarında zor duruyordu, içinden bir tek karton kapaklı kitabın görüldüğü çantasını sıkı sıkı tutuyordu.

Bir saat kadar daha durduk dışarıda, o arada bir muhabir ve bir başka haberci ekibi uğradı, sorular sordu, hikâyenin gösterilmesi için ellerinden geleni yapacaklarını vaat ettiler. Sonra, saat birde kalabalık dağılmaya başladı. Meena, Ashok ve ben metroya yürüdük, ikisi kimler-

le konuştuklarını ve gelecek hafta yapılacak protestoları anlatarak hararetli hararetli konuşuyorlardı.

“Kütüphane kapanırsa ne yapacaksınız?” diye sordum, metroya bindiğimizde.

“Gerçekten mi soruyorsun?” dedi Meena, bandanasını saçlarının üzerinde geriye iterek. “Hiçbir fikrim yok. Ama herhalde sonunda kapatacaklar. Üç kilometre ötede daha iyi, daha donanımlı bir bina var, çocuklarımızı oraya götürebileceğimizi söyleyeceklerdir bize. Çünkü belli ki buralarda herkesin arabası var. Otuz iki derece sıcakta yaşlıların üç kilometre yol yürümesi iyidir.” Gözlerini devirdi. “Ama o gün gelene kadar biz mücadeleye devam edeceğiz, tamam mı?”

“Bir araya gelmek için bazı yerleriniz olmalı.” Ashok elini hızla savurdu havada. “İnsanların buluşacağı ve konuşacağı, fikir alışverişi yapacağı yerlere ihtiyacı var, hem sadece para konusunda değil, tamam mı? Bize hayatı öğreten kitaplardır. Kitaplar insana *empati* duymayı öğretir. Ama kiranı zar zor öderken kitap satın alamazsın ki. Bu yüzden o kütüphane çok önemli bir kaynak! Bir kütüphaneyi kapatırsan, Louisa, sadece bir binayı değil, umudu da kapatırsın.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Seni seviyorum, bebeğim,” dedi Meena ve Ashok’u dudaklarından öptü.

“Ben de seni seviyorum, bebeğim.”

Bakıştılar, ben de paltomun üzerindeki hayali kırıntı-ları silkeledim ve Sam’i düşünmemeye çalıştım.

Ashok’la Meena, beni kucaklayıp gelecek hafta da geleceğime dair söz aldıktan sonra çocuklarını almak için

Meena'nın annesinin evine gittiler. Lokantaya gittim, kahve içip bir dilim pasta yedim. Sürekli protestoyu, kütüphanedeki insanları, binanın çevresindeki kirli, delik deşik sokakları düşündüm. O kadının yırtık mantosu, yanımda duran, torununun eğitimcilikten aldığı parayla gurur duyan yaşlı kadın gözümün önünden gitmiyordu. Ashok'un toplulukla ilgili coşkulu isteğini düşündüm. Kendi memleketimdeki kütüphanenin benim hayatımı nasıl değiştirdiğini, Will'in bilginin güç olduğunda ısrar etmesini hatırladım. Şimdi okuduğum her kitabın –ve neredeyse aldığım her kararın– kökünün o günlerde olduğunu düşündüm.

Orada toplananlardan her birinin bir başkasını tanıdığını ya da bir başkasıyla ilişkili olduğunu ya da onlara yiyecek ve içecek getirdiğini ya da onlarla konuştuğunu, ortak bir amacın onlara verdiği enerjiyi ve sağladığı zevki düşündüm.

İçinde ancak otuz kişinin yaşadığı, kendi rahatlarını bozan önemsiz bir şey dışında kimsenin kimseyle konuşmadığı sessiz bir bina olan yeni evimi düşündüm, görünüşe bakılırsa orada ne kimse kimseden hoşlanıyordu ne de hoşlanıp hoşlanmayacağını anlayacak kadar birbirini tanımaya çalışıyordu.

Önümdeki ılık pasta buz gibi olana kadar oturdum orada.

Eve döndüğümde iki şey yaptım: Mrs. De Witt'e bir pulula yazarak harika eşarp için teşekkür ettim, o eşarbın haftamı aydınlattığını ve köpekle ilgili tekrar yardımımı ihtiyacı olursa köpek bakımı hakkında daha fazla şey öğrenmekten zevk duyacağımı söyledim. Pusulayı bir zarfa koyup kapısının altından ittim.

Ilaria'nın kapısını vurdum, kapıyı açıp kuşkulu gözlerle bana dik dik baktığında ürkmemeye çalıştım. "Senin sevdiğin tarçınlı kurabiyelerden satan o dükkânın önünden geçiyordum, sana biraz aldım. İşte." Paketi ona uzattım.

Bezgince baktı pakete. "Ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey!" dedim. "Sadece... geçen gün çocuklar için yaptıklarına teşekkür ederim. Hem birlikte çalışıyoruz ve..." Omuzlarımı silktilim. "Sadece birkaç kurabiye."

Paketi ona uzatınca elimden almak zorunda kaldı. Önce pakete sonra bana baktı, bana geri fırlatacağını hissettirdi, bu yüzden ondan önce davranıp elimi salladım ve doğru odama koştum.

O akşam internete girdim ve kütüphane hakkında ne bulabildiysem okudum: bütçesindeki kısıntılar hakkındaki haberleri, kapatılacağı yönündeki tehditleri, küçük başarı hikâyelerini –*Semtin genci, üniversiteden aldığı bursu kütüphaneye borçlu olduğunu söylüyor*– önemli kısımların çıktısını aldım ve işe yarayacak bütün bilgileri bir dosyada topladım.

Saat dokuza çeyrek kala posta kutuma bir e-posta düştü. Başlığı ÖZÜR DİLERİM'di.

Lou,

Bütün hafta geç saatlere kadar çalıştım, beş dakikadan daha uzun zaman bulabildiğimde ve her şeyi daha da karıştırmayacağıma emin olduğumda sana yazmak istiyordum. Güzel konuşmayı beceremem. Ve sanırım burada tek bir sözün önemi var. Özür dilerim. Bana ihanet etmeyeceğini biliyorum. Bunu düşünmem bile ahmaklıktı.

Mesele, birbirimizden bu kadar uzakta olmamız ve

senin hayatında neler olduğunu bilmemem. Buluştuğumuzda sanki her şeyin ses düğmesi çok fazla açılmış gibi oluyor. Birbirimizin yanında rahatlayamıyoruz.

New York'ta geçirdiğin zamanın senin için önemli olduğunu biliyorum, hiçbir şey yapmadan durmanı istemem.

Tekrar özür dilerim.

Sam'in

xxx

Bana yazdığı, mektuba en yakın şeydi. Birkaç saniye kelimelere baktım, neler hissettiğimi çözmeye çalışıyordum. Nihayet bir e-posta yazdım:

Biliyorum. Seni seviyorum. Noel'de görüştüğümüzde umarım birbirimizin yanında rahatlamaya zaman buluruz. Lou xxx

Yolladım, sonra annemden gelen e-postayı yanıtladım, ben de Treena'ya bir tane yazdım. Bunları yazarken sürekli Sam'i düşünüyordum. *Evet, anne, bahçenin yeni fotoğraflarına Facebook'ta bakarım. Evet, biliyorum, Bernice'in kızı bütün fotoğraflarda dudaklarını öyle büzüyor. Çekici olduğunu sanıyor.*

Banka hesabıma girdim, sonra Facebook'a geçtim ve Bernice'in kızının dudaklarını büzdüğü sayısız fotoğrafı görünce gayriihtiyari gülümsediğimi fark ettim. Annemin çektiği küçük bahçemizin fotoğraflarına, bahçe merkezinden aldığı yeni koltuklara baktım. Sonra, ani bir hevesle Katie Ingram'ın sayfasını açtım. Ve anında, keşke açmasaydım dedim. Orada, paramediklerin gece gezmesine ait

yeni yüklenmiş rengârenk, muhteşem yedi fotoğraf vardı, herhalde ben telefon ettiğimde gitmek üzere oldukları eğlenceydi.

Ya da daha kötüsü, belki de o değildi.

İşte Katie, ipek gibi duran koyu pembe bir gömlek giymişti, yüzünde geniş bir gülümseme, çokbilmiş bakışlarıyla bir şey söylemek üzere masanın üzerinden uzanmış ya da gülerken başını geriye attığı için boynu açılmış. İşte Sam, eskimiş ceket ve gri tişörtüyle, iri eliyle içinde alkol-süz limonlu içki olduğunu sandığım bardağını kavramış, herkesten beş-on santim daha uzun. Her resimde grup mutlu görünüyor, paylaşılan şakalara gülüyor. Ve her resimde Katie Ingram, Sam'in yanına yapışmış, bardaki masanın çevresinde oturlurlarken Sam'in koltuk altına sokulmuş ya da, bir eli hafifçe Sam'in omzunda, başını kaldırmış ona bakıyor.

16

“Senden bir iş isteyeceğim.” Agnes’in saçları boyanıp fönlenirken ben de onun lüks kuaför salonunda bir köşede oturmuş bekliyordum. Kütüphanenin kapatılmasına karşı yapılan protestoyu gösteren yerel haberleri izliyordum ki Agnes’in yaklaştığını görünce telefonumu kapattım. Saçları kat kat folyoya özenle sarılmıştı. Saçını boyayan kişi belli ki onun geri dönmesini istiyordu ama ona aldırmadan yanıma oturdu.

“Bana çok küçük bir piyano bulmanı istiyorum. Polonya’ya göndereceğim.”

Sanki Duane Reade’den bir paket sakız almamı ister gibi söylemişti bunu.

“Çok küçük bir piyano.”

“Bir çocuğun öğrenmesi için özel, küçük bir piyano. Kız kardeşimin küçük kızı için,” dedi. “Ama çok kaliteli olmalı.”

“Polonya’da alabileceğin öyle küçük piyano yok mu?”

“Bu kadar iyisi yok. *Hossweiner and Jackson*’dan alınmasını istiyorum. Onlar dünyanın en iyi piyanoları. Sen de klimalı özel nakliye ayarlamalısın ki soğuktan ya da nemden etkilenmesin, yoksa piyanonun sesi değişir. Ama

mağaza bu konuda yardımcı olabilir.”

“Kız kardeşinin çocuğu kaç yaşındaydı?”

“Dört yaşında.”

“Ee... peki.”

“En iyisi olmalı ki aradaki ton farkını duyabilsin. Bilirsin, tonlar arasında büyük fark vardır. Ucuz bir kemanla bir Stradivarius arasındaki fark gibi.”

“Elbette.”

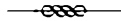
“Ama bir mesele var.” Salonun öbür ucundan artık delirmiş durumda Agnes’in başını işaret eden ve hayali bir saate parmağıyla vuran kuaföre aldırmayan Agnes ona sırtını döndü. “Bunun kredi kartımda gözükmemesini istemiyorum. Bu yüzden piyanoyu ödemek için sen her hafta para çekeceksin. Azar azar. Tamam mı? Biraz nakit param var zaten.”

“Ama... Mr. Gopnik bir şey demez mi?”

“Yeğenime çok fazla para harcadığımı düşünüyör. Anlamıyor. Eğer Tabitha bunu öğrenirse her şeyi çarpıtır, beni kötü biriymişim gibi göstermeye çalışır. Onun nasıl olduğunu biliyorsun, Louisa. Bu işi yapabilecek misin?” Kat kat folyonun altından gözlerini bana dikti.

“Eh, peki.”

“Harikasın. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok mutluyum.” Birden bana sarılınca folyolar yanağıma çarptı, kuaför de yanağımda bir hasar olup olmadığını görmek için hemen yanımıza koştu.

Mağazaya telefon ettim, iki çeşit küçük piyanonun fiyatlarını, nakliye dahil olmak üzere, bildirmelerini istedim. Gelen bilgilere hayretle bakmam bitince, çıktılarını

aldım ve giyinme odasında Agnes'e gösterdim.

"Oldukça değerli bir hediye," dedim.

Elini havada şöyle bir salladı.

Yutkundum. Agnes yutkunmadı. Şifoniyerine gitti, pantolonunda tuttuğu bir anahtarla kilidini açtı. Düzensizce bir araya getirilmiş, elli dolarlardan oluşan kolum kalınlığında, bir tomar parayı çıkarırken izledim onu. "İşte. Burada sekiz bin beş yüz dolar var. Her sabah ATM'ye giderek paranın geri kalanını azar azar çekmeni istiyorum. Her seferinde beş yüz dolar. Tamam mı?"

Mr. Gopnik'in haberi olmadan bu kadar büyük parayı bankadan çekmek beni rahatsız ediyordu. Ama Agnes'in Polonya'daki ailesiyle olan bağlarının çok güçlü olduğunun farkındaydım ve insanın uzaklarda kalanlara kendini yakın hissetmek için nasıl yanıp tutuştuğunu da çoğu kişiden daha iyi ben biliyordum. Ben kim oluyordum da Agnes'in parasını nasıl harcadığını sorguluyordum. Bazı elbiselerinin o küçük piyanodan çok daha pahalı olduğuna emindim.

Sonraki on günde, gündüz saatlerinde Lexigton Bulvarı'ndaki ATM'ye gittim ve parayı çektim, eve dönmeden önce banknotları sıkıca sutyenimin içine sokuyor, ortaya hiç çıkmayan soygunculara karşı önlem alıyordum. Yalnız kaldığımızda parayı Agnes'e veriyordum, o da şifoniyerdeki tomarın üzerine ekliyor, çekmeceyi kilitliyordu. Sonunda bütün parayı piyano mağazasına götürdüm, talep formunu imzaladım ve eğlendiği belli olan bir satıcının önünde parayı saydım. Piyano Noel'den önce Polonya'ya ulaşacaktı.

Agnes'i biraz neşelendiren tek şey buydu. Her hafta, resim dersi için Steven Lipkott'un stüdyosuna gidiyorduk, Garry ile ben, Best Doughnot Place'te, konuşmaksızın bolca şekerli kahve tüketiyor ya da onun yetişkin çocuk-

ların nankörlüğü ve üzerine kara şerbet dökülmüş çörekler hakkındaki fikirlerini ağzımın içinden onaylıyordum. Birkaç saat sonra Agnes'i stüdyodan alıyor, yanında hiç resim bulunmamasını görmezden geliyorduk.

Agnes'in amansız yardımseverlik etkinliklerine olan öfkesi daha da büyümüştü. Michael'ın, mutfaktaki kısa kahve molalarımızda bana fısıldadığına göre artık öteki kadınlara nazık davranmıyordu da. Güzel güzel ve sessizce oturuyor, toplantının bitmesini bekliyordu. "Ona nasıl kötü davrandıklarını düşünürsen sanırım onu kimse suçlayamaz. Ama kocası bu duruma sinirleniyor biraz. Karısının, kazandığı bir ödül gibi orada oturmasını istemese de en azından ara sıra gülümsemesi onun için çok önemli."

Mr. Gopnik genellikle iş ve hayat yorgunu görünüyordu. Michael, işyerinde sıkıntılar olduğunu anlatıyordu. Kalkınmakta olan ülkelerin birindeki bir bankayı desteklemek için girilen büyük çaplı bir iş kötü gitmişti, büroda herkes durumu kurtarmak için gece gündüz çalışıyordu. Aynı zamanda –ya da belki bu yüzden– Mr. Gopnik'in romatizması azmıştı, hareketlerinin kısıtlanmaması için fazladan çalışma yaptırıyorlardı ona. Pek çok hap yutuyordu. Haftada iki kez özel doktoru muayene ediyordu.

"Bu hayattan nefret ediyorum," dedi Agnes bana, parkta birlikte yürürken. "Bütün bu paraları neden harcıyor? Haftada dört kez, kurumuş insanlarla kurumuş kanepeler yiyebilelim diye. Ve o kurumuş kadınlar bana kusur bulsunlar diye." Bir an sustu, arkadaki binaya baktı, gözlerinin yaşla dolduğunu gördüm. Sesi alçaldı. "Bazen, Louisa, bütün bunlara artık katlanamayacağımı düşünüyorum."

"Eşin seni seviyor," dedim. Başka söyleyecek bir şey bulamamıştım.

Avcuyla gözlerini sildi, içinde bulunduğu duygudan

kurtulmak istercesine başını iki yana salladı. "Biliyorum." Bana gülümsedi ama gülümsemesi hiç mi hiç ikna edici değildi. "Aşkın her şeye çözüm olacağına inandığım günler çok eskide kaldı."

İçimden gelerek ona yaklaşıp sarıldım. Bunu onun için mi kendim için mi yaptığımı bilemiyordum.

O fikir aklıma ilk geldiğinde Şükran Günü yemeği yaklaşıyordu. Agnes bütün gün yataktan çıkmak istememişti, akşam ruh sağlığıyla ilgili bir yardımseverler toplantısı vardı. Oraya katılamayacak kadar sıkıntılı olduğunu söyledi ama sanırım sözündeki ironinin farkında değildi.

Bir fincan çay içene kadar bu konu üzerinde kafa yordum, sonra da kaybedecek neyim var ki diye düşündüm.

"Mr. Gopnik?" Çalışma odasının kapısını tıklattım, içeri girmemi söylemesini bekledim.

Bana baktı, tiril tiril açık mavi bir gömlek giymişti, yorgunluktan gözlerini zor açıyordu. Çoğu gün acıyordum ona, tıpkı kafese tıkılmış bir ayıya, korkuyla karışık, büyük bir saygı duyarken aynı zamanda acırmışım gibi.

"Ne istemiştin?"

"Sizi rahatsız ettiğim için... özür dilerim. Ama aklıma bir fikir geldi. Agnes'e yardımı olabilecek bir şey."

Deri koltuğunda arkasına yaslandı, kapıyı kapatmamı işaret etti. Masasının üzerinde bir kadeh brendi durduğunu gördüm. Her zamankinden erken saatte içiyordu.

"Açık konuşabilir miyim?" dedim. Sinirlerim gerilmişti.

"Lütfen."

"Peki. Agnes'in olması gerektiği gibi mutlu görünmediğini fark ettim."

“Bundan daha beter,” dedi, sesi sakindi.

“Bence onun sorunlarının pek çoğu eski hayatından koparılıp yeni hayatına tam olarak uyum sağlamamasından kaynaklanıyor. Eski arkadaşları onun bu yeni hayatını anlayamadıkları için onlarla zaman geçiremediğini söyledi bana, gördüğüm kadarıyla yenilerin pek çoğu da onunla arkadaş olmaya hevesli değil. Sanırım... sadakatsizlik olacağını hissediyorlar.”

“Eski karıma.”

“Evet. Agnes’in ne bir işi var, ne de üyesi olduğu bir topluluk. Bu binada da gerçek bir topluluk yok. Sizin işiniz var, çevrenizdeki insanları da yıllardır tanıyorsunuz, sizi seviyorlar, saygı duyuyorlar. Ama Agnes öyle değil. Bu hayırseverlik işleri özellikle zor geliyor ona. Oysa siz hayırseverlik işlerini önemsiyorsunuz. Sonuçta aklıma bir fikir geldi.”

“Devam et.”

“Washington Heights’te bir kütüphane var, onu kapatmak istiyorlar. Bütün bilgiler var burada.” Dosyayı masaya koydum. “Gerçek bir halk kütüphanesi, her millettten, her yaştan ve türden insan kullanıyor, açık kalması da o semtin insanları için çok önemli. Onu kurtarmak için çok mücadele ediyorlar.”

“Bu, şehir meclisini ilgilendiren bir konu.”

“Belki öyledir. Ama ben kütüphanecilerden biriyle konuştuğum, bana eskiden kütüphaneyi ayakta tutmak için bireysel bağışlar yapıldığını anlattı.” Öne eğildim. “Oraya giderseniz, Mr. Gopnik, görürsünüz ki, eğitim programları var, annelerin çocukları güvenlikte, sıcakta tutabilecekleri bir yer orası, insanlar bir şeyleri daha iyi yapmak için gerçekten çabalıyorlar. Pratik açıdan. Biliyorum, sizin katıldığınız etkinlikler kadar görkemli bir şey değil,

yani orada balo filan verilmez ama yine de hayırseverlik işi, değil mi? Ben de düşündüm ki... belki siz ilgilenirsiniz. Hatta daha da iyisi, Agnes ilgilenirse bir topluluğun parçası olabilir. Bunu kendi projesi haline getirebilir. Siz ve o hayran olunacak bir şey yaratabilirsiniz.”

“Washington Heights mi?”

“Oraya gitmelisiniz. Karmaşık bir yer. Buradan... çok farklı. Yani bazı yerleri kalkınmış ama o kısım...”

“Washington Heights’i biliyorum, Louisa.” Parmaklarıyla masada tempo tuttu. “Bu konudan Agnes’e söz ettin mi?”

“Önce size söz etmemin doğru olacağını düşündüm.”

Dosyayı önüne çekip açtı. İlk sayfayı görünce alnını kıvrıstırdı, ilk protestoların birini gösteren bir gazete kupürü vardı orada. İkinci sayfa, şehir meclisinin web sitesinden aldığı bütçe bilgileri, son bütçe yılına aitti.

“Mr. Gopnik, sizin gerçekten fark yaratabileceğinizi düşünüyorum. Sadece Agnes için değil, bütün bir toplum için.”

Onun hiç etkilenmediğini, hatta beni kale almadığını o sırada fark ettim. Yüzünün ifadesinde bir değişiklik yoktu ama belli belirsiz sertleşmişti, gözlerini önüne eğmişti. Onun kadar zengin olabilmenin, her gün buna benzer yüz tane para isteğiyle ya da o parayla neler yapabileceğini önerenlerle karşılaşmak demek olduğu o anda aklıma geldi. Benim yaptığım da belki bunlara benzediğinden işveren/çalışan arasındaki görünmez çizgiyi aşmış olabildim.

“Her neyse. Sadece bir fikirdi. Pek iyi bir fikir de olmayabilir. Fazla konuştuysam özür dilerim. İşime döneyim. Meşgulseniz getirdiklerime bakmak zorunda hissetmeyin kendinizi. Ben onları alıp gidebi...”

“Tamam, Louisa.” Parmaklarını şakaklarına bastırdı, gözlerini kapadı.

Gitmemi istediğine emin olamadan durdum orada. “Gidip Agnes’le konuşur musun lütfen? Sor bakalım, bu yemeğe yalnız mı gidecekmışım?”

“Tabii. Sorarım.” Odadan çıktım.

Agnes ruh sağlığı yemeğine katıldı. Eve döndüklerinde tartıştıklarını duymadık ama ertesi gün, Agnes’in giyinme odasında yattığını anladım.

Noel tatilinde eve gitmeden önce iki hafta neredeyse saplantı derecesinde Facebook’a girer oldum. Sabah-akşam Katie Ingram’ın sayfasına bakıyor, arkadaşlarıyla görüşmelerini okuyor, yeni koymuş olabileceği fotoğrafları arıyordum. Arkadaşlarından biri işini sevip sevmediğini sormuş, o da “ÇOK SEVİYORUM!” diye yazıp yanına gülen surat koymuştu (sinir bozacak derecede hoşlanıyordu gülen suratlardan). Bir başka gün sayfasına “Bugün bağı zor bir gündü. Çok şükür ki harika bir ekip arkadaşım var! #mutluyum” diye yazmıştı.

Sam’in ambulansın direksiyonunda otururken çekilmiş bir fotoğrafını da koymuştu. Sam gülüyordu, Katie’yi durdurmak istercesine elini kaldırmıştı, Sam’in yüzünü, o fotoğraf karesindeki yakınlığı görünce, o resmin beni arabaya, o ikisinin yanına nasıl koyduğunu düşününce soluğum kesildi.

Bir önceki gece, İngiltere saatine göre, telefonlaşacaktık, ben telefon ettiğimde açmadı. Yeniden denedim, iki kez denedim, yine yanıt yoktu. İki saat sonra, tam endi-

şelenmeye başlamıştım ki bir mesaj geldi: *Bağışla... hâlâ orada mısın?*

“İyi misin? İşin mi vardı?” dedim, beni aradığında.

Yanıt vermeden önce kısacık bir an tereddüt etti. “Tam iş değil.”

“Ne demek istiyorsun?” Agnes’in pedikür yaptırmasını beklerken Garry ile arabadaydım, elindeki *New York Post*’un spor sayfasına gömülmüş görünse de kulağı bende olabilirdi.

“Katie’ye yardım ediyordum.”

Kızın adını duymak bile mideme bir ağırlı sapladı. “Ne-yine yardım ediyordun?” Sesimin umursamaz çıkmasına çalışıyordum.

“Gardırobu için. Ikea. Satın almış, kendi başına kura-mayınca da yardım teklif ettim.”

Kendimi kötü hissettim. “Evine mi gittin?”

“Dairesine. Ona mobilyasında yardım etmek içindi sadece, Lou. Başka kimsesi yok. Ben de aynı sokakta oturuyorum.”

“Alet kutunu almışsındır.” Benim daireme gelip şunu bunu nasıl onardığını hatırladım. Onun ilk sevdiğim yan-larından biriydi bu.

“Evet. Alet kutumu aldım. Ve bütün yaptığım ona Ikea dolabını kurmasında yardımcı olmaktı.” Sesinde bıkkın-lık okunuyordu.

“Sam?”

“Ne?”

“Sen mi oraya gitmeyi teklif ettin, o mu istedi?”

“Önemi var mı?”

Var demek istedim ona, çünkü Katie’nin onu elimden almak istediği apaçık ortadaydı. Kâh çaresiz dışı, kâh ne-seli parti kızı, kâh anlayışlı dost ve iş arkadaşı rolündey-

di. Sam ya bütün bunlara karşı kördü ya da daha kötüsü, değildi. Facebook sayfasına koyduğu birlikte çekilmiş fotoğrafları içinde Sam'in yanına yapışmadığı bir tek kare yoktu, rujlu bir sülük gibiydi. Bu resimlere bakacağımı tahmin etmiş midir, bu durumun beni ne kadar rahatsız edeceğini bilmek onu tatmin ediyor mudur, acaba bu yaptığı, onun beni mutsuz ve paranoyak yapma planının bir parçası mıdır diye düşündüğüm zamanlar oluyordu. Kadınların birbirlerine karşı kullandıkları son derece gizli silahları erkeklerin anlayacaklarına emin değildim.

Telefonda aramızdaki sessizlik genişledi ve bir çukura dönüştü. Kazanamayacağımı biliyordum. Onu olanlar hakkında uyarmaya kalkışsaydım kıskanç bir cadıya dönüşürdüm. Uyarmasaydım, Sam Katie'nin tuzağına doğru körlemesine yürümeye devam ederdi. Sonunda, onu da beni özlemiş olduğu kadar özlediğini ansızın fark ederdi. Ya da zor bir iş gününün ardından pub'dayken Katie avunmak üzere ona yaslandığında yumuşak elini kendi elinin içine kaydırıldığını görürdü Sam. Ya da neredeyse ölümle sonlanacak bir olay sonrasında yükselen adrenalinleri onları birbirine bağlar, birden öpüşmeye başlardı ve...

Gözlerimi kapadım.

"Ne zaman geliyorsun?"

"Noel arifesinde."

"Harika. Vardiyalarımı kaydırmaya çalışayım. Noel günlerinin bir kısmında çalışacağım ama, Lou. İşimi biliyorsun. Hiç durmaz."

İçini çekti. Yeniden konuşmadan önce biraz bekledi. "Dinle. Düşünüyordum. Belki Katie ile tanışmanız iyi bir fikirdir. O zaman onun düzgün biri olduğunu görürsün. O, arkadaştan başka bir şey olmaya çalışmıyor."

Hem de nasıl çalışıyor.

“Çok iyi! Güzel bir teklif!” dedim.

“Ondan hoşlanacaksın.”

“Hoşlanacağıma eminim.”

Ebola virüsünden hoşlanacağım kadar. Ya da dirseklerimin sıyrılmasından. Ya da içinde canlı böcekler olan peyniri yemekten.

“Seni göreceğim günü sabırsızlıkla bekliyorum,” derken içi rahatlamış gibiydi. “Bir hafta kalacaksın, değil mi?”

Başımı eğdim, sesimin boğuk çıkmasına çalışarak, “Sam,” dedim, “Katie gerçekten benimle tanışmak istiyor mu? Bunu konuştunuz mu?”

“Evet.” Sonra, ben bir şey demeyince ekledi: “Yani her şeyi değil tabii... Senin ya da benim neler yaşadığımızı filan konuşmadım. Ama bu durumun ikimiz için zor olduğunu biliyor.”

“Anlıyorum.” Çenemin gerildiğini hissettim.

“Senin mükemmel olduğunu düşünüyor. Belli ki ona ne söylediysem böyle yanlış bir fikir edinmiş.”

Güldüm ama dünyanın en kötü oyuncusu bundan daha az ikna edici gülebilir miydi acaba?

“Onunla tanışınca görürsün. Sabırsızlanıyorum.”

Telefonu kapatınca Garry'nin dikiz aynasından bana baktığını gördüm. Gözlerimiz bir an buluştu, sonra o gözlerini benden kaçırdı.

Dünyanın en hareketli büyükşehirlerinden birinde yaşadığım düşünülürse, benim tanıdığım dünyanın aslında çok küçük olduğunu, sabahın altısından çoğunlukla akşamın geç saatlerine kadar Gopnik'lerin taleplerinin çevre-

sine kısıtıldığını anlamaya başlamıştım. Benim hayatım tamamıyla onlarınkiyle iç içe geçmişti. Will'leyken olduğu gibi, Agnes'in keyfine bağlıydım, mutsuz mu, öfkeli mi olduğunu ya da karnının mı acıktığını halindeki en ufak işareten anlayabiliyordum. Ne zaman âdet göreceğini biliyor, o günleri kendi ajandama not ediyordum ki beş gün sürecektir aşırı duygusallığa ya da abartılı piyano çalışlarına hazırlıklı olayım. Aile içi tartışmalarda görünmez olmayı da her dem hazır bulunmayı da öğrenmiştim. Gölge oluyordum, öyle ki bazen neredeyse göze görünmediğimi hissediyordum, sadece bir başkasıyla ilintili olarak işe ya- rıyordum.

Gopnik'lerden önceki hayatım benden uzaklaşmıştı, silinmiş, hayalet gibi bir şey olmuştu, (Gopnik'lerin programı izin verdiğince) tuhaf telefon görüşmeleri ya da tek tük e-postalara indirgenmişti. Kız kardeşimi iki hafta aramamıştım, annem bana Thom'la onu bir tiyatrodaki matine- de gösteren fotoğraflar eklediği elyazısıyla yazılmış, "neye benzediğimizi unuttuysan diye" dediği bir not ekleyerek mektup gönderdiğinde ağlamıştım.

Yaşam biçimim yorabilirdi beni. Dengelensin diye, bitkin olmama rağmen, her hafta sonu Ashok ve Mee- na ile kütüphaneye gidiyordum, bir keresinde çocukları hastalandığında kendi başıma gittim. Soğuğa karşı sıkı giyinmeyi öğrendim, kendi pankartımı *-Bilgi kuvvet- tir!-* hazırladım, Will'e özel bir selam göndererek. Metroyla geri dönüyor, sonra East Village'e gidip Vintage Giysi Mağazası'nda bir kahve içiyor, Lydia ile kız kardeşinin getirttiği yeni mallara göz atıyordum.

Mr. Gopnik kütüphaneden bir daha hiç söz etmedi. Hayırseverliğin burada bambaşka bir anlamı olduğunu biraz hayalkırıklığı duyarak anladım: vermek yetmiyordu, verir-

ken görülmeniz gerekiyordu. Hastaneler bağışçılarının adlarını kapılarının üzerinde iki metre yüksekliğinde harflerle duyuruyorlardı. Balolar, para desteğinde bulunanların adlarıyla anılıyordu. Otobüslerin bile arka camlarında isim listeleri oluyordu. Mr. ve Mrs. Leonard Gopnik cömert hayırseverler sayılıyorlardı, çünkü toplum içinde ancak böyle görülebilir oluyorlardı. Önemsiz bir mahalledeki bakımsız bir kütüphane bu türden bir şöhret sağlayamazdı.

Ashok ile Meena, hiçbir planım olmadığını söylediğimde, beni Washington Heights'teki evlerine, Şükran Günü yemeğine davet etmişlerdi. "Şükran Günü'nde tek başına kalmazsın!" demişti Ashok, ben de İngiltere'de pek az kişinin Şükran Günü'nün anlamını bildiğinden bahsetmemeye karar vermiştim. "Annem hindi pişirecek ama Amerikan usulü hazırlayacağını sanma," dedi Meena. "O yavan yiyeceklere tahammül edemiyoruz. Bizimkisi adam gibi güveçte pişirilecek."

Yeni bir şeye evet demek hiç zor değildi: Çok heyecanlanmıştım. Bir şişe şampanya aldım, biraz da özel çikolata, Meena'nın annesi için de çiçek, sonra kürk manşetli kokteyl elbisemi giydim, Hint usulü bir Şükran Günü'nün—ya da hiç değilse zorunlu kıyafet gerektirmeyen bir davetin— elbisemi ilk giyişim için uygun bir fırsat olduğunu düşünmüştüm. Ilaria kendini Gopnik'lerin aile yemeğini hazırlamaya kaptırmıştı, onu rahatsız etmemeye karar verdim. Ashok'un verdiği tarifi yanıma aldığıma emin olduktan sonra evden çıktım.

Koridordan geçerken Mrs. De Witt'in kapısının açık olduğunu gördüm. Evin içindeki uzak bir köşeden televiz-

yonun uğultusu duyuluyordu. Kapının az uzağında, Dean Martin holde durmuş bana bakıyordu. Acaba yine dışarı mı kaçacak diye düşünüp kapının zilini çaldım.

Mrs. De Witt koridora çıktı.

"Mrs. De Witt? Sanırım Dean Marin dışarı çıkmaya hazırlanıyor." Köpek ağır ağır sahibine doğru gitti. Mrs. De Witt duvara yaslandı, zayıf ve yorgun görünüyordu. "Kapıyı kapatabilir misin, canım? Tam kapatamamış olmalıyım."

"Kapatırım. Şükran Gününüz kutlu olsun, Mrs. De Witt."

"Şükran Günü mü? Fark etmemişim." Evin içinde gözden kayboldu yine, köpek de arkasındaydı, ben de daire kapısını kapattım. Ona rastladığım günlerde hiç bu durumda olmamıştı, Şükran Günü'nü tek başına geçireceği için bir an üzüldüm onun için.

Tam arkama dönüyordum ki Agnes spor kıyafetiyle karşıma çıktı. Beni görünce şaşırdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Akşam yemeğine." Kime gittiğimi söylemek istemedim. Bu binadaki işverenlerin, yanlarında çalışanların kendileri olmadan bir araya gelmelerini nasıl karşılayacaklarını bilemiyordum. Agnes bana dehşet içinde bakıyordu.

"Ama gidemezsin, Louisa. Leonard'ın ailesi geliyor. Bunu tek başıma yapamam. Senin de burada olacağını söyledim onlara."

"Söyledin mi? Ama..."

"Kalmak zorundasın."

Kapıya baktım. Çok bozulmuştum.

Agnes'in sesi yumuşadı. "Lütfen Louisa. Sen benim arkadaşşımsın. Sana ihtiyacım var."

Ashok'a telefon edip durumu söyledim. Tek tesellim, kendisinin işi dolayısıyla, durumu hemen anlaması oldu. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım telefona. "Gerçekten gelmek istiyordum."

"Yo. Orada kalmalısın. Bak, Meena bağırıyor arkadan, sana hindiden ayıracakmış. Yarın gelirken getiririm... Bebeğim, söyledim ona! Söyledim! Diyor ki, Louisa onları pahalı şaraplarının hepsini içsin! Tamam mı?"

Bir an gözlerim doldu. Kıkır kıkır gülen çocuklarla, lezzetli yemeklerle, kahkahalarla dolu bir akşamı iple çekiyordum. Onun yerine yine gölge olarak kalacaktım, buz gibi bir odada ağzını açmadan oturan bir destek.

Korkularım doğrulandı.

Gopnik ailesinin üç üyesi Şükran Günü'ne geldi: Mr. Gopnik'in saçları daha ağarmış, daha bitkin versiyonu olan ve hukukla ilgili bir iş yapan abisi, herhalde ABD Adalet Bakanlığı'nın başındaydı. Annelerini de getirmişti, kadın tekerlekli iskemlede oturuyordu, bütün akşam kürk manto-sunu çıkarmamakta direndi, konuşulanları duyamadığından yakınıp durdu. Mr. Gopnik'in abisinin bir zamanlar tanınmış bir kemancı olduğunu anladığım eşi de yanlarındaydı. Gelenlerin içinde benim ne iş yaptığımı bir tek o sordu. Agnes'i iki yanağından öperken yüzünde kime olsa göstereceği türden profesyonel bir gülümseme vardı.

Geç gelen Tabitha grubu tamamladı, takside gelirken burada bulunmayı ne kadar istemediğini telefonda uzun uzun anlatan birinin havasıyla girdi içeri. O gelir gelmez yemek salonunda masaya oturduk; kocaman, oval, abanoz bir masanın doldurduğu bu salon, konuk salonunun ya-nındaydı.

Konuşmaların çok resmi olduğunu söylemek doğru olur. Mr. Gopnik hemen abisiyle, kendisinin şu anda iş yaptığı

ülkedeki yasal engelleri konuşmaya başladı, eşleri de birbirlerine soğuk soğuk birkaç soru sordular, tıpkı yabancı bir dilde sohbet etmeyi deneyen insanlara benziyorlardı.

“Nasılsın, Agnes?”

“İyiym, teşekkür ederim. Ya sen, Veronica?”

“Çok iyiym. Çok iyi görünüyorsun. Elbisen çok şık.”

“Teşekkürler. Sen de çok hoş görünüyorsun.”

“Polonya’ya gittiğini duydum, değil mi? Leonard’ın aneni ziyaret ettiğini söylediğine eminim.”

“İki hafta önce oradaydım. Annemi görmek çok hoştu, teşekkürler.”

Tabitha ile Agnes’in arasında oturuyordum; Agnes çok fazla beyaz şarap içiyor, Tabitha da umursamaz bir tavırla telefonunu karıştırıyor, ara sıra da gözlerini deviriyordu. Adaçaylı kabak çorbamı kaşıkladım, başımı salladım, gülümsedim, aklım Ashok’un evine ve oradaki neşeli karmaşaya gitmesin diye çabaladım. Tabitha’ya nasıl bir hafta geçirdiğini sorardım ama –tekleyen sohbeti canlandırmak için herhangi bir şey sorardım– “personelin” aile içi olaylara katılmaması yolunda o kadar tatsız şeyler söylemişti ki cesaret edemedim.

Ilaria yemekleri peş peşe getiriyordu. “Polonyalı *puta* yemek pişirmez. Bu yüzden birilerinin kendi Şükran Günü’nden fedakârlık etmesi gerekir,” diye homurdandı sonradan. Yanına kızarmış patates ve hayatımda ilk kez gördüğüm ama beni bir anda 2. tip şeker hastalığına yakalatacağından kuşkulandığım birtakım garnitürler; üzeri *marshmallow*lu, şekerlemeli tatlı patates güveci, ballı ve jambonlu yeşil fasulye, üzerine domuz pastırması serpilmiş kızarmış meşe palamudu, tereyağlı mısır ekmeği, bal ve baharatlarla kızartılmış havuç– eklediği hindiyi servis etti. *Popover* de vardı –Yorkshire’a özgü muhallebi-

ye benzeyen bir şey- acaba bunlar da şerbete mi batırılmış diye göz ucuyla baktım.

Tabii sadece erkekler yemeklerin çoğunu yediler. Tabitha tabağındakileri çatalıyla dürtükledi. Agnes biraz hindiden başka bir şey yemedi. Ben her şeyden biraz biraz tattım, meşgul olduğum için de, Ilaria artık tabaklarımı çarparak koymadığı için de seviniyordum. Aslında, içinde bulunduğum tatsız duruma acıdığını belli etmek istercesine birkaç kez yan yan baktı bana. Erkekler iş konuşmaya devam ettiler, masanın öbür ucundaki buz gibi havanın ya farkında değildiler ya da farkına varmak istemiyorlardı.

Sessizliği ara sıra yaşlı Mrs. Gopnik bozuyor, ya birisinin kendisine patates koymasını istiyor ya da yüksek sesle, dördüncü kez, bu kadın havuçlara ne yapmış böyle, diye soruyordu. Sanki, ne kadar mantıksız olursa olsun, bir şeye odaklanabildikleri için sevinen birkaç kişi birden yanıtlıyordu onu.

“Ne kadar ilginç bir elbise,” dedi Veronica, özellikle uzun süren bir sessizliğin ardından. “Çok göz alıcı. Manhattan’dan mı aldın? Bugünlerde pek kürk manşet görülüyor da.”

“Teşekkür ederim. East Village’den aldım.”

“Marc Jacobs mu?”

“Yo, hayır. Vintage.”

“Vintage,” diye soludu Tabitha.

“Ne dedi o?” diye sordu Mrs. Gopnik, bağırarak.

“Kızın elbisesini konuşuyorlar, anne,” dedi Mr. Gopnik’in abisi. “Elbise vintage’miş.”

“Ne vintage’i?”

“Vintage’in bir sorunu mu var, Tab?” dedi Agnes soğuk soğuk.

Ben oturduğum yerde büzüldüm.

"Ne saçma bir terim, değil mi? 'İkinci el' demenin bir başka biçimi. Bir şeyi, aslında olmadığı bir şeymiş gibi yaparak giymek."

Tabitha'ya vintage'in anlamının çok daha geniş olduğunu söylemek isterdim ama nasıl ifade edeceğimi bilemedim ve söylememem gerektiğini de sezdim. Konuşmanın ilerlemesini, benden uzaklaşmasını istiyordum yalnızca.

"Bence vintage kıyafetler şimdilerde moda oluyor," dedi Veronica, bir diplomat gibi ustalıkla doğrudan bana hitap ederek. "Tabii gençler arasında bugünlerde neyin moda olduğunu anlayamayacak kadar ileri yaştayım."

"Ve böyle şeyler söylemeyecek kadar da kibar," diye mırıldandı Agnes.

"Pardon?" dedi Tabitha.

"A, demek pardon diyorsun?"

"Yani ne demiştin, duymadım da."

Mr. Gopnik başını tabağından kaldırdı. Gözleri kızıyla karısı arasında gidip geldi.

"Louisa'ya neden bu kadar kaba davranıyorsun diye soruyorum. Personel olsa bile o burada benim konuğum. Kıyafeti konusunda kaba davranıyorsun ona."

"Kabalık etmedim. Yalnızca bir gerçeği söyledim."

"Bugünlerde böyle kabalık ediliyor. *Gördüğüm gibi söylerim. Dürüst davranıyorum. Zorbaların dili bu. Nasıl bir şey olduğunu hepimiz biliyoruz.*"

"Ne dedin bana sen az önce?"

"Agnes. Sevgilim." Mr. Gopnik elini uzatıp Agnes'in elinin üzerine koydu.

"Ne konuşuyorlar?" dedi Mrs. Gopnik. "Söyleyin de yüksek sesle konuşsunlar."

"Tab'in arkadaşına kaba davrandığını söyledim."

"O senin arkadaşın değil, yahu. *Parayla tuttuğun asis-*

tanın. Öte yandan bugünlerde başka arkadaş edinemediğin de anlaşılıyor.”

“Tab!” dedi babası. “Bu söylediğin çok korkunç.”

“Doğru ama. Hiç kimse ona yanaşmıyor. Nereye gidersek gidelim bunun farkında olmuyormuşsun gibi yapma. Bu ailenin herkesin maskarası olduğunu biliyor musun, baba? Sen klişe haline geldin. Agnes ayaklı bir klişe. Ve ne için? Onun neler planladığını hepimiz biliyoruz.”

Agnes kucağındaki peçeteyi alıp elinde derttop etti. “Planım mı? Ne planladığımı bana söyler misin?”

“Dikkati üzerine çekmek isteyen, çıkar peşinde koşan bütün mülteciler gibisin. Ne yapıp ettin babamı seninle evlenmeye ikna ettin. Şimdi de kuşkusuz uğraşıp didinip gebe kalacaksındır, bir ya da iki çocuk doğurup beş yıl içinde de babamı boşayacaksındır. Ondan sonra hayatın garantisi. Pof! Artık masaj filan yok. Yalnızca Bergdorf Goodman, bir şoför ve Polonyalı cadılarla durmadan yemekler.”

Mr. Gopnik masanın üzerinden ona doğru eğildi. “Tabitha, bu evde bir daha ‘mülteci’ kelimesini aşağılayıcı anlamda kullanmanı istemiyorum. Senin büyük-büyük babaların da mülteciydi. Sen mültecilerin soyundan geliyorsun...”

“O türden mülteci değildiler.”

“Ne demek oluyor bu?” dedi Agnes, yanakları kızarmıştı.

“Tek tek mi söyleyeyim? Amaçlarına çalışıp çabalayarak ulaşanlar var, bir de amaçlarına sırtüstü yat...”

“Senin gibi mi?” diye bağırdı Agnes. “Yirmi beş yaşına geldiği halde vakıf fonundan aldığı harçlıkla geçinen senin gibi mi? Hayatında hiç çalıştın mı sen? Seni mi kendime örnek alacağım? Ben hiç değilse çalışıp çabalamanın ne olduğunu biliyorum.”

“Evet. Tanımadığın erkeklerin çıplak bedenlerinin

üzerine oturmak. *Ne de iş ha!*"

"Yeter artık!" Mr. Gopnik ayağa fırlamıştı. "Çok, çok haksızsın, Tabitha ve özür dilemelisin."

"Neden? Onu pembe camlı gözlükten bakarak görmediğim için mi? Babacığım, üzülerek söylüyorum, sen bu kadının gerçekte nasıl biri olduğunu göremeyecek kadar körsün."

"Hayır. Haksız olan sensin."

"Yani o hiç çocuk istemeyecek mi? Baba, o yirmi sekiz yaşında. Gözünü aç artık!"

"Ne konuşuyorlar?" dedi yaşlı Mrs. Gopnik, gelinine, mızımızlanarak. Veronica onun kulağına bir şeyler fısıldadı. "Ama çıplak erkekler filan dedi. Duydum onu."

"Seni ilgilendirmez Tabitha ama söyleyeyim, bu evde başka çocuk olmayacak. Biz evlenmeden önce Agnes'le bu konuda anlaştık."

Tabitha suratını buruşturdu. "*Yaaa*. Demek *anlaştı*. Sanki sözünün bir anlamı varmış gibi. Onun gibi bir kadın seninle evlenmek için her şeyi söyler! Babacığım, bunu söylemek istemezdim ama sen acayip safsın. Bir-iki yıl içinde ufak bir 'kaza' olacak ve o seni ikna..."

"Kaza filan olmayacak!" Mr. Gopnik masaya elini öyle bir indirdi ki kadehler tıkırdadı.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü lanet olası kanallarımı bağlattım!" Mr. Gopnik yerine oturdu. Elleri titriyordu. "Evlenmeden iki ay önce. Mount Sinai hastanesinde. Agnes'in onayıyla. Şimdi tatmin oldun mu?"

Salona sessizlik çöktü. Tabitha babasına bakakalmıştı.

Yaşlı kadın bir sağına bir soluna baktı, sonra gözlerini Mr. Gopnik'e çevirerek, "Leonard apandisit ameliyatı mı olmuş?" dedi.

Başımın içinde bir uğultu başlamıştı. Mr. Gopnik'in kızının özür dilemesi için ısrar ettiğini, Tabitha'nın iskemlesini itip masadan kalkarak özür dilemeden çıkıp gittiğini duydum ama sesler sanki çok uzaktan geliyordu kulağıma. Veronica'nın kocasıyla bakıştığını ve içkisinden bezgince, uzun bir yudum aldığını gördüm.

Sonra Agnes'e baktım, sessizce gözlerini balların, jambonların dağılıp katılaştığı tabağına dikmişti. Mr. Gopnik onun elini tutup sıkarken kalp atışlarımın kulaklarımda gümbürdediğini hissettim.

Agnes bana bakmadı.

22 Aralık'ta eve gitmek üzere uçağa bindim, hediyelerimi bavulumla doldurmuş, sırtıma yeni zebra desenli vintage mantomu giymiştim, sonra keşfedeceğim üzere 767'nin içindeki geri dönüşümlü hava yüzünden mantom tuhaf ve elverişsiz bir biçimde etkilenmiş ve ben Heathrow'a vardığımda hastalıklı bir at gibi kokmaya başlamıştı.

Aslında Noel arifesine kadar ayrılmayacaktım New York'tan ama Agnes daha önce yola çıkmam için ısrar etmişti, çünkü kendisi de, hasta olan annesini görmek için Polonya'ya birkaç günlük beklenmedik bir ziyaret yapacaktı, bu durumda da, ailemin yanında olacağıma evde boş boş oturmamın bir anlamı yoktu. Biletimi değiştirdince farkı Mr. Gopnik ödedi. Şükran Günü yemeğinden beri Agnes bana karşı hem aşırı iyi hem mesafeli davranıyordu. Ben de profesyonel ve yumuşak başlıyım. Bazen başım dönüyordu içindeki bilginin ağırlığıyla. O zaman sonbaharda, buraya yeni geldiğimde Garry'nin söyledikleri aklıma geliyordu: *Hiçbir şey görme, hiçbir şey duyma, her şeyi unut.*

Noel yaklaştıkça bir şeyler değişiyor, keyfim yerine ge-

liyordu. Belki bu her şeyin bozuk olduğu evden ayrılacak olmak beni rahatlatıyordu. Ya da Noel hediyeleri almak Sam'le olan ilişkimde, derinlere gömülmüş bir sevinç duygusuna yeniden hayat vermişti. En son ne zaman Noel hediyesi alacağım bir erkeğim olmuştu ki, ne de olsa? İlişkimizin son iki yılında Patrick bana, istediği spor malzemelerinin linklerini içeren e-postalar göndermekle yetinmişti. *Onları paket etmekle uğraşma bebeğim, çünkü eğer yanlış almışsan geri göndermem gerekir.* Bütün yaptığım bir butona basmaktı. Will'le hiç Noel geçirmemiştim. Şimdi Saks'ta, öbür müşterilerle omuz omuza yürüyor, erkek arkadaşımı yüzüme bastırdığım kaşmir kazakların, bahçede giymeyi sevdiği yumuşak ekose gömleklerin, REI'den alınan kalın kışlık çorapların içinde gözümün önüne getirmeye çalışıyordum. Thom'a oyuncaklar aldım, Times Meydanı'ndaki M&M mağazasından kocaman kokulu şekerler de. McNally Jackson'dan Treena için kırtasiye malzemesi, büyükbabam için de Macy's'den güzel bir sabahlık. Anneme son birkaç aydır pek az para harcadığımı için heyecanlanmıştım, ona Tiffany'den küçük bir bilezik aldım, babama da kurmalı bir radyo, kulübesinde kullan-sın diye.

Sonradan aklıma gelince Sam'e bir çorap aldım. İcini küçük hediyelerle doldurdum: tıraş sonrası losyonu, sakız, çoraplar ve denim şortlu kadın biçiminde bir bira tutacağı. En sonunda Thom'un oyuncaklarını aldığım oyuncakçıya döndüm ve birkaç tane bebek evi mobilyası aldım; bir yatak, bir masa ve iskemleler, bir kanep ve bir banyolu oda. Paketin üzerine: *Gerçeği bitene kadar*, diye yazdım. Minicik bir tıbbi yardım kutusu buldum, ne kadar ayrıntılı olduğuna şaşırmıştım. Onu da pakete ekledim. Birden Noel gerçek ve heyecan verici bir şey oldu, Gopnik'lerden

ve bu şehirden neredeyse on gün uzak kalmak düşüncesi başlı başına bir armağan gibiydi.

Havaalanına vardığımda, hediyelerin ağırlığı bagaj için konulan limiti aşmasa diye içimden dua ediyordum. Bilet kontrolündeki kadın pasaportumu aldı, valizimi yürüyen banta koymamı istedi ve ekrana bakınca kaşlarını çatı.

“Bir sorun mu var?” dedim, kadın önce pasaportuma, sonra oturduğu yerin arkasına bakınca. Fazla kilo için ne kadar ödemem gerekeceğini aklımdan hesaplamaya çalışıyordum.

“Ah, hayır ham’fendi. Sizin girmeniz gereken sıra bu değil.”

“Şaka mı ediyorsunuz?” Arkamda uzayan kuyruklara bakınca içim daraldı. “Peki, hangi sıraya girmeliyim?”

“Siz *business class*’tasınız.”

“*Business* mi?”

“Evet, ham’fendi. Bir üst konuma geçirilmişsiniz. Bilet işlemlerinizi şurada yaptıracaksınız. Ama sorun değil. Burada da yapabilirim.”

Başımı iki yana salladım. “A, bence bir yanlışlık var. Ben...”

O sırada telefonum çınladı. Baktım.

Havaalanına varmış olmalısın! Umarım bu, eve gidiş yolculuğunu biraz daha keyifli kılar. Agnes’ten küçük bir armağan.

Yeni yılda görüşürüz, yoldaş! Michael x

Gözlerimi kırptırdım. “Tamam. Teşekkür ederim.”

Büyük boy bavulumun kayan bantta gözden kaybolmasını seyrettim, sonra telefonumu çantama soktum.

Havaalanı çok kalabalıktı ama uçağın *business class* bölümü sakın ve sessizdi, dışarıdaki tatilcilerin karmaşasının uzağında, herkesin şık olduğu küçük bir vaha gibiydi. Bindüğimde, gece ihtiyacım olacak şeyleri koyduğum tuvalet çantamı açtım, çorabımı alıp giydim, yanımdaki koltukta oturan adamla fazla konuşmamaya çalıştım, zaten o da göz maskesini takıp arkasına yaslandı. Ayakkabım ayak dayama yerine sıkışınca epey canım sıkıldı ama bereket kabin memuru çok sevimli biriydi, ayağımı kurtarmama yardımcı oldu. Beyaz şarapla hazırlanmış ördek eti ve limonlu turta yedim ve bana birtakım şeyler getiren personelin hepsine teşekkür ettim. İki film izledim, sonra da mutlaka uyumam gerektiğini fark ettim. Ama o kadar zevkli şeyler yaşarken uyumak zordu. Eve mektup yazsaydım tam da bunları yazardım, tek fark, diye düşündüm, midemde kelebekler uçuşurken, şimdi herkese yüz yüze anlatacağım her şeyi.

Eve farklı bir Louisa Clark olarak dönüyordum. Sam böyle söylemişti ve ben de buna inanmaya karar vermiştim. Kendime güvenim artmıştı, daha profesyoneldim, altı ay önceki üzgün, akli karışık, bedensel olarak çökmüş kadın değildim artık. Sam'e, onun bana yaptığı gibi sürpriz yaptığımda yüzünün alacağı şekli düşündüm. Önümüzdeki on dört günlük programını göndermişti bana, böylece aileme yapacağım ziyareti planlayabilirdim ben de, eşyamı evime bırakabileceğimi, kız kardeşimle birkaç saat geçirebileceğimi, sonra Sam'in evine gidip vardiyası

bittiğinde onunla buluşabileceğimi hesaplamıştım.

Bu sefer, diye düşündüm, her şeyi doğru yapacağız. Bu sefer bir düzen kuracaktık, travmalar, yanlış anlamalar olmadan yaşayacaktık. İlk üç ay hep en zor dönem olurdu. Battaniyemi üzerime çektim, Atlas Okyanusu'nun üzerindeydik, dolayısıyla artık bir yararı yoktu ama uyumaya çalıştım, ancak başaramadım, yanıp sönen minicik uçağın piksellli ekranda ağır ağır kaymasını izlerken midem kasılıyor, başımın içi uğulduyordu.

Evime öğleden hemen sonra vardım, çantamın içini karıştırıp anahtarlarımı buldum, içeri girdim. Treena işteydi, Thom okuldan dönmemişti, Londra'nın gri atmosferini ısıltılar, Noel ışıkları ve daha önce milyon kere dinlediğim Noel şarkılarını çalan mağazalardan gelen sesler deliyordu. Eski evimin merdivenlerini çıktım, ucuz kötü koku gidericilerin ve Londra'nın bildik kokusunu içime çektim, sonra dairemin kapısını açtım, valizimi yere bıraktım ve soluğumu koyuverdim.

Evim. Ya da ona benzer bir şey.

Koridordan geçerken ceketimi çıkardım, oturma odasına girdim. Buraya dönmek beni biraz korkutmuştu; bunalım içinde geçirdiğim ayları hatırlıyordum, çok içki içmiştim, evin boş, sevimsiz odaları, o evi bana vermiş olan adamı kurtarmayı başaramadığım için beni azarlar gibiydi. Ama hemen gördüm ki burası aynı ev değildi: üç ay içinde baştan aşağı değişmişti. Eskiden bomboş olan içi şimdi rengârenkti, her duvarda Thom'un yapıştırdığı resimler vardı. Kanepenin üzerinde işlemeli yastıklar duruyordu, döşemesi yenilenmiş bir koltuk ve perdeler ve DVD dolu bir

raf. Mutfak yiyecek paketleriyle ve yeni çanak çömlekle dolup taşıyordu. Gökkuşağı renklerindeki bir tabak altlığının üzerinde gördüğüm bir gevrek çanağı ve çikolatalı gevrek kutusu, kahvaltıdan telaşla kalkıldığının işaretiydi.

Konuk odamın kapısını açtım –artık Thom’undu orası– duvardaki futbol posterlerini, üzerinde çizgi karakterler deseni olan yorganı görünce gülümsedim. Yeni bir gardıroba Thom’un giysileri doldurulmuştu. Sonra benim yatak odama geçtim –Treene’nin olmuştu– buruşmuş bir yorgan, yeni bir kitaplık ve yeni storlar vardı. Pek giysi görmedim ama odaya bir koltukla bir ayna koymuştu, küçük tuvalet masasının üzeri nemlendiricilerden, saç fırçalarından ve makyaj malzemelerinden görünmüyordu, bu da kız kardeşimin ben gittiğimden beri geçen birkaç ayda tanınmayacak kadar değiştiğinin kanıtıydı. Burasının Treene’nin odası olduğunu bana gösteren tek şey, başucunda duran kitaptı: Tolley’s Capital Allowances and An Introduction to Payroll. Tolley Yayıncılık’ın *Yatırım İndirimi ve Bordro’ya Giriş*’i.

Aşırı yorgun olduğumu biliyordum ama yine de çok şaşkın hissediyordum kendimi. Sam gelip beni ikinci kez gördüğünde o da böyle mi hissetmişti? Ben ona aynı anda hem tanıdık hem yabancı mı gelmiştim?

Gözlerim yorgunluktan karıncalanıyordu, beden saatim altüsttü. Kardeşimin eve dönmesine daha üç saat vardı. Yüzümü yıkadım, ayakkabılarımı çıkardım, iç geçirerek kanepeye uzandım, Londra sokaklarındaki trafiğin sesi yavaş yavaş azaldı.

Yapış yapış bir elin yanağımı okşamasıyla uyanım. Gözlerimi kırıştırdım, o eli itmeye çalıştım ama göğsümün

üzerinde de bir ağırlık vardı. Kımıldadı. Bir el tekrar dokundu bana. Gözlerimi açınca karşımda Thom'u buldum.

"Lou teyze! Lou teyze!"

İnildedim. "Selam, Thom!"

"Bana ne getirdin?"

"Bırak da önce gözlerini bir açsın."

"Göğsümün üzerindesin Thom. Ah!"

Thom çekilince doğrulup oturdum, zıplayıp duran yegenime gözlerimi kırıştıtırarak baktım.

"Ne getirdin bana?"

Kardeşim eğilip yanağımı öptü, eliyle omzumu sıktı. Pahalı bir parfüm kokusu vardı üzerinde, onu daha iyi görebilmek için biraz geri çekildim. Makyaj yapmıştı. Adamakıllı hem de, titizlikle uygulanmış bir makyajdı, 1994 yılında bir derginin bedava verdiği ve onu izleyen on yıl boyunca, bir çekmecede saklayıp süslenilmesi gereken her yere giderken kullandığı mavi aylaynır gibi değildi.

"Demek başardın. Yanlış uçağa binip kendini Karakas'ta bulmadın. Babamla bahse tutuşmuştuk da."

"Arsız." Uzandım ve elini, ikimizin de tahmin ettiğinden biraz daha uzun tuttum. "Vay. Çok güzel görünüyorsun."

Öyleydi. Saçları omuz hizasında kesilmişti, her zaman ki gibi arkaya taranıp atkuyruğu yapılmamış, fönle dalga verilmişti. Saçları, iyi kesimli gömleği ve kirpiklerine sürdüğü rimel onu çok güzelleştirmişti.

"Eh, iş gereği. Şehirdeyken böyle çaba göstermek gerekiyor." Bunu söylerken bana arkasını döndü, bu yüzden ona inanmadım.

"Sanırım bu Eddie ile tanışmam gerekiyor," dedim. "Senin giyimini bu kadar etkileyen bir şey görmedim daha önce."

Su ısıtıcıyı doldurup düğmesine bastı. "Bunun nedeni

senin hep, sanki biri sana bir yardım kermesinde kullan-man için iki sterlinlik kupon vermiş de sen de hepsini harcamaya karar vermiş gibi giyinmendir.”

Hava kararıyordu. Saat farkından uyuşan beynim an-sızın bunun ne anlama geldiğini algıladı. “A, vay canına. Saat kaç?”

“Bana hediyelerimi verme saati mi?” Thom kocaman sırı-tışıyla karşımdaydı, iki elini de dua edercesine kaldırmıştı.

“Sorun yok,” dedi Treena. “Sam’in işten çıkmasına bir saat var, bol bol yeter sana. Thom, Lou bir fincan çay içip deodoranını bulsun da, sonra sana getirdiklerini verir. Söylesene, girişte yere attığın paltoya benzer o lanet olası çizgili şey de ne öyle? Bayat balık gibi kokuyor.”

İşte evimdeydim.

“Tamam, Thom,” dedim. “Senin için bazı Noel öncesi şeyleri olabilir o mavi çantada. Getirsene buraya.”

Duş aldım, makyajımı yeniledim ve kendimi yeniden insan gibi hissettim. Gümüş rengi bir mini etek, siyah bir dik yakalı kazak ve Vintage Giysi Mağazası’ndan aldığım dolgu topuk süet ayakkabılarımı giydim. Mrs. De Wett’in Biba eşarbını boynuma doladım, Will’in almam için ısrar ettiği ve bana hep özgüven veren La Chase aux Papillons parfümünden sıktım. Ben hazır olduğumda Thom ve Treena yemek yiyorlardı. Treena bana peynirli, domatesli makarna ikram etmişti ama midem yine düğümlemeye başlamıştı, beden saatim de berbatı.

“Gözlerini ne güzel yapmışsın. Baştan çıkarıcı,” dedim Treena’ya.

Suratını buruşturdu. “Araba kullanabilecek misin?

Doğru dürüst göremiyorsun bile.”

“Uzak değil, hem uyuyunca gücüm yerine geldi.”

“Peki ne zaman dönersin? Bu yeni çekyat kanepa muhtaçsem, eğer merak ettiysen. Bayağı yaylı yatak. Senin şu beş santimlik işe yaramaz süngerlerinden değil.”

“Bir-iki gün çekyat kanepaya ihtiyacım olmayacağını ümit ediyorum.” Sırıttım Treena’ya.

“O ne?” Thom lokmasını yutup eliyle koltuğumun altındaki paketi işaret etti.

“A, bir Noel çorabı. Sam Noel günü çalışıyor, onu akşam kadar görmeyeceğim, ben de ona sabah uyanınca göreceği bir şey vermeyi düşündüm.”

“Hımm. İçinde ne olduğunu sakın sorma, Thom.”

“Büyükbabama veremeyeceğim hiçbir şey yok onun içinde. Komik şeyler işte.”

Treena gerçekten de bana göz kırptı. İçimden Eddie’ye ve onun mucizelere yol açan usullerine teşekkür ettim.

“Bana mesaj çek sonra, tamam mı? Kapının zincirini takıp takmayacağımı bileyim diye.”

İkisini de öptüm, sokak kapısına gittim.

“Şu yarım yamalak, berbat Amerikan aksanıyla adamı sinir etme.”

Evden çıkarken ona bakıp orta parmağımı havaya kaldırdım.

“Soldan gitmeyi unutma! Uskumru gibi kokan şu paltoyu da giyme!”

Kapıyı kapatırken Treena’nın kahkahalarını duydum.

Son üç ayda, ya yürümüş, ya taksi çağırılmış ya da Garry’nin kullandığı kocaman siyah limuzine binmiştim.

Debriyajı takılan, sürücü koltuğunda kurabiye kırıntıları olan küçük hatchback arabamın direksiyonuna oturdumda dikkatimi toplamak için epeyce uğraştım. Akşam iş çıkışı trafiğinin sonuna katıldım, radyoyu açtım, göğsümdeki gümbürtüye aldırmamaya çalıştım, bunun araba kullanmaktan korktuğumdan mı yoksa Sam'i görececek olmamdan mı kaynaklandığına emin değildim.

Hava kararmıştı, alışveriş yapanlar sokakları doldurmuştu, Noel ışıkları parlıyordu, dış mahallelere doğru bir frene basıp bir hızlanarak giderken kulak hizasına kaldırdığım omuzlarım yavaş yavaş çöktü. Kaldırımlar daraldı, kalabalıklar azaldı, sonunda yok oldu, ben geçerken aydınlık pencerelerde sadece tek tük insanlar göze çarpıyordu. Saat sekizi biraz geçe iyice yavaşladım, karanlık yolda doğru yerde bulunup bulunmadığımı anlayabilmek için direksiyonun üstünden ileriye baktım.

Tren vagonu, karanlık arsanın ortasında pırıl pırıl ışıklarıyla duruyor, pencerelerinden dışarıya, çamurların ve otların üzerine altın rengi bir ışık vuruyordu. Kapının öbür tarafında Sam'in motosikletini görebildim, çitin arkasındaki küçük korunağına sokulmuştu. Sam ön taraftaki akdikenin üzerine bile küçük Noel ışıkları koymuştu. Gerçekten evi gibiydi burası.

Arabamı tek şeritli yola soktum, farları kapattım ve vagona baktım. Sonra, neredeyse aklıma yeni gelerek telefonumu çıkardım. *Seni görmek için sabırsızlanıyorum, diye yazdım. Az kaldı! xxx*

Biraz bekledim, sonra yanıt geldi. *Ben de öyle. İyi uçuşlar. xx*

Sırıttım. Arabadan indim, bir su birikintisinin içine park etmiş olduğumu çok geç farkettim, soğuk, çamurlu su ayakkabılarımın üzerine sıçradı. "Ah, çok teşekkürler,"

diye fısıldadım. “Ne güzel oldu bu.”

Özenle seçip satın aldığım Noel Baba şapkamı başıma taktım, Sam’e aldığım çorabı koltuktan aldım, arabanın kapısını usulca kapattım, ses çıkarıp burada olduğumu Sam’e haber vermesin diye anahtarla kilitledim.

Parmak uçlarımda yürürken ayaklarım çamura gömülüyordu, aklıma buraya ilk gelişim geldi, ansızın bastıran yağmurda sırsılıklam olmuştum, benim elbiselerim havasız, küçük banyoda kururken Sam’in giysilerini geçirmiştim sırtıma. Olağanüstü bir geceydi, sanki Sam, Will’in ölümünün üzerime yığıldığı bütün tabakaları birer birer soymuştu. Bir an ilk öpüşmemiz, üşümüş ayaklarımda onun kocaman çoraplarını hissedişim aklıma gelince içimden ılık ılık bir şey aktı.

Bahçe kapısını açtım, son gelişimden bu yana kapıdan vagona kadar basit taşlar döşeyerek yürüme yolu yapmış olduğunu görünce sevindim. Yoldan geçen bir arabanın farlarının bir an aydınlatmasıyla Sam’in yarı bitirilmiş evini karşımda gördüm, damı tamamlanmış, pencereleri takılmıştı. Bir tanesinin pervazı henüz yoktu, boş pencereyi kapatan mavi, katranlı muşamba yavaş yavaş sallanıyordu, ev birden, beni şaşırtarak, gerçek bir şeye, günün birinde oturabileceğimiz bir yere dönüştü.

Birkaç adım daha attım sessizce, sonra kapının tam önünde durdum. Açık camların birinden bir koku geliyordu –güveç olabilir miydi?– yoğun, domatesli, biraz da sarımsaklı. Birden acıktığımı hissettim. Sam asla hazır makarna ya da konserve fasulye yemezdi; her şey sıfırdan yapıldı, sanki her şeyi yöntemine uygun yapmaktan zevk alırdı. Sonra onu gördüm –üniformasını çıkarmamıştı– eğilip tavaya bakarken kurulama bezini omzuna atmıştı; bir an görünmeden karanlıkta durdum, kendimi

son derece sakın hissediyordum. Ağaçların arasındaki esintiyi, yakındaki kümeslerine kapatılmış tavukların gıdıklamalarını, şehre yönelen trafiğin uzaktan gelen uğultusunu dinledim. Soğuk havayı tenimde hissettim, havadaki Noel beklentisi kokusunu içime çektim.

Her şey mümkündü. Son aylarda bunu öğrenmiştim. Hayat karmaşık olabilirdi ama nihayetinde ben ve sevdiğim adam ve onun tren vagonu ve önümüzdeki sevinçli akşamın beklentisi de vardı. Derin bir soluk aldım, bu düşüncenin tadını çıkardım, bir adım ilerledim ve elimi kapının tokmağına koydum.

Sonra Katie'yi gördüm.

Anlayamadığım bir şey söyleyerek vagonun içinde yürüdü, vagonun camları sesini boğuyordu, tepesinde topladığı saçları yumuşak bukleler halinde yüzünün iki yanında sallanıyordu. Sırtında bir erkek tişörtü vardı –Sam'in mi?– elinde de bir şarap şişesi, Sam'in başını iki yana salladığını gördüm. Sonra, Sam ocağın üzerine eğilirken Katie onun arkasına gitti, ellerini boynuna koydu, ona doğru eğildi, başparmaklarının küçük, dairesel hareketleriyle boynundaki kasları ovdu, alışkın olduğu bir hareket gibiydi. Tırnakları koyu pembe ojeliydi. Soluğumu tutmuş orada dururken Sam başını geriye eğdi, kendini kadının küçük, vahşi ellerine bırakırcasına gözlerini yummuştu.

Sonra gülümseyerek ona döndü, başını bir yana eğdi, Katie geri çekildi, gülerek kadehini kaldırdı.

Başka bir şey görmedim. Kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu, neredeyse bayılacaktım. Geri geri sendeledim, sonra döndüm, koşarak yoldan geçtim, soluk soluğaydım, ıslak ayakkabılarımın içindeki ayaklarım buz gibi olmuştu. Arabam elli metre kadar ötedeydi ama yine

de Katie'nin ansızın attığı kahkahalar, paramparça olan camın sesi gibi arabanın içinde yankılandı.

Thom'un yattığına emin olana kadar evimin arkasındaki otoparkta, arabamın içinde oturdum. Duygularımı gizleyecek durumda değildim, Treena'ya da Thom'un önünde anlatamayacaktım. Ara sıra yukarıya bakıyordum, yatak odasının ışığı yandı, yarım saat sonra söndü. Motoru kapattım, tıkırtısının bitmesini bekledim. O ses kesilirken son altı ayda tutunduğum bütün hayaller de silinip gitti.

Şaşırmamalıyım. Neden şaşıracaktım ki? Katie Ingram ta başında kartlarını masanın üzerine açmıştı. Beni dehşete düşüren, Sam'in onunla suç ortağı olmasıydı. Katie'yi başından savmamıştı. Bana yanıt yazmış, sonra ona yemek hazırlamış, boynunu ovdurmuştu ve bütün bunlar bir hazırlıktı... Ne için?

Onları gözlerimin önüne her getirişimde, yumruk yemiş gibi midemi tutuyor, iki büklüm oluyordum. Görüntüleri bir türlü aklımdan gitmiyordu. Katie parmaklarını bastırınca Sam'in başını arkaya atması. Katie'nin hınzırca, paylaştıkları bir şaka varmış gibi samimi bir havayla gülmesi.

Tuhaf olan, ağlayamamamdı. Hissettiğim, kederden de ağır bir şeydi. Uyuşmuştum, beynimde sorular uğulduyordu –*Ne kadar zamandır? Nereye kadardır? Neden?*– sonra yine iki büklüm oluyordum, yeni öğrendiğim bu şey beni mahvetsin istiyordum, bu yumruk, bu acı, bu acı, bu acı.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama saat on civarında ağır ağır yukarı çıktım, eve girdim. Treena yatmış olsa diyordum ama pijamasını giymiş, bilgisayarı

kucağına almış, haberleri izliyordu. Ekrandaki bir görüntüye gülümsüyordu ki ben kapıyı açınca yerinden sıçradı.

“Aman Tanrım, aklımı alıyordun... Lou?” Bilgisayarını kenara itti. “Lou? Yo, hayır...”

İnsanın canına okuyan şefkatli davranışlardır hep. Yetişkinlerin birbirine dokunmasını dişçi tedavisi kadar rahatsız edici bulan kız kardeşim bana sarıldı ve en derin yerimden geldiğini hissettiğim, beklenmedik hıçkırıklarla sarsılmaya başladım, iri, soluksuz, sümüklü gözyaşları döktüm. Will öldüğünden beri hiç böyle ağlamamıştım, hayallerimin yok oluşunu ve beni kalp kırıklığıyla dolu ayların beklediğini bilerek korkmanın hıçkırıklarıydı bunlar. Yavaşça kanepeye çöktük, başımı kardeşimin omzuna dayadım. Ona sarıldım, bu kez kardeşim başını bana yasladı, sarıldı ve bırakmadı beni.

Ne Sam ne de annemle babam beni bekledikleri için iki gün evde saklanmam ve gelmemiş gibi yapmam kolay oldu. Hiç kimseyi görmeye hazır değildim. Sam mesaj gönderdiğinde aldırmadım, New York'ta başı kesilmiş tavuk gibi koşturduğumu sanacağını düşünüyordum. Sürekli onun gönderdiği iki mesaja bakıyordum: “Noel arifesinde ne yapmak istersin? Kilisedeki ayine mi gidelim? Yoksa çok mu yorgun olursun?” ve “Noel'in ertesi günü görüşecek miyiz?” Bu adamın, bu tanıdığım en dürüst ve en saygın adamın bana böyle pervasızca yalan söyleyecek hale gelmesine şaşıırıyordum.

O iki gün boyunca Thom evdeyken yüzüme bir gülümseme oturtuyor, o kahvaltıda bıcır bıcır konuşurken, sonra da banyoya girdiğinde çekyatı topluyordum. O gider gitmez tekrar kanepeye dönüyor, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülürken tavana bakıyordum ya da nerelerde hata yapmış olabileceğimi düşünüp duruyordum.

Hâlâ Will'in yasını tuttuğum için mi hiç düşünmeden Sam'le ilişkiye girmiştım? Onu gerçekten tanımış mıydım? Ne de olsa insan ne görmek istiyorsa onu görür, özellikle

de bedensel çekim gözlerini kör etmişse. Sam'in yaptıkları Josh'un yüzünden miydi? Agnes'in gebelik testi yüzünden mi? Bir neden olması gerekir miydi? Artık bunlara yanıt verecek kadar güvenmiyordum kendi hükümlerime.

Bu sefer Treena, kalkmam ya da işe yarar bir şey yapmam için sıkıştırmıyordu beni. İnanmazlık içerisinde başını iki yana sallıyor, Thom'a duyurmadan Sam'e küfrü basıyordu. Onca kederimin arasında bile Eddie'nin kız kardeşime empatiye benzeyen bir şey aşılama yeteneği üzerinde düşünüyordum.

Treena bir kez bile, binlerce kilometre uzakta yaşadığım düşünülürse bunun kendisini pek şaşırtmadığını ya da Sam'i Katie Ingram'ın kollarına gönderecek bir şey yaptığımı ya da bütün bunların kaçınılmaz olduğunu söylemedi. O geceye götüren olayları anlattığımda beni dinledi, yemek yememi, yıkanmamı ve giyinmemi sağladı. Pek içki içen biri olmasa da eve iki şişe şarap getirdi ve birkaç gün kendimi kaptırmama izin verilebileceğini düşündüğünü söyledi (ama eğer kusarsan kendin temizlersin diye de ekledi).

Noel arifesi olduğunda artık sert bir kabuk oluşturmuş, kendimi koruyacak bir ruh haline girmiştim. Buzdan bir heykel gibiydim. Bir noktada Sam'le konuşmam gerekeceğini biliyordum ama henüz buna hazır değildim. Hazır olup olamayacağımı da bilmiyordum.

Ben banyo yaparken, klozete oturan Treena, "Ne yapacaksın?" diye sordu. Noel gününe kadar Eddie'yi görmeyecekti, itiraf etmeye yanaşmasa da buluşmaya hazırlanmak için ayak tırnaklarına açık pembe oje sürüyordu. Oturma odasındaki Thom televizyonun sesini alabildiğine açmıştı, Noel öncesi çılgınlığına kendini kaptırmış, kanepeye zıplayıp duruyordu.

“Sam’a uçağı kaçırdığımı söyleyebilirim diye düşünüyordum. Noel’den sonra konuşuruz diyebilirim.”

Treena suratını buruşturdu. “Onunla konuşmak istemiyor musun? Söylediğine inanmaz ki.”

“Neye inanacağı şu anda umurumda değil. Noel’i ailemle ve olaysız geçirmek istiyorum.” Televizyonun sesini kıssın diye Thom’a bağırarak Treena’yı duymamak için suyun altına girdim.

Sam bana inanmadı. Bir sonraki mesajında, *Ne? Nasıl kaçırsın uçağı?* yazdı.

Kaçırdım işte, diye yanıt yazdım. *Noel’in ertesi günü görüşürüz.*

Mesajın sonuna öpücük işareti koymadığımı çok geç fark ettim. Uzun bir sessizlik oldu, sonra yanıt olarak tek bir sözcük yazdı: *Tamam.*

Treena bizi Stortfold’a götürdü. Bir buçuk saatlik yol boyunca Thom arka kanepede zıplayıp durdu. Radyoda Noel şarkıları dinledik ve pek konuşmadık. Düşünceli davranışı için Treena’ya teşekkür ettiğimde şehirden çıkmalı beş-altı yüz metre olmuştu. O da bunu benim için yapmadığını söyledi: Eddie henüz anne ve babamla da tanışmamıştı, bu yüzden Noel gününü düşünmek Treena’nın midesine ağırlı girmesine neden oluyordu.

“Her şey yolunda gidecek,” dedim ona. Gülümsemesi pek ikna edici değildi.

“Haydi ama. Yılın başlarında çıktığın şu muhasebeci heriften hoşlanmışlardı. Dürüst olmam gerekirse, Treen, o kadar uzun zamandır yalnızsın ki şu anda eve Hun İmparatoru Attila olmasın da kimi getirirsen getir sevineceklerdir.”

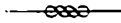
“Eh, bu teorin az sonra sınanacak.”

Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan evin önüne yanaştık, gözlerime bir baktım, o kadar çok ağlamıştım ki bezelye kadar küçücük kalmışlardı; sonra arabadan indim. Annem sokak kapısından dışarı fırladı, koşarak geldi, başlama çizgisinden fırlayan bir koşucu gibiydi. Beni kucakladı, öyle sıkı tutuyordu ki kalp atışlarını bedenimde hissediyordum.

“Şuna bak!” diye bağırdı, beni kendinden uzaklaştırdı sonra yine çekip sarıldı. Yüzüme düşen bir tutam saçı çekti, basamakta kollarını kavuşturmuş, gülümseyerek duran babama döndü. “Ne kadar harika görünüyorsun! Bernard! Baksana ne kadar muhteşem görünüyor! Ah, öyle özledik ki seni! Kilo mu verdin sen? Kilo vermişe benziyorsun. Yorgun görünüyorsun. Bir şeyler yemelisin. Gel içeri. Bahse girerim ki o uçakta kahvaltı vermemişlerdir. Hep yumurta kurusu yedirirlermiş zaten, öyle duydum.”

Thom’a sarıldı, babamın yaklaşmasına fırsat kalmadan annem çantalarımı aldı, eve doğru yürüdü, peşinden gelmemizi işaret etti.

“Merhaba canım,” dedi babam, tatlı tatlı, bana sarıldı. Onun kollarındayken sonunda rahat bir soluk aldım.

Büyükbabam, basamaklara kadar gelememişti. Yine küçük bir spazm geçirdi, diye fısıldadı annem, ayağa kalkmakta ve yürümekte zorluk çekiyormuş ve gündüzün büyük kısmını oturma odasında dik arkalıklı koltukta geçiriyormuş. (“Seni telaşlandırmak istemedik.”) Buluşmamız şerefine güzel bir gömlek ve kazak giymişti, ben içeriye girince ağzını yamultup gülümsedi. Titreyen elini

kaldırdı, ben de onu kucakladım, şimdi ne kadar ufalmış göründüğünü ister istemez fark etmiştim.

Ama her şey ufalmış görünüyordu şimdi bana. Yirmi yıllık duvar kâğıdıyla, estetik nedenlerden dolayı değil de nazik biri tarafından verildiği için tercih edilen sanat eserleriyle, duvarda üstü kapatılmış delikleriyle, ortası göçmüş koltuk takımıyla, sandalyeler geriye fazla itilince duvara çarpan minicik yemek odasıyla ve babamın başının birkaç santim üzerine kadar inen avizesiyle ailemin evi de. Burayı, metrekairelerce cilalı zeminleriyle, kocaman, süslü tavanlarıyla, kapımızın dışındaki gürültülü Manhattan'ıyla, o büyük daireyle kıyaslarken buldum kendimi. Eve gelmenin beni avutacağını düşünmüştüm.

Bunun yerine zincirlerimi kırmış gibi hissediyordum kendimi, sanki ansızın aklıma şu anda hiçbir yere ait olmadığım gelmişti.

Kızarmış et, patates, Yorkshire muhallebisi ve pan-dispanyalı tatlıdan oluşan hafif bir yemek yedik, yarınki önemli olaydan önce annemin "ayaküstü hazırladığı" bir şeyler. Buzdolabına sığmadığı için babam hindiye odunluğa koymuştu, komşunun kedisi Houdini kapmasın diye yarım saatte bir gidip kontrol ediyordu. Annem, komşularımızın başına gelen çeşitli felaketleri bize özetledi: "Tabii, bu Andrew zona geçirmeden önceydi. Bana karnını gösterdi –benim de iştahım kapandı, kahvaltıda yulafımı yiyemedim– ben de Dymphna'ya bebek doğana kadar ayaklarını yukarı kaldır dedim. Doğrusunu isterseniz onun şişmiş damarları Chiltern Demiryolları'nın geçtiği ara yolların haritası gibi. Mrs. Kemp'in babasının öldüğünü söylemiş miydiniz size?

Silahlı soygundan dört yıl yatmıştı ama sonra suçlunun postanede çalışan ve onun gibi saç nakli yaptırmış o herif olduğu anlaşılmıştı." Annem durmadan anlatıyordu.

Annem sofrayı toplarken babam bana eğilip, "Annenin gergin olduğuna inanabilir misin?" diye sordu.

"Ne için gergin?"

"Senin için. Senin yaptıkların için. Buraya gelmeyeceğinden korkuyordu. Noel'i seninkiyle geçireceğinden ve sonra doğruca New York'a döneceğinden korkuyordu."

"Neden öyle yapayım ki?"

Babam omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Senin belki artık bizi beğenmeyeceğini düşünüyordu. Delisin dedim ona. Yanlış anlama, canım. Seninle çok gurur duyuyor. Bütün resimlerinin çıktısını alıp bir deftere yapıştırıyor ve bıktırana kadar gösterip duruyor komşulara. Doğrusunu istersen, beni de bıktırıyor, bu konuda sana çekmişim." Sırıttı ve omzumu sıktı.

Sam'in yanında geçirmeyi planladığım zamanı düşününce bir an utandım. Noel'le ilgili her şeyle, ailemle, büyükbabamla ilgilenmeyi annemin üzerine yıkacaktım, hep yaptığım gibi.

Treena ile Thom'u babamın yanında bırakıp tabakları mutfığa götürdüm, bir süre hiç konuşmadan annemle birlikte bulaşıkları yıkadık. Sonra bana döndü. "Çok yorgun görünüyorsun, canım. Saat farkı yüzünden mi?"

"Biraz."

"Git ötekilerin yanında otur. Ben bunları hallederim."

Sırtımı dikleştirdim. "Olmaz, anne. Seni aylardır görmedim. Anlatsana, neler oluyor? Gece okulun nasıl gidiyor? Doktor büyükbabam için ne dedi?"

Akşam uzadı, odanın köşesindeki televizyonun mırıltıları devam etti, içerisi iyice ısındı, sonunda hepimiz neredeyse komaya girdik, annemin hafif yemeklerinden sonra göbeklerimizi, gebeliği ilerlemiş biri gibi iki elimizle tutuyorduk. Aynı olayı yarın akşam da yapacak olmamız midemde ufak çaplı bir protestoya neden oluyordu. Büyükbabam koltuğunda uyukluyordu, onu evde bırakıp geceyarısı ayını için kiliseye gittik. Kilisede, küçüklüğümünden beri beni tanıyan insanların arasında durdum, dirsekleriyle dürtüp gülümsediler bana, bildiğim şarkıları söyleyip bilmediklerimi söyler gibi yaptım, Sam'in o anda ne yaptığını düşünmemeye çalıştım, zaten günde yüz on sekiz kez düşünüyordum. Ara sıra sıranın öbür ucundaki Treena ile göz göze geliyorduk, cesaretlendirici gülümsemesiyle bana bakıyordu, ben de ona gülümsüyordum, *iyiyim ben, her şey yolunda*, dercesine, oysa iyi değildim, hiçbir şey yolunda değildi. Eve döndüğümüzde sandık odasına girince rahatladım. Belki çocukluğumu geçirdiğim evde olduğum içindi, belki de son üç günü epey heyecan içinde geçirdiğim için ama İngiltere'ye ayak bastığımdan beri ilk kez deliksiz uyudum.

Treena'nın sabah beşte kalktığını hayal meyal fark ettim, sonra telaşlı bir gürültü duydum, babam Thom'a, daha lanet gece yarısı diye bağırdı, eğer hemen yatağına dönmezse Lanet Noel Baba'ya, gelip bütün lanet hediyeleri geri götürmesini söyleyecekti. Tekrar uyandığımda annem yanımdaki komodinin üzerine bir fincan çay bırakıyordu, eğer kalkıp giyinirsen hediyeleri açmaya başlayacağız, dedi. Saat on bir çeyrekti.

Küçük saati alıp gözlerimi kısarak baktım, sonra salladım.

“Buna ihtiyacın vardı,” dedi annem, saçlarımı okşadı, sonra filizlere bakmak için odadan çıktı.

Yirmi dakika sonra, üzerinde burnunda ılık yanan bir Ren geyiği bulunan komik kazağımı giyerek aşağıya indim, Thom'un hoşuna gideceğini bildiğim için Macy's'ten satın almıştım onu. Herkes çoktan aşağıdaydı, giyinip kahvaltı etmişlerdi bile. Hepsini öptüm, mutlu Noeller diledim, geyiğin burnundaki ışığı yakıp söndürdüm, sonra getirdiğim hediyeleri dağıttım, bütün bu sürede kaşmir bir kazak ve yumuşacık bir ekose gömlek vereceğim adamı düşünmemeye çalıştım, ikisi de bavulumun dibinde yatıyordu.

Bugün onu düşünmeyeceğim diye söz verdim kendime. Ailemle geçireceğim zaman değerliydi, üzülüp durarak bu zamanı berbat etmeyecektim.

Hediyelerime hepsi sevindi, görünüşe bakılırsa New York'tan geldikleri için daha da beğenilmişlerdi, oysa ben-
ce Argos'ta da hemen hemen aynı şeyler bulunabilirdi. “Ta New York'tan gelmiş!” diyordu annem hayranlıkla, her hediye paketi açıldığında, sonunda Treena gözlerini devirmeye, Thom da annemi taklit etmeye başladı. Elbette, en beğenilen hediye en ucuzu oldu: Times Meydanı'nda turistik eşya satan bir tezgâhtan aldığım plastik bir kar küresi. Daha hafta sona ermeden Thom'un şifoniyerinin çekmecelerinden birinin dibine atılacağından emindim.

Bana alınanlar ise:

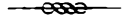
Büyükbabamdan çoraplar (bunları annemin seçip aldığına yüzde doksan dokuz emindim)

Babamdan sabunlar (yine)

İçine ailemizin fotoğrafı konulmuş küçük bir gümüş çerçeve ("Nereye gidersen bizi de yanında götürebilmen için" Annem. "Neden böyle bir şey yapmak istesin ki? Bizden uzaklaşmak için lanet New York'a gitti ya" Babam.)

Burun kıllarını kesen bir alet, Treena'dan. ("Öyle bakma bana. O yaşa geliyorsun.")

Thom'dan bir Noel ağacı resmi, altındaki şiirle birlikte. Sorularla sıkıştırınca resmi kendisinin yapmadığı ortaya çıktı. "Öğretmenimiz süslemeleri doğru yerlerine yapıştırmadığımızı söylüyor, bu yüzden kendisi hazırlıyor, biz de adımızı koyuyoruz altına."

Lily'den de bir hediye geldi, Mrs. Traynor ile birlikte kayak yapmaya gitmeden bir gün önce bırakmış –"O iyi görünüyor, Lou. Ama duyduğuma göre Mrs. Traynor'ın canını çıkarıyormuş"– vintage bir yüzük, gümüş montürlü iri bir yeşil taş, küçükparmağıma tam oldu. Kol düğmesine benzeyen bir çift küpe yollamıştım ona, SoHo'daki mağazada çalışan ve insanı korkutacak kadar son moda giyimli kız, bir genç kız için bu küpelerin çok uygun olduğunu söylemişti. Özellikle de beklenmedik yerlerini deldirip küpe taktırmaya yatkın biri için.

Herkese teşekkür ettim, büyükbabam uyukluyordu. Gülümsedim, sanırım hoşça vakit geçiren biri izlenimi bırakmayı başardım. Ama annem bunu yutmadı tabii.

"Her şey yolunda mı, canım? Çok tatsız görünüyorsun." Patateslerin üzerine kepçeyle yağ döktü, kızgın yağ etrafa öfkeyle sıçrarken geri çekildi. "Şunlara baksana. Çok güzel ve çıtır çıtır olacaklar."

“İyiyim ben.”

“Hâlâ saat farkı mı? Üç ev aşağıda oturan Ronnie dedi ki, Florida’ya gittiğinde duvarlara toslamadan yürümesi için üç hafta geçmesi gerekmiş.”

“Öyle gibi bir şey.”

“Benim kızımın saat farkından etkilendiğine inanmam. Biliyorsun, kulüpte herkes bana gıpta ediyor.”

Ona baktım. “Yine mi oraya gittin?”

Will hayatına son verdikten sonra, annemle babam yıllardır üyesi oldukları kulüpte aforoz edilmişlerdi, ben Will’in planına uyduğum için onlar da suçlanmışlardı. Bu da benim suçluluk duyduğum konulardan biriydi.

“O Marjorie, Cirencester’e taşındı. Bilirsin, dedikoducunun biridir. Sonra tamircideki Stuart, babana bir gün gel de bilardo oynayalım demiş. Öylesine. Ve her şey düzeldi.” Omuzlarını silkti. “Hem o olanların üzerinden birkaç yıl geçti zaten. İnsanların kafasında başka şeyler var şimdi.”

İnsanların kafasında başka şeyler var şimdi. Bu masum cümlelerin beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum ama etkiledi. Ben ansızın üzerime gelen bir keder dalgasının altından çıkmaya çalışırken annem patatesleri tekrar fırına sürdü. Kapağı yumuşak bir pat sesiyle kapattı, elindeki fırın eldivenini çıkartırken bana döndü.

“Neredeyse unuttuyordum... çok tuhaf bir şey oldu. Bu sabah seninki aradı, sen Noel’in ertesi günü geldiğinde ne yapacağımızı sordu, gelip seni kendisi alsa bizim için sorun olur muymuş, öyle sordu.”

Donup kaldım. “Ne?”

Annem tencerelerden birinin kapağını kaldırıncı dışarı buhar fışkırdı, annem kapağı tekrar kapadı. “Ben de ona herhalde yanılıyorsun, Lou zaten geldi dedim, o da daha sonra uğrayacağını söyledi. Gerçekten de bu vardiya

çalışmaları onun canına okuyor olmalı. Geçenlerde radyoda, geceleri çalışmanın insanın beynine çok zarar verdiği ni söylüyorlardı. Bunu ona söylersin belki.”

“Ne... ne zaman geliyor?”

Annem saate baktı. “Ee... Sanırım öğleden sonra işi bitecekmiş, bitince de gelecekmiş. Noel günü bunca yol gelecek! Baksana, Treena’nın adamıyla tanıştın mı? Treena’nın bugünlerde nasıl giyindiğine dikkat ettin mi?” Arkasındaki kapıya göz attı, sesinde hayret okunuyordu. “Treena normal bir insana dönüşüyor gibi.”

Öğle yemeğinde hep tetikteydim, dıştan bakınca sakindim ama ne zaman kapının önünden biri geçse irkiliyordum. Annemin pişirdiği yemeğin her lokması ağzımda ufalanıyordu. Babamın yaptığı her kötü espri uçup gidiyordu. Ne yiyebiliyor, ne duyabiliyor, ne hissedebiliyordum. Feci bir beklentinin cam fanusunda tutuklu kalmıştım. Treena’ya baktım ama o da dalgın görünüyordu, Eddie’yi beklemekte olduğunu anladım. Ne kadar zor olabilir, diye düşündüm, acımasızca. En azından erkek arkadaşı ona ihanet etmiyordu. En azından o, Treena ile birlikte olmak *istiyordu*.

Yağmur başladı, damlalar camlara alçakça vurdu, gökyüzü ruh halime uyum sağlarcasına karardı. Süslemelerle ve parıltılı Noel kartlarıyla dolu küçük evimiz etrafımda daraldı, hem içinde soluk alamadığımı hissediyordum hem de evin dışındaki her şeyden korkuyordum. Ara sıra

annemin gözü bana kayıyordu, neler olduğunu merak ediyor gibiydi ama hiçbir şey söylemedi, ben de konuşmak istemedim.

Bulaşıklara yardım ettim ve New York'ta bakkaliye alışverişlerinin eve gönderilmesinin keyfinden –ikna edici olduğumu düşünerek– söz ettim, sonunda kapı çaldı ve benim de dizlerimin bağı çözöldü.

Annem dönüp bana baktı. “Sen iyi misin, Louisa? Yüzün bembeyaz oldu.”

“Sonra anlatırım, anne.”

Annem dik dik baktı bana, sonra yüzü yumuşadı. “Ben buradayım.” Elini uzattı, yüzüme gelen saçımı kulağımın arkasına itti. “Derdin her neyse, ben buradayım.”

Sam kapıdaydı, sırtında daha önce görmediğim kobalt mavisi bir süveter vardı. Bunu ona kimin verdiğini merak ettim. Hafifçe gülümsedi bana ama daha önceki buluşmalarımızda olduğu gibi eğilip öpmeyi ya da bana sarılmadı. Dikkatle bakiştık.

“İçeri girmek ister misin?” Sesimde garip bir resmiyet vardı.

“Teşekkürler.”

Dar koridorda onun önünden yürüdüm, oturma odasının kapısından annemlere selam vermesini bekledim, sonra mutfaka götürdüm onu, kapıyı arkamızdan kapattım. İkimiz de hafifçe elektrik yüklüymüşüz gibi onun varlığını keskin bir şekilde hissediyordum.

“Çay ister misin?”

“Tabii... Kazağın güzelmiş.”

“Ah... teşekkürler.”

"Burnundaki... ışık açık kalmış."

"Doğru." Eğilip ışığı kapattım, aramızdaki havayı yumuşatacak bir şey olsun istemiyordum.

Masaya oturdu, gövdesi bizim mutfak sandalyelerine büyük gelmişti, gözleri üzerimdeydi, iş görüşmesi yapmayı bekleyen biri gibi ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. Oturma odasındaki babamın seyrettiği filme güldüğünü duyuyordum, Thom da tiz sesiyle onun neye güldüğünü soruyordu. Çay hazırlarken Sam'in yakıcı bakışlarını sırtımda hissediyordum.

"Evet," dedi Sam, fincanını verip yerime oturduğumda, "demek buradasın."

Neredeyse iki büklüm oluyordum. Karşımdaki yakışıklı yüze baktım, geniş omuzlara, fincanı usulca kavrayan ellere ve birden şunu düşündüm: *Beni terk etmesine dayanamam.*

Ama sonra kendimi yeniden o soğuk eşikte buldum, Katie'nin parmakları Sam'in ensesindeydi, ıslak ayakbırlarımın içinde ayaklarım donuyordu, o zaman yeniden kaskatı kesildim.

"Geleli iki gün oldu," dedim.

Kısacık bir sessizlik. "Tamam."

"Gelip sana sürpriz yapmayı düşünmüştüm. Perşembe akşamı." Masa örtüsünün üzerindeki bir lekeyi tırnağım-la kazıdım. "Ama işe bak ki, asıl bana sürpriz yapıldı."

Ne olduğunu yavaş yavaş anladığı yüzünden belli oluyordu: hafifçe alnını kırıştırdı, bakışları soğudu, benim neler görmüş olabileceğimi anlayınca gözleri yarı kapandı. "Lou, ne gördüğünü bilmiyorum ama..."

"Ama ne? 'Sandığın gibi değil' mi diyeceksin?"

"Hem öyle, hem değil."

Yumruk yemiş gibi oldum.

“Bırakalım bunu, Sam.”

Bana baktı.

“Ne gördüğümü iyi biliyorum. Sandığım gibi olmadığına beni ikna etmeye çalışırsan, sana inanmayı o kadar istiyorum ki gerçekten inanabilirim. Şu son iki günde anladım ki bu... bu benim için iyi olmaz. İkimiz için de iyi olmaz.”

Sam fincanını masaya bıraktı. Elini yüzünde gezdirdi, başını yana çevirdi. “Ben onu sevmiyorum, Lou.”

“Ona karşı ne hissettiğin umurumda değil.”

“Ama ben bilmeni istiyorum. Evet, Katie konusunda haklıymışsın. Ben hareketlerini yanlış yorumlamış olabilirim. Benden hoşlanıyor.”

Acı acı güldüm. “Sen de ondan hoşlanıyorsun.”

“Onun hakkında ne düşündüğümü bilmiyorum. Benim kafamda yalnız sen varsın. Sabah uyandığımda düşündüğüm kişi sensin. Ama mesele şu ki, sen...”

“Dur biraz. Bunun suçunu bana atma. *Sakın kalkışma buna. Sen git dedin bana. Sen git dedin bana.*”

Birkaç dakika konuşmadan oturduk. Onun ellerine baktığımı fark ettim; güçlü, örselenmiş eklemler, o eller çok sert, çok güçlü görünüyordlardı ama o kadar şefkatli olabiliyorlardı ki. Gözümü masa örtüsündeki lekeden ayırmadım.

“Biliyor musun Lou, kendi kendime yeteceğimi düşünmüştüm. Ne de olsa uzun zaman yalnız yaşadım. Ama sen benim içimde bir şeyleri açtın.”

“Ya, demek hata benim.”

“Onu söylemiyorum!” diye patladı. “Açıklamaya çalışıyorum. Diyorum ki – artık sandığım kadar beceremiyorum yalnız kalmayı. Kız kardeşim öldükten sonra hiç kimse için hiçbir şey hissetmek istemedim, anlıyor musun? Sa-

dece Jake'le ilgilenebilecektim, başkasını istemiyordum. İşim vardı, yarısı bitmiş evim vardı, tavuklarım da ve bunlar bana yetiyordu. Ben... bunlarla idare ediyordum. Sonra sen geldin, o kahrolası binadan düştün ve elimi tuttuğun ilk anda içimde bir şeyler oldu. Birden, konuşmak istediğim biri vardı karşımda. Nasıl hissettiğimi anlayan biri. Gerçekten, gerçekten anlayan. Evinin önünden geçebilirdim ve berbat bir günün sonunda seni arayabileceğimi ya da daha sonra uğrayabileceğimi ve kendimi daha iyi hissedebileceğimi bilirdim. Biliyorum, anlaşılamadığımız şeyler oldu ama yine de –ta içimde– çok *doğru* bir şeyler olduğunu hissediyordum.”

Başını çayına eğmiş, çenesini sıkımişti.

“Ve sonra tam seninle böyle yakınken –başka hiç kimseyle olmadığım kadar yakınken– sen... sen gidiverdin. Ben de kendimi... kendimi sanki biri bana bu armağanı, bu her şeyi açan anahtarı bir eliyle vermişken öteki eliyle almış gibi hissettim.”

“O zaman neden gitmeme izin verdin?”

Sesi mutfağın içinde patladı. “Çünkü... çünkü ben öyle biri değilim, Lou! Senin kalman için ısrar edecek biri değilim. O maceraları yaşamayı, büyümeni, orada yaptıklarını yapmanı engelleyecek tipte biri değilim. Ben öyle biri değilim!”

“Hayır... sen, ben gider gitmez hemen başka birine kanca atan birisin! Aynı mahalle kodundaki birine!”

“Ona posta kodu derler! İngiltere’desin, Tanrı aşkına!”

“Evet ve burada olmamayı ne kadar istediğimi tahmin edemezsin.”

Sam başını çevirdi, kendini tutmaya çalıştığı belliydi. Televizyon hâlâ açık olmasına rağmen, mutfağın dışında ki, ön odadaki sessizliğin farkındaydım.

Birkaç dakika sonra, sakince, “Ben yapamayacağım, Sam,” dedim.

“Neyi yapamayacaksın?”

“Katie Ingram’ı ve seni baştan çıkarma girişimlerini kendime dert edemeyeceğim çünkü o gece ne olmuş olursa olsun, *onun* neyi arzu ettiğini gördüm ben, senin neyi arzu ettiğini bilmesem de. Bu beni delirtiyor ve üzüyor, daha da kötüsü” –güçlkle yutkundum– “senden nefret etmeme neden oluyor. Üç kısa ayda nasıl bu noktaya geldiğimi anlayamıyorum.”

“Louisa...”

Kapı usulca vuruldu. Annemin yüzü görüldü. “Kusura bakmayın, rahatsız ediyorum ama hemen bir çay hazırlamama izin verir misiniz? Büyükbaba zor soluk alıyor da.”

“Tabii.” Başım başka yana çevriliydi.

Annem içeri girdi, sırtı bize dönük durumda ısıtıcıya su doldurdu. “Yaratıklarla ilgili bir film izliyorlar. Noel’e pek uygun değil. Noel Günü’nün sadece *Oz Büyücüsü* ya da *Neşeli Günler* ya da herkesin birlikte izleyebileceği bir filmle geçtiği yılları hatırlıyorum. Şimdi bu vurdulu kırılı saçmalıkları izliyorlar, büyükbabanla ben de konuşulanların tek kelimesini bile anlamıyoruz.”

Annem gevezeliğe devam etti, belli ki yanımızda bulunmaya çekiniyordu, ısıtıcıdaki suyun kaynamasını beklerken tezgâhta parmaklarıyla tempo tuttu. “Kraliçe’nin konuşmasını bile izleyemediğimizi biliyor musunuz? Baban onu şu eski alete kaydetti. Ama sonradan seyretmek aynı şey olmuyor, değil mi? Herkesin seyrettiği saatte seyretmek istiyorum ben de. Herkes yaratıkları ya da çizgi filmleri seyredip bitirene kadar zavallı kadın bütün o video kutularına sıkışıp kalıyor. Altmış küsur yıl görevinde kaldıktan sonra –kaç yıldır tahtta o?– en azından

yapacağı şeyi yaptığı sırada izleyebiliriz onu. Baban bana, saçmalama diyor, çünkü o konuşma zaten haftalar önce kaydedilmiş. Sam, biraz pasta ister misin?"

"Yo, teşekkür ederim, Josie."

"Lou?"

"Hayır, teşekkürler, anne."

"Siz bilirsiniz." Çekingence gülümsedi, tepsiye traktör tekerleği büyüklüğünde bir meyveli pasta koydu ve hızla çıkıp gitti. Sam kalkıp kapıyı arkasından kapattı.

Konuşmadan oturduk, mutfak saatinin tıkırtılarını dinledik, hava kurşun gibi ağırdı. Aramızda söylenmeden kalanların ağırlığı altında ezildiğimi hissettim.

Sam çayından iri bir yudum aldı. Gitmesini istiyordum. Ama giderse de ölebileceğimi düşünüyordum.

"Özür dilerim," dedi sonunda. "Geçen gece için. Asla istemezdim... Yani, yanlış hüküm vermişsin."

Başımı iki yana salladım. Artık konuşamıyordum.

"Onunla yatmadım. Başka bir şey duymak istemiyorsan da bunu duymana ihtiyacım var."

"Demiştin ki..."

Başını kaldırıp baktı.

"Demiştin ki... seni bir daha asla kimse incitemez demiştin. Sen söyledin bunu. New York'a geldiğinde." Sesim göğsümün içindeki bir yerden geliyordu. "Beni incitecek kişinin sen olabileceği bir an bile gelmemişti aklıma."

"Louisa..."

"Sanırım gitsen iyi olacak."

Ağır ağır kalktı, tereddüt ediyordu, iki elini önündeki masanın üzerine bastırdı. Ona bakamıyordum. Hayatımdan bir daha dönmemek üzere çıkıp gidecek olan o sevdiğim yüze bakamıyordum. Sırtını dikleştirdi, derin bir soluk verdi, arkasını döndü.

İç cebinden bir paket çıkardı ve masaya bıraktı. “Mutlu Noeller,” dedi. Sonra da kapıya doğru yürüdü.

Koridorda arkasından gittim, on bir uzun adım, sonra sokak kapısında durduk. Ona bakamıyordum, baksam mahvolurdum. Kalsın diye yalvarır, işimi bırakacağıma dair söz verir, kendi işini değiştirmesini, Katie Ingram’ı bir daha görmemesini isterdim. Acıklı biri olurdu, acı-nası bulduğum kadınlardan. Sam’in asla istemediği türden bir kadın.

Omuzlarım kaskatı kesilerek durdum orada, Sam’in aptal, büyük numaralı ayaklarından yukarısına bakmadım. Kapıya bir araba yanaştı. Sokağın aşağısında bir yerde bir kapı çarpıldı. Kuşlar cıvıladı. Ve ben inatla bitmek istemeyen kendi kişisel mutsuzluğuma gömülüp durdum.

Ve sonra, birden, Sam bana yaklaştı, kollarıyla beni sardı. Beni kendine çekti ve o kucaklamada birbirimize ne ifade ediyorsak hepsini hissettim, aşkımızı, acılarımızı ve hepsinin kahrolası olanaksızlığını. Sam’in görmediği yüzüm çöktü.

Orada öyle ne kadar durduğumuzu bilmiyorum. Herhalde birkaç saniyedir. Ama zaman durmuş, uzamış, yok olmuştu. Sadece Sam ve ben ve başımdan ayaklarıma ilerleyen şu korkunç, ölü duygu vardı, sanki taşa dönüşüyordum.

“Bırak. Dokunma bana,” dedim, artık dayanamayacak duruma geldiğimde. Sesim boğuktu, sanki kendi sesim değildi, Sam’i ittim, kendimden uzaklaştırdım.

“Lou...”

Ama adımı söyleyen Sam değil, kız kardeşimdi.

“Lou, azıcık –özür dilerim– azıcık yoldan çekilir misin? Geçmem gerek.”

Gözlerimi kırptıştırıp başımı çevirdim. İki elini havaya

kaldıran kız kardeşim durduğumuz daracık eşikten geçip bahçe yoluna çıkmak istiyordu. “Özür dilerim,” dedi. “Ben sadece...”

Sam beni bıraktı, hem de hemen, uzun adımlarla yürüyüp gitti, omuzları sertleşmiş, kamburunu çıkarmıştı, bahçe kapısı açılırken durakladı. Dönüp bana bakmadı.

“Bu gelen Treena’mızın yeni adamı mı?” dedi annem arkamdan. Önlüğünü çekiştirip çıkarıyor, saçlarını bir el hareketiyle düzeltiyordu. “Saat dörtte geleceğini sanıyordum. Dudaklarıma ruj bile sürmedim... Sen iyi misin?”

Treena bize döndü, gözlerimi bulandıran gözyaşlarının arasından onun küçük, umut dolu gülümsemesini görebildim. “Anne, baba, bu Eddie,” dedi.

Ve mini etekli, çiçekli bir elbise giymiş ince uzun, siyah bir kadın çekinerek bize el salladı.

Hayatınızdaki ikinci büyük aşkınızı kaybetmenizi size biraz olsun unutturacak bir şey ararsanız, sizlere özellikle kız kardeşinizin Noel Günü, Edwina adında siyah bir kadınla çıkagelmesini hararetle öneririm.

Annem ilk başta yaşadığı şoku, telaşlı, abartılı hoş geldinlerle, çay hazırlama önerisiyle örtbas etti, Eddie ile Treena'yı oturma odasına aldı, alırken bir an bana öyle baktı ki, eğer söven bir tip olsaydı koridordan geçip mutfakta gözden kaybolmadan önce "kahrolası" derdi diye düşündüm. Thom oturma odasından çıktı, "Eddie!" diye haykırdı, konuğumuza sıkı sıkı sarıldı, heyecanla hediyesinin verilmesini bekledi, paketi yırtıp açtı, sonra yeni Lego kutusuyla koşup gitti.

Ağzından tek kelime çıkmayan babam karşısında olanlara gözünü dikip bakmakla yetindi, sanrılı bir düşün içine fırlatılmış birine benziyordu. Treena'nın yüzündeki, kendisine özgü olmayan ifadeyi gördüm, havayı saran panik duygusunu hissettim ve harekete geçmem gerektiğini anladım. Babama ağzını kapamasını mırıldandım, sonra öne çıktım ve elimi uzattım. "Eddie!" dedim. "Selam! Ben Louisa. Kız

kardeşim sana herhalde olan biteni anlatmıştır.”

“Aslında,” dedi Eddie, “bana sadece güzel şeyler anlattı. New York’ta yaşıyorsun, değil mi?”

“Çoğu zaman.” Gülümsememin hissettiğim kadar zorlama olmadığını umuyordum.

“Üniversiteyi bitirdikten sonra iki yıl Brooklyn’de oturdum. Hâlâ özlerim orayı.”

Bronz rengi mantosunu sırtından aldı, Treena onu tıka basa dolu askılığımıza sıkıştırırken bekledi. Ufak tefekti Eddie, porselen bebeğe benziyordu, hayatımda gördüğüm en mükemmel dengeli yüz hatlarına sahipti, badem biçimli gözlerini uzun siyah kirpikler süslüyordu. Oturma odasına giderken konuşmaya devam etti –annemle babamın saklamayı pek beceremedikleri şoku nezaketen görmemiş gibi yapıyor olabilirdi– eğilip büyükbabamın elini sıktı, o da Eddie’ye yamuk gülümsemesiyle baktı, sonra yeniden televizyona döndü.

Kız kardeşimi hiç böyle görmemiştim. Sanki az önce bir değil iki yabancıyla tanışmıştık. Bir yanda Eddie vardı –son derece nazik, ilginç, ilgiliydi, bizi bu dalgalı sohbet sularında zarafetle yönetiyordu– öte yanda Yeni Treena vardı, yüz ifadesinde belli belirsiz bir güvensizlik, gülüşünde biraz kırılğanlık okunuyordu, kanepede elini ara sıra kız arkadaşının eline uzatıyor, güvence ararcasına sıkıyordu. Bunu ilk yaptığında babamın çenesi on santim aşağı düştü, tekrar kapayana kadar annemin dirseğiyle onun kaburgalarını birkaç kez dürtmesi gerekti.

“Evet! Edwina!” dedi annem, çay koyarken. “Treena bize –hımm– senden pek söz etmedi. Siz... siz ikiniz nasıl tanıştınız?”

Eddie gülümsedi. “Katrina’nın oturduğu yere yakın bir iç dekorasyon mağazam var, birkaç kez uğrayıp yastıklar

ve kumaşlar aldı ve sohbe başladı. Bir içki içmeye çıktık, sonra sinemaya gittik... ve işte, pek çok ortak şeyimiz olduğunu anladık.”

Bir de baktım başımı sallıyorum ve kız kardeşimin bu süslü, zarif yaratıkla ne gibi ortak yönü olduğunu anlamaya çalışıyorum.

“Ortak şeyler! Ne kadar hoş. Ortak şeyler çok önemlidir. Evet. Ve –siz nerelisiniz– Ah Tanrım. Demek istediğim...”

“Nereli miyim? Blackheath’li. Biliyorum –insanlar Londra’nın güneyinden kuzeyine pek taşınmazlar. Ailem üç yıl önce emekli olunca Borehamwood’a taşındılar. Böylece ben o az bulunur tiplerden oldum –hem kuzey hem güney Londralıyım.” Bu, aralarındaki bir şakaymış gibi Treena’ya gülümsedi, sonra anneme döndü. “Siz hep burada mı yaşadınız?”

“Annemle babamın Stortfold’dan ancak cenazeleri çıkar,” dedi Treena.

“Umarım çok yakında olmaz bu!” dedim.

“Burası çok güzel bir kasabaya benziyor. Neden burada kalmak istediğinizi anlayabiliyorum,” dedi Eddie, tabağını kaldırarak. “Bu pasta muhteşem, Mrs. Clark. Kendiniz mi yaptınız? Annem romlu bir pasta yapar ve meyvelerin lezzetini tam verebilmesi için üç ay suda bekletmek gerektiğini söyler.”

“Katrına eşcinsel mi?” dedi babam.

“Çok güzel, anne,” dedi Treena. “Kuru üzüm... gerçekten... nemli.”

Babam gözlerini hepimizin üzerinde gezdirdi. “Bizim Treena’mız kızlardan mı hoşlanıyor? Ve hiç kimse bir şey söylemiyor mu? Ve durmadan lanet olası yastıkların ve *pastanın* mı şamatası yapılıyor?”

“Bernard,” dedi annem.

“Sizi biraz yalnız bıraksam iyi olacak,” dedi Eddie.

“Hayır, kal burada.” Treena Thom’a baktı ama o televizyona dalmıştı. “Evet, baba. Kadınlardan hoşlanıyorum. Ya da en azından Eddie’den hoşlanıyorum.”

“Treena biseksüel olabilir,” dedi annem, gergindi. “Doğru terim bu mu? Gece okulundaki gençler bana epey anlatıyorlar bu şeyleri, bugünlerde insanlar ne bir cins ne de öbürüymüş. Spektrum varmış. Yoksa spekülom muydu? Hangisi olduğunu hiç hatırlayamıyorum.”

Babam gözlerini kıstı.

Annem çayından öyle gürültülü bir yudum aldı ki neredeyse boğuluyordu.

“Ben şahsen,” dedim, Treena annemin sırtını patpatlamayı bitirince, “birinin Treena’yla çıkmak istemesini harika buluyorum. Kim olursa olsun. Yani gözleri, kulakları ve kalbi filan olan birinin.” Treena gerçekten minnettar bir bakış attı bana.

“Sen hep kot pantolon giyerdin büyürken,” dedi annem dalgın dalgın, ağzını silerken. “Belki de daha fazla elbise giydirmeliydim sana.”

“Kot pantolonla bir ilgisi yok anne, genlerle ilgili olabilir.”

“Bizim ailemizde böyle bir şey yok,” dedi babam. “Kusura bakma Edwina.”

“Bakmadım, Mr. Clark.”

“Ben eşcinselim baba. Ben eşcinselim ve hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım, nasıl mutlu olmak istediğim kimseyi ilgilendirmez ama sen ve annem ben mutlu olduğum için mutlu olursanız çok sevinirim, daha da önemlisi, Eddie’nin benim ve Thom’un hayatında çok uzun bir zaman kalmasını umuyorum.” Eddie’ye baktı, o da cesaret

verircesine gülümsedi.

Uzun bir sessizlik oldu.

“Hiçbir zaman bir şey söylemedin,” dedi babam, suçlarcasına. “Eşcinsel gibi davranmadın.”

“Eşcinseller nasıl davranırmış?” dedi Treena.

“Yani. Eşcinsel. Örneğin... daha önce eve hiç kız getir-medin.”

“Ben daha önce eve kimseyi getirmediğim. Sundeeep dışında. Şu muhasebeci. Futbol sevmediği için sen ondan hoşlanmamıştın.”

“Ben futbol severim,” dedi Eddie, yardımını olur diye.

Babam gözlerini tabağına dikti. Sonunda içini çekti, avuççileriyle gözlerini ovuşturdu. Ellerini çektiğinde bütün yüzü, uykusundan ansızın uyandırılmış biri gibi uyuşmuş göründü. Annem onu dikkatle gözlüyordu, duyduğu korku yüzünde okunuyordu.

“Eddie. Edwina. İhtiyar alçağın teki hissi veriyorsam, kusura bakma. Eşcinsel düşmanı değilim ama ben...”

“Ulu Tanrım,” dedi Treena. “Hep bir ‘ama’ var.”

Babam başını iki yana salladı. “Ama büyük olasılıkla yanlış bir şey söyleyeceğim zaten ve sizi gücendireceğim, çünkü ben yeni argolardan ve bu işlerin nasıl yürüdüğünden anlamayan ihtiyarın tekiyim, karım size bunları anlatır. Bunları söyledikten sonra şunu da diyeyim ki, uzun vadede önemli olanın iki kızımın da mutluluğu olduğunu ben bile biliyorum. Sam’in Lou’muzu mutlu ettiği gibi sen de onu mutlu edeceksen Eddie, o zaman mesele yok. Seni tanıdığıma çok sevindim.”

Ayağa kalktı, küçük masanın üzerinden elini uzattı, bir an sonra Eddie de öne eğilip babamın elini sıktı.

“Tamam. Haydi, şimdi de pastanın tadına bakalım.”

Annem rahatlayarak iç geçirdi ve bıçağı aldı.

Ben de elimden geldiğince gülümsemeye çabaladım, sonra fırlayıp çıktım odadan.

İnsanın kalbinin kırılması konusunda kesin bir hiyerarşi vardır. Düşünüp buldum bunu. Listenin en başında insanın sevdiği kişinin ölümü yer alır. Duyanı bundan daha fazla sarsan, mutlak sempati uyandıran başka bir durum yoktur: üzüldükleri yüzlerinden belli olur, şefkatli bir el uzanıp omzunuzu tutar. *O kadar üzüldüm ki.* İkinci sırada, bir başkası için terk edilmeniz gelir herhalde, ihanetin, söz konusu o iki kişinin yaptığı kötülüğün ardından öfkenizin haklı bulunması, dayanışma gösterilmesi. *Ah, korkunç bir şok olmalı senin için.* Ayrılmaya zorlanmayı, dini engelleri, ağır hastalıkları da ekleyebilirsiniz. *Ama, Ayrıldık, çünkü farklı kütalarda yaşıyorduk,* sözünü, doğru olsa bile ancak anladıklarını gösteren bir baş sallamayla, işgüzarca omuz silkmeye karşılar insanlar: *Evet ya, oluyor böyle şeyler.*

Anaç bir endişeyle olsa da önce annemin, sonra da babamın, kendimle ilgili haberlere verdikleri karşılıklarda o tepkiyi gördüm. *Evet, tam bir rezillik bu. Ama bence çok da sürpriz olmamıştır* ve ifade edemeyeceğim bir şekilde canımın yandığını hissettim, çok da sürpriz olmamıştır ne demek? ONU SEVİYORDUM BEN.

Noel'den sonraki gün ağır ağır geçti, saatler şişti, hüznü doldu. Sık sık uyanarak uyudum, Eddie'nin dikkatleri dağıtmasına seviniyordum, böylece ilgi merkezi olmaktan çıkmıştım. Banyoda yattım, sonra da küçük sandık odasındaki yatakta, ara sıra akan gözyaşlarımı sildim ve kimse farketmese diye dua ettim. Annem bana çay getir-

di, kız kardeşimin ışıklar saçan mutluluğundan pek söz etmemeye çalıştı.

Treena'yı böyle görmek çok güzeldi. Ya da güzel olurdu ben böyle kalbi kırık olmasaydım. Annem yemekleri getirirken o ikisinin masanın altında gizlice el ele tutuştuklarını gördüm, bir dergide gördükleri bir şeyi tartışırken birbirlerine sokuluyorlardı, televizyon seyrederken ayakları birbirine değiyordu, Thom, çok sevilen ve kendisini hangisinin sevdiğine aldırmayan birinin özgüveniyle aralarına giriyordu. Büyük şoku atlattıktan sonra durum anlam kazanmıştı benim gözümde de: Treena çok mutluydu, bu kadının yanında çok rahatlıyordu, onu hiç böyle görmemiştim. Ara sıra sessiz bir zafer okunan mahcup, kaçamak bakışlar atıyordu bana, ben de içimden gelmediğini anlamamasını umarak gülümsüyordum ona.

Çünkü bütün hissettiğim, eskiden kalbimin bulunduğu yerdeki ikinci, devasa boşluktu. Son kırk sekiz saattir beni besleyen öfke olmasaydı içim bomboştu. Sam gitmişti ve ben onu neredeyse kovmuştum. Başka insanlar için bu ilişkimin bitişi anlaşılır olabilirdi ama benim için nedense çok anlamsızdı.

O gün öğleden sonra, evdekiler kanepede uyuklarken (bizim evde ya tartışarak ya da yemek yiyerek ve yediklerimizi hazmederek ne kadar zaman geçirildiğini unutmusum) ben çıkıp kaleye gittim. Rüzgârlık giymiş, köpeğiyle yürüyen bir kadın dışında kimse yoktu. Sohbate girişmeyi hiç düşünmediğini gösteren bir baş hareketiyle selam verdi bana, rampaları tırmandım, birbirine giren sokakları ve Stortfold'un güney yarısını görebileceğim bir banka

oturduğum. Sert rüzgâr kulaklarımın uçlarını acıttı, ayaklarım üşüdü, her zaman böyle üzüntü hissetmeyeceğim dedim kendi kendime. Will'i düşündüm, bu kalenin çevresinde kim bilir kaç öğle sonramız geçti, onun ölümünün arkasından ben nasıl yaşamaya devam ettim diye düşündüm ve bu yeni acı önceki kadar şiddetli değil dedim kendi kendime. Beni hasta edecek kadar derin bir üzüntüyle dolu aylar beklemiyordu beni. Sam'i düşünmeyecektim. Onu o kadınla birlikte düşünmeyecektim. Facebook'a bakmayacaktım. New York'taki heyecanlı, etkinlik dolu, canlı hayatıma geri dönecektim ve bir kez ondan uzaklaşırsam kurduğunu, zarar gördüğünü hissettiğim kısımlarım iyileşebilecekti. Belki benim sandığım şey değildik ikimiz. Belki ilk buluşmamızdaki heyecan –bir paramedige kim karşı koyabilir ki nihayetinde?– bu heyecanın bize ait olduğuna inandırmıştı bizi. Belki de yas tutmamı engelleyecek birine ihtiyacım vardı. Belki de kederimi unutmak için giriştiğim kısa ömürlü bir ilişkiydi ve ben sandığımdan daha çabuk iyileşecektim.

Bunu kendime defalarca söyledim ama bir yanımda inatla kulaklarını tıkıyordu. Sonunda, her şey iyi olacaktı gibi davranmaktan vazgeçip gözlerimi kapattım, başımı ellerimin arasına aldım ve ağladım. Herkesin evinde olduğu bir günde, boş bir kalede içimdeki kedere yol verdim, kendimi tutmadan ya da biri görür mü diye korkmadan hıçkırı hıçkırı ağladım. Renfrew Caddesi'ndeki küçük evde ve Gopnik'lerin evine döndüğümde ağlayamayacağım gibi ağladım, öfkeyle, üzüntüyle ağladım, duygusal bir kan akıtma oldu.

Seni alçak herif, diye hıçkırdım, dizlerimin arasına. Ben gideli daha üç ay olmuştu...

Sesim kulağıma tuhaf, boğuk geliyordu. Ağlarken

mahsus aynada kendisine bakan ve sonra daha da şiddetli ağlayan Thom gibi, sözcüklerim kulağıma o kadar hüznü ve korkunç geldi ki daha da coştum ağlarken. *Lanet olsun sana Sam. Bu riske girmeme değeceğini bana düşündürdüğün için lanet olsun sana.*

“Ben de yanına oturabilir miyim, yoksa bir tür özel Keder Günü mü?”

Hızla başımı kaldırdım. Karşımda Lily duruyordu, bol, siyah bir parka giymişti, boynunda kırmızı bir atkı vardı, sanki epeydir beni gözlemliyormuş gibi kollarını kavuşturmuş dikiliyordu orada. En kederli anımda sanki çok eğlenceli bir halim varmış gibi sırttı bana, sonra da kendimi toparlamam için bekledi.

“Eh, sanırım *senin* hayatında neler olup bittiğini sormama gerek yok,” deyip koluma bir yumruk attı.

“Burada olduğumu nereden bildin?”

“Seni görmek için evinize uğradım, çünkü ben kayaktan döneli iki gün olmasına rağmen sen zahmet edip beni aramamıştın bile.”

“Özür dilerim,” dedim. “Ben çok...”

“Sen çok üzgünsün, çünkü Seksi Sam seni sepetledi. O sarışın cadı mıydı?”

Burnumu silip baktım ona.

“Noel’den önce birkaç gün Londra’daydım, ambulans merkezine gittim, bir merhaba diyeyim diye, o kadın oradaydı, asalak gibi yapışıyordu Sam’e.”

Burnumu çektim. “Bana söyleyebilirdin.”

“Haklısın. Seni uyaracaktım ama sonra *ne işe yarayacak*, diye düşündüm. Ta New York’tan ne yapabiliirdin ki? Hıh. Erkekler o kadar budala ki. Sam durumu *nasıl* göremedi?”

“Ah, Lily, seni özledim.” Ne kadar özlediğimi o ana

kadar anlamamıştım. Will'in kızı karşımdaydı, bütün o canlı, göзалıcı ergen güzelliğıyle. Yanıma oturdu, sanki yetişkin olan oymuş gibi ben de ona yaslandım. Uzaklara baktık. Will'in evini, Granta Malikânesi'ni belli belirsiz seçebiliyordum.

"Yani sadece güzel diye, kocaman memeleri var diye, insanı hep öpmek istemiş gibi duran ahlaksız dudakları var diye..."

"Tamam, kes şunu, Lily."

"Hem senin yerinde ben olsaydım artık ağlamazdım," dedi Lily, bilgece. "Bir, hiçbir erkek buna değmez. Katy Perry bile söyler bunu sana. Ayrıca ağladığın zaman gözlerin iyice ufalıyor. Yani nokta kadar oluyor."

Elimde olmadan güldüm.

Ayağa kalkıp elini bana uzattı. "Haydi gel. Sizin eve yürüyelim. Bugün hiçbir yer açık değil, büyükbabam ve Della ve hiç yanlış yapmayan bebek kafamı şişiriyorlar. Büyükanne-min gelip beni almasına daha yirmi dört saat var. Of. Ceketime sümüklüböcek sümükleri mi sürdün? Sürmüşsün! Hepsini sileceksin!"

Bizim evde çay içerken Lily e-postalarında yer almayan haberleri verdi bana; yeni okulunu nasıl sevdiğini ama henüz gerektiğı gibi çalışmadığını söyledi. ("Okula gidilmeyen günlerin bir etkisi olduğu ortaya çıkıyor. Bu da ben-sana-söylemiştim diyen yetişkinleri sinir bozucu yapıyor.") Büyükanne-siyle yaşamayı öyle seviyordu ki gerçekten sevdiği insanlara yaptığı gibi ondan şikâyetçi olabiliyordu; espriyle ve bir tür neşeli alaycılıkla. Büyü-kannes-i, Lily'nin odasının duvarlarını siyaha boyama-

sına karşıydı. Araba kullanmasına da izin vermiyordu, oysa Lily kullanmayı iyi biliyordu ve okul başlamadan önce bunu biraz ilerletmek istiyordu. Kendi annesinden söz ederken Lily'nin neşeli tavrı kayboldu. Lily'nin annesi üveybabasını nihayet bırakmıştı –“elbette”– ama yolun aşağısında oturan ve müstakbel kocası yapmayı planladığı mimar oyunbozanlık etmiş, karısından ayrılmak istememişti. Şimdi annesi, Holland Park'ta ikizleriyle birlikte kiralık bir evde isterik ve acılı bir hayat sürüyor, peş peşe Filipinli dadı değiştiriyordu ama bu dadılar şaşırtıcı bir hoşgörü düzeyine sahip olsalar da bu hoşgörülerini Tanya Houghton-Miller'a ancak birkaç hafta dayanmalarına yetiyordu.

“Oğlanlara üzüleceğimi hiç sanmazdım ama üzüldüm,” dedi Lily. “Ah. Canım sigara çekti. Sadece annemden söz ederken sigara içmek istiyorum. Bunu çözümlemen için Freud olman gerekmez, değil mi?”

“Üzüldüm, Lily.”

“Üzülme. İyiyim ben. Büyükanнемin yanındayım ve okula gidiyorum. Annemin dramı artık beni etkilemiyor. Uzun, sesli mesajlar bırakıyor bana, ağlıyor ya da tekrar onun yanına taşınmadığım için bencil olduğumu söylüyor ama ben aldırımıyorum.” Bir an ürperdi. “Bazen düşünüyorum da, eğer orada kalsaydım aklımı tamamen kaçırdım.” Aylar önce kapıda beliren o kızı düşündüm –sarhoş, mutsuz, yalnız– onu içeri alarak büyükannesiyle bu mutlu ilişkiyi kurmasında Will'in kızına yardımcı olduğum için içimde bir an müthiş bir zevk duydum.

Annem içeri girdi ve tepsiyi jambon dilimleriyle, peynir ve sıcak kıymalı böreklerle doldurdu, Lily'nin burada olmasına çok sevinmiş görünüyordu, özellikle de Lily'nin –ağzı dolu dolu– ona büyük evde olup bitenleri baştan

sona anlatmasına. Lily, Mr. Traynor'ın pek mutlu olduğunu sanmıyordu. Yeni karısı Della anneliğin zor olduğunu söylüyor, durmadan bebekten yakınıyordu, bebek ne zaman ciyaklasa kaçıp gidiyor ve ağlıyordu. Yani sabahtan akşama kadar.

"Büyükbabam zamanının büyük kısmını çalışma odasında geçiriyor, bu da Della'yı daha da kızdırıyor. Ama yardım etmeye çalıştığında Della ona bağıyor ve her şeyi yanlış yaptığını söylüyor. *Steven! Onu öyle tutma! Steven! O hırkayı bebeğe ters giydirmişsin!* Della'ya sen yapsana diyeceğim ama büyükbabam çok iyi biri."

"Büyükbaban, erkeklerin bebeklerle pek ilgilenmediği bir nesilden," dedi annem nezaketle. "Baban da bir kez bile bebek bezi değiştirmemiştir."

"Büyükbabam büyükannemi sorup duruyor, ben de ona hayatında yeni bir erkek var dedim."

"Mrs. Traynor'ın erkek arkadaşı mı var?" Annemin gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Hayır. Yok tabii. Büyükannem özgürlüğünün tadını çıkardığını söylüyor. Ama büyükbabamın bunu bilmesi gerekmez, öyle değil mi? Büyükbabama, yakışıklı, gür, kır saçlı bir adamın haftada iki kez Aston Martin'yle gelip büyükannemi dışarı çıkardığını, adamın adını bilmediğimi ama büyükannemi yine mutlu görmenin çok hoş olduğunu söyledim. Büyükbabamın soru sormak istediğini anlayabiliyorum ama Della yanımdayken buna cesaret edemiyor, sadece başını sallayıp gülümsüyor ama gülümsemesi sahte, sonra 'Çok iyi' diyor ve çalışma odasına dönüyor."

"Lily!" dedi annem. "Böyle yalanlar söylememelisin!"

"Nedenmiş?"

"Çünkü, doğru değil."

“Hayatta pek çok şey doğru değil. Noel Baba doğru değil. Ama bahse girerim ki siz Thom’a Noel Baba’yı anlattınız. Büyükbabam başka birini buldu. Büyükannemin Paris’te ateşli, zengin bir emekliyle güzel küçük maceralar yaşadığını bilmek ona –ve büyükanneme de– iyi gelecek. Hem zaten birbirleriyle hiç konuşmadıkları için kime ne zararı var ki?”

Mantıklı düşününce Lily’nin söyledikleri oldukça etkileyiciydi. Bunu anlayabiliyordum, çünkü annem sallanan dişini yoklayan biri gibi ağzını oynatıyor ama Lily’nin neden yanıldığını kanıtlayacak bir şey bulup söyleyemiyordu.

“Her neyse,” dedi Lily, “geri dönsem iyi olacak. Aile yemeği. Ho-ho-ho.”

Tam o sırada Treena ile Eddie içeri girdiler, Thom’la parkta oynamaya gitmişlerdi. Annemin endişesini pek saklayamayan halini görünce, *Ah Lily, korkunç bir şey söyleme lütfen*, diye düşündüm. Gelenleri göstererek, “Bu Lily, Eddie. Eddie, bu da Lily. Lily benim eski patronumun, Will’in kızı. Eddie de...”

“Benim kız arkadaşım,” dedi Treena.

“A, çok güzel.” Lily Eddie’nin elini sıktı, sonra bana döndü. “Evet. Büyükannemin beni New York’a götürmesini planlıyorum hâlâ. Hava bu kadar soğukken gitmeyeceğini söylüyor ama ilkbaharda gidermiş. Birkaç gün izin almaya hazırlan. Nisan ayı ilkbahar sayılır, değil mi? Hazır mısın buna?”

“Sabırsızlıkla bekleyeceğim,” dedim. Yanımda duran annem rahat bir soluk aldı.

Lily sıkı sıkı sarıldı bana, sonra kapıdan çıkıp koşarak gitti. Ona bakarken gençlerin dinçliğine imrendim.

20

Kime: KatrinaClark@scottsherwinbarker.com

Kimden: BusyBee@gmail.com

Harika resim, Treen! Gerçekten güzel. Onu da hemen hemen dün gönderdiğin dört resim kadar beğendim. Ama favorim Salı günü gönderdiğin. Üçünüz parktayken çekilen. Evet, Eddie'nin gözleri gerçekten güzel. Sen de çok mutlu görünüyorsun. Çok seviniyorum.

Diğer konuda: Bir tanesini çerçeveletip annemle babama göndermen için biraz erken olduğunu düşünüyorum ama sen bilirsin.

Thommo'ya sevgiler,

Lx

Not: Ben iyiyim. Sorduğun için sağ ol.

New York'a döndüğümde şu haberlerde görülen türden bir kar fırtınası vardı, arabaların sadece tepelerinin görüldüğü, normal günlerde taşıtların doldurduğu sokaklarda çocukların kızakla kaydığı, hava durumu sunucula-

rının bile çocuksu neşelerini pek gizleyemedikleri türden. Belediye başkanının talimatıyla geniş caddeler tertemizdi, şehrin kocaman kar küreme makineleri pat pat sesler çıkararak ana arterlerde dev canavarlar gibi gidip geliyorlardı.

Normal olarak böyle kar görünce sevinçten deliye dönerdim ama benim kendi havam karanlık ve nemliydi, buz gibi bir ağırlık şeklinde tepemde asılı duruyordu, hiçbir şeyden zevk alamıyordum.

Daha önce hiç kalp kırıklığı yaşamamıştım, en azından hayattaki biri yaşatmamıştı bana. Patrick'ten ayrılırken, ilişkimizin, her ikimiz için de, bir alışkanlığa dönüştüğünü biliyordum, tıpkı sevmediğiniz ama gidip yenisini almaya üşendiğiniz için giymeye devam ettiğiniz bir çift ayakkabı gibi. Will öldüğünde bir daha hiçbir şey hissedemeyeceğimi düşünmüştüm.

Sevdiğiniz ve kaybettiğiniz kişinin hâlâ soluk aldığını bilmenin insanı pek teselli etmediğini anladım. Beynim sadistti, gün boyunca ısrarla Sam'e dönüyordu. Şu anda ne yapıyor? Ne düşünüyor? Onunla birlikte mi? Aramızda olanlardan pişmanlık duyuyor mu? Beni hiç düşündü mü? Her gün içimden onunla defalarca tartışıyor, bazılarında ben galip geliyordum. Mantıklı yanımla müdahale ediyor, Sam'i düşünmenin bir yararı olmadığını söylüyordu. Yapılacak bir şey yoktu. Ben başka bir kıtaya dönmüştüm. Geleceklerimiz binlerce kilometre uzaktı birbirinden.

Ve sonra, zaman zaman, manik diyebileceğim bir Lou, zorlanıp edinilmiş benzeyen bir iyimserlikle araya giriyordu: *Nasıl biri olmak istersem olabilirim! Kimseye bağlı değilim! Biriyle zıtlıştığımı hissetmeden dünyanın herhangi bir yerine gidebilirim!* Bu üç benlik, birkaç dakika boyunca zihnimde kendilerine yer açmak için didişiyorlar,

sıklıkla açıyorlardı da. Bir tür şizofrenik varoluştı bu ve çok bitkin düşürüyordu beni.

Üçünü de boğdum. Sabah erkenden George ve Agnes ile koştum, kalbime sancı girse de, topuklarım birer sıcak maşa gibi yansa da yavaşlamadım. Evin içinde dört döndüm, Agnes'in benden bir şey istemesini bekledim, üzerinde aşırı iş yükü olduğunu gördüğümde Michael'a yardım teklif ettim, Ilaria ile birlikte patates soydum, beni azarlamaya kalktığında aldırmadım. Hatta kaldırımdaki karları küreyen Ashok'a yardım etmeyi bile teklif ettim, oturup kendi hayatımı düşünmemi engelleyecek her şeyi denedim. Ashok suratını buruşturup deli olma dedi bana: işini kaybetmesini mi istiyordum.

Josh döndüğümün üçüncü günü bana mesaj gönderdi, o sırada Agnes bir çocuk mağazasında ayakkabılara bakıyor ve telefonda annesiyle Lehçe konuşuyordu, görünüşe bakılırsa kaç numara ayakkabı alması gerektiğini ve seçeceği ayakkabıyı kız kardeşinin beğenip beğenmeyeceğini soruyordu. Telefonum titreşince ekrana baktım.

Selam, Birinci Louisa Clark. Epeydir sesin çıkmadı. Umarım Noel'in iyi geçmiştir. Bir ara kahve içelim mi?

Bakakaldım. Öyle düşünmem için bir neden yoktu ama yine de yanlış bir şey gibi geldi bu bana. Yaram açıldı, bütün duyularım beş bin kilometre uzaktaki bir adamla doluydu hâlâ.

Selam Josh. Şu ara biraz meşgulüm (Agnes ayaklarıma kara sular indirtiyor) ama yakında olabilir belki. İyi olduğunu umuyorum. L x

Yanıt yazmadı ve ben de nedense kendimi kötü hissettim.

Garry, Agnes'in aldıklarını arabaya koydu, o sırada Agnes'in telefonu çınladı. Agnes telefonunu çantasından çıkarıp baktı. Bir an dışarıya çevirdi gözlerini sonra bana çevirdi. "Resim dersim olduğunu unutmuşum. East Williamsburg'a gitmemiz gerekiyor."

Basbayağı yalandı bu. Birden aklıma Şükran Günnü'ndeki o korkunç yemek geldi, bütün o açıklamalarıyla ama bunların yüzümden anlaşılmasa için çabaladım. "O zaman piyano dersini iptal edeyim," dedim, hiç bozmadan.

"Evet. Garry, resim dersim vardı, unutmuşum."

Garry tek kelime etmeden arabayı çalıştırıp yola çıktı.

Garry ile ben hiç konuşmadan otoparkta oturduk, dışarının soğuşundan korunalım diye arabanın motoru çalışıyordu. Şu "resim dersleri"nden biri için bu öğle sonrasını seçti diye içimden öfke duyuyordum Agnes'e, çünkü düşüncelerimle, gitmek bilmeyen bir öbek istenmeyen konukla baş başa kalmıştım. Kulaklıklarımı takıp neşeli bir müzik seçtim. Tabletimi çıkarıp Agnes'in haftanın geri kalanındaki programını ayarladım. Annemle internette scrabble oynayıp üç kelime buldum. Treena'dan gelen bir e-postayı yanıtladım, bir iş yemeğine giderken Eddie'yi alsam mı yoksa çok mu acele etmiş olurum diye soruyordu. (Bence madem başladı devam etmeliydi.) Dışarıya, öfkeli, kar yüklü havaya baktım ve acaba kar devam edecek mi diye düşündüm. Garry tabletinde bir komedi programı izliyordu, çenesini göğsüne bastırarak, banta alınmış kahkahalarla birlikte o da burnundan sesler çıkararak gülüyordu.

“Kahve ister misin?” dedim, yiyecek daha fazla tırnağım kalmadığında. “Dönmek bilmiyor, değil mi?”

“İ-h. Doktorum yediğim çöreklerin sayısını azaltmamı söylüyor. Ve o güzel çörekler olan yere gidince de neler olduğunu biliyorsun.”

Pantolonumdaki sökülmüş bir ipliği çekiştirdim. “*I Spy* oynamak ister misin?”

“Dalga mı geçiyorsun?”

İçimi çekerek arkama yaslandım, komedi programının devamını dinledim, sonra da Garry’nin derin soluklarını, solukları yavaşladı sonra horlamaya dönüştü. Hava iyice kararmaya başlamıştı, gökyüzü sevimsiz, demir rengi bir griye dönüştü. Bu trafikte eve dönmek saatler sürecekti. O sırada telefonum çaldı.

“Louisa? Agnes’in yanında mısın? Telefonu kapalı görünüyor. Sen onu telefona verir misin?”

Camdan dışarıya, Steven Lipkott’un stüdyosuna, sokaktaki grileşmeye başlayan karın üzerine sarı bir dik-dörtgen yollayan ışığın olduğu yere baktım.

“Ah... Agnes şimdi... bir kıyafet deniyor, Mr. Gopnik. Şimdi giyinme kabinine giderim ve sizi hemen aramasını sağlarım.”

Binanın giriş kapısına, mal teslimatı yapılırken olduğu gibi iki kutu boya sıkıştırılıp kapı açık bırakılmıştı. Beton merdivenlerden koşarak çıktım, koridordan geçip stüdyoya gittim. Kapalı kapının önünde soluk soluğa durdum. Telefonuma göz attım, sonra başımı havaya kaldırdım. İçeriye girmek istemiyordum. Şükran Gününde ima edilen şeyin çürütülemeyecek kanıtını görmek istemiyordum.

* *I Spy* (Keşfediyorum/Araştırıyorum vs.): Bir çocuk oyunu. Bir kişi aklından bir nesne tutar, vereceği renk, sayı, biçim, tür gibi ipuçlarıyla diğer çocuklar o nesneyi bulmaya çalışırlar. (ç.n.)

Kapıyı çalmakta bir tehlike olup olmadığını anlamaya çalışarak kulağımı kapıya dayadım, sanki yanlış davranan benmişim gibi sinsilik yaptığımı hissediyordum. Tek duyduğum müzik ve boğuk sesli konuşmalar oldu.

Kendime güvenerek kapıyı tıklattım. Birkaç saniye sonra itip açtım. Steven Lipkott ile Agnes stüdyonun uzak köşesinde, sırtları kapıya dönük durmuşlar, duvara dayalı tuvallere bakıyorlardı. Steven'in bir eli Agnes'in omzundaydı, sigara tutan diğer eliyle küçük tuvallerden birini gösteriyordu. İçerisi duman ve terebentin ve az da olsa parfüm kokuyordu.

"Bana onun birkaç resmini daha getirsene," diyordu Steven. "Eğer bunun ona benzemediğini düşünüyorsan o zaman biz..."

"Louisa!" Agnes hızla arkasına döndü, beni itmek istercesine bir elini havaya kaldırdı.

"Özür dilerim," dedim, telefonumu kaldırarak. "Mr. Gopnik... Mr. Gopnik aradı. Sana ulaşmaya çalışmış."

"Buraya gelmemeliydin! Neden kapıyı vurmadın?" Yüzü bembeyaz olmuştu.

"Vurdum. Özür dilerim. Sana başka türlü..." Geri geri gidip kapıdan çıkmak üzereyken gözüm tuvale ilişti. Sarı saçlı, iri gözlü bir çocuk vardı orada, kaçıp gidecekmiş gibi yarı yarıya arkası dönüktü. Birden, tartışmasız bir berraklıkla her şeyi anladım: Agnes'in bunalımları, annesiyle bitmez tükenmez telefon konuşmaları, durmadan oyuncak ve ayakkabı almaları...

Steven eğilip aldı tuvali. "Bak. İstersen sadece bunu al yanına. Üzerinde düşün..."

"Kes sesini, Steven!" Steven irkildi, bu tepkiye neyin neden olduğunu anlamamış gibiydi. Ama sezdiklerimi kesin doğrulayan da Agnes'in bu tepkisi oldu.

"Aşağıda görüşürüz," dedim ona ve çıkıp kapıyı usulca kapadım.

Upper East Side'a dönene kadar hiç konuşmadık. Agnes Mr. Gopnik'e telefon edip özür diledi, telefonunun kapandığının farkına varmadığını söyledi, bir tasarım hatasıydı —o nesne kendi kendine kapanıyordu hep— başka bir telefona ihtiyacı vardı. *Evet, sevgilim. Eve dönüyoruz şimdi. Evet, biliyorum...*

Bana bakmıyordu. Aslında ben de ona hiç bakamıyordum. Kafam kazan gibiydi, son aylarda olanları şimdi anladığımı şöyle birleştiriyordum.

Eve vardığımızda, lobiden geçerken Agnes'in birkaç adım gerisinde kaldım ama asansöre gelince Agnes olduğu yerde döndü, yere baktı, sonra yine giriş kapısına yöneldi. "Tamam. Gel benimle."

Bir otelin karanlık, süslü püslü barında oturduk, Orta-doğulu zengin işadamlarının müşterilerini ağırladıkları ve bardan gelen faturaları hiç bakmadan onayladıkları türden bir yer olduğunu tahmin ediyordum. Neredeyse boştu. Agnes'le köşelerin birindeki loş bir locada oturduk, garson abartılı hareketlerle iki votka tonik ve bir kâse parlak yeşil zeytini önümüze koyarken bekledik, adam Agnes'le göz göze gelmeye çalıştı ama başaramadı.

"Çocuk benim," dedi Agnes, garson gidince.

İçkimden bir yudum aldım. Çok sertti ama memnun oldum buna. İnsanın dikkatini vereceği bir şey olması işe yarıyordu.

"Kızım." Sesi çok gergindi, tuhaf bir öfke de vardı. "Polonya'da kız kardeşimle kalıyor. Durumu iyi — ben ora-

dan ayrıldığında çok küçüktü, bu yüzden annesiyle birlikte yaşadığı günleri pek hatırlamıyor— kız kardeşim de mutlu, çünkü onun çocuğu olmuyor, ancak annem bana çok kızıyor.”

“Ama...”

“Kocamla tanıştığım da ona söylemedim, tamam mı? Onun gibi biri benden hoşlandığı için öyle mutluydum ki. Birleşeceğimiz bir an bile aklıma gelmedi. Bir rüya gibiydi, anlıyor musun? Bu küçük macerayı yaşayayım, diye düşündüm, sonra çalışma iznimin süresi bitecek, Polonya’ya döneceğim ve bu yaşadıklarımı hep hatırlayacağım. Sonra her şey öyle hızlı gelişti ki, karısını benim için bıraktı. Ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Onunla her karşılaşmamızda, işte şimdi zamanı, işte şimdi zamanı... diye düşünüyordum ama birlikte olduğumuzda bana... bana artık çocuk istemediğini söylüyordu. *Bıktım*, diyordu. Kendi ailesinde her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdığını hissediyormuş, üvey aileler olursa daha da berbat olurmuş, üvey erkek kardeşler, üvey kız kardeşler filan. Beni seviyormuş ama bu çocuk-yapmama şeyi onun için kesin kuralmış. Peki, nasıl söyleseydim ona?”

Kimse duymasın diye iyice öne eğildim. “Ama... ama sen kafayı mı yedin, Agnes? Senin zaten bir kızın var!”

“Aradan iki yıl geçtikten sonra bunu ona nasıl anlatacağım? Benim kötü bir kadın olduğumu düşünmez mi sen-ce? Bunun korkunç, korkunç bir ihanet olduğunu görmez mi? Başıma büyük dert açtım, Louisa. Bunu biliyorum.” İçkisinden bir yudum aldı.

“Gece gündüz –*gece gündüz*– bu işi nasıl düzeltebileceğimi düşünüyorum. Ama düzeltilemez. Ona yalan söyledim. Onun gözünde güven, her şeydir. Beni bağışlamaz. Çözüm basit. Bu şekilde o da mutlu ben de mutluyum,

herkesin işi görülüyor. Kız kardeşimi bir gün gelip New York'ta yaşaması için ikna etmeye çalışıyorum. Böylece Zofia'yı her gün görebilirim."

"Onu çok özlüyorsunuzdur."

Çenesi gerildi. "Onun geleceğini sağlıyorum." Kafasının içindeki, uzun zamandır ezberlediği bir listeyi okur gibi konuştu. "Eskiden ailemin pek parası yoktu. Şimdi kardeşim çok güzel bir evde oturuyor; dört yatak odası, her şey yeni. Çok hoş bir semtte. Zofia, Polonya'nın en iyi okuluna gidecek, en iyi piyanoyu çalacak, her şeye sahip olacak."

"Ama annesi olmayacak."

Birden gözleri yaşardı. "Hayır. Ya Leonard'ı terk edeceğim ya da onu. Benim... benim... nasıl deniyordu? ... onusuz yaşamak benim kefaretim." Sesi çatlak çıkıyordu.

Votkamı yudumladım. Başka yapacak bir şey bulamıyordum. İkimiz de gözlerimizi kadehlerimize diktik.

"Ben kötü biri değilim, Louisa. Leonard'ı seviyorum. Hem de çok."

"Biliyorum."

"Belki biz evlendikten sonra, belki bir süre birlikte yaşadıktan sonra ona söyleyebilirim diye düşünmüştüm. Biraz rahatsız olurdu ama alışabilirdi. Ya da ben Polanya'ya gidip gelebilirdim. Ya da belki kızım gelip biraz bizde kalabilirdi. Ama her şey öyle... karmaşıklaştı ki. Ailesi benden nefret ediyor. Bir kızım olduğunu öğrenirlerse ne yaparlar biliyor musun? Tabitha benim bu durumumu öğrenirse ne olur biliyor musun?"

Tahmin edebiliyordum.

"Onu seviyorum. Biliyorum, sen benim hakkımda pek çok şey düşünüyorsun. Ama ben onu seviyorum. İyi biri o. Bazen bana çok zor geliyor, çünkü o çok çalışıyor ve bu

dünyada hiç kimse benimle ilgilenmiyor... kendimi çok yalnız hissediyorum ve belki... her zaman kusursuz olmuyor davranışlarım ama onsuz kalacağımı düşünmeye katlanamıyorum. O benim ruh ikizim. Daha ilk günden anlamıştım bunu.”

İnce parmağıyla masanın üzerinde bir şekil çizdi. “Ama sonra kızımın önümüzdeki on, on beş yıl bensiz büyüyeceğini düşünüyorum ve ben... ben...”

Sarsılarak iç geçirdi, öyle ki barmenin dikkatini çekti. Elimi çantama attım ama mendil bulamayınca Agnes’e masadaki kâğıt peçeteyi uzattım. Başını kaldırdığında yüzünde yumuşak bir ifade vardı. Daha önce görmediğim bir ifadeydi, yüzü sevgi ve şefkatle aydınlanmıştı.

“O öyle güzel ki Louisa. Dört yaşına geliyor ve çok akıllı. Çok zeki. Haftanın günlerini biliyor, kürenin üzerinde ülkeleri gösterebiliyor ve şarkı söyleyebiliyor. New York’un yerini biliyor. Haritada Kraków ile New York arasında, kimsenin yardımı olmadan bir çizgi çekebiliyor. Ne zaman oraya gitsem yanımdan ayrılmıyor ve ‘Neden gitmen gerekiyor, mama? Gitmeni istemiyorum,’ diyor. Ve kalbimin bir yeri kırılıyor... Ah Tanrım, kırılıyor... Bazen onu görmek istemiyorum bile, çünkü ayrılırken çektiğim acı... öyle... öyle...” Agnes içkisinin üzerine eğildi, sessizce cilalı masanın üzerine düşen gözyaşlarını silmek için gayriihhtiyari elini uzattı.

Bir peçete daha verdim ona. “Agnes,” dedim, usulca, “buna ne kadar devam edebileceğini bilmiyorum.”

Gözlerini kuruladı, başını kaldırmadı. Gözlerini kaldırdığında ağladığı hiç belli değildi. “Arkadaşız, değil mi? İyi arkadaş.”

“Elbette.”

Arkasına göz attıktan sonra masanın üzerinden bana

eğildi. “Sen ve ben. İkimiz de göçmeniz. İkimiz de bu dünyada kendine bir yer bulmanın zor olduğunu biliyoruz. Kendine daha iyi bir hayat sağlamak istiyorsun, yabancı bir ülkede çok çalışıyorsun; yeni bir hayatın, yeni arkadaşların oluyor, yeni bir aşk buluyorsun. Yeni bir insan oluyorsun! Ama hiç kolay değil, hep bedeli var.”

Yutkundum, Sam'i tren vagonunun içinde gösteren kızgın, öfkeli bir imgeyi bir kenara ittim.

“Bunu biliyorum, hiç kimse her şeye sahip olamaz. Biz mülteciler bunu herkesten iyi biliriz. Her zaman iki yere birden basar ayağın. Asla tam anlamıyla mutlu olamazsın, çünkü bir ülkeden ayrıldığın andan başlayarak iki kişi olursun, her neredeyse bir yarın öbür yarını çağırır hep. Ödediğimiz bedel bu Louisa. Edindiğimiz kimliklerin bedeli bu.”

İçkisinden bir yudum aldı, sonra bir yudum daha. Sonra bir soluk alıp ellerini masanın üzerine kaldırdı ve silkeledi, sanki içindeki aşırı duygular parmak uçlarından akıp gidecekti. Tekrar konuştuğunda sesi sertti. “Sakın ona söyleme. Bugün gördüklerini sakın ona söyleme.”

“Agnes, bunu sonsuza kadar nasıl saklayacaksın ki? Çok büyük bir şey. Bu...”

Elini uzatıp kolumu tuttu. Parmakları bileğimi sıkı sıkı kavradı. “Lütfen. Arkadaşız, öyle değil mi?”

Yutkundum.

Zenginlerin birbirlerinden sakladıkları sırları olmadığı anlaşılıyor. Sadece bu sırları tutmaları için insanlara para ödüyorlar. Merdivenden çıkarken bu beklenmedik yeni yükün ağırlığını yüreğimde hissediyordum. Dünya-

nın öbür ucundaki, hayatta en çok istediği şey dışında her şeye sahip olan küçük bir kızı düşündüm ve ancak yeni yeni farkına varmaya başlasa da büyük olasılıkla aynı şeyi hisseden bir kadını. Kardeşimi aramak geçti aklımdan –bu konuyu konuşabileceğim bir tek o kalmıştı– ama kararının ne olacağını daha onunla konuşmadan biliyordum. Thom’u başka bir ülkede bırakmaktansa kolunu keserdi.

Sam’i ve tercihlerimizi haklı çıkarmak için kendi kendimizle yaptığımız pazarlıkları düşündüm. O akşam, düşüncelerim başımın çevresini kapkara kuşatınca telefonu mu çıkardım.

Selam Josh, teklifin hâlâ geçerli mi? Ama kahve yerine mesela bir içki için?

Otuz saniye içinde yanıt çınladı.

Nerede ve ne zaman olacağını söyle, Louisa.

Sonunda Josh'la Times Meydanı'nın yakınında, onun bildiği bir barda buluştuk. İçerisi uzun ve dardı, duvarlarda boksör fotoğrafları vardı ve zemin de ayaklarımızın altında yapış yapıştı. Siyah bir kot giymiş, saçlarımı atkuyruğu yapmıştım. Orta yaşlı adamların, hafif sıkletlerin imzalı fotoğraflarının ve boyunları başlarından daha enli erkeklerin arasından kendime yol açıp geçerken kimse bana bakmadı.

Josh barın dip tarafında küçücük bir masada oturuyordu, üzerinde parlak koyu kahverengi bir ceket vardı, şehir dışında yaşarmış gibi görünmek için insanların aldığı türden. Beni gördüğünde yüzünde hemen beliren ve bana da bulaşan gülümsemesi, inanılmaz karmaşalı olduğunu hissettiğim bir dünyada böyle yalın bir insanın beni gördüğüne memnun olması hoşuma gitti.

"Nasılsın?" Ayağa kalktı, bir adım öne gelip bana sarılabacak gibi oldu ama bir şey –belki de son karşılaşmamızdaki koşullar– onu engelledi. Yalnızca koluma dokundu.

"Zor bir gün geçirdim. Aslında zor bir hafta. Birlikte bir-iki kadeh içki içmek için dost bir yüze ihtiyacım var. Ve –bil bakalım ne– New York şapkamdan çıkardığım ilk isim seninkiydi!"

“Ne içersin? Unutma, burada içki çeşidi altı kadardır.”

“Votka tonik?”

“Eminim altısından biri budur.”

Birkaç dakika sonra elinde kendisi için bir şişe bira ve benim için aldığı votka-tonikle döndü. Paltomu çıkardım, Josh’un karşısında olmak tuhaf bir şekilde germiştii beni.

“Evet... şu haftanı anlat. Neler oldu?”

İçkimden bir yudum aldım. O gün öğleden sonra içtiğimin üstüne çok güzel oturdu bu da. “Bugün... bugün bir şey öğrendim. Yumruk yemiş gibi yaptı beni. Ne olduğunu sana söyleyemem, sana güvenmediğim için değil ama o kadar büyük bir şey ki pek çok kişiyi etkiler. Ve bu konuda ne yapabileceğimi bilemiyorum.” Oturduğum yerde kıpırdandım. “Sanırım bunu yutmam ve hazımsızlık çekmemek için çabalamam gerekecek. Söylediklerimden bir şey anladın mı? Seni görmek, bir-iki kadeh içmek ve hayatının –büyük, karanlık sırları olmayan güzel bir hayatın, tabii senin böyle sırların yoksa– nasıl olduğunu öğreneyim dedim, böylece kendime hayatın normal ve iyi olduğunu hatırlatabilecektim ama kendi hayatımdan söz etmem için ısrar etmeni istemiyorum. Yani kabuğumdan çıkmamı filan isteme.”

Elini kalbinin üzerine koydu. “Louisa, senin meseleni bilmek istemiyorum. Seni görmek beni mutlu ediyor, bu bana yeter.”

“Anlatabilsem gerçekten anlatırdım sana.”

“Şu insanın hayatını değiştiren kocaman sırrı filan merak etmiyorum. Benim yanımda güvendesin.” İçkisinden bir yudum alıp o güzel gülümsemesiyle gülümsedi bana ve iki haftadır ilk kez kendimi biraz daha az yalnız hissettim.

İki saat sonra barın içi iyice ısınmış, üç dolarlık biralalara bayılan yorgun turistlerle ve dar tezgâh boyunca sıralanan müdavimlerle tıka basa dolmuştu, içeridekilerin büyük çoğunluğu köşedeki televizyonda verilen boks maçını izliyordu. Hızlı bir aparkütte bir ağızdan bağıryorlar, tuttukları boksör surati göçmüş, yamulmuş bir durumda ringin iplerine fırlatılınca kükrüyorlardı. Barda maçı seyretmeyen tek erkek Josh'tu, gözleri gözlerimde, sakince bira şişesine eğiliyordu.

Bense masanın üzerine yayılarak Treena ile Edwina'nın Noel günündeki hikâyesini anlatıyordum, bir sırra ihanet etmeden anlatabileceğim tek hikâye buydu, bir de büyükbabamın geçirdiği kalp krizini, muhteşem piyanoyu (Agnes'in yeğeni için olduğunu söyledim) ve –çok karamsar görünmeyeyim diye– New York'tan Londra'ya uçarken hoş bir değişikliklerle business sınıfında oturduğumu anlattım. O sırada kaç kadeh votka devirdiğimi bilmiyorum, bir öncekini bitirdiğimin farkına varmadan Josh sihirbaz gibi yeni bir kadehi önüme koyuyordu. Ama sesimin tuhaflaşıp monotonlaştığının, ağızımdan çıkan sözlerle birlikte yükselip alçaldığının farkındaydım.

Babamın mutlulukla ilgili konuşmasına geldiğimde, Josh, "O, çok sıkı bu, değil mi?" dedi. Aslında o konuşmayı anlatırken gerçekte olduğundan daha fazla gündüz kuşağı filmi haline getirmiş olabilirim. Son anlattığım şekilde, babam *Bülbülü Öldürmek*'te mahkeme salonunda kapanış konuşmasını yapan Atticus Finch'e dönüşmüştü.

"Zıyanı yok ki," dedi Josh. "Baban sadece kardeşinin mutlu olmasını istiyor. Kuzenim Tim eşcinsel olduğunu amcama açıkladığında amcam onunla bir yıl kadar konuşmadı."

"Öyle mutlular ki," dedim, masanın yapış yapış oldu-

ğunu düşünmemeye çalışarak serinliğini tenimde hissedeyim diye kollarımı üzerine uzattım. “Harika. Gerçekten öyle.” İçkimden bir yudum daha aldım. “İkisine bakıyorsun ve çok seviniyorsun, çünkü, biliyor musun, Treena bir milyon yıldır tek başına ama işin doğrusu... o ikisi birazcık, birazcık daha az göze çarpsalar ve birbirlerinin etrafında bu kadar ışıık saçmasalar daha iyi olur. Örneğin birbirlerinin gözünün içine *sürekli* bakmasalar. Ya da aralarındaki bir şakayı düşünüp gizli gizli gülümsemeseler. Ya da az önce müthiş seviştiklerini hissettirmeseler. Belki Treena bana durmadan ikisinin fotoğrafını göndermesi de olabilir. Ya da Eddie’nin söylediği ya da yaptığı bütün harika şeyleri yazdığı mesajlar çekmese. Ki görünüşe bakılırsa onun söylediği ya da yaptığı hemen hemen her şey harika.”

“Haydi ama. Daha yeni âşıklar onlar, öyle değil mi? Normal bunlar.”

“Ben hiç öyle şeyler yapmadım. Sen yaptın mı? Gerçekten, ben hiç kimseye birini öperken çekilmiş fotoğraflarımı göndermedim. Eğer ben Treena’ya bir erkek arkadaşına sokulmuşken çekilmiş fotoğrafımı gönderseydim, ona ahlaksız bir resim göndermişim gibi tepki gösterirdi. Demek istiyorum ki o, her türlü duygusallık gösterisini *iğrenç* bulan bir kadındı.”

“Demek ki ilk kez âşık oluyor. Sen de bundan sonra ona erkek arkadaşınla tiksindirecek kadar mutlu olduğunı gösteren bir fotoğrafını gönderirsen çok sevinecek demektir.” Alay edercesine baktı bana. “Ahlaksız bir resim değil ama.”

“Berbat biri olduğumu düşünüyorsundur.”

“Berbat biri olduğunı düşünmüyorum. Sadece biraz... değişmişsin.”

İnledim. "Biliyorum. Korkunç biriyim. Mutlu olmasınlar demiyorum, sadece bizim durumumuzdakilere karşı biraz daha duyarlı olmalarını istiyorum, yani tam bu..." Kelimeler aklıma gelmiyordu.

Josh arkasına yaslanmıştı, beni gözlüyordu.

"Eski erkek arkadaş," dedim, boğuklaşan sesimle. "Artık eski erkek arkadaşım."

Josh kaşlarını kaldırdı. "Vay. Birkaç haftadır, demek ki."

"Üf be." Alnımı masaya dayadım. "Bilemezsin."

Aramıza usulca çöken sessizliğin farkındaydım. Acaaba gücümü toplamak için şuracıkta birazcık kestirsem mi diye düşündüm. O kadar rahat gelmişti ki bana. Boks maçının gürültüsü bir an azaldı. Alnım nemlenmişti. Sonra Josh'un elini elimin üzerinde hissettim. "Tamam, Louisa. Seni buradan çıkarmanın zamanı geldi bence."

Dışarı çıkarken, bardaki herkese hoşça kalın dedim, olabildiğince çok "çak" yaptım (bazıları elimi ıskaladı, salaklar). Nedense Josh sürekli yüksek sesle özür diliyordu onlardan. Belki de biz geçerken adamlara çarpıyordu da ondan. Kapıya geldiğimizde ceketimi sırtıma koydu, kollarımı sokamayınca gülmem geldi, sonunda becerdiğinde deli gömleği gibi ters giydirdiğini gördüm. "Pes ediyorum," dedi sonunda. "Böyle kalsın." Birisinin, "Biraz su da için, hanım," diye seslendiğini duydum.

"Ben bir *hanımefendiyim*," diye bağırdım. "Bir İngiliz hanımefendisi! Ben Birinci Louisa Clark'ım, öyle değil mi, Joshua?" Adamlara bakmak için arkama döndüm ve havayı yumrukladım. Fotoğrafların olduğu duvara dayanınca birkaç tanesi takırtılarla üzerime düştü.

"Gidiyoruz, gidiyoruz," dedi Josh, barmene bakıp elini kaldırarak. Biri bağırmaya başladı. Josh hâlâ herkesten özür diliyordu. Ona, özür dilemenin iyi bir şey olmadığını

söyledim. Bunu bana Will öğretmişti. Başını dik tutma-
lıydın.

Birden kendimizi taze, serin havada bulduk. Daha ne
olduğunu anlamadan bir şeye takıldım ve soğuk kaldırıma
düşüverdim, dizlerim sert betona çarptı. Küfürü bastım.

“Vay canına,” dedi Josh, kolunu belime sıkıca dolamış-
tı, beni doğrultmaya çalışıyordu. “Sanırım sana bir kahve
içirmeliyiz.”

O kadar güzel kokuyordu ki. Will gibi kokuyordu, pa-
halı, lüks bir mağazanın erkek bölümünde olduğu gibi.
Kaldırımda tökezleyerek yürürken burnumu boynuna da-
yadım ve kokusunu içime çektim. “Ne güzel kokuyorsun.”

“Çok teşekkür ederim.”

“Çok pahalı.”

“Öğrendiğim iyi oldu.”

“Seni yalayabilirim.”

“Daha iyi hissedeceksen.”

Boynunu yaladım. Tıraş sonrası losyonunun tadı ko-
kusu kadar güzel değildi ama birini yalamak hoşuma git-
mişti. “Kendimi iyi hissettiriyor,” dedim, şaşırarak. “Ger-
çekten öyle!”

“Taaa-mam. Burası taksi bulmak için iyi bir yer.” Ya-
rım dönüp karşıma geçti, ellerini omuzlarıma koydu. Ti-
mes Meydanı çevremizde göz kamaştırıyor, baş döndürü-
yordu, ısıltılı neonlardan bir çember gibiydi, devasa imge-
leri inanılmaz bir parlaklıkla karşıma dikiliyordu. Yavaş-
ça dönüp yukarıdaki ışıklara baktım, yere düşecekmişim
gibi hissettim. Işıklar bulanıklaşırken ben durmadan
döndüm, sonra sendeler gibi oldum. Josh beni yakaladı.

“Eve gitmen için seni taksiye bindirebilirim, uyuyup
kendine gelebilirsin. Ya da benim evime yürürüz ve sana
kahve içirebilirim. Seçim senin.” Saat gecenin birini ge-

çiyordu ama çevremizdeki insanların gürültüsünü bastırabilmek için Josh'un bağırarak konuşması gerekmişti. Gömleği ve ceketıyla öyle yakışıklıydı ki. Öyle temiz pak ve bakımlıydı ki. Çok hoşuma gitti. Kollarının arasında dönüp ona baktım. Sallanmaktan vazgeçse iyi olurdu.

"Çok nazıksın," dedi.

"Bütün bunları yüksek sesle mi söyledim?"

"Hı-hı."

"Özür dilerim. Ama gerçekten öylesin. Beni ürkütecek kadar yakışıklısın. Amerikalı gibi yakışıklısın. Gerçek bir film yıldızı gibi. Josh?"

"Efendim?"

"Sanırım oturmalıyım. Başım döner gibi oldu." Tam yere düşüyordum ki beni tutup kaldırdığını hissettim.

"İşte gidiyoruz."

"Sana gerçekten o şeyi anlatmak istiyorum. Ama o şeyi sana anlatamam."

"O zaman bana o şeyi anlatma."

"Anlardin sen. Biliyorum anlayacağını. Bak ne diyeceğim... Sevdiğim birine öyle benziyorsun ki. Gerçekten sevdiğim. Bunu biliyor muydun? Tıpatıp onun gibisin."

"Bunu duymak... çok hoş."

"Hoş tabii. Müthiş yakışıklıydı. Tıpkı senin gibi. Film yıldızı gibi yakışıklı... Bunu az önce söylemiş miydim? Öldü o. Öldüğünü söylemiş miydim sana?"

"Onu kaybetmene üzıldüm. Ama sanırım seni buradan götürmeliyiz." İki sokak ötesine kadar yürüttü beni, bir taksi çağırdı ve biraz çabalayarak beni içine soktu. Arka kanepeye oturup yana kaydım, Josh'un koluna yapıştım. Taksinin kapısında, yarı yarıya içeri girmiş durumdaydı.

"Nereye, bayan?" Şoför dönüp arkaya baktı.

Ben de Josh'a baktım. "Benimle gelir misin?"

“Tabii. Nereye gidiyoruz?”

Dikiz aynasında şoförün kurnaz bakışını gördüm. Koltuğunun sırtındaki bir televizyondan gürültüler geliyor, stüdyodaki seyirciler alkış patlatıyorlardı. Dışarıda herkes birden kornaya basmaya başladı. Işıklar gözümü alıyordu. New York ansızın çok gürültülü, çok her şey olmuştu. “Bilmiyorum. Senin evine,” dedim. “Geri dönemem. Henüz olmaz.” Ona baktım, birden gözlerim yaşardı. “Biliyor musun, benim iki bacağım iki ayrı yerde.”

Başını bana doğru eğdi. Yüzü çok şefkatliydi. “Louisa Clark, nedense bu beni şaşırtmıyor.”

Başımı omzuna dayadım, kolunu usulca bana doladığını hissettim.

Çalan bir telefonun ziline uyandım; tiz ve ısrarcıydı. Sustuğunu duyunca rahatladım, sonra bir erkek sesinin mırıltısı duyuldu. Kahvenin acı, hoş giden kokusu. Yattığım yerde kaydım, başımı yastıktan kaldırmaya çalıştım. Bunun sonucunda şakaklarıma vuran ağrı o kadar yoğun ve amansızdı ki, kuyruğu kapıya sıkışmış bir köpek gibi bağırdım. Gözlerimi kapadım, derin bir soluk aldım, sonra yine açtım.

Kendi yatağımda değildim.

Gözlerimi üçüncü kez açtığımda yine kendi yatağımda değildim.

Bu itiraz kabul etmez gerçek, başımı tekrar kaldırmam için yetti de arttı, bu sefer dikkatimi toplayabileyim diye şakaklarımda zonklayan ağrıya aldırmadım. Yo, kesinlikle kendi yatağımda değildim. Kendi yatak odamda da değildim. Aslında burası daha önce gördüğüm bir yatak odası değildi. Bir sandalyenin arkalığine düzgünce

konmuş giysileri –erkek giysilerini– köşedeki televizyonu, çalışma masasıyla elbise dolabını gördüm ve yaklaşan sesin farkına vardım. Kapı açıldı, Josh girdi içeri, tepeden tırnağa giyimliydi, bir elinde bir fincan vardı, diğer elindeki telefonu kulağına bastırmıştı. Benimle göz göze gelince bir kaşını kaldırdı, fincanı komodinin üzerine bıraktı, hâlâ telefondaydı.

“Evet, metroda bir sorun vardı. Bir taksiye bineceğim ve yirmi dakikada orada... Elbette. Sorun değil... Hayır, o zaten çalışmaya başladı.”

Doğrulup oturdum, otururken de üzerimde bir erkek tişörtü olduğunu keşfettim. Bunun anlamının içime sinmesi birkaç dakikamı aldı ve ta göğsümden başlayan bir kızarıklık yüzüme yayıldı.

“Hayır, bunu zaten dün konuştuk. Bütün evrak işini hazırladı.”

Josh bana arkasını döndü, ben de yatağın içine kaydım, yorganı boynuma kadar çektim. En azından külotum vardı üstümde. Bu da bir şeydi.

“Evet. Harika olur. Hı-hı... öğle yemeği tamamdır.” Josh konuşmayı bitirdi, telefonu cebine soktu. “Günaydın! Sana fazladan Advil getirecektim. Birkaç tane bulmamı ister misin? Ne yazık ki benim şimdi gitmem gerekiyor.”

“Gitmek mi?” Ağzımda berbat bir tat vardı, sanki üzerine pudra serpilmiş gibi kupkuruydu. Birkaç kez açıp kapadım, şapırtılı, sevimsiz bir ses çıktı.

“İşe. Bugün cuma.”

“Aman Tanrım. Saat kaç?”

“Yediyi çeyrek geçiyor. Fırlamalıyım. Zaten geç kaldım. Sen tek başına çıkabilir misin?” Bir çekmecenin içini karıştırdı, köpüklü bir ambalaj bulup yanıma bıraktı. “Al. Bunun yararı olur.”

Saçlarımı geriye çektim. Terlediğim için biraz nemliydi ve şaşılacak kadar donuklaşmıştı. “Ne... ne oldu?”

“Daha sonra konuşuruz bunu. Sen kahveni iç.”

Söz dinleyip bir yudum aldım. Sert ve canlandırıcı bir kahveydi. Altı fincan daha olsa ancak yeter bana, diye düşündüm. “Neden sırtımda senin tişörtün var?”

Sırıttı. “Bu da dansımız sayılır.”

“Ne dansı?” Yüreğim ağzıma geldi.

Eğilip yanağımdan öptü. Sabun ve temizlik ve limon ve her şey kokuyordu. Kendimin sıcak sıcak bayat ter ve alkol ve utanç koktuğunun farkındaydım. “Çok eğlenceli bir geceydi. Hey, çıkarken kapıyı iyice çek, tamam mı? Bazen tam kapanmıyor. Seni ararım daha sonra.”

Kapıda durup el salladı, arkasını döndü ve gitti, unuttuğu bir şey var mı diye ceplerini yokluyordu.

“Dur bir dakika... neredeyim ben?” diye bağırdım bir dakika sonra ama Josh çıkmıştı bile.

SoHo'daymışım. Olmam gereken yerden devasa, kudurmuş bir trafik tıkanıklığı kadar uzakta. Spring Caddesi'nden metroya binip Elli Dokuzuncu Sokak'a gittim, sırtımdaki dünkü buruşmuş gömleğimle fazla terlememeye çalışıyor, pırıltılı gece kıyafetlerimden birini giymemiş olduğum için Tanrı'ya şükrediyordum. O sabaha kadar “kirli” kelimesinin ne demek istediğini tam anlamamıştım. Bir gece öncesini hemen hemen hiç hatırlamıyordum. Hatırladıklarım da hoş olmayan, şiddetli sahneler olarak geliyordu gözümün önüne.

Times Meydanı'nın ortasında yere oturmuştum.

Josh'un boynunu yalamıştım. Gerçekten de yalamıştım boynunu.

Ya o dans işi neydi?

Yere düşmemek için metro vagonundaki direğe tutunmasaydım, başımı ellerimin arasına alabilirdim. Bunun yerine gözlerimi kapadım, sarsıla sarsıla peş peşe istasyonlardan geçtik, sırt çantalarından ve kulaklıklarına kilitlenmiş huysuz yolculardan kaçınmak için yer değiştirdim ve kusmamaya çalıştım.

Bugünü atlat yeter, dedim kendi kendime. Hayat bana bir şey öğrettiyse, o da yanıtların çok geçmeden geleceği idi.

Mr. Gopnik görüldüğünde tam odamın kapısını açıyordum. Sırtında hâlâ antrenman kıyafeti vardı ki saat yediden sonra bu kılıkta olması alışıldık bir şey değildi; beni görünce, sanki bir süredir beni aramış gibi elini kaldırdı. “A, Louisa.”

“Özür dilerim, ben...”

“Seninle çalışma odamda konuşmak istiyorum. Şimdi.”

Elbette istersin, diye düşündüm. Elbette. Mr. Gopnik arkasını dönüp koridorda uzaklaştı. Odama endişeyle göz attım, temiz giysilerim, deodoranım ve diş macunum oradaydı. Bir fincan kahve daha içebilsem keşke diye düşündüm. Ama Mr. Gopnik bekletilecek türden biri değildi.

Telefonuma baktım, sonra onun peşinden koştum.

Çalışma odasına girdiğimde Mr. Gopnik oturuyordu. “On dakika geç kaldığım için gerçekten özür dilerim. Genelde geç kalmam. Ben yalnızca...”

Masasının başındaki Mr. Gopnik’in yüzündeki ifade-

den bir şey anlaşılmıyordu. Agnes de antrenman kıyafetiyle sehpanın yanındaki koltukta oturuyordu. İkisi de otur demedi bana. Odanın havasındaki bir şey ansızın iyice ayılttı beni.

“Bir aksilik mi var?”

“Ben de senin bana söylemeni umuyorum. Bu sabah kişisel muhasebe müdürümden bir telefon aldım.”

“Neyinizden?”

“Banka işlemlerimi yürüten kişiden. Acaba şunu bana açıklayabilir misin?”

Bir kâğıt uzattı bana doğru. Bir banka dekontuydu, üzerindeki toplam tutarlar kapatılmıştı. Biraz bulanık görüyordum ama bir tek şey çok açık görülüyordu, “çekilen nakit para” sütunundaki gündelik beş yüz dolarların sütunu.

Agnes’in yüzündeki ifadeyi tam o anda gördüm. Gözlerini ellerine dikmişti, büzdüğü dudakları incecik bir çizgi olmuştu. Bir an bana bakıyor, sonra gözlerini kaçırıyordu. Sırtımdan boncuk boncuk terler akarken orada öylece durdum.

“Müdürüm bana çok ilginç bir şey söyledi. Görünüşe bakılırsa Noel’den önce ortak banka hesabımızdan önemli miktarda para çekilmiş. Her gün, yakındaki bir ATM’den herhalde fark edilmesin diye belli bir miktarda çekilmiş. Banka kartlarımızdan herhangi birinde alışılmışın dışında bir kullanım şekli varsa saptamak üzere konulmuş, dolandırıcılığı yakalayan bir program olduğu için ve işlemlerin yanında alışılmışın dışı diye küçük işaret çıktığından müdür bunu fark etmiş. Tabii biraz endişelendiğim için Agnes’e sordum ama o bunun kendisiyle bir ilgisi olmadığını söyledi. Ashok’tan o günlerle ilgili kamera kayıtlarını istedim, benim güvenlik ekibim bunları paranın çekildi-

gi saatlerle eşleştirdi ve ortaya çıktı ki, Louisa," doğruca gözlerimin içine baktı, "o saatlerde binaya girip çıkan tek kişi senmişsin."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı.

"şimdi, o bankalara gidebilir ve paraların çekildiği saatlere ait kamera kayıtlarını isteyebilirim ama onları zahmete sokmak istemiyorum. Neler olduğunu bana açıklayabilir misin diye sormak istiyorum sana. Ve ortak hesabımızdan neden on bin dolar çekildiğini."

Agnes'e baktım ama o hâlâ gözlerini kaçıırıyordu.

Ağzım, sabah olduğundan daha da beter kurumuştu.

"Noel alışverişleri yapmam gerekiyordu... Agnes için."

"Bunu yapmak için kredi kartın var. Hangi mağazalara girdiğin görülür, sen de yaptığın alışverişlerin faturasını bize verirsin. şimdiye kadar, Michael'dan öğrendiğime göre, böyle yapmışsın da. Ama nakit para... nakit para harcaması açık değildir. Bu alışverişler için fatura aldın mı?"

"Hayır."

"Peki, ne aldığını söyleyebilir misin bana?"

"Ben... hayır."

"O zaman bu paraya ne oldu, Louisa?"

Konuşamıyordum. Yutkundum. Ve sonra, "Bilmiyorum," dedim.

"Bilmiyor musun?"

"Ben... ben hiçbir şey çalmadım." Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissediyordum.

"Agnes yalan mı söylüyor?"

"Hayır."

"Louisa... Ne isterse kendisine vereceğimi Agnes bilir. Dürüst olmam gerekirse, o miktarın on katını tek bir günde harcayabilir, gözümü bile kırpmam. Bu yüzden en ya-

kındaki ATM'den gizlice para çekmesi için bir neden yok. Tekrar soruyorum sana, o paraya ne oldu?"

Yanaklarım alev alev yanıyordu, paniklemişim. Sonra Agnes bana baktı. Yüzünde sessiz bir yalvarış okunuyordu.

"Louisa?"

"Belki... belki ben almışımdır."

"Almış mısındır?"

"Alışverişi için. Kendim için değil. Odamı arayabilirsiniz. Banka hesabıma bakabilirsiniz."

"On bin doları alışverişte mi harcadın? Ne alışverişi?"

"Kıvrır zıvrır."

Öfkesini kontrol altına almak istercesine başını bir an önüne eğdi Mr. Gopnik.

"Kıvrır zıvrır, ha," diye tekrarladı yavaşça. "Louisa, bu evde bulunmanın güven esasına dayandığının farkındasıdır."

"Farkındayım, Mr. Gopnik. Ve bunu çok ciddiye alıyorum."

"Bu evdeki hayatın hiçbir yanı senden gizli değil. Anahtarların, kredi kartların var, günlük hayatımızın her noktasını biliyorsun. Bunun için de iyi bir ödeme yapıyoruz sana çünkü senin sorumluluk gerektiren bir görev yüklendiğini biliyoruz ve o sorumluluğa ihanet etmeyeceğine güveniyoruz."

"Mr. Gopnik. İşimi seviyorum. Ben asla..." Agnes'e üzgün üzgün baktım ama onun gözleri hâlâ önündeydi. Bir eliyle öbür elini tuttuğunu, tırnağını başparmağının etine batırdığını gördüm.

"O paraya ne olduğunu açıklayamıyor musun gerçekten?"

"Onu çalmadım."

Uzun uzun, dikkatle baktı bana, bir şey bekler gibiydi. Beklediği şeyi görmeyince yüzünün ifadesi sertleşti.

“Hayal kırıklığı duydum, Louisa. Agnes’in seni sevdiğini, ona çok yardımcı olduğunu hissettiğini biliyorum. Ama güvenmediğim birini evimde tutamam.”

“Leonard...” diye araya girdi Agnes ama kocası onu susturdu.

“Hayır, sevgilim. Daha önce de yaşadım bunu. Kusura bakma, Louisa, şu anda işine son veriyorum.”

“Ne-ne?”

“Odanı boşaltman için bir saatin var. Michael’a sana ulaşabileceği bir adres bırak, sana ne borcumuz varsa ödenmesi için seninle temasa geçer o. Bu vesileyle sana sözleşmendeki ‘açıklanamaz’ maddesini hatırlatmak isterim. Bu konuşma burada kalacak. Bunun bizim yararımıza olduğu kadar senin yararına da olduğunu umarım anlıyorsundur.”

Agnes’in yüzü bembeyaz olmuştu. “Hayır, Leonard. Bunu yapamazsın.”

“Daha fazla tartışmayacağım. İşe gitmem gerek. Louisa, bir saat başladı.”

Ayağa kalktı. Odadan çıkmamı bekliyordu.

Çıktığımda başım dönüyordu. Michael beni bekliyordu, iyi olup olmadığımı görmek için değil de, odama giderken bana eşlik etmek üzere orada beklediğini anlamam, bu evde artık bana güvenilmediğini kavramam birkaç saniye sürdü.

Konuşmadan geçtim koridordan, mutfağın kapısında duran Ilaria’nın şaşkın suratının, evin diplerinde bir yerden gelen harareti konuşmaların hayal meyal farkındaydım. Nathan ortalarda yoktu. Michael kapının eşiğinde dururken yatağımın altından bavulumu çıkardım, telaşla, düzensiz bir şekilde eşyayı topladım, çekmeceleri çekiyor, olabildiğince çabuk her şeyi bavulumun içine atıyordum,

keyfince davranan bir saate karşı yarıştığımı biliyordum. Beynim zonkluyordu; yaşadığım şoku ve öfkeyi, orada hiçbir şeyi unutmamaya duyduğum ihtiyaç dengeliyordu: Çamaşırlıkta unuttuğum çamaşır var mı? Eşofmanlarım neredeydi? Yirmi dakika sonra işim bitti. Her şeyim bir bavula, tekerlekli bir valize ve bir de iri kareli bir alışveriş torbasına doldurulmuştu.

“Ver, şunu ben alayım,” dedi Michael, üç parçayı odanın kapısına sürüklemekte zorluk çektiğimi görünce. Bunu nezaket göstermek için değil, benden daha iyi becereceği için yaptığını önce anlayamadım.

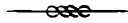
“iPad?” dedi. “İş telefonu? Kredi kartın?” Hepsini verdim, anahtarları da, alıp bir sepete koydu.

Koridorken geçerken hâlâ bu olanlara inanmaya çalışıyordum. Ilaria üzerinde önlüğüyle mutfağın kapısında durmuş tumbul ellerini ovuşturuyordu. Önünden geçerken göz ucuyla baktım, bana İspanyolca küfür etmesini bekliyordum ya da onun yaşındaki kadınların sözde hırsızlara baktıkları gibi mahvedici bakışlarla bakmasını. Ama o bir adım atıp yanıma geldi, elime sessizce dokundu. Michael görmemiş gibi yapıp başını yana çevirdi. Binanın giriş kapısına geldik.

Michael valizimin sapını bana uzattı.

“Hoşça kal, Louisa,” dedi, yüzü ifadesizdi. “İyi şanslar.”

Dışarı çıktım. Kocaman maun kapı arkamdan kapandı.

İki saat lokantada oturdum. Şoktaydım. Ağlayamıyordum. Öfkelenemiyordum. Felç olmuştum. İlk başta, Agnes’in durumu düzelteceğini düşünmüştüm. Bir yolunu bulup kocasına yanıldığını söyleyecekti. Ne de olsa arka-

daştık. Orada oturup Michael'ın görünmesini bekledim, halim biraz garipti, eşyayı alıp Lavery'ye dönmeye hazırdım. Mesaj geliyor mu diye cep telefonuma bakıyordum. *Louisa, korkunç bir yanlış anlama oldu.* Ama mesaj filan gelmedi.

Mesaj gelmeyeceğini anlayınca doğruca İngiltere'ye dönmeyi düşündüm ama bunu yapmam Treena'nın hayatını altüst ederdi, Thom'un ve onun ihtiyacı olan son şey benim onları evden atmamdı. Annemle babamın yanına dönecektim, nedeni sadece Stortfold'a dönmeyi düşününce içimin daralması değil, eve ikinci kez başarısız biri olarak dönmenin beni öldürecek olmasıydı: İlkinde sarhoş durumda bir binadan düştükten sonra perişan halde dönmemdi, ikincisinde sevdiğim bir işten kovulduktan sonra dönecektim.

Ve elbette artık Sam'in yanında da kalamazdım.

Kahve kupamı titreyen parmaklarımla kavradım ve kendimi kendi hayatımdan başarıyla şutlamış olduğumu anladım. Josh'a telefon etmek geçti aklımdan ama yanına taşınabilir miyim diye sormanın pek uygun olmayacağını hissettim, üstelik onunla iki sevgili gibi buluşup buluşmadığımızdan da emin değildim.

Kalacak bir yer bulsam bile ne yapacaktım? İşim yoktu. Mr. Gopnik'in çalışma iznini iptal ettirip ettirmeyeceğini bilmiyordum. Herhalde bu izin, onun yanında çalıştığım sürece geçerliydi.

En kötüsü şuydu: Mr. Gopnik'in bana bakışı, ben tatmin edici bir yanıt veremeyince uğradığı hayal kırıklığı ve yüzünde beliren belli belirsiz nefret ifadesi aklımdan çıkmıyordu. Onun beni sessizce onaylaması, buradaki hayatımın pek çok küçük sevincinden biri olmuştu; bu konumdaki bir adamın benim iyi bir iş yaptığımı düşünme-

si kendime güvenimi artırmış, Will'le ilgilenmemden bu yana hissetmediğim bir şekilde kendimi becerikli, profesyonel hissetmeme neden olmuştu. Kendimi ona anlatmayı, bana olan güvenini yeniden kazanmayı öyle istiyordum ki ama bunu nasıl yapacaktım? Agnes'in yüzünü görür gibiydim, gözlerini iri iri açmış yalvarırken. Telefon ederdi, değil mi? Neden aramamıştı beni?

"Bir kahve daha alır mısın, tatlım?" Elinde kahve ka-
bıyla yanımda duran turuncu saçlı orta yaşlı garson ka-
dına baktım. Aynı senaryoyu milyon kez görmüş gibi göz
gezdirdi yanımdaki eşyaya. "Yeni mi geldin?"

"Pek sayılmaz." Gülümsemeye çalıştım ama sadece su-
ratımı buruşturmuş oldum.

Kahve koyduktan sonra bana doğru eğildi, sesini alçalt-
tı. "Kalacak yer bulamadıysan kuzenim Bensonhurst'te
bir pansiyon işletiyor. Kasanın yanında kartları var. Öyle
güzel bir yer değil ama ucuz ve temiz. Bence hemen ara,
anlıyor musun? Doluverir." Eliyle omzuma dokundu ve
yandaki müşteriye geçti.

Bu küçük nezaket gösterisi, beni çöktürmeye yetti. İlk
kez kahrolduğumu hissettim, artık beni istemeyen bir
şehirde tek başıma olduğumu bilmek eziyordu beni. Bel-
li ki bağlantılarım iki kıtanın da üstüne kara dumanlar
saçıyordu, bu durumda ne yapmam gerektiğini bilmiyor-
dum. Neler olduğunu annemle babama açıklarken getir-
dim kendimi gözlerimin önüne ama yine Agnes'in sırrının
geniş duvarına tosladım. Gerçek yavaş yavaş meydana
çıkmadan bunu bir tek kişiye bile anlatabilir miydim? Ai-
lem benim adıma öyle öfkelenirdi ki, babama engel ola-
mazdım, Mr. Gopnik'e telefon eder, karısının kendisini
kandırdığını anlatırdı. Ya o zaman Agnes her şeyi inkâr
ederse? Nathan'ın söylediklerini düşündüm, nihayetini-

de personeldik biz, arkadaş değil. Ya Agnes yalan söyler ve benim o parayı çaldığımı iddia ederse? O zaman işler daha da sarpa sarmaz mıydı?

New York'a geldiğimden beri belki ilk kez keşke buraya gelmeseydim dedim. Sırtımda hâlâ dün gece giydiğim kıyafet vardı, bozulmuş, kırıışmıştı, bu da kendimi daha kötü hissetmeme yol açtı. Gözlerimi önümdeki kahveye diktim, sessizce burnumu çekip kâğıt peçeteyle sildim. Dışarıda, Manhattan'daki hayat devam ediyordu, ilgisiz, hızlı, kaldırım kenarlarında biriken döküntülere duyar-sız. *Ben şimdi ne yapacağım, Will?* diye düşündüm, boğazıma kocaman bir yumru tıkanmıştı.

Bunu hissetmiş gibi birden telefonum bipledi.

Neler oluyor Tanrı aşkına? diye yazmıştı Nathan. *Ara beni, Clark.*

İster istemez gülümsedim.

Nathan, Tanrı'nın unuttuğu bir yerdeki kahrolası bir pansiyonda, kahrolası koşullarda, tecavüzcüler ve uyuşturucu satıcıları ve daha Tanrı bilir kimlerle birlikte kalmamın söz konusu olmayacağını söyledi. Kahrolası Gopnik'lerin kahrolası akşam yemeğine gidecekleri saat olan yedi buçuğa kadar beklememi istedi, o saatte servis girişinde benimle buluşacak ve bundan sonra ne yapacağıma karar verecektik. Üç mesajı dolduracak kadar bol küfür vardı yazdıklarında.

Ben kapıya vardığımda Nathan'ın öfkesi –onda alışımadığım şekilde– hiç azalmamıştı.

“Anlamıyorum. Seni defterden sildiler sanki. Mafya'nın kanlı susma yasasına uyar gibi. Michael bir 'sadakatsizlik

meselesi' olduğunu söylemekten başka bir şey anlatmıyor. Ona, hayatımda senden daha dürüst bir insan tanımadığımı söyledim, hepiniz kafayı üşütmüşsünüz, dedim. Ne oldu Tanrı aşkına?"

Servis koridorundan geçirerek kendi odasına götürmüştü beni, kapıyı da kapatmıştı. Onu görünce öyle rahatlamıştım ki neredeyse boynuna sarılacaktım. Ama sarılmadım. Son yirmi dört saatte yeterli sayıda adama elimi atmışımıdır herhalde diye düşündüm.

"Vay canına. Ne biçim insanlar. Bira ister misin?"

"Tabii."

İki kutu bira açtı, birini bana verdi, koltuğa oturdu. Ben yatağın üzerine tünedim, biramdan bir yudum aldım.

"Eee... anlat."

Yüzümü buruşturdum. "Sana anlatamam, Nathan."

Kaşlarını öyle bir kaldırdı ki neredeyse tavana değeceklerdi. "Sen de mi? Haydi ama. Sakın bana senin..."

"Elbette değil. Gopnik'lerden bir çay poşeti bile çalamam. Ama aslında neler olduğunu sana anlatırsam... bir felaket doğar. Bu evdeki başkaları için... Çok karışık."

Kaşlarını çattı. "Ne? Senin işlemediğin bir suç mu üstlendin?"

"Öyle gibi."

Nathan dirseklerini dizlerine dayadı, başını iki yana salladı. "Haksızlık bu."

"Biliyorum."

"Birinin bir şey söylemesi gerek. Mr. Gopnik'in polis çağırmak istediğini biliyor musun?"

Ağzım açık kaldı.

"Evet. Agnes çağırmaması için ikna etmiş onu ama Michael Mr. Gopnik'in bunu yapacak kadar delirdiğini söyledi. ATM ile ilgili bir şey mi?"

“Öyle bir şey yapmadım, Nathan.”

“Bunu biliyorum, Clark. Sen berbat bir suçlu olurdun. Senin kadar duyguları yüzünde belli olan birini görmedim.” Birasını içti. “Lanet olsun. Biliyor musun, işimi seviyorum. Bu aileler için çalışmak hoşuma gidiyor. İhtiyar Gopnik’i de seviyorum. Ama zaman zaman sana hatırlatıyorlar, biliyor musun? Temelde, kolayca gözden çıkarılabilirsin. Arkadaşları olduğunu, ne kadar harika biri olduğunu, sana ne kadar güvendiklerini falan filan söyleseler de hiç önemi yok, sana artık ihtiyaçları olmadığı anda ya da sen hoşlanmadıkları bir şey yaptığında, *bum*. Kapının önündesin. İnsaf diye bir şey söz konusu bile olmaz.”

New York’a geldiğimden beri Nathan’ın bu kadar uzun konuştuğunu ilk kez duyuyordum.

“Bundan nefret ediyorum, Lou. Az şey biliyorum bu konuda ama sana haksızlık edildiği apaçık ortada. Ve pis kokular geliyor burnuma.”

“Çok karışık bir durum.”

“Karışık mı?” gözlerini bana dikti, başını yine iki yana salladı, birasından koca bir yudum aldı. “Arkadaşım, sen benden daha iyi bir insansın.”

Dışarıdan hazır yemek alacaktık ama tam Nathan Çin restoranına gitmek üzere ceketini giyiyordu ki kapı vuruldu. Dehşet içinde bakıştık, banyoya girmemi işaret etti. Girip kapıyı arkamdan yavaşça kapadım. Ama havlu dolabının yanına sıkıştığımda tanıdık bir ses duydum.

“Clark, sorun yok. Ilaria’yımış,” dedi Nathan, az sonra.

Ilaria’nın önlüğü üzerindeydi, elinde kapaklı bir kap tutuyordu. “Senin için. Seslerinizi duydum.” Kabı bana

uzattı. "Senin için hazırladım. Yemen gerek. Sevdığın tavuk, biber soslu."

"Ah, dostum." Nathan, Ilaria'nın sırtına pat pat vurdu. Kadın öne doğru sendeledi, kendini toparladı ve kabı dik-katle Nathan'ın masasının üzerine koydu.

"Bunu benim için mi yaptın?"

Ilaria şimdi Nathan'ın göğsünü yumrukluyordu. "Söyledikleri şeyi yapmadığını biliyorum. Çok şey biliyorum ben. Bu evde olan çok şeyi." Burnuna dokundu. "Ah, evet."

Kapağı kaldırıp baktım, lezzetli kokular yükseldi içinden. Bütün gün ağzıma bir lokma koymadığımı hatırladım ansızın. "Teşekkürler, Ilaria. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Şimdi nereye gideceksin?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Eh, kahrolası Bensonhurst'teki bir pansiyonda kalmayacaksın," dedi Nathan. "Bir şey ayarlayana kadar burada bir-iki gece kalabilirsin. Kapımı kilitlerim. Sen bir şey söylemezsin, değil mi Ilaria?"

Nathan'ın bunu sorması bile aptallıkmış gibi yüzünü inanmazlıkla buruşturdu Ilaria.

"Ilaria senin kadına bütün öğleden sonra sövüp durdu, inanmazsın. Seni sattığını söylüyor. Akşam yemeği için onlara bir balık yemeği hazırladı, oysa ikisinin de o yemekten nefret ettiğini biliyor. Söylüyorum sana arkadaş, bugün epeyce yeni küfür öğrendim."

Ilaria ağzının içinden bir şeyler geveledi. İçinden sadece *puta* sözcüğünü anlayabildim.

Koltuk, Nathan'ın yatıp uyuyamayacağı kadar küçük-tü ama kendisi benim orada yatmama göz yumamayacak

kadar eski kafalıydı, böylece gece istemeden birbirimize dokunmayalım diye geniş yatağın ortasına yukarıdan aşağıya kadar yastıklar dizerek yatağı paylaşmaya karar verdik. Hangimizin daha rahatsız olduğunu bilemiyorum. Nathan büyük tantanayla önce beni soktu banyoya, kapıyı kilitlediğime emin oldu, kendisi de ben yatağa girmeden banyodan çıkmadı. Sırtında bir tişörtle çizgili pijama altı vardı, öyleyken bile nereye bakacağımı bilemedim.

“Biraz tuhaf, değil mi?” dedi, yatağa yatarken.

“Evet ya.” Yaşadığım şokun mu yoksa yorgunluğun mu ya da salt olayların gerçeküstü bir hal almasının etkisi mi bilmem ama kıkır kıkır gülmeye başladım. Sonra bu gülüşler, gözyaşlarına dönüştü. Bir anda, yabancı bir yatakta, başımı ellerimin arasına alıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

“Ah, arkadaşım.” Aynı yataktayken Nathan’ın bana sarılmayı garipsediği belliydi. Durmadan omzumu okşuyor, üzerime eğiliyordu. “Her şey düzelecek.”

“Nasıl düzelecek? İşimi, kaldığım yeri ve sevdiğim adamı kaybettim. Bonservisim yok, çünkü Mr. Gopnik benim hırsız olduğumu düşünüyor, üstelik hangi ülkeye ait olduğumu da bilmiyorum.” Burnumu koluma sildim. “Yine her şeyi berbat ettim, olduğumdan daha fazla bir şey olmaya neden kalkıştığımı da bilmiyorum çünkü ne zaman böyle yapsam sonu felaket oluyor.”

“Yalnızca yorgunsun. Her şey iyi olacak. Olacak.”

“Will ile olduğu gibi mi?”

“A... o bambaşka bir şeydi. Haydi ama...” Nathan bana sarıldı, göğsüne çekti, kocaman kolunu bana doladı. Ağlayamayacak hale gelene kadar ağladım, sonra, tıpkı onun dediği gibi, günün –ve gecenin– olaylarından bitkin düşerek uyumuş olmalıyım.

Sekiz saat sonra uyandığımda Nathan'ın odasında yalnızdım. Nerede olduğumu anlamam birkaç dakikamı aldı, o zaman bir gece öncesinin olayları birden aklıma geldi. Bir süre yorganın altından çıkmadım, cenin gibi kıvrılıp kaldım, hayatım kendi kendini düzeltene kadar bir-iki yıl böylece kalabilsem diye düşündüm tembel tembel.

Telefonuma baktım: Josh'tan iki cevapsız arama ve bir dizi mesaj vardı, dün akşam geç saatte peş peşe gelmiş olmalılardı.

Selam, Louisa, umarım iyisindir. Dansını düşünüp durdum ve işyerinde gülmekten kırıldım! Ne geceydi! Jx

İyi misin sen? Eve ulaştığını ve Times Meydanı'nda yine yatıp uyumadığını kontrol etmek istedim :) Jx

Peki. Saat on buçuk oldu. Uyuyup kendini toplamak için yattığını tahmin ediyorum. Umarım seni kırmamışımdır. Takılıyordum yalnızca. Ara beni x

Boks maçıyla ve Times Meydanı'nın pırıltılı ışıklarıyla o gece sanki çok eskilerde kalmıştı. Yataktan çıktım, duş alıp giyindim, eşyamı banyoda bir köşeye koydum. Orasını biraz daralttı ama Gopnik'lerden biri Nathan'ın odasına dalabilir diye böylesinin daha güvenli olduğunu düşündüm.

Nathan'a mesaj çekip ne zaman kimse görmeden dışarı çıkabilirim diye sordum. Yanıt geldi: ŞİMDİ. İkisi de çalışma odasında. Evden çıktım, servis asansörüyle aşağı indim, başımı iyice eğip Ashok'un önünden geçtim. Mal getiren biriyle konuşuyordu, başını çevirdiğini ve "Hey! Louisa!" diye seslendiğini duydum ama dışarı çıkmıştım bile.

Manhattan buz gibi soğuk ve kasvetliydi, havada buz parçacıklarının asılı durduğu, soğuğun iliklerinize kadar işlediği ve insanların yalnızca gözlerinin ve bazen de burunlarının açıkta olduğu soğuk günlerden biriydi. Şapkamı iyice aşağı çekip başımı öne eğerek, nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm. Kendimi yine o küçük lokantada buldum, kahvaltıdan sonra her şey daha iyi görünür diye düşünüyordum. Tek başıma localardan birinde oturdum, gidecek bir yeri olan insanlara baktım, ağzımın içinde yapış yapış ve lezzetsiz olmasına aldırmadan kendimi zorlayarak bir çörek yedim, mönüdeki en ucuz ve en doyurucu şey oydu.

Saat dokuz kırkta bir mesaj geldi. Michael. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Selam, Louisa. Mr. Gopnik seni işten çıkarma tazminatı ödemeyecek ama bu ayın ücretini ödeyecek. Sağlık sigortan da ay sonunda iptal edilecek. Yeşil kartın etkilenecek. Sözleşmene aykırı davrandığın düşünülürse, Mr. Gopnik'in bu kadarını bile yapmak zorunda olmadığıni takdir edeceğine eminim. Ama Agnes araya girip bunu sağladı.

Hoşça kal, Michael

"Ne kadar nazıkmış Agnes," diye mırıldandım. *Haber verdiğin için sağ ol,* diye yanıtladım mesajı. Michael'dan başka mesaj gelmedi.

Sonra telefonum yine bipleli.

Tamam, Louisa. Seni rahatsız edecek bir şey yaptım diye kaygılanmaya başladım artık. Ya da Central Park'a giderken yolunu mu kaybettin? Lütfen ara beni. Jx

Josh'la işyerine yakın bir yerde buluştuk, şehir merkezindeki yüksek binalardan birinde çalışıyordu, bu binalar o kadar yüksekti ki kaldırımında durup yukarı baktığınızda beyniniz sizi arkaya devrilebilirsin diye uyarabilirdi. Geniş adımlarla yaklaştı, boynuna tatlı gri bir atkı dolamıştı. Oturduğum alçak duvardan indiğimde doğruca yanıma gelip sarıldı bana.

“İnanamıyorum. Gel haydi. Uf, donuyorsun sen. Gel gıdip yiyecek sıcak bir şey bulalım sana.”

İki sokak ötedeki, gürültülü, içi buğulu bir *tako* barında oturduk, ofis çalışanları akın akın girip çıkıyor, garsonlar bağırarak siparişleri bildiriyorlardı. Nathan'a da anlattığım kadarıyla, Josh'a hikâyemin ana hatlarını anlattım. “Daha fazlasını söyleyemem, sadece hiçbir şey çalmadığımı bil. Çalamam da. Hayatımda hiç hırsızlık yapmadım. Yani sekiz yaşında yaptığımı saymazsam. Annem, neredeyse suç dünyasına adım atmak üzere olduğuma dair bir örnek vermek isterse ara sıra gündeme getirir bu olayı.” Gülümsemeye çalıştım.

Josh alnını kırıştırdı. “Yani bu, senin New York'tan ayrılacağın anlamına mı geliyor?”

“Ne yapacağımı ben de bilmiyorum. Ama Gopnik'ler bana bonservis vermeyeceklerine göre burada hayatımı nasıl kazanacağımı bilemiyorum. Bir işim yok, Manhattan'daki oteller de bütçeme göre değil...” Küçük lokantadayken o civarın kiralalarına bakmıştım ve neredeyse ağızımdaki kahveyi dışarı püskürtüyordu Mr. Gopnik'lerin yanına ilk geldiğimde çelişkili duygularla baktığım küçük odam ancak bir yönetici aylığıyla tutulabilirdi. Tevekkeli hamamböceği odadan çıkmak istememişti.

“Benim evde kalmak işine yarar mı?”

Ona baktım, gözlerimi *takodan* kaldırıp.

“Geçici olarak. Kız arkadaş-erkek arkadaş gibi olsun demiyorum. Öndeki odada bir çekyat kanepem var. Herhalde hatırlamıyorsundur.” Gülümsedi bana. Amerikalıların insanları gerçekten, içtenlikle evlerine nasıl davet ettiklerini unutmuştum. İngilizlerse, insana davet mektubu gönderirler ama siz daveti kabul ettiğinizde neredeyse haber vermeden başka yere göç ederler.

“Çok nazıksın. Ama Josh, böylesi işleri daha da karmaşıktırır. Evime dönebilirim, en azından şimdilik. Başka bir iş olanağı çıkana kadar.”

Josh tabağına baktı. “Zamanlama berbat, değil mi?”

“Hı-hı.”

“Şu senin danslara devam edersin diyordum.”

Suratımı buruşturdum. “Aman Tanrım. Dans olayı. Ben... Sormak istiyordum sana geçen... geçen gece ne oldu diye.”

“Gerçekten hatırlamıyor musun?”

“Yalnızca Times Meydanı’ndakini biraz hatırlıyorum. Taksiye bindiğimi de.”

Kaşlarını kaldırdı. “Oho! Vay, Louisa Clark. Seni kızdırmaya buradan başlamak çok hoşuma giderdi ama hiçbir şey olmadı. Öyle bir şey olmadı. Tabii boynumu yalamak senin özelliğin değilse.”

“Ama uyandıgımda giysilerim üzerimde değildi.”

“Çünkü dans ederken onları çıkaracağım diye tutturmuştun. Oturduğum binaya geldiğimizde, kalan birkaç gününde içinden geldiği gibi dans etmek istediğini söyledin ve ben arkandan gelirken sen binanın girişinden başlayarak evimin oturma odasına gidene kadar üstündekileri birer birer çıkarıp attın.”

“Kendim mi çıkardım üstümdekileri?”

“Hem de çok tatlıydın. Öyle... gösterişli hareketlerle.”

Kendimi fırıl fırıl dönerken getirdim gözlerimin önüne, pencerenin soğuk camı popoma değerken, bir perdenin arkasından bacağımı nazlı nazlı uzatıyordum. Ağlasam mı gülsem mi bilemedim. Yanaklarım alev alevdi, yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

“Çok eğlenceli bir sarhoş olduğunu söylemeliyim.”

“Ve... senin yatak odana girince?”

“A, girdiğimizde sen iç çamaşırlarınla kalmıştın. Sonra çılgın bir şarkı tutturdun, bir maymunu ya da mola-honkey filan gibi bir şeyi anlatıyordu. Sonra birdenbire yere çöküp dertop oldun ve uyuyakaldın. Sana bir tişört giydirip yatağa yatırdım. Ben de çekyat kanepede uyudum.”

“Çok özür dilerim. Ve çok teşekkür ederim.”

“Zevkle.” Gülümsedi, gözleri parlıyordu. “Çıktığım kızların çoğu senin yarın kadar bile eğlenceli değil.”

Başımı fincanıma eğdim. “Biliyor musun, son birkaç gündür sürekli gülmekle ağlamak arasında gidip geliyorum ve tam şu anda her ikisini de yapacak gibiyim.”

“Bu gece Nathan’ın odasında mı kalacaksın?”

“Sanırım.”

“Tamam. Aceleyle bir şey yapma. Biletini ayırtmadan önce bırak da birkaç telefon görüşmesi yapayım. Bakalım açık pozisyon bulabilecek miyiz.”

“Gerçekten olabileceğine inanıyor musun?” Josh’un kendine güveni hep tamdı. Bana Will’i en çok hatırlatan yanlarından biri buydu.

“Her zaman bir şeyler çıkar. Seni sonra ararım.”

Ve sonra beni öptü. Bunu o kadar sıradan bir şeymiş gibi yapmıştı ki ne yaptığını neredeyse anlayamadım. Eğildi, dudaklarımdan öptü beni, sanki aynı şeyi daha önce milyon kere yapmış gibi, sanki öğle yemeği için ne za-

man buluşsak ayrılırken doğal olarak beni öpermiş gibi. Sonra, daha benim irkilmeme fırsat kalmadan elimi bıraktı, atkısını boynuna sardı. “Tamam. Gitmeliyim artık. Bu öğleden sonra birkaç önemli toplantım var. Başını dik tut.” Gülümsedi, kaliteli, mükemmel bir gülümsemeydi ve ofise döndü, ben de yüksek plastik taburemde, ağzım açık kalakaldım.

Nathan’a bu olanlardan söz etmedim. Eve girmemde bir sakınca olmadığını, Gopnik’lerin yine saat yedide dışarı çıkacaklarını, benim de yediyi çeyrek geçe gitmemin uygun olacağını onunla mesajlaşıp öğrendim. Soğukta yürüdüm, yine küçük lokantada oturdum, sonra eve döndüm; Ilaria bir termosta bana çorba ve iki tane de kura-biye dedikleri yumuşak çöreklerden bırakmıştı. Nathan o gece biriyle buluşacaktı, sabah ben uyandığımda da gitmişti. Bana bir not bırakmış, iyi olduğumu umduğunu, istersem orada kalabileceğimi yazmıştı. Ama belli ki biraz horluyormuşum.

Aylarca, daha fazla boş zamanım olmasını arzulamıştım. Şimdi boş zamanım vardı ama harcayacak para olmayınca şehir hiç de sevimli değildi. Kimse görmesin diye etrafımı kollayıp binadan çıktım, ayak parmaklarım donana kadar sokaklarda dolaştım, bir Starbucks’ta bir fincan çay içtim, birkaç saat orada oyalandım, oradaki be-dava WiFi’den yararlanıp iş ilanlarına baktım. Bonservisi olmayan biri için, gıda sanayiinde deneyimli olmadığı sürece pek fazla olanak yoktu.

Artık açık havadaki hayatım, sıcak lobilerle ısıtılmış limuzinler arasında geçireceğim birkaç dakikayla sınırlı

olmadığı için kat kat giyinmeye başladım. Üzerimde mavi bir balıkçı kazak, kaba pamuklu bir pantolon, ağır çizmeler vardı, külotlu çorap ve onun altına da çorap giymiştim. Şık denemezdi bana ama şıklık artık önceliğim değildi.

Öğlen, ucuz hamburger satan bir fast-food dükkânına gittim, orada kimse tek başına oturup bir-iki saat aynı çörekle oyalanan birinin farkına varmazdı. Büyük mağazaları yasaklamıştım kendime, çünkü artık para harcayabileceğimi sanmıyordum, oysa tuvaletleri ve ücretsiz internetleri çok iyiydi. İki kez Vintage Giysi Mağazası'na gittim, orada kızlar üzüntümü paylaştılar ama kendilerinden bir iyilik istenmesinden kuşkulanan kişiler gibi hafifçe gerginleşerek birbirleriyle bakiştılar. Elbise askılarının arasında yeterince dolaştıktan sonra, "Eleman arandığını duyarsanız –özellikle sizinki gibi bir işte– bana haber verir misiniz?" dedim.

"Tatlım, biz kiramızı ancak çıkarıyoruz, yoksa seni seve seve buraya alırdık." Lydia sigarasından tavana doğru sevimli halkalar gönderdi ve dumanı eliyle dağıtan kız kardeşine baktı.

"Elbiselere pis koku siniyor. Bak, soralım istersen," dedi Angelica. Bunu öyle bir havada söyledi ki sorduğu ilk kişinin ben olmadığımı düşündüm.

Mağazadan ayaklarımı sürüyerek çıkarken çok üzgündüm. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bir süre oturabileceğim sessiz bir yer yoktu, oturup bundan sonra ne yapacağımı planlayabileceğim rahat bir yer bulamıyordum. New York'ta eğer paranız yoksa, mülteci sayılırsınız ve hiçbir yerde fazla uzun kalmanızdan hoşlanmazlar. Belki de diye düşündüm, yenilgiyi kabul edip o uçak biletini almanın zamanı gelmiştir.

Ve sonra birden ne yapacağımı buldum.

Metroya binip Washington Heights'e gittim, indiğim duraktan kütüphaneye kısa bir yürüyüşle ulaştım. Günlerdir ilk kez kendimi tanıdığım, bana kucak açacak bir yerdeymişim gibi hissettim. Burası benim sığınağım, yeni bir geleceğe başlayacağım nokta olacaktı. Taş basamakları tırmandım. İlk katta boş bir bilgisayar buldum. Önüne çöktüm, derin bir soluk aldım ve Gopnik yıkımından beri ilk kez gözlerimi yumdum, düşüncelerimin bir düzene girmesini bekledim.

Uzun zamandır içine düştüğüm gerginliğin sırtımdan kalktığını hissettim, kendimi çevremdeki insanların mırıltılarının akışına bıraktım, dışarının karmaşasından ve kalabalığından dünyalar kadar uzaktım. Kitaplarla ve sessizlikle çevrili olmanın verdiği sevinç miydi bilmem ama burada kendimi herkesle denk hissediyordum, göze batmıyordum, bir beyindim, bir klavye, bilgi peşindeki herhangi biri.

Ve orada, ilk kez, başıma neler geldi diye düşündüğümü fark ettim. Agnes bana ihanet etmişti. Gopnik'lerin yanında geçirdiğim aylar, yüksek ateşliyen gördüğüm bir rüya gibi geldi bana, hayali bir zamandı, limuzinlerin ve yaldızlı mekânların tuhaf, sıkıştırılmış, bulanık bir görüntüsüydü, üzerindeki perde kısa süreliğine kenara çekilmiş, sonra hemen kapatılmış bir dünyaydı.

Burasıysa, tam tersine, gerçektir. Stratejimi belirleyene kadar her gün gelebilirim buraya, dedim kendi kendime. Yukarıya doğru yeni bir yol kurarken ihtiyacım olan basamakları burada bulacaktım.

Bilgi, kuvvettir, Clark.

“Bayan.”

Gözlerimi açınca karşımda bir güvenlik görevlisi buldum. Üzerime öyle eğilmişti ki tam gözlerimin içine bakıyordu. “Burada uyuyamazsınız.”

“Ne?”

“Burada uyuyamazsınız.”

“Uyumuyordum,” dedim, öfkeyle. “Düşünüyordum.”

“Gözleriniz açıkken düşünebilirsiniz öyleyse, değil mi? Ya da gitmeniz gerekiyor.” Arkasını döndü, bir portatif telsiz telefona bir şeyler mırıldandı. Adamın aslında bana ne söylediğini anlamam bir-iki saniyemi aldı. Yakındaki bir masada oturan iki kişi bana baktılar, sonra başlarını çevirdiler. Yüzüm kızardı. Kütüphaneyi kullanan öbür kişilerin can sıkıcı bakışları üzerimdeydi. Giysilerime baktım, kaba pamukludan pantolonuma, içi müflonlu işçi botlarıma ve yün şapkama. Bergdorf Goodman tarzı sayılmasalar da Vagrant City malı da değillerdi.

“Baksanıza! Ben evsiz değilim!” diye seslendim adamın arkasından. “Burası için yapılan protestoya katıldım. Bayım! BEN EVSİZ DEĞİLİM!” Alçak sesle konuşan iki kadın susup bana baktılar, biri kaşlarını kaldırdı.

O anda kafama dank etti: Evsizdim ben.

Anneciğim,

Epeydir haberleşemediğimiz için kusura bakma. Şu Çin işi için aralıksız çalışıyoruz, ben de çoğu zaman sabaha kadar uyumayıp farklı saat dilimleriyle baş etmek için çabalıyorum. Çok yorgunmuşum gibi geliyorsa sana, öyle hissettiğim içindir. İyi bir prim aldım (istediği arabayı alabilmesi için Georgina'ya yüklüce bir miktar gönderiyorum), ancak son birkaç haftadır artık burasının bana göre olmadığını anladım.

Buradaki yaşam tarzından hoşlanmadığımdan değil, ağır işten çekinmediğimi de bilirsin. Yalnızca İngiltere'deki pek çok şeyi özlüyorum. Oranın mizah anlayışını. Pazar öğle yemeklerini. İngiliz aksanını duymayı, hiç değilse uydurma olmayanını (ne kadar çok insanın Kraliçe Hazretlerinden daha iyi olduğuna şaşarsın). Hafta sonlarında atlayıp Paris'e, Barcelona'ya ya da Roma'ya gitmekten hoşlanıyorum. Ve bu gurbetçilik epeyce yorucu. Burada, finansın süs balığı akvaryumunda hep aynı yüzlere rastlı-

yorsun, ister Nantucket'te ol ister Manhattan'da. Benim özel bir tipim olduğunu düşündüğünü biliyorum ama burada neredeyse gülünç bir durum var: sarı saç, sıfır beden, herkesin kıyafeti aynı, herkes çıkıp aynı pilates dersine gidiyor...

Esas konu şu: Rupe'u hatırlıyor musun? Churchill's'ten eski arkadaşımı? Çalıştığı şirkette açık bir pozisyon olduğunu söylüyor. Patronu birkaç hafta sonra gelecekmiş ve benimle görüşmek istemiş. Her şey yolunda giderse senin sandığından daha erken dönebilirim İngiltere'ye.

New York'u sevdim. Ama her şey zaman istiyor, sanırım ben kendi zamanımı doldurdum.

Sevgiler, Will x

Sonraki birkaç gün Craigslist'teki sayısız işe başvur-
dum ama dadılık için görüştüğüm tatlı sesli kadın bon-
servisim olmadığını duyunca telefonu suratıma kapattı,
garsonluk işleri de daha ben telefon etmeden kapılmıştı.
Ayakkabıcı dükkânında tezgâhtarlık pozisyonu uygundu
ama konuştuğum adam, o işkolunda perakende satış de-
neyimim olmadığı için saat başı ücretin ilanda belirtilen-
den iki dolar daha düşük ödeneceğini söyleyince bunun
yol parama ancak yetebileceğini hesapladım. Sabahla-
rımı küçük lokantada, öğle sonralarımı da Washington
Heights'teki kütüphanede geçiriyordum, orası sessiz ve
sıcaktı, o bir tek güvenlik görevlisi sayılmazsa hiç kimse
bana sarhoş sarhoş şarkı söylemeye başlayacakmışım ya
da gidip bir köşeye çişimi yapacakmışım gibi bakmıyordu.

Birkaç günde bir Josh'la şirketinin yakınındaki nood-
le dükkânında öğle yemeği saatinde buluşuyor, iş arama

Çalışmalarım hakkında onu bilgilendiriyor, onun kusursuz giyimli, tuttuğunu koparan varlığı yanında kendimi, her gün artan ölçüde, başkasının kanepesinde sabahlayan, pasaklı bir ezik olarak hissettiğimi göz ardı etmeye çalışıyordum. “Her şey düzelecek, Louisa. Sen umudunu yitirme,” diyordu ve ayrılırken beni öpüyordu, sanki bir biçimde kız arkadaş-erkek arkadaş olma konusunda anlaşmışız gibi. Kafa yormam gereken başka şeyler vardı, bunun önemi üzerinde düşünemiyordum, bu yüzden de, hayatımdaki pek çok şey kadar kötü olmadığına karar verdim, şimdilik kabul edilebilirdi. Hem Josh’taki nane kokusu hoşuma gidiyordu.

Nathan’ın odasında daha fazla kalamazdım. Dn sabah uyandığımdaya iri kolu üzerimdeydi ve sert bir şey tam sırtımın ortasına dayanıyordu. Anlaşılan yastıklardan kurduğumuz duvar dağılmış, ayaklarımızın dibine karmakarışık bir öbek halinde yığılmıştı. Donup kaldım, uyumakta olan Nathan’ın kolunun altından usulca kıvrılıp çıkmayı denedim, Nathan gözlerini açtı, bana baktı, sonra da arı sokmuş gibi fırlayıp çıktı yataktan, yastığının birini yakalayıp önüne tutmuştu. “Arkadaşım. Öyle bir amacım... ben kesinlikle ...”

“Ne demek istediğini hiç anlamadım!” diye ısrar ettim, kalın tişörtümü başımdan geçirirken. Ona bakamıyordum, çünkü...

Nathan oradan oraya sekiyordu. “Ben yalnızca... hiç fark etmedim... Ah, arkadaşım. Ah, lanet olsun.”

“Sorun değil! Zaten kalkacaktım!” dedim, fırlayıp kaçtım, minik banyoda on dakika saklandım, Nathan’ın sağı sola çarparak giyinmesini dinlerken yanaklarım yanıyordu. Ben banyodan çıkmadan o gitmişti.

Zaten orada kalmaya çalışmamın ne yararı vardı?

Nathan'ın odasında en fazla bir-iki gece daha kalabilirdim. Şansım dönüp başka bir iş bulursam da bu ancak asgari ücretli bir iş olurdu ve hamamböcekli, tahtakurulu bir daireyi biriyle paylaşabilirdim. En azından eve gittiğimde kendi kanepemde uyurdum. Belki Treena ile Eddie birbirlerine iyice âşık olurlar da aynı evde otururlar, ben de kendi evime kavuşurdum. Bunun nasıl bir duygu olduğunu düşünmemeye çalıştım; boş odalar ve altı ay önce oturduğum yere geri dönmek, hem de Sam'in işyerinin yakınında olmak. Duyacağım her siren sesi kaybettiğim şeyi bana acı acı hatırlatacaktı.

Yağmur başlamıştı ama binaya yaklaşırken yavaşladım, yün şapkamın altından Gopnik'lerin pencerelerine baktım, Nathan bana onların bir galaya katılacaklarını söylemiş olmasına rağmen ışıkları hâlâ yanıyordu. Sanki ben hiç var olmamışım gibi hayat onlar için yine pürüzsüz bir şekilde devam etmişti. Ilaria belki evdeydi, elektrikli süpürgesini kullanıyor ya da Agnes'in kanepenin yastıklarının üzerine dağılmış dergilerine sinirleniyordu. Gopnik'ler –ve bu şehir– beni önce içine çekmiş sonra tükürüp atmıştı. Bütün tatlı sözlerine rağmen Agnes bir kertenkelenin derisini sıyrıp atması gibi beni tamamıyla, tek bir zerrem kalmadan bir kenara atmış, bir kez bile dönüp arkasına bakmamıştı.

Eğer buraya gelmeseydim, diye düşündüm öfkeyle, hâlâ bir evim olabilirdi. Ve de bir işim.

Eğer buraya gelmeseydim, Sam hâlâ benim olurdu.

Bu düşünceyle keyfim iyice kaçtı, omuzlarımı büzdüm, üşüyen ellerimi ceplerime soktum, geçici olarak kaldığım yere, gizlice girebileceğim bir odaya, bana dokunmaktan ödü kopan biriyle paylaşacağım bir yatağa dönmeye hazırlandım. Hayatım çok saçmalaşmıştı, dönüp duran kötü bir

şaka gibiydi. Gözlerimi ovuşturdum, tenimde yağmurun soğukluğunu hissettim. Bu gece biletimi ayırtacaktım ve ilk uçakla evime dönecektim. Yaşadıklarımı hazmedecek ve yeniden başlayacaktım. Başka seçeneğim yoktu.

Her şeyin zamanı var.

İşte Dean Martin'i tam o anda gördüm. Binaya giden halının üzerinde durmuş, sırtında giysisi olmadan tir tir titriyor, nereye gideceğine karar verircesine çevresine bakınıyordu. Bir adım yaklaştım ona, lobiye göz attım ama gece nöbetçisi önündeki paketleri ayırıyordu, köpeği görmemişti. Mrs. De Witt ortalarda yoktu. Hızla yürüyüp eğildim, daha köpek benim ne yaptığımı anlayamadan kucaklayıp aldım onu. Debelenen gövdesini bir kol boyu uzağımda tutarak içeri koştum, onu sahibine götürmek için arkadaki merdivenleri hızla tırmandım, geçerken de gece nöbetçisini başımla selamladım.

Orada bulunmamın geçerli bir gerekçesi oluyordu bu, yine de merdivenden çıktıktan sonra Gopnik'lerin koridoruna adım atarken korkudan titriyordum: beklenmedik anda dönüp beni görürlerse Mr. Gopnik bir işler karıştırdığımı mı düşünürdü? Binaya izinsiz girmekle suçlar mıydı beni? Onların koridorunda bulunmam aynı şey sayılır mıydı? Dean Martin hiddetle kıvranıp kollarımı ısırmaaya çalışırken bütün bu sorular kafamın içinde dönüp duruyordu.

"Mrs. De Witt?" diye seslendim usulca, bir yandan da arkamı kolluyordum. Evin kapısı yine aralıktı, içeri girdim, sesimi yükselterek, "Mrs. De Witt? Köpeğiniz yine sokağa kaçmış," diye seslendim. Televizyonun sesi bütün koridorda duyuluyordu, evin içine doğru birkaç adım ilerledim.

"Mrs. De Witt?"

Yanıt alamayınca evin kapısını arkamdan sessizce ka-

pattım, Dean Martin'i yere bıraktım, onu kollarımda gerektiğinden uzun tutmaya hiç niyetim yoktu. Hemen oturma odasına yöneldi.

"Mrs. De Witt?"

Önce bacağına gördüm, dik arkalıklı koltuğun yanında, yerde upuzun duruyordu. Gördüğüme anlam vermem bir saniyemi aldı. Koltuğun ön tarafına koştum, yere çöktüm, kulağımı onun ağzına dayadım. "Mrs. De Witt?" dedim. "Beni duyabiliyor musunuz?"

Soluk alıyordu. Ama yüzü ölü gibi bembeyazdı. Acaba ne kadardır burada yatıyor, diye düşündüm.

"Mrs. De Witt? Uyanın! Ah Tanrım... uyanın!"

Telefonu bulmak için sağa sola koştum. Holdeki masada, telefon rehberlerinin yanında duruyordu. 911'i aradım ve ne bulduğumu anlattım.

"Ekip yola çıkıyor, bayan," dedi ses. "Hastanın yanında kalıp gelenleri içeri alabilir misiniz?"

"Evet, evet, evet. Ama kendisi gerçekten çok yaşlı ve güçsüz ve çok üşümüş gibi duruyor. Lütfen çabuk gelin." Gidip yatak odasından bir örtü aldım, Mrs. De Witt'in üzerine örttüm, bir yandan da yere düşen yaşlılara nasıl yardım edileceği hakkında Sam'in bana anlattıklarını hatırlamaya çalışıyordum. En büyük risklerden biri, saatlerce kimse bulmadan yattıkları için iyice üşümeleriydi. Mrs. De Witt de, binanın merkezi ısıtması var gücüyle çalışmasına rağmen, buz gibiydi. Yere, onun yanına oturdum, buz gibi soğuk elini elime aldım, usulca okşadım, yanında biri olduğunu ona anlatmaya çalıştım. Aklıma ansızın bir fikir geldi: Mrs. De Witt ölürse beni suçlarlar mıydı? Mr. Gopnik benim cani olduğuma tanıklık ederdi ne de olsa. Bir an oradan kaçıp gitmek geçti aklımdan ama kadını orada öylece bırakamazdım.

Bana işkence eden bu düşünceler aklımdan geçerken Mrs. De Witt gözlerinin birini açtı.

"Mrs. De Witt?"

Neler olduğunu anlamak istercesine gözlerini kırıştı-rarak baktı bana.

"Ben, Louisa. Koridorun karşısından. Bir yeriniz acı-
yor mu?"

"Bilmiyorum... Benim... bileğim..." dedi cılız bir sesle.

"Ambulans geliyor. İyi olacaksınız. Her şey düzelecek."

Boş gözlerle baktı bana, kim olduğumu, sözlerimin bir anlamı olup olmadığını anlamak ister gibiydi. Sonra alnı-nı kırıştırdı. "Nerede o? Dean Martin? Köpeğim nerede?"

Odaya göz gezdirdim. Küçük köpek köşede, poposunun üzerine oturmuştu, cinsel organlarını sesli sesli inceliyor-du. Adının geçtiğini duyunca başını kaldırdı, sonra da ayağa kalktı. "Burada. Bir şeyi yok."

Mrs. De Witt tekrar gözlerini kapadı, rahatlamıştı. "Onunla ilgilenir misin? Hastaneye yatmak zorunda ka-
lırsam? Hastaneye gideceğim, değil mi?"

"Evet. Ve tabii ilgilenirim."

"Yatak odamda onlara vermen gereken bir dosya var. Yatağımın yanındaki sehpa."

"Sorun değil. Hallederim."

Ellerini ellerimin arasına aldım, Dean Martin kapının eşliğinden dikkatle bana –yani hem bana hem şömineye– ba-
karken biz de sessizce paramediklerin gelmesini bekledik.

Ambulansa almadıkları için Dean Martin'i evde bırak-
tım, Mrs. De Witt'le birlikte hastaneye gittim. Evrak işleri
tamamlandıktan ve o odasına yerleştikten sonra köpeğiyle

ilgileneceğime söz verip Lavery'nin yolunu tuttum. Sabah geri gelecek ve köpeğin nasıl olduğunu ona bildirecektim. Köpeğin yiyecekleri, yürüyüşleri, hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler hakkında bana çatlak sesiyle talimatlar verirken minik mavi gözleri yaşlarla dolmuştu, sonunda paramedik onu susturdu, dinlenmesi gerektiğini söyledi.

Metroya binip Beşinci Cadde'ye gittim, hem bitkindim hem de adrenalinle doluydum. Mrs. De Witt'in verdiği anahtarı kullanarak evine girdim. Dean Martin holde bekliyordu, bütün bedeninden kuşku fışkırarak ortalık yerde dimdik dikiliyordu.

"İyi akşamlar, delikanlı! Yiyecek ister misin?" dedim, sanki bacağımın dizden aşağısından bir parça koparılabılır diye bekleyen biri gibi değil de onun eski dostuymuşum gibi. Kendime güvenirmiş numarası yaparak yanından geçip mutfığa girdim, elimin üstüne karaladığım, haşlanmış pilicin ve hazır mamanın doğru miktarlarını veren talimatları çözmeye çalıştım.

Çanağına yiyeceğini koydum, ayağımla önüne ittim.

"Haydi bakalım! Afiyet olsun!"

Bana baktı, patlak gözleri aksi ve isyankâr bakışlıydı, alnı kaygıdan kırış kırış olmuştu.

"Yiyecek! Ham yap!"

Hâlâ bakıyordu.

"Demek acıkmadın, öyle mi?" dedim. Sonra mutfaktan çıktım. Yatacağım yeri ayarlamam gerekiyordu.

Mrs. De Witt'in dairesi, Gopnik'lerin dairesinin yarısı büyüklüğündeydi ama küçüktü demek istemiyorum. Central Park'a bakan, yere kadar camlı pencereleri olan büyük bir salonu vardı, daire bronz ve buzlu camla dekore edilmişti, sanki son defa Studio 54 zamanında elden geçirilmiş gibiydi. Yemek odası daha gelenekseldi, insana

kaç kuşaktır kullanılmadığını düşündüren bir toz tabakasıyla kaplı antika mobilyalarla doldurulmuştu, mela-min ve formika malzemeye yapılmış bir mutfak, bir sandık odası, özel banyosu ve yanında giyinme odası bulunan ana yatak odası dahil dört yatak odası vardı. Banyolar, Gopnik'lerinkinden bile daha eskiydi, beklenmedik anda bir anda sel gibi su fışkırtabiliyorlardı. İyi tanımadığım birinin boş evinde dolaşırken göstereceğim sessiz saygıyla dolaştım evin içinde.

Ana yatak odasına gelince soluğumu tuttum. Üç buçuk duvarını, raflara düzgünce yerleştirilmiş ya da naylon torbaların içinde, yastıklı askılarda asılı giysiler doldurmuştu. Giyinme odası renklerin ve dokumaların cümbüşü gibiydi, yukarıdan aşağıya sıralı raflarda yığın yığın el çantaları, kutu kutu şapkalar ve bunlara uyumlu ayakkabılar duruyordu. Yavaş yavaş çepeçevre dolaştım, parmaklarımı malzemelerin üzerinde kaydırdım, ara sıra durup bir elbisenin kolunu ya da her giysiyi daha iyi görebilmek için askılardan birini geriye ittim.

Hem bu iki odayla da bitmiyordu. Küçük köpek kuşkuyla peşimden gelirken öteki iki yatak odasına da girdim ve daha da fazlasını buldum; yüksek, havalandırmalı gardıroplarda sıra sıra elbiseler, pantolon takımlar, paltolar, kürk etoller. Givenchy, Biba, Harrods ve Macy'nin etiketleri vardı giysilerin üzerinde, ayakkabılar Saks Beşinci Cadde ve Chanel markalıydı. Hiç duymadığım etiketler de vardı—Fransız, İtalyan, hatta Rus—çeşitli dönemlerden giysiler: Kennedy tarzı cici bici, küçük, kutu gibi takım elbiseler, dökümlü kaftanlar, vatkalı ceketler. Kutulara bakınca hap kutusu şeklinde şapkalar ve türbanlar, kocaman yeşim taşı çerçeveli güneş gözlükleri ve zarif inci kolyeler buldum. Düzenli olarak konulmamışlardı kutulara, bu yüzden elimi

daldırdım, rasgele çekip çıkardım içindekileri, kâğıtları açtım, kumaşlara dokundum, ağırlıklarını tarttım, eski parfümlerin bayat kokularını kokladım, havaya kaldırıp biçimlerine ve desenlerine hayranlıkla baktım.

Duvarların rafların üstünde kalan kısımlarında çerçevesiz elbise tasarımlarını, ellilerden ve altmışlardan kalma ve insana sanrı gibi gelen düz kesimli ya da inanılmaz şık gömlek biçimli elbiseler giymiş gülümseyen, zayıf modellerin bulunduğu dergi kapaklarını ancak görebildim. Evde başka yatak göremediğimi anlayana kadar aradan bir saat geçmişti. Ama dördüncü yatak odasında bir yatak buldum, istenmeyen giysiler kaplamıştı üzerini: dar, tek kişilik bir yataktı, herhalde ellilerden kalmaydı, ceviz ağacından oymalı bir başlığı vardı, ona uygun bir gardırop ve bir şifonyer de gördüm odada. Dört tane eşya rafı da vardı, giyinme odalarında görülen türden daha basit şeylerdi bunlar, onların yanında da yine kutular, aksesuar kutuları duruyordu: sahte takılar, kemerler ve eşarplar. Bazılarını dikkatle aldım yatağın üzerinden ve yattım, eskimiş şilteler gibi çöktüğünü hissettim şiltenin ama umurumda değildi. Aslında bir gardırobun içinde uyuyacaktım. Günlerdir ilk kez üzüntümü unuttum.

En azından bir geceliğine Harikalar Ülkesi'ndeydim.

Ertesi sabah Dean Martin'i besledim ve sokağa çıkardım, Beşinci Cadde boyunca uzağımda kalarak yürümesine, kendisine saldıracakmışım gibi gözünü benden ayırmamasına bozulmamaya çalıştım. Sonra hastaneye doğru yola çıktım, her an bir barbarlık yapmaya hazır olsa da bebeğinin iyi olduğuna Mrs. De Witt'i inandırmaya ka-

rarlıydım. Köpeği bir şey yemeye ikna etmenin tek yolunu kahvaltısının üzerine *parmigiano-reggiano* peyniri rendelemekte bulduğumu söylemesem daha iyi olurdu herhalde.

Hastaneye gittiğimde Mrs. De Witt'in rengini daha normal buldum, pembeleşmişti, yine de alıştığım makyajı ve yapılı saçları olmadan bir eksiklik vardı üzerinde. Gerçekten de bileği kırılmıştı, ameliyat edilmesi gerekiyordu, sonra bir hafta daha hastanede kalacaktı, nedeni de "karmaşık faktörler"miş. Ailesinden olmadığımı söyleyince bana daha fazla açıklama yapmak istemediler.

"Dean Martin'le ilgilenebilir misin?" diye sordu bana, yüzü kaygıyla kırışmıştı. Ben hastaneden ayrıldıktan sonra tek derdi köpeği olmuştu. "Gün içinde belki ona bakmak için girip çıkmana izin verirler, ha? Sence Ashok onu gezdirir mi? Çok yalnız kalacak. Bensiz kalmaya alışkın değildir."

Acaba ona gerçeği söylesem mi, diye düşündüm. Ancak bizim binada gerçeğe, son zamanlarda pek rastlanmıyordu, bense her şeyin açık seçik ortada olmasını istiyordum.

"Mrs. De Witt," diye başladım, "size bir şey söylemem gerek. Ben... ben artık Gopnik'lerin yanında çalışmıyorum. Beni kovdular."

Başını yastığa biraz gömdü. Hiç bilmediği bir kelimeyi söyler gibi, "*Kovdular mı?*" dedi.

Yutkundum. "Paralarını çaldığımı sandılar. Size ancak çalmadığımı söyleyebilirim. Bunu size söylememin doğru olduğunu düşünüyorum, çünkü şimdi benim yardımımı istemeyebilirsiniz."

"Ya," dedi cılız bir sesle. "Ya."

Bir süre konuşmadan oturduk.

Sonra gözlerini kıstı. "Ama sen çalmadın."

"Hayır, efendim."

“Başka işe girdin mi?”

“Hayır, efendim. Bulmaya çalışıyorum.”

Başını iki yana salladı. “Gopnik aptalın teki. Nerede kalıyorsun?”

Yana baktım. “Ee... ben... Aslında şimdilik Nathan’ın odasında kalıyorum. Ama uygun bir yer değil. Aramızda romantik bir ilişki yok. Ve belli ki Gopnik’ler bilmiyorlar...”

“Duruma bakılırsa ikimizin de işine yarayacak bir ayarlama olabilir bu. Köpeğimle ilgilenir misin? Ve iş arama da koridorun benim bulunduğum tarafından devam edersin. Ben eve dönene kadar.”

“Mrs. De Witt, çok sevinirim.” Gülümsememi gizleyemedim.

“Tabii onunla, öncekinden daha iyi ilgilenmelisin. Sana bazı notlar vereceğim. Çok huzursuz olduğuna eminim.”

“Ne derseniz onu yaparım.”

“Her gün buraya gelip bana onun nasıl olduğunu anlatacaksın. Bu çok önemli.”

“Elbette.”

Bu karar verildikten sonra Mrs. De Witt biraz rahatladı. Gözlerini kapattı. “İhtiyar budalalardan budalası yoktur,” diye mırıldandı. Mr. Gopnik’ten mi, kendisinden mi yoksa başka birinden mi söz ettiğini anlayamadım, uyuya kadar yanında kaldım, sonra onun evine döndüm.

Bütün haftayı altı yaşındaki, patlak gözlü, kuşkucu, hırçın bir buldokla ilgilenerek geçirdim. Günde dört kez dışarı çıkarıyordum onu. Kahvaltısının üzerine parmesan rendeliyordum; birkaç gün sonra, hangi odaya girsem orada durup sanki ben çok kötü bir şey yapacaktım gibi alnını kırıştıtarak gözlerini dikip bana bakmaktan vazgeçti, onun yerine kesik kesik soluyarak biraz uzağımda yatıyordu. Köpeğe karşı hâlâ biraz tetikteydim ama ona

acıyordum da, sevdiği tek insan ansızın ortadan kaybolmuştu, onun yine eve döneceğine köpeği inandırmak için yapabileceğim bir şey de yoktu.

Hem bu binada, kendimi suçlu gibi hissetmeden bulunmak da hoşuma gidiyordu. Birkaç gün işe gelmeyen Ashok, olayları anlatınca önce dehşet içinde kaldı, öfkelendi, sonra keyifle dinledi beni. “İyi ki bulmuşsun köpeği, yahu! Yürüyüp gidebilirdi, o zaman da kimse kadının yerde yat-tığını bilemezdi!” Abartıyla ürperdi. “Eve döndüğünde iyi mi değil mi diye görmek için her gün yoklarım onu.”

Bakıştık.

“Onu bundan daha fazla kızdıracak bir şey yoktur,” dedim.

“Haklısın, hiç istemez,” dedi Ashok da ve işinin başına döndü.

Nathan odasının kendisine kaldığını öğrenince üzöl-müş gibi yaptı, yaklaşık altı metrelik “bir yürüyüşten beni kurtarmak için” eşyayı neredeyse yakışıksız bir hızla öbür daireye taşıdı. Sanırım odasından gerçekten çıktığımdan emin olmak istemişti. Çantalarımı yere bıraktı, dairenin içine göz gezdirdi, giysilerle dolu duvarlara şaşkınlıkla baktı. “Bu ne çok çöp böyle!” dedi. “Dünyanın en büyük Oxfam* dükkânı gibi. Yaşlı hanımefendi öbür dünyaya gittiğinde bütün bunları toparlayacak kişilerin yerinde olmak istemezdim doğrusu.” Yüzümdeki gülüm-sememi hiç bozmadım.

Nathan, Ilaria’ya durumu anlattı, o da ertesi gün kapı-yı çalıp Mrs. De Witt’i sordu, sonra da pişirdiği çörekleri hastaneye götürmemi istedi. “O hastanelerdeki yemekler insanı hasta eder,” dedi, kolumu okşadı ve Dean Martin’in

* İngiltere merkezli, yoksullara yardım götürme amaçlı bir yardım kuruluşu. (ç.n.)

ısırmasına zaman kalmadan hızla çıkıp gitti.

Koridorun karşısında dairede Agnes'in piyano çaldığını duyabiliyordum, kâh yumuşak ve hüzünlü bir parça, kâh ateşli ve acı dolu bir parça çalıyordu. Mrs. De Witt'in kaç kez karşıya geçip bu gürültüye bir son verilmesini istediği geldi aklıma. Bu kez müzik, onun müdahale etmesine gerek kalmadan birden kesildi. Agnes ellerini birden tuşların üzerine indirmiş olmalıydı. Ara sıra seslerin yükseldiğini duyuyordum. Artık onların benimle bir ilgilerinin kalmadığına, benim adrenalinimin de onlarınkiyle birlikte yükselmesi gerekmediğine bedenimi inandırabilmek için birkaç gün geçmesi gerekti.

Mr. Gopnik'in yanından bir kez geçtim, ana girişte. Önce beni görmedi, jetonu geç düştü, belli ki benim orada bulunmama itiraz edecekti. Çenemi dikleştirdim, Dean Martin'in tasmasının kayışını havaya kaldırdım. "Mrs. De Witt'e köpeği için yardımcı oluyorum," dedim, olabildiğince soylu bir tavırla. Mr. Gopnik Dean Martin'e baktı, çenesini sıktı, sonra beni duymamış gibi arkasını döndü. Yanındaki Michael bana baktı, sonra gözlerini yine cep telefonuna çevirdi.

Josh cuma akşamı iş çıkışı geldi, hazır yemek ve bir şişe şarap getirdi. Sırtında hâlâ takım elbisesi vardı, bütün hafta geç saatlere kadar çalışmış. Bir arkadaşı ve o terfi edilecek bir pozisyon için yarışıyorlarmış, bu yüzden günün on dört saati işyerinde kalmış, cumartesi günü de gitmeyi planlıyormuş. Gözlerini dairenin içinde gezdirip dekoru görünce kaşlarını kaldırdı. "Eh, köpek bakıcılığı işi kesinlikle aklıma gelmemiştii," dedi, Dean Martin kuş-

kucu bir tavırla ayaklarının dibinden ayrılmayınca. Josh salonda ağır ağır dolaştı, oniks mermer küllüğü, kıvrımlı Afrikalı kadın heykelciğini eline aldı, sonra bıraktı, duvarlardaki yaldızlı sanat eserlerini dikkatle inceledi.

“Benim de ilk tercihim bu değildi.” Büyük yatak odasına hoşlandığı yiyeceklerden koyup sakinleşene kadar kalsın diye köpeği odaya soktum. “Ama canımı sıkıyor.”

“Nasılsın peki?”

“Daha iyiyim!” dedim, mutfağa giderken. Josh’a, geçen hafta buluştuğu o dağınık, zaman zaman sarhoş, iş arayan kız olmadığımı göstermek istemiştim, bu yüzden de beyaz yakalı ve manşetli siyah Chanel tarzı elbisemi, timsah derisi taklidi yeşil, üstü atkılı, alçak topuklu ayakkabılarımı giymiştim, parlak saçlarımı fönle kurutup atkuyruğu yapmışım.

“Vay, güzel görünüyorsun,” dedi Josh, peşimden gelirken. Poşetle şişeyi mutfakta bir kenara bıraktı, yanıma geldi, birkaç santim uzağımda durdu, öyle ki yüzü bütün görüş alanımı kaplıyordu. “Hem, evsiz de değilsin. Bu da iyi bir şey.”

“Geçici ama.”

“Yani buralarda biraz daha kalacağın anlamına mı geliyor bu?”

“Kim bilir?”

Burnumun dibine gelmişti. Birden aklıma geçen hafta yüzümü onun boynuna gömmemin duyumsal anısı geldi.

“Yanakların kızarıyor, Louisa Clark.”

“Çünkü çok yakınımdayım da ondan.”

“Seni bu hale mi getiriyorum?” Sesi alçaldı, kaşları havaya kalktı. Bir adım daha yaklaştı bana, sonra ellerini kalçamın iki yanına, tezgâhın üzerine dayadı.

“Belli ki öyle,” dedim ama öksürük sesi gibi çıkmıştı bu

söz ağzımdan. Sonra Josh dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve beni öptü. Beni öptü, ben de arkamdaki mutfak dolabına yaslandım, gözlerimi kapadım, Josh'un ağzındaki nane kokusunu, bedenime bastıran bedeninin verdiği biraz tuhaf duyguyu, ellerimi tutan yabancı elleri özümsedim. Kaza geçirmeden önce Will'i öpmek böyle mi olurdu diye düşündüm. Sonra Sam'i bir daha hiç öpemeyeceğim geldi aklıma. Sonra da tam o anda mükemmel bir erkek tarafından öpülürken başka erkekleri öpmeyi düşünmenin hiç de iyi olmayacağını düşündüm. Başımı biraz geri çektim, Josh durdu, gözlerimin içine baktı, çekilişimin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı.

"Özür dilerim," dedim. "Bu... bu çok ani oldu sadece. Senden çok hoşlanıyorum ama..."

"Ama öbür adamdan yeni ayrıldın."

"Sam."

"Belli ki ahmağın teki. Ve sana layık değil."

"Josh..."

Alnını alnıma dayadı. Elini bırakmadım.

"Yalnızca her şey hâlâ biraz karmaşık. Özür dilerim."

Bir an gözlerini kapadı, sonra açtı. "Söylesene, zamanımı boşa mı harcıyorum ben?" dedi.

"Zamanını boşa harcamıyorsun. Yalnızca... yalnızca iki hafta geçti üzerinden."

"O iki haftada çok şey oldu."

"Öyleyse iki hafta sonra bizim ne durumda olacağımızı kim bilir?"

"Bizim' dedin."

"Sanırım öyle dedim."

Tatmin edici bir yanıt vermişim gibi başını salladı. "Biliyor musun," dedi, neredeyse kendi kendine, "ikimiz hakkında bir şey hissediyorum, Louisa Clark. Ve ben bu konularda hiç yanılmam."

Sonra, ben bir şey söyleyemeden elimi bıraktı, dolapların olduğu yere gitti, tabak arayarak birer birer açıp kapattı onları. Bana döndüğünde neşeyle gülümsüyordu. “Yiyelim mi?”

O akşam Josh hakkında pek çok şey öğrendim. Boston’da büyüdüğünü, sporun insana uzun vadeli gelir sağlayacağına inanmayan yarı İrlandalı babasının zoruyla beyzbol kariyerinden vazgeçtiğini öğrendim. Kendi akranları arasında alışılmadık bir mesleği seçerek avukat olan annesi, Josh’un çocukluğu boyunca işine devam etmişti, o ve babası emekli olunca evde birlikte olmaya alışmaya çalışıyorlardı. Görünüşe göre ikisi de delirmek üzereydi. “Biz çalışmadan duramayan bir aileyiz, anlıyor musun? Babam golf kulübünde bir yöneticilik üstlendi, annem de semtimizdeki lisede çocuklara danışmanlık yapıyor. Oturup birbirlerinin yüzlerini seyretmesinler de ne olursa olsun.” Josh’un iki abisi vardı, biri Massachusetts, Weymouth’un hemen dışında Mercedes bayiliği yapıyordu, öbürü de benim kız kardeşim gibi muhasebeciydi. Birbirine bağlı bir aileydiler ve de rekabetçiydiler, Josh eziyet edilen en küçük çocuğun âciz öfkesiyle iki abisinden de nefret etmişti, ikisi de evden ayrılınca içini kemiren, beklenmedik bir acıyla özlemişti onları. “Annem bunun mi-henk taşımı yitirmem yüzünden olduğunu söylüyor, her şeyi onlarla kıyaslıyormuşum.”

İki abisi de evliymiş ve ikişer çocukları varmış. Aile tatillerde bir araya gelir ve her yaz Nantucket’teki aynı evi kiralarlarmış. Delikanlılığında buna çok kızarmış Josh ama artık her geçen yıl o bir haftayı iple çeker olmuş.

“Harika. Çocuklar ve boş vakitler ve tekne... Sen de gelmelisin,” dedi, tabağına biraz daha *char siu bao** alırken. Çekinmeden konuşuyordu, her şeyin kendi istediği gibi olmasına alışkın biri gibiydi.

“Aile toplantısına mı? Ben New York’taki erkeklerin rahat buluşmalardan yana olduğunu sanırdım.”

“Evet, tabii, onları da yaşadım. Hem ben New York’lu değilim ki.”

Anlaşılan her şeye atlayan türden biriydi. Haftada bir milyon saat çalışıyor, terfi etme hırsı var, sabah saat altıdan önce spor salonuna gidiyor. Şirket takımında beyzbol oynuyor, annesi gibi semtteki bir lisede gönüllü danışmanlık yapmak istiyor ama iş programı yüzünden düzenli saatlere uyamayacağından çekiniyor. Amerikan rüyasının tipik örneğiymiş, çok çalışırsın, başarılı olursun ve sonra geri verirsin. Onu Will ile karşılaştırmamaya çalıştım. Josh’u dinlerken ona hem hayran oldum hem de yoruldum.

Geleceğinin resmini çizdi havada, Village’de bir daire, belki Hamptons’ta bir hafta sonu evi, eğer primlerini istediği seviyeye getirebilirse. Bir de tekne istiyordu. Çocuklar istiyordu. Erken emekli olmak istiyordu. Otuz yaşına gelmeden bir milyon doları olsun istiyordu. Bu konuşmasını elindeki çubukları havada sallayarak ve “Gelmelisin!” ya da “Çok seversin!”lerle bölerek sürdürüyordu. Tabii gururum okşandı ama daha çok az önce kendimi geri çektiğim için darılmadığını gördüğüme memnun oluyordum.

Saat beşte kalkmayı planladığı için saat on buçukta gitti, daire kapısının önünde, antrede durduk, Dean Martin az ötemizde nöbet tutuyordu.

* Bir Çin yemeği. Küçük hamur parçaları içine barbekü soslu domuz eti konulup pişirilir. (ç.n.)

“Ögle yemeğini araya sıkıştırabilecek miyiz? Bütün bu köpek ve hastane şeyleri arasına?”

“Belki bir akşam buluşuruz?”

“Belki bir akşam buluşuruz,” diye beni taklit etti, yumuşak bir sesle. “Senin İngiliz aksanına bayılıyorum.”

“Benim aksanım yok,” dedim. “Senin var.”

“Beni güldürüyorsun da. Beni güldüren kızların sayısı fazla değildir.”

“Ya. Demek ki doğru kızlara rastlamamışsın.”

“A, sanırım rastladım.” Sustu, havalara baktı, sanki kendini bir şey yapmaktan alıkoyuyordu. Sonra da gülümsedi, otuzuna yaklaşan iki yetişkinin kapının eşiğinde öpüşmemelerinin saçmalığını ima eder gibi. Ve kararını verdiren o gülümseme oldu.

Elimi uzatıp ensesine hafifçe dokundum. Sonra ayak parmaklarımın ucunda yükselip onu öptüm. Bitmiş bir şey üzerinde oyalanmanın bir anlamı yok, dedim kendi kendime. İki hafta, karar vermeye yeter dedim kendi kendime, özellikle de o kişiyi aylardır pek görmemişsem ve o süreyi tek başıma geçirmişsem. Hayatıma devam etmeliyim dedim kendi kendime.

Josh duraksamadı. O da beni öptü, elleri sırtımda yavaşça yukarı kayd, sırtımı duvara yasladı, orada, hoşuma giderek, duvara yapışıp kaldım. Beni öptü, ben de başka şeyler düşünmemeye çalıştım, duygulanımlara, onun tanımadığım –ve tanıdığım bedenden daha ince ve biraz daha sert olan– bedenine, ağzımın üzerindeki ağzının baskısına bıraktım kendimi. Bu yakışıklı Amerikalı. Soluk almak için durduğumuzda ikimiz de biraz şaşkın gibiydik.

“Eğer şimdi gitmezsem...” dedi, geri çekilerek, elini ensesine götürdü, üst üste gözlerini kırptırdı.

Sırıttım. Sanırım rujum suratma bulaşmıştı. “Erken kalkacaksın. Yarın konuşuruz.” Kapıyı açtım, yanağıma son bir öpücük kondurduktan sonra çıktı Josh.

Kapıyı kapattığımda Dean Martin’in gözleri hâlâ üzerimdeydi. “Ne?” dedim. “Ne? Bekârım ben.”

Nefretle yere eğdi başını, döndü ve mutfağa doğru yürüdü.

23

Kime: MrandMrsBernardClark@yahoo.com

Kimden: BusyBee@gmail.com

Merhaba Anne,

Maria'nın doğum gününde ikinizin Fortnum & Mason'da güzel bir çay içmenize sevindim. Ama haklısın, bir paket kurabiye için o fiyat ÇOK fazla, Maria ile senin evde yaptığınız çöreklerin daha iyi olduğuna eminim. Seninkiler çok hafif oluyor. Ve hayır, tiyatrodaki tuvalet şeyi iyi değilmiş. Kendisi de tuvalet görevlisi olduğuna göre bu tür şeyler gözünden kaçmaz. Birinin senin bütün hijyenik ihtiyaçlarınla ilgilenmesine memnun oluyorum.

Burada her şey yolunda. New York şimdi çok soğuk ama beni bilirsin, her türlü durum için giysim vardır! İşyerinde birtakım belirsizlikler var ama seninle tekrar konuşana kadar umarım hepsi hallolur. Ve evet, Sam konusunda içim rahat. Bilinen şeylerden biri gerçekten de.

Büyükbabama üzıldüm. O kendini daha iyi hissettiğinde umarım sen de gece derslerine tekrar başlayabilirsin.

Hepinizi özledim. Hem de çok.

Çok sevgiler,

Lou xx

Not: En iyisi e-posta gönder bana ya da Nathan'ın adresine yaz, şu sıralarda posta işleri biraz aksıyor.

Mrs. De Witt on gün sonra hastaneden çıktı, sağ kolu alçıdaydı, alçı incecik bedenine ağır gelir gibi görünüyordu, gün ışığına alışkın olmayan gözlerini kısarak bakıyordu. Bir taksiye bindirip eve getirdim onu. Ashok onu kaldırımda karşıladı, basamakları yavaşça çıkmasına yardım etti. Bu sefer Mrs. De Witt Ashok'a aksilenmedi ya da onu iteklemedi, artık kendi kendine dengesini sağlayamıyormuş gibi ihtiyatla adım attı. İsteddiği kıyafeti götürmüştüm hastaneye –1970'lerden kalma bir Céline pantolon takım, fulya sarısı bir bluz ve soluk pembe yün bere– ayrıca tuvalet masasının üzerinde duran birkaç makyaj malzemesi; hastanedeki yatağının kenarına oturup makyajını yapmasına yardım ettim. Sol eliyle yaptığı denemelerin onu sabah kahvaltıda üç kadeh likör içmiş gibi gösterdiğini söyledi.

Sevinen Dean Martin zıplıyor, Mrs. De Witt'in ayaklarının dibini kokluyor, bir ona bir bana, artık sen gidebilirsin dercesine bakıyordu. Köpekle aramızda bir tür ateşkes olmuştu. Yemeklerini yiyor, her akşam kucağıma çıkıp kıvrılıyordu, hatta birlikte çıktığımız yürüyüşlerin temposunun hızlanmasından ve daha uzaklara gitmemiz-

den keyif almaya da başlamıştı sanırım, çünkü tasmayı elime aldığımı gördüğü anda küçük kuyruğunu çılgınca sallıyordu.

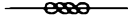
Mrs. De Witt onu gördüğüne çok sevinmişti, tabii eğer sevinç Dean Martin'e iyi bakamadığımı söyleyip durmadan yakınmasıyla, on iki saat arayla Mrs. De Witt'in köpeği hem şişman hem zayıf bulmasıyla ve benim beceriksiz ellerime bıraktığı için ondan sürekli, mırıl mırıl özür dilemesiyle ifade ediliyorsa. "Zavallı bebeğim. Seni bir yabancıya mı bıraktım? Öyle mi? Sana doğru dürüst bakmadı mı? Tamam. Anneciğin eve döndü. Her şey düzelecek."

Mrs. De Witt eve döndüğüne çok memnundu ama ben kaygılanmamış gibi yapamayacağım. Şaşılacak kadar çok hap kullanıyordu —Amerikan ölçülerinde bile— acaba bir tür cam kemik hastalığı mı var diye düşündüm: kırık bir bilek için bu kadar çok hap yutulmazdı ki. Treena'ya anlattığımda, İngiltere'de olsa birkaç ağır kesici yazıp ağır bir şey kaldırmayın derlerdi deyip, katıla katıla güldü.

Mrs. De Witt'in hastanede kaldığı sürede gücünü daha da yitirdiğini hissediyordum. Solgundu, sürekli öksürüyordu, eskiden üzerine tam oturan elbiseleri şimdi üzerinden sarkıyordu. Ona peynirli makarna pişirdiğimde ağzını dört-beş kez doldurup yiyor, çok lezzetli olmuş diyor ama daha fazla yemek istemiyordu. "Sanırım o korkunç yerde midem küçüldü. Herhalde onların berbat yemeklerini içine almamaya çalışmaktan."

Evine tekrar alışması yarım gün sürdü, odadan odaya ağır adımlarla dolaştı, her şeyin olması gerektiği gibi bulunduğunu kendisine hatırlattı ve emin oldu; bunları benim bir şey çalmadığıma emin olmak için yaptığı şeklinde yorumlamamaya çalıştım. Nihayet yüksek arkalıklı, kuşmaş döşemeli koltuğuna oturdu ve derin bir soluk verdi.

“Evde olmanın ne kadar iyi geldiğini anlatamam sana.” Sanki geri dönebileceğini pek ummamış gibi söylemişti bunu. Sonra çıkmamı işaret etti başıyla. Yüzüncü kez büyükbabamı ve annem kendisiyle ilgilendiği için ne kadar şanslı olduğunu düşündüm.

Mrs. De Witt yalnız bırakılamayacak kadar güçsüzdü, görünüşe bakılırsa beni evden göndermekte acele etmiyordu. Bu konuyu açıkça konuşmasak da orada kalmaya devam ettim. Onun yıkanmasına, giyinmesine yardım ettim, yemeklerini pişirdim ve en azından birinci haftada Dean Martin'i günde birkaç kez dışarı çıkardım. O haftanın sonuna doğru Mrs. De Witt'in dördüncü yatak odasında bana biraz yer açtığını gördüm, kitapları ve giysileri birer birer kaldırınca yatağımın yanında kullanılır durumda bir komodinin ya da eşyayı koyabileceğim bir raf çıktı ortaya. Evdeki konuk banyosuna el koydum, iyice temizledim, berrak su akana kadar muslukları açık bıraktım. Sonra, ona belli etmeden, kendi banyosundaki ve mutfaktaki, onun zayıflaşan gözlerinden kaçan yerleri temizlemeye giriştim.

Hastanedeki kontrollerine ben götürdüm onu, içeriden alacağım dakikaya kadar da dışarıda Dean Martin'le oturdum. Kuaföründen randevu aldım, ince telli, gümüş grisi saçları eski dalgalarına kavuşana kadar bekledim, bu küçük müdahale, ona verilen bütün tıbbi destekten çok daha yapıcı görünüyordu. Makyajına yardım ettim, göz-lüklerinin yerini buldum. Bana, sevilen bir konukla konuşur gibi sakince ve üzerinde durarak teşekkür ediyordu.

Yıllarca yalnız yaşadığı için biraz başını dinlemek is-

ter diye gündüzleri sık sık birkaç saatliğine dışarı çıkıyordum, kütüphanede oturup iş arıyordum ama önceden olduğu gibi telaşlı değildim bu konuda, aslında yapmak istediğim bir iş de yoktu. Eve döndüğümde Mrs. De Witt'i ya uykuda ya da televizyonun karşısında oturur buluyordum. "Evet, Louisa," diyordu, oturduğu yerde doğrulurken, bir konuşmanın ortasındaymışız gibi, "nerelerdeydin? Dean Martin'i biraz gezdirir misin? Biraz sıkıntılı görünüyor..."

Cumartesi günleri Meena ile kütüphane için yapılan protestolara gidiyordum. Gelenler azalmıştı artık, kütüphanenin geleceği yalnızca halkın gönüllü desteğine değil kalabalıkların finanse ettiği hukuki itiraza da bağlıydı. Bu konuda pek fazla umut beslenmiyordu. Her geçen hafta daha da az üşüyerek duruyorduk orada, yıpranmış pankartlarımızı sallıyor, komşulardan ve yöredeki dükkân sahiplerinden hâlâ gelen sıcak içecekleri ve atıştırmalıkları sevinerek kabul ediyorduk. Tanıdık yüzleri aramayı öğrenmiştim; ilk gelişimde tanıştığım Martine isimli büyükanne, şimdi beni görünce sıcak bir gülümsemeyle sarılıyordu. Birkaç kişi daha, güvenlik görevlisi, *pakora* getiren kadın, güzel saçlı kütüphaneci el sallıyor ya da selam veriyorlardı.

Mrs. De Witt'in evinde kalalı on üç gün olmuştu ki Agnes'e rastladım. Birbirimize bu kadar yakın oturduğumuz düşünülürse şimdiye kadar karşılaşmamamız şaşırtıcıydı aslında. Şiddetli yağmur yağıyordu, sırtımda Mrs. De Witt'in eski yağmurluklarından biri vardı -1970'lerin modası her tarafında parlak yuvarlak çiçek desenleri olan sarılı-turunculu naylon bir yağmurluk- Dean Martin'e de yüksek kukuletası olan küçük bir muşamba yağmurluk giydirmişti, her bakışımda kahkahayı patlatıyordum. Koridordan geçtik, köpeğin muşamba kukuletasının al-

tındaki şişman, küçük suratını gördükçe gülüyordum, asansörün kapıları açılıp Agnes görününce olduğum yerde kaldım, saçlarını geriye sıkı sıkı çekip atkuyruğu yapmış olan genç bir kadın da elinde bir iPad'le peşinden geliyordu. Agnes durup baktı bana. Yüzünde tam okunamayan bir ifade dolaştı, aksilik de denebilirdi buna, sessiz bir özür, hatta benim orada oluşuma duyduğu bastırılmış bir öfke, bilemedim. Göz göze geldik, konuşacakmış gibi ağzını açtı, dudaklarını sıktı, parlak sarı saçlarını dalgalandırarak beni görmemiş gibi yanımdan geçti, kız da hemen arkasındaydı.

Dairesinin kapısı arkalarından sertçe kapanırken durup seyrettim onları, yanaklarım reddedilmiş bir âşığın yanakları gibi alev alev yanıyordu.

Noodle dükkânındaki gülüşmelerimiz bulanık bir anı gibi geldi aklıma.

Biz arkadaşız, değil mi?

Sonra derin bir soluk aldım, tasmaşını takmak için küçük köpeği yanıma çağırdım, sonra yürüyüp yağmura çıktım.

Sonunda, bana ücretli iş teklif edenler Vintage Giysi Mağazası'ndaki kızlar oldu. Florida'dan bir konteyner dolusu mal geliyordu –birkaç gardırop dolusu– raflara girmeden önce her bir malın gözden geçirilmesi için yardımcıya ihtiyaçları vardı, düşmüş düğmeler dikilecek, askılara asılacak her şeyin nisan ayı sonundaki vintage giysiler fuarına kadar ütülenmiş ve temizlenmiş olması sağlanacaktı. (En çok iade edilen giysiler temiz kokmayanlardı.) Asgari ücret ödeyeceklerdi ama arkadaşlık iyiydi, kahve

bedavaydı, ayrıca satın almak istediğim bir şey olursa yüzde yirmi indirim yapacaklardı. Yeni giysi satın alma hevesim, oturacak bir yerimin olmamasıyla birlikte azalmıştı ama teklifi sevinerek kabul ettim, Mrs. De Witt'in Dean Martin'i hiç değilse sokağın başına kadar götürüp getirebilecek kadar kendini toparladığına emin olduktan sonra her salı saat onda mağazaya gitmeye başladım, bütün günü arka odada temizleyerek, dikerek ve sigara molalarında –ki on beş dakikada bir oluyordu bu– kızlarla gevezelik ederek geçiriyordum.

Margot –artık kendisine Mrs. De Witt dememi yasaklamıştı: “Benim evimde yaşıyorsun, Tanrı aşkına”– kendisine yeni rolümü anlatırken beni dikkatle dinledi, sonra da elbiseleri onarmak için ne kullandığımı sordu. İçinde eski düğmelerin ve fermuarların durduğu büyük kutuyu anlattım, hepsi o kadar karmakarışık ki dedim, çoğunlukla uyan bir şey bulamıyorum, aynı düğmeden üç taneden fazlasını bulmam da pek görülür şey değil. Koltuğundan kalktı, peşimden gel dedi. Yanı başından ayrılmadım, bugünlerde ayaklarını yere pek sağlam basmıyor gibiydi, dalgalı bir denizde yol alan kötü yüklenmiş bir gemi gibi sık sık bir yana eğiliyordu. Ama bir eliyle duvara dayanarak yürüdü.

“Şu yatağın altında, canım. Yo, şurada. İki tane sandık var orada. Evet, doğru.” Yere çömeldim, kapaklı iki ağır tahta sandığı güçlkle dışarı çektim. Açınca kat kat düğmeler, fermuarlar, bantlar ve püsküllerle tıka basa dolu olduklarını gördüm. Kopçalar, türlü türlü kurdeleler vardı, hepsi sistemli bir şekilde ayrılıp etiketlenmişti, pirinç denizci düğmeleri ve parlak ipekle kaplı minik Çinli düğmeleri, kemik ve istiridye kabuğundan düğmeler; hepsi düğünce küçük kartonlara tutturulmuştu. Kapağın dolgulu iç kısmına topluiğneler, çeşitli boylarda dikiş iğneleri sap-

lanmış, küçük kancalara çeşit çeşit ibrişimler dolanmıştı. Ellerimi hepsinin üzerinden saygıyla geçirdim.

“Bunlar bana on dördüncü doğum günümde verildi. Büyükbabam Hong Kong’tan göndertmiş bana. Zorlanırsan bunların içine bakabilirsin. Giymediğim şeylerin düğmelerini ve fermuarlarını söküp alırdım eskiden. Bu sayede, eğer güzel bir kıyafetin düğmesi kaybolursa ve ayısını bulamazsan o düğmelerin yerine kullanabileceğin tam takım düğmeler olur elinin altında.”

“Bunlara sizin ihtiyacınız olmaz mı?”

Sağlam elini salladı. “Ah, artık parmaklarım hantal-laştı, dikiş dikemiyorum. Düğmelerimi bile ilikleyemediğim oluyor. Hem şimdi pek az insan düğmeleri ve fermuarları sağlamlaştırmakla uğraşüyor, giysilerini çöpe atıyorlar ve şu indirimli mal satan dükkânlardan berbat bir şey alıyorlar. Al onları, canım. İşe yaradıklarını hissetmek hoşuma gidecek.”

Böylece, biraz şansın yardımı, belki biraz da planlama sayesinde iki işim birden oldu, ikisini de seviyordum. Tatmin de ediyorlardı beni diyebilirim. Her salı akşamı kareli naylondan sağlam bir çamaşır torbasına birkaç parça giysi koyuyor, Margot koltukta uyuklarken ya da televizyon seyredirken giysilerin üzerinde kalmış düğmeleri dikkatle söküyor, yerlerine yeni bir takım düğme diyor, onaylaması için havaya kaldırıp Margot’a gösteriyordum.

“Gayet güzel dikmişsin,” dedi Margot, televizyondaki Çarkıfelek’in karşısında otururken gözlüğünün arkasından diktiklerime bakıp. “Başka her şeyde olduğun gibi bu işte de felaket olacağını düşünmüştüm.”

“Okuldayken, tek başarılı olduğum konu dikiş işleriydi.” Kucağımdaki ceketin kırıışıklarını düzeltip katlamaya başladım.

“Ben de öyleydim,” dedi. “On üçümdeyken bütün elbiselerimi kendim dikiyordum. Annem bana patron çıkarmayı öğretti, hepsi bu. Yolumu buldum. Moda beni büyülemişti.”

“İşiniz neydi, Margot?” Elimdeki işi bıraktım.

“*Ladies' Look*’un moda editörüydim. Artık yayımlanmıyor, doksanlı yıllara kadar bile gelemedi. Ama otuz yıldan fazla yayımlandı, ben de o sürenin büyük bir kısmında moda editörüydim.”

“Çerçevelerdeki dergi o mu? Duvarlardaki?”

“Evet, en sevdiğim kapaklardı onlar. Oldukça duygusaldım, birkaç tanesini böyle sakladım.” Yüz ifadesi bir an yumuşadı, başını yana eğdi, sırrını paylaşır gibi baktı bana. “O zaman için çok önemli bir işti bu. Dergiyi yayımlayan şirket kadınlara yöneticilik görevi vermek istemiyordu ama moda sayfalarını hazırlayan erkek berbattı ve benim editörüm –Mr. Aldridge, harika bir adam– çorapları düşmesin diye hâlâ jartiyer kullanan, modanın ne olduğunu zorla kabul ettiren eski kafalı bir ihtiyarın genç kızlarla çalışamayacağını iddia etti. Bende bir yetenek gördü, terfî ettirdi ve sonrası geldi.”

“Demek bunun için bu kadar çok güzel elbiseniz var.”

“Eh, zengin biriyle evlenmedim, orası kesin.”

“Hiç evlendiniz mi?”

Gözlerini eğdi, dizinin üzerindeki bir şeyi çekti. “Aman ne çok soru soruyorsun. Evet, evlendim. Hoş bir adamla. Terrence. Yayıncılık sektöründe çalışıyordu. Ama biz evlendikten üç yıl sonra, 1962’de öldü, benim için de bu konu kapandı.”

“Hiç çocuk istemediniz mi?”

“Bir oğlum oldu, canım ama kocamdan değil. Bunu mu öğrenmek istiyordun?”

Kızardım. “Hayır. Yani, öyle değil. Ben –üf– çocuk sahibi olmak... yani haddimi aşmayı...”

“Telaşlanıp durma, Louisa. Kocamın yasını tutarken uygunsuz birine âşık oldum ve gebe kaldım. Bebeği doğurdum ama ortalığı biraz karıştırdı bu durum, sonunda bebeği Westchester’deki annemle babamın büyütmesinin herkes için daha iyi olacağına karar verildi.”

“Şimdi nerede?”

“Bildiğim kadarıyla hâlâ Westchester’de.”

Gözlerimi kırptırdım. “Onu görmüyor musunuz?”

“A, gördüm. Çocukluğu boyunca her hafta sonunda ve tatilde gördüm onu. Ama ergenliğe gelince, olmam gerektiğine inandığı türde bir anne olmadığım için bana çok öfkelen-di. Bir tercih yapmam gerekiyordu, anlıyor musun? O yıllarda evlenen ya da çocuğu olan bir kadının çalışması olağan değildi. Ben çalışmayı seçtim. Çalışmazsam öleceğimi hissediyordum gerçekten de. Ve Frank –patronum– beni destekledi.” İcini çekti. “Ne yazık ki oğlum beni asla bağışlamadı.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Çok üzıldüm.”

“Evet. Ben de. Ama olan oldu, bunu düşünmenin yararı yok.” Öksürmeye başlayınca bir bardak su verdim ona. Büfenin üzerinde duran haplarını işaret etti, o hapını yutarken bekledim. Tüylerini kabartmış bir tavuk gibi tek-rar koltuğuna yerleşti.

“Adı nedir?” diye sordum, Margot kendini toparlayınca.

“Yine soru... Frank Junior.”

“Öyleyse babası...”

“Evet, dergideki editör. Frank Aldridge. Benden bayagı büyüktü ve evliydi, sanırım oğlumu öfkeliendiren ikinci şey de buydu. Okulda epeyce sıkıntı çekti. O yıllarda insanlar bu konularda farklı davranırlardı.”

“Onu en son ne zaman gördünüz? Oğlunuzu yani.”

“Sanırım... 1987’de. Evlendiği yıl. Evlendikten sonra haberim oldu, ona bir mektup yazıp beni davet etmediği için ne kadar kırıldığımı söyledim, o da bana gayet açık bir şekilde kendi hayatıyla ilgili herhangi bir şeye dahil edilme hakkımdan uzun zamandır feragat etmiş olduğumu söyledi.”

Bir an sessiz kaldık. Margot’un yüzü sakindi, ne düşündüğü anlaşılmıyordu, belki de bütün dikkatini televizyona vermişti. Ona ne diyeceğimi bilemedim. Bu kadar büyük bir kalp kırıklığı karşısında söyleyecek söz bulamıyordum. Margot bana döndü.

“İşte bu kadar. Annem birkaç yıl sonra öldü, oğlumla aramdaki tek bağ oydu. Bazen onun nasıl olduğunu merak ediyorum, yaşıyor mu, çocukları oldu mu? Bir süre mektup yazdım ona. Ama yıllar geçtikçe sanırım bu konuda oldukça felsefi düşünür oldum. Çok haklıydı, tabii. Onun üzerinde bir hakkım yoktu, gerçekten, hayatıyla ilgili yaptıklarında bir hakkım yoktu.”

“Ama sizin oğlunuzdu o,” diye fısıldadım.

“Öyleydi ama ben anne gibi davranmamıştım, öyle değil mi?” Soluk alırken titredi. “Çok iyi bir hayat sürdüm, Louisa. İşimi seviyordum, harika insanlarla çalıştım. Paris’e, Milano’ya, Berlin’e, Londra’ya gittim, akranım olan kadınlardan çok daha fazla... güzel bir dairem vardı, birkaç tane de mükemmel arkadaşım. Beni dert etme kendine. Kadınların her şeye sahip olmasına dair şu saçmalık. Asla sahip olamadık, asla olamayacağız da. Kadınlar

hep zor seçimler yapmak zorundadır. Ama sevdiği işi yapmak da insanı çok teselli ediyor.”

Bu konuşmayı sindirerek sessizce oturduk. Sonra Margot ellerini açıp dizlerine dayadı. “Şimdi de banyoya gitmeme yardım eder misin, kızım? Çok yorgunum, yatsam iyi olacak.”

O gece uyuyamadım, Margot’un bana anlattıklarını düşündüm. Agnes’i düşündüm, birbirlerinin birkaç metre uzağında yaşayan, ikisi de çok özel bir kederin içine gömülmüş bu iki kadın bir başka dünyada birbirlerini teselli edebilirlerdi diye düşündüm. Bir kadın hayatını nasıl kullanmayı seçerse seçsin, hedefi alçakta olmadığı sürece, ödeyeceği bedelin hep yüksek olduğunu düşündüm. Ama ben bunu zaten öğrenmişim, değil mi? Buraya gelmişim ve bunun bedeli yüksek olmuştu.

Gece yarısından sonraki saatlerde sık sık Will’in sesini duyar gibi oluyordum, saçmalama, hüzünlenme diyordu bana, başardığın şeyleri düşün. Karanlıkta yattım ve başarılarımı parmaklarımla saydım. Bir evim vardı... en azından şimdilik. Ücretli bir işte çalışıyordum. Hâlâ New York’taydım, arkadaşlarım vardı. Buna nasıl giriştiğime bazen şaşırsam da yeni bir ilişkim vardı. Her şeyi farklı bir biçimde yapardım diyebilir miydim gerçekten?

Sonunda uykuya dalarken düşündüğüm kişi, yandaki odada yatan yaşlı kadındı.

Josh’un evindeki rafta on dört tane spor kupası vardı, dört tanesi başım büyüklüğündeydi, Amerikan futbolu,

beyzbol, üçlü atletizm denilen bir şey ve bir de telaffuz yarışmasında aldığı bir gençlik kupası. Daha önce de gitmiştim evine ama şimdi ayıkken ve telaşım olmadan etrafı daha dikkatli gözden geçiriyor ve başarılarının ölçütlerini görüyordum. Spor kıyafetiyle, zafer kazandığı anlarda, arkadaşlarına sarılmış, o mükemmel dişlerini gösteren mükemmel gülümseyişiyle çekilmiş fotoğrafları vardı. Patrick'i ve evinin duvarlarını süsleyen pek çok sertifikayı düşündüm, erkeklerin, kuyruğunu sürekli titretip ısıldatan bir tavuskuşu gibi, başarılarını sergileme ihtiyacı duymalarına hayret ettim.

Josh telefonunu elinden bırakınca yerimden sıçradım. "Yemekler hazır paket servisinden. İşyerinde öyle yoğunum ki şimdilik başka şeye zaman bulamıyorum. Ama bu, Koreatown'ın* güneyinde bulunan en iyi Kore yemeği."

"Hiç önemli değil," dedim. Bunu başka Kore yemekleriyle karşılaştıracak deneyimim yoktu zaten. Josh'u görecek olmanın keyifli beklentisi içindeydim sadece. Güneye giden metroya binmek için yürürken Sibiryâ soğuklarıyla, diz boyu karla ya da bardaktan boşalırcasına inen buz gibi yağmurla boğuşmadan şehir merkezine gitmenin tadını çıkarmıştım. Josh'un evi hiç de tarif ettiği gibi tavşan kulübesi değildi, tabii tavşanınız, bir zamanlar sanatçıların stüdyolarının bulunduğu anlaşılan ama şimdi dört farklı çeşitte Marc Jacobs'a zemin oluşturan, zanaatkâr kuyumcuların, özel kahve dükkânlarının ve kapısında kulağı küpeli erkek elemanlar duran butiklerin yer aldığı bir semtteki yenilenmiş bir çatı katına taşınmaya karar vermediyse. Evin bütün duvarları beyaz boyalıydı, zemin meşe parkeydi, modern bir mermer masa ve yıpranmış bir deri kanepe vardı. Dikkatle seçilmiş birkaç parça süs eş-

* Manhattan'ın ortasında Kore Mahallesi. (ç.n.)

yası ve mobilya, her şeyin özenle düşünülüp taşınıldığını, araştırıldığını ve edinildiğini gösteriyordu, belki de bir iç mimarın yardımı olmuştı.

Bana çiçek almıştı, sümbül ve frezyalardan nefis bir demet. “Ne için bunlar?” diye sordum.

Beni eve sokarken omuzlarını silkti. “İşten çıkıp eve gelirken yolda gördüm ve hoşuna gideceğini düşündüm.”

“Vay, teşekkür ederim.” Derin derin içime çektim çiçeklerin kokusunu. “Uzun zamandır başıma gelen en iyi şey.”

“Çiçekler mi, yoksa ben mi?” Tek kaşını kaldırdı.

“Eh, bence sen *oldukça* iyisin.”

Suratı asıldı.

“Sen harikasin. Ve çiçeklere bayıldım.”

Kocaman gülümsedi ve beni öptü. “Eh, sen de uzun zamandır başıma gelen en iyi şeysin,” dedi, geri çekilirken, sesi çok yumuşaktı. “Seni uzun zamandır beklemiş gibiyim, Louisa.”

“Ekim ayında tanıştık ama.”

“Ah. Ama biz bir anda zevk alınan bir çağda yaşıyoruz. Ve istediğin her şeyi dün elde ettiğin bir şehirdeyiz.”

Josh’ta gördüğüm gibi, bu kadar arzu edilmenin tuhaf bir etkisi vardı. Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilemiyordum. Bende ne gördüğünü ona sormak istiyordum ama bunu yüksek sesle ifade etmenin kulağa tuhaf bir ihtiyaçmış gibi geleceğini düşünüp sorumun yanıtını başka yollardan aramaya karar verdim.

“Buluştuğun öbür kadınları anlatsana bana,” dedim keneden, Josh küçük mutfakta oraya buraya gidip tabakları, çatal bıçağı ve bardakları çıkarırken. “Nasıldılar?”

“İnternetteki arkadaşlık sitelerinin dışında kalanlar mı? Akıllı, güzel, genellikle başarılı...” Bir dolabın arka tarafındaki balık sosu şişesini almak için eğildi.

“Doğrusunu ister misin? Narsisistler,” dedi. “Mükemmel makyaj yapmadan kimseye görünemezlermiş gibi ya da saçları düzgün değilse çökerlermiş gibi ve her şeyin instagrama konulması ya da fotoğrafının çekilmesi ya da sosyal medyada anlatılması ve en uygun ışıktaki gösterilmesi gerekirmiş gibi. Benimle olan randevuları dahil. Sanki kendilerini rahat bırakamazlarmış gibi.”

Elinde şişelerle doğruldu. “Acı kırmızı biber sosu ister misin? Ya da soya? Bir kızla buluşuyordum eskiden, her gün saat kaçta kalktığımı öğreniyor, sonra alarımını benim kalkışımdan yarım saat öncesine ayarlıyordu ki saçlarını ve makyajını yapabilsin. Onu asla mükemmel durumda olmadan görmemem için. Bu, örneğin, saat dört buçukta kalkmak anlamına gelse bile.”

“Pekâlâ. Seni uyarayım, ben öyle bir kız değilim.”

“Biliyorum, Louisa. Seni yatırdım ben.”

Ayakkabılarımı çıkardım, bacaklarımı altıma alıp oturdum. “Bu kızların bu kadar zahmete girmeleri etkiyleyici olmalı.”

“Evet. Ama biraz yorucu da olabiliyor. Ve insan kendini hiç... Davranışlarının altında ne olduğunu biliyormuş gibi hissedemiyor. Seninleyken çok şeyin ortada olduğunu hissediyorum. Sen nasılsan öylesin.”

“Bu bir iltifat mı?”

“Elbette. Sen benim birlikte büyüdüğüm kızlar gibisin. Dürüstsün.”

“Gopnik’ler öyle düşünmüyor.”

“Canları cehenneme.” Sesi alışılmadık ölçüde sertti. “Biliyor musun, bu konuyu düşünüyordum. Senin yaptığını söyledikleri şeyi yapmadığını kanıtlayabilirsin, değil mi? Böylece onlara dava açabilirsin, haksız işten çıkarma ve itibar kaybı ve manevi zarar filan gibi ...”

Başımı iki yana salladım.

“CiddiyiMr. Gopnik, işinde dürüst, eski kafalı, iyi bir adam olmakla ünlü, sürekli hayır kuruluşlarına yardım ediyor ama seni *bir hiç yüzünden* kovdu, Louisa, işini, evini hiçbir uyarı, hiçbir tazminat almadan kaybettin.”

“Para çaldığımı sandı.”

“Evet ama yaptığı şeyde bir pürüz olduğunu biliyor olmalı ki polis çağırmamış. Gopnik’in kim olduğu düşünülürse, bahse girerim ki bu davayı ‘kazanırsam ücret alırım’ temelinde üstlenecek bir avukat bulunacaktır.”

“Gerçekten. İyiyim ben. Dava açmak bana göre bir iş değil.”

“Tamam, peki. Çok nazıksın. Bu konuda tam bir İngiliz’sin.”

Kapı çaldı. Josh, bu konuşmaya devam edeceğiz dercesine parmağını kaldırdı. Dar antrede gözden kayboldu, ben sofrayı kurarken onun da yemeğimizi getiren çocuğa parasını ödediğini duydum.

“Hem biliyor musun?” dedi Josh, elindeki paketle mutfğa dönerken. “Senin elinde kanıt olmasaydı bile bahse girerim ki Gopnik bu olay gazetelere yansımasın diye yüklü miktarda para öderdi. Düşünsene, senin nasıl işine yarardı. Yani birkaç hafta önce birinin evinde, yerde yatıyordun.” (Nathan’la yatağını paylaştığımı Josh’a anlatmamıştım.)

“O para kiralayacağın ev için dolgun bir depozito olurdu. Hatta, bayağı iyi bir avukat bulursan bir daire bile alabilirsin. Gopnik’in kaç parası var biliyor musun? *Aca-yip* zengin o. Hem de bayağı zenginlerin yaşadığı bir şehirde.”

“Josh, iyiliğimi istediğini biliyorum ama ben bu meseleyi unutmak istiyorum.”

“Louisa, sen...”

“Hayır.” Ellerimi masaya koydum. “Hiç kimseye dava açmayacağım.”

Bir dakika bekledi, belki de beni daha fazla zorlamayı beceremediği için hayal kırıklığına uğramıştı, sonra omuzlarını silkip gülümsedi. “Tamam, haydi bakalım, yemek vakti! Alerjin yok, değil mi? Biraz tavuk al. İşte... patlıcan sever misin? Bu yaptıkları kırmızı biberli patlıcan yemeğinin üstüne yoktur.”

O gece Josh’la yattım. Sarhoş değildim, savunmasız değildim ve ona duyduğum ihtiyaçtan soluğum kesilmiyordu. Sanırım yalnızca hayatımın tekrar normale girmesini istiyordum, yemek yemiş, içki içmiş, gece geç saatlere kadar konuşmuş, gülmüştük; Josh perdeleri kapatıp ışıkları söndürmüştü, her şey bana doğal işleyişinde ilerler gibi gelmişti ya da en azından ben böyle olmaması için bir neden görmemiştim. Josh çok güzeldi. Teni pürüzsüzdü, elmacıkkemikleri çıkıktı, kestane rengi saçları yumuşacıktı, uzun kışın ardından bile saçlarındaki sarı pırıltılar hâlâ duruyordu. Kanepenin üzerinde öpüştük, önce yumuşak, sonra gitgide şiddeti artarak, önce o gömleğini çıkardı, sonra ben bütün dikkatimi, hayalgücümün odaklanmak istediği bütün o karmakarışık şeylerin değil de bu muhteşem, nazik adamın, bu New York’lu prensin üzerinde topladım; içimde, bana huzur veren uzaktaki bir arkadaş gibi, ihtiyaç doğduğunu hissettim, sonunda Josh’un önce benimde, sonra da içimde bana hissettirdikleri dışında her şeyi aklımdan çıkardım.

Sonrasında beni nazikçe öptü, mutlu olup olmadığımı

sordu, biraz uyumalıyım diye mırıldandı, bense yattığım yerde nedense gözlerimin kenarlarından akıp kulaklarıma dolan gözyaşlarına aldırmamaya çalıştım.

Will bana ne demişti? Günü yakalamalısın. Önüne çıkan fırsatlara kucak açmalısın. Evet diyen biri olmalısın. Josh'u reddetmiş olsaydım sonsuza kadar pişmanlık duymaz mıydım?

Yabancıyı olduğum yatakta sessizce yana döndüm, uykudaki Josh'un profilini inceledim, kusursuz burnunu, Will'in ağzına benzeyen ağzını. Will'in onun nelerini onaylayacağını düşündüm.

Hatta ikisini yan yana gözümün önüne getirebiliyordum, biraz da rekabet ederek şakalaşıyorlardı. Arkadaş olabilirlerdi. Ya da hasım. Birbirlerine çok benziyorlardı.

Belki de kaderimde bu adamla birlikte olmak var, diye düşündüm, tedirgin edici, tuhaf bir yoldan olsa da. Belki Josh, bana geri dönmüş olan Will'di. Bunu düşünürken gözlerimi kuruladım ve kısa, kopuk kopuk bir uykuya daldım.

Kime: KatClark!@yahoo.com

Kimden: BusyBee@gmail.com

Sevgili Treen,

Çok erken olduğunu söyleyeceksin, biliyorum. Ama Will bana ne öğretmişti? Yalnızca tek bir hayatın var, tamam mı? Ve sen Eddie ile mutlu musun? O zaman ben neden mutlu olmayayım? Emin ol, onunla tanışınca beni anlayacaksın.

Josh şöyle bir adam: Dün beni Brooklyn'deki en iyi kitabevlerine götürdü ve hoşuma gideceğini düşündüğü bir öbek kitap aldı, sonra öğle yemeğinde beni Doğu 46. Sokak'taki lüks bir Meksika restoranına götürdü, balıklı taco denetti, suratını buruşturma, çok lezzetliydi. Sonra bana bir şey göstermek istediğini söyledi (yo, o değil.) Merkez Garı'na yürüdük, her zamanki gibi çok kalabalıktı, Tamam, biraz garip bu, diye düşünüyordum, yolculuğa mı çıkacağız? O zaman bana başımı oradaki kemerli yolun köşesine sokup durmamı söyledi, Oyster Bar'ın hemen yanındaki. Güldüm ona,

şaka yaptığını sandım. Ama ısrar etti, güven bana, dedi.

Başımı o taştan yapılma kocaman kemerli yolun köşesine sokup durdum, etrafımdan çalışan insanlar gelip geçiyordu, kendimi budala gibi hissetmemeye çalıştım, başımı döndürüp baktığımda Josh'un benden uzaklařtđını gördüm. Ama sonra, on beş metre kadar uzağımda, tam çaprazımda durdu, başını oradaki köşeye soktu, birden, bütün o gürültünün ve karmaşanın ve takır tukur geçen trenlerin sesini bastırarak, kulağımın içine, sanki tam yanımdaymış gibi, "Louisa Clark, sen bütün New York'un en sevimli kızısn," diye fısıldadı.

Treen, sihirbazlık numarası gibiydi. Ona baktım, dönüp gülümsedi, bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, yanıma geldi, bana sarılıp herkesin önünde öptü, biri bize ıslık çaldı, gerçekten de başıma gelen en romantik şeydi bu.

Ve evet, yaşamaya devam ediyorum. Ve Josh muhteşem. Benim adıma sevinmeni isterim.

Thom'ı kocaman öp.

Lx

Haftalar geçti ve New York, çoğu şeye yaptığı gibi ilkbaharın içine saatte bir milyon kilometre hızla daldı, pek incelik göstermeden, bol şamatayla. Trafik yoğunlaştı, sokaklardaki insanların sayısı arttı ve her gün bizim cadenin çevresi, gece yarısını geçene kadar dinmeyen bir gürültü ve hareketlilik kakofonisi haline geldi. Kütüphane protestolarına giderken artık şapka ve eldiven kullanmıyordum. Dean Martin'in müflonlu ceketi temizlenip dolaba kaldırıldı. Park yeşillendi. Evden çıkmamı isteyen olmadı.

Margot bana yardımlarım için herhangi bir ücret ödemek yerine ısrarla o kadar çok giysi verdi ki, onun yanın-

da bir şeyleri beğenmekten vazgeçtim, kendini bana daha da fazlasını vermek zorunda hissetmesini istemiyordum. Haftalar geçtikçe onun Gopnik'lerle aynı adresi paylaştığını ama aralarındaki benzerliğin bu kadarla kaldığını keşfettim. Annem olsaydı bu kadın gömlek düğmeleri sayesinde hayatta kalıyor derdi.

"Sağlık harcamaları ve binanın bakım giderleri yanında kendimi beslemek için gereken parayı nereden bulacağımı sanıyorlar acaba?" dedi, yönetici şirket tarafından elden bırakılan bir mektubu daha kendisine verdiğimde. Zarfta, "AÇIN – YASAL İŞLEM BEKLEMEKTE" yazıyordu. Mrs. De Witt burnunu kırıştırdı, zarfı büfenin üzerinde duran yığının arasına koydu, ben alıp açmadıkça birkaç hafta kalırdı orada.

Ayda birkaç bin doları bulan bakım masrafları konusunda sık sık homurdanıyordu, görünüşe bakılırsa artık onlara aldırmamaya karar verdiği bir noktaya gelmişti, çünkü yapacağı bir şey yoktu.

Bu dairenin büyükbabasından miras kaldığını anlattı bana, maceraperest biri olan büyükbaba, ailede, bir kadının yalnızca kocası ve çocuklarıyla ilgilenmesi gerektiğine inanan tek kişiymiş. "Büyükbabam onu atladığı için babam çok kızdı. Yıllarca benimle konuşmadı. Annem aracılık yapmayı denedi ama o sırada öbür konular..." İçini çekti.

Margot bakkaliye alışverişini mahalledeki bir dükkândan yapıyordu, turistik fiyat uygulayan bu küçük dükkânı yürüyerek gidebildiği birkaç yerden biri olduğu için tercih ediyordu. Ben buna bir son verdim, haftada iki kez Doğu Seksen Altıncı Sokak'taki bir Fairway* şubesine gittim, Margot'un harcadığının üçte biri kadar para ödeyip temel ihtiyaçlarımızı aldım.

* Bir zincir mağaza. (ç.n.)

Ben yemek pişirmezsem Margot doğru dürüst bir şey yemiyordu ama Dean Martin'e güzel etler alıyor ya da süt-lü beyaz balık pişiriyordu, "çünkü sindirimi için yararlıymış."

Sanırım benim arkadaşlığıma alışmıştı. Ayrıca o kadar tökezliyordu ki artık tek başına kalamayacağını ikimiz de biliyorduk. O yaştaki birinin bir ameliyatın şokunu atlatması acaba ne kadar zaman alır diye düşündüm. Eğer ben olmasaydım ne yapardı diye merak da ediyordum.

"Ne yapacaksın?" dedim, yığılmış faturaları göstere rek.

"Ah, görmemiş gibi yapıyorum." Elini salladı. "Ben bu evden tabutta çıkarım ancak. Gidecek bir yerim yok, burasını bırakacak kimsem de yok, o sahtekâr Ovitz de bunu biliyor. Bence ben ölene kadar bekleyecek, sonra bakım masraflarının ödenmediği gerekçesiyle evime el koyacak, onu bir servet karşılığında internetteki bir şirkete ya da koridorun karşısında oturan gibi korkunç bir CEO'ya satacak."

"Belki ben yardımcı olabilirim. Mr. Gopnik'lerin yanında çalışırken biraz para biriktirmiştım. Yani birkaç ay sizi idare edecek kadar. Bana çok iyi davrandınız."

Bana bağırdı. "Çocuğum. Sen benim konuk banyomun bakım masrafını bile karşılayamazsın."

Nedense teklifim onu öyle güldürdü ki öksürmeye başladı ve oturmak zorunda kaldı. O yattıktan sonra gelen zarfın içine göz attım. "Geç ödeme faizi", "kontrat maddelerinin doğrudan ihlali" ve "zorunlu ve yasal el koyma tehdidi", Mr. Ovitz'in Margot'un sandığı kadar hayırsever –ya da sabırlı– olmadığını düşündürdü bana.

Dean Martin'i hâlâ günde dört kez dışarıya çıkarıyordum, parktaki bu gezintiler sırasında Margot için ne yapılabileceğini düşünüyordum. Mahkeme kararıyla evden çıkarılması düşüncesi korkunçtu. Bina yöneticisi herhalde iyileşmekte olan yaşlı bir hanıma bunu yapmazdı. Diğer bina sakinleri herhalde buna izin vermezlerdi. Sonra Mr. Gopnik'in beni evden ne kadar çabuk attığı ve her dairede oturanların birbirlerinin hayatlarından ne kadar soyutlanmış oldukları geldi aklıma. Bu durumu fark edebileceklerine bile emin değildim.

Altıncı Cadde'de, bir iç çamaşırı toptancısının dükkânına bakıyordum ki birden ne yapacağımı buldum. Vintage mağazasındaki kızlar Chanel ve Yves St. Laurent satmıyorlardı ama eğer bulurlarsa satarlardı ya da onları satacak bir dağıtımçı bilirlerdi. Margot'un dolabında sayısız tasarımcı kıyafeti vardı, bunlara koleksiyonerlerin büyük paralar ödeyeceklerine emindim. Binlerce dolar değerinde çantalar bile vardı.

Gezintiye çıkma bahanesiyle Margot'u o mağazaya götürüp kızlarla tanıştırdım. Hava çok güzel, her zamankinden daha uzağa gidebiliriz ve temiz havada size güç kazandırabiliriz dedim. Saçmalama, dedi bana, Manhattan'da 1937 yılından beri temiz hava soluyan olmamıştır; yine de fazla şikâyet etmeden taksiye bindi, Dean Martin'i kucağına aldı, East Village'e yollandık, mağazanın beton cephesini görünce kaşlarını çattı, sanki biri ona eğlence olsun diye bir mezbahaya girmesini söylemişti.

"Kollarına ne oldu?" Margot kasanın yanında durup Lydia'nın cildine baktı. Lydia'nın sırtında zümrüt yeşili, karpuz kollu bir gömlek vardı, kollarında üç tane düzgün sıralanmış, turuncu, yeşim taşı renginde ve mavi Japon sazan balığı görünüyordu.

"A, dövmelerim. Beğendiniz mi?" Lydia sigarasını öbür eline aldı, kolunu ışığa doğru kaldırdı.

"Bir denizci gibi görünmek isteseydim, evet."

Margot'u mağazanın başka bir kısmına doğru götürdüm. "İşte, Margot. Vintage giysilerinin hepsi değişik alanlarda, 1960'lardan kalma bir giysin varsa buraya konuyor, 1950'ler şuraya. Sizin dairenizi andırıyor."

"Hiç de değil."

"Yani, sizinkiler gibi kıyafetler satıyorlar demek istiyorum. Bugünlerde bu iş çok başarılı."

Margot bir naylon bluzun kolunu çekti, sonra gözlüğünün üstünden fiyat etiketine baktı. "Amy Armistead berbat bir marka. O kadına hiç tahammül edemezdim. Ya da Les Grandes Folies. Düğmeleri hep düşerdi. Ucuz iplikten."

"Arka tarafta gerçekten çok özel giysiler var, naylon torbalarda." Kokteyl elbiselerinin olduğu tarafa yürüdüm, orada kadın elbiselerinin en iyileri sergileniyordu. Saks Fifth Avenue'nun turkuvaz renkli bir elbisesini çıkardım, eteklerinde ve manşetlerinde pullar ve boncuklar vardı, elbiseyi üzerime tutup gülümsedim.

Margot ona baktı, sonra fiyat etiketini tutup çevirdi. Rakamı görünce yüzünü buruşturdu. "Kim öder ki bu kadar parayı?"

"İyi elbiseleri seven insanlar," dedi Lydia, arkamızda belirivermişti. Ağzındaki sakızı sesli sesli çiğniyordu, onun çeneleri birbirine değdikçe Margot'un gözleri de hafifçe kırpışıyordu.

"Bunların piyasası var mı?"

"Hem de nasıl," dedim. "Özellikle de sizinkiler gibi kusursuz olan parçalarda. Margot'un bütün kıyafetleri naylon torbalarda ve klimalı odalarda saklanmış. Ta 1940'lardan kalma giysileri var."

“Onlar bana değil, anneme ait,” dedi sertçe.

“Sahi mi? Neleriniz var?” dedi Lydia, Margot’un mantosunu baştan aşağı süzerken. Margot’un sırtında Jaeger marka, kısa bir yün manto vardı, başında da büyük, yuvarlak kek biçiminde siyah bir kürk şapka. Hava artık ılımlı olmasına rağmen Margot hâlâ üşüyordu.

“Nelerim mi var? Buraya göndermek istediğim hiçbir şeyim yok, teşekkür ederim.”

“Ama Margot, senin bazı çok güzel kıyafetlerin var – artık üzerine olmayan Chanel’ler ve Givenchy’ler. Eşarp-ların, şantaların da var– onları uzman alıcılara satabilirsin. Hatta müzayede evlerine.”

“Chanel iyi para getiriyor,” dedi Lydia, ağırbaşlı bir tavırla. “Özellikle gece çantaları. Eğer fazla yıpranmış değilse, çift kanatlı, damarlı dana derisinden, düzgün bir Chanel çanta iki bin beş yüzle dört bin dolar arası eder. Yenisine de bundan pek fazla para ödenmez, anlıyor musunuz? Piton derisi, vay canına, bu işin sınırı yok.”

“Margot, sizin birkaç tane Chanel el şantanız var,” diye hatırlattım.

Margot, Hermès marka krokodil çantasını koltuğunun altına iyice sıkıştırdı.

“Bunun gibi birkaç tane var mı elinizde? Sizin adınıza satabiliriz onları Mrs. De Witt. Bu iyi mallar için bekleme listemiz var. Düzgün bir Hermès çantaya beş bin dolara kadar ödeyecek bir hanım tanıyorum Asbury Park’ta.” Lydia parmağını uzatıp şantanın kenarında gezdirmek isteyince Margot saldırıya uğramış gibi geri çekildi.

“Bu mal değil,” dedi. “Bende mal yok.”

“Bence bu teklif değerlendirilmeye değer. Artık kullanmadığınız pek çok şey var. Satabilirsiniz onları, evinizin bakım giderlerini ödeyebilirsiniz, sonra da, biliyorsunuz

işte, rahat bir nefes alırsınız.”

“Rahatım ben,” diye payladı beni. “Ben burada değilmişim gibi mali durumumu herkesin içinde konuşmazsan memnun olurum. Ah, buradan hoşlanmadım ben. Yaşlı insan kokuyor. Gel, Dean Martin, temiz hava almalıyım.”

Lydia’dan özür dileyerek Margot’u takip ettim, Lydia bozulmamıştı, omuzlarını silkti. Margot’un elbiselerinin mağazaya gelme olasılığı ufak olsa bile Lydia’nın kavgacılığa olan doğal eğilimini yumuşattığını tahmin ettim.

Eve dönmek için taksiye bindik, ikimiz de konuşmuyorduk. Bu işi incelikle götüremediğim için kendime kıızıyordum, aynı zamanda Margot’un, benim çok mantıklı bir plan saydığım şeyi düşünmeden reddetmesine de öfkelenmiştim. Yol boyunca yüzüme bakmadı. Dean Martin ikimizin arasında hırıldayarak oturuyordu, kafamda birtakım savlar kurup durdum, sonunda Margot’un suskunluğu sinirimi bozdu. Yan gözle ona bakınca, hastaneden yeni çıkmış yaşlı bir kadın gördüm. Onu bir şey yapması için zorlamaya hakkım yoktu.

“Sizi rahatsız etmek istememişim, Margot,” dedim, binanın önünde arabadan inmesine yardım ederken. “Yalnızca işinizi kolaylaştırabilir diye düşündüm. Yani borçları filan. Evinizin elinizden gitmesini istemiyorum.”

Margot doğruldu, güçsüz eliyle şapkasını düzeltti. Sesi titriyordu, neredeyse ağlamaklıydı, onun da, yol boyunca kafasının içinde birtakım savlar geliştirdiğini anladım. “Anlamıyorsun, Louisa. Bunlar benim şeylerim, benim bebeklerim. Senin gözünde eski elbiseler olabilirler, mad-di kazanç getirebilirler ama benim için *değerliler*. Onlar benim tarihim, hayatımın çok güzel, değerli kalıntıları.”

“Özür dilerim.”

“Yerlerde sürünsem bile onları ikinci el mal satan o pis

dükkâna göndermem. Ya sokakta bir yabancının, sırtında sevdiğim bir kıyafetimle bana doğru yürüdüğünü görsem! Perişan olurum. Hayır. Yardım etmek istediğini biliyorum ama olmaz.”

Arkasını döndü, uzattığım elimi görmezden geldi ve asansöre binmesine yardımcı olması için Ashok’u bekledi.

Ara sıra uyuşmazlıklar çıksa da o ilkbaharda Margot ve ben halimizden oldukça hoşnuttuk.

Nisan’da söz verdiği gibi Lily New York’a geldi, yanında Mrs. Traynor da vardı. Birkaç sokak ötedeki Ritz Carlton’da kaldılar, Margot ile beni öğle yemeğine davet ettiler. Onları orada birlikte görünce, bir dikiş iğnesi hayatımın farklı parçalarını sessizce bir araya getiriyor gibi hissettim.

Bir diplomat gibi nazik davranmasını bilen Mrs. Traynor, Margot’la çok hoş konuştu, o binanın tarihi ve genellikle New York hakkında ortak konular bulup sohbet ettiler. O yemekte farklı bir Margot gördüm: Hazırcevap, bilgili, yeni insanların yanında cıvıl cıvıl. Mrs. Traynor’ın 1978’deki balayında buraya geldiği ortaya çıktı, ikisi o zamanın restoranları, galerileri ve sergileri hakkında konuştular. Mrs. Traynor kendi gençliğini bir avukat gibi anlattı, Margot da 1970’lerin işyeri politikalarını tartıştı ve öyle güldüler ki biz gençlerin anlaması mümkün olmadı. Yemekte salata ve ince jambon dilimlerine sarılmış balık yedik. Margot’un her şeyden çatalıyla küçük bir parça alıp gerisini kenara ittiğini fark edince elbiselerinden herhangi birinin içini artık doldurabilecek mi diye üzüldüm.

Lily ise, kulağıma eğilip yaşlıların ya da kültürel ye-

niliklerin bulunmadığı nereye gidebilirim diye sorguya çekti beni.

“Büyükanmem bu dört günü tamamıyla eğitici saçmalıklarla doldurmuş. Modern Sanatlar Müzesi’ne ve bir botanik bahçesine filan gitmek zorundaymışım, şuna buna, bütün bunlardan hoşlanıyorsan iyi de ben aslında kulüplere gitmek istiyorum, yorulmak, alışveriş etmek. Yani burası New York!”

“Mrs. Traynor’la konuştum. Yarın o bir kuzeniyle buluşunca ben seni alıp gezdireceğim.”

“Cidden mi? Çok şükür. Uzun tatilde Vietnam’a gideceğim, sırt çantamla dolaşacağım. Söylemiş miydin sana? Düzgün bir kesik paça şort almak istiyorum. Haftalarca giyebileceğim ve yıkanıp yıkanmaması hiç önemli olmayan. Ve belki bir tane de eski deri mont. İyi bir şey, eskitilmiş olmalı.”

“Kiminle gidiyorsun? Bir arkadaşınla mı?” Tek kaşımı kaldırdım.

“Büyükanmem gibi konuştun.”

“Eee?”

“Bir erkek arkadaşım.” Ben ağzımı açınca ekledi: “Ama onun hakkında bir şey anlatmak istemiyorum.”

“Neden? Bir erkek arkadaşın olduğuna sevindim. Çok hoş bir haber bu.” Sesimi alçalttım. “Biliyorsun bu şekilde sır saklayan son kişi benim kız kardeşimdi. Ve eşcinsel olmak üzere olduğunu gizliyordu.”

“Ben eşcinsel olmayacağım. Gidip de bir kadının bahçesinde kök salmayacağım. Ööö.”

Gülmemeye çalıştım. “Lily her şeyini kendine saklamak zorunda değilsin. Senin mutlu olmanı hepimiz isteriz. İnsanların senin yaptıklarını bilmelerinde bir sorun yok.”

“Büyükanнем yaptıklarımı biliyor, senin o tuhaf deyinminle.”

“O zaman neden bana söylemiyorsun? Birbirimize her şeyi anlatabileceğimizi sanırdım.”

Lily’nin yüzünde köşeye sıkıştırılmış birinin boyun eğmiş ifadesi belirdi. Dramatik bir tavırla içini çekti, çatalıyla bıçağını masaya bıraktı. Dövüşe hazırlanır gibi baktı bana. “Çünkü Jake’le gidiyorum.”

“Jake mi?”

“Sam’in Jake’i.”

Restorandaki sesler usulca silindi çevremde. Gülümsemeye çalıştım. “Pekâlâ!.. Vay canına!”

Suratını astı. “Böyle tepki vereceğini biliyordum. Bak, kendiliğinden oldu. Sürekli senden söz ediyor filan değiliz. Birkaç kez rastladım ona, eskiden senin de gittiğin, yas tutanların şu berbat rehberlik grubunda yapılan etkinlikte tanışmıştık, iyi anlaştık ve birbirimizden hoşlandık. Birbirimizin halinden anlıyoruz, yazın da birlikte sırt çantalarımla tatile çıkacağız. Öyle çok büyük bir şey değil.”

Başım dönüyordu. “Mrs. Traynor tanıştı mı onunla?”

“Evet. Bizim eve geliyor, ben de onun evine gidiyorum.” Kendini savunur gibi görünüyordu.

“Öyleyse sen sık sık görüyorsundur o...”

“Babasını. Yani ambulansçı Sam’i de görüyorum ama çoğunlukla Jake’in babasını görüyorum. Babası iyi ama hâlâ üzgün, haftada bir ton pasta yiyor, bu da Jake’in canını çok sıkıyor. Kısmen de bu yüzden her şeyden uzaklaşmak istiyoruz. Altı haftalığına filan.”

Lily konuşmaya devam etti ama başımın içinde, arkalarda bir yerde bir uğultu başlamıştı, bu yüzden ne dediğini pek anlamıyordum. Dolaylı yoldan bile olsa Sam hakkında bir şey duymak istemiyordum. Ben binlerce

kilometre uzaktayken, sevdiğim insanların bensiz mutlu aile rolü oynadıklarını duymak istemiyordum. Sam'in mutluluğunu ya da seksi dudaklı Katie'yi ya da kuşkusuz Sam'in evinde, yeni kurduğu tutku kulübesinde, eş üniformaları birbirine karışarak nasıl birlikte yaşadıklarını duymak istemiyordum.

"Peki senin yeni erkek arkadaşın nasıl?" diye sordu Lily.

"Josh mu? Josh! Çok iyi. Harika biri." Çatalımla bıçağımı düzgünce tabağımın iki yanına koydum. "Çok... romantik."

"Neler oluyor o zaman? İkinizin birlikte fotoğrafını görmek istiyorum. Facebook'unu yenilemediğin için sinir oluyorum sana. Telefonunda onun resmi yok mu?"

"Yok," dedim, Lily de yanıttımdan hiç memnun kalmamış gibi burnunu kıristırdı.

Doğruyu söylemiyordum. Geçen hafta gittiğimiz yeni bir çatı terası restoranında ikimizi birlikte gösteren bir fotoğrafımız vardı. Ama Josh'un babasına ikizi kadar benzediğini bilmesini istemiyordum. Ya Lily'nin dengesini bozardı ya da, daha da kötüsü, bunu yüksek sesle söylerse benim dengem bozulabilirdi.

"Bu cenaze evinden ne zaman çıkıyoruz? İhtiyarları bırakalım da yemeklerini bitirsinler." Lily beni dürttü. İki kadın hâlâ gevezelik ediyordu. "Büyükannemin yeni hayali sevgilisi hakkında büyükbabamı doldurduğumu anlatmış mıydım sana? Maldivler'e tatile gideceklerini, büyükanne-min Rigby ve Peller'den yeni iç çamaşırları aldığını söyledim. Yemin ederim mahvolacak ve büyükanne hâlâ âşık olduğunu ilan edecek. Gülmekten neredeyse öleceğim."

Lily'yi ne kadar sevsem de Mrs. Traynor'ın önümüzdeki birkaç gün kültürel etkinliklerle doldurduğu yoğun programı yüzünden, alışveriş turumuz dışında birlikte geçireceğimiz zaman sınırlıydı. Lily'nin bu şehirde bulunuşu –Sam'in hayatını yakından bildiği için– havada bir heyecan yaratmıştı ve ben bunu nasıl gidereceğimi bilemiyordum. Josh işe gömüldüğü ve benim dalgınlığımı ya da keyifsizliğimi fark etmediği için memnundum. Ama Margot bunun farkına vardı, bir gece, o sevdiği Çarkıfelek programı bittiğinde ben Dean Martin'i son bir gece gezintisine çıkarmak için kalkınca lafı dolandırmadan neyim olduğunu sordu.

Anlattım. Anlatmamam için bir neden yoktu.

“Sen hâlâ öbürkünü seviyorsun,” dedi.

“Kız kardeşim gibi konuştunuz,” dedim. “Sevmiyorum. Yalnızca, sevdiğim zaman çok sevmiştim. Sonu çok kötü bitti, ben de burada kalmamın ve farklı bir hayat sürmemin beni o aşktan uzaklaştıracağını düşündüm. Sosyal medya kullanmıyorum artık. Kimseyi etiketlemek istemiyorum. Ama nasıl oluyorsa insanın eski sevgilisi hakkındaki bilgiler bir şekilde ulaşıyor. Lily artık onun hayatının bir parçası olduğu için de o buradayken dikkatimi toplayamıyorum.”

“Belki de Sam'le bağlantı kurmalısın, canım. Hâlâ söyleyecek şeylerin var gibi geldi bana.”

“Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok,” dedim. Sesim coşkulu çıkmıştı. “Çok çabaladım, Margot. Ona yazdım, e-postalar gönderdim, telefon ettim. Bana tek bir mektup bile yazmadığını biliyor musun? Üç ay boyunca? Yazar mısın, diye sormuştum ona, çünkü ben bunun, aramızdaki bağı korumanın çok hoş bir yolu olacağını düşünmüştüm, birbirimiz hakkında pek çok şey öğrenebilirdik, yüz yüze konuşacağımız günü özlemle beklerdik, birbirimizden

ayrı olduğumuz günleri bize hatırlatacak bir şeyimiz olurdu ve o... o yazmadı.”

Ellerini televizyon kumandasının üzerinde birleştirdi, öylece oturup bana baktı Margot.

Sırtımı dikleştirdim. “Ama sorun değil. Ben yoluma devam ettim. Josh harika biri. Yani yakışıklı, nazık, çok iyi bir işi var, hırslı –ah, o *kadar* hırslı ki. Çok başarılı, arzuları var– evler ve kariyer ve geri vermek istediği şeyler. Geri vermek istiyor! Oysa henüz geri vereceği bir şeye sahip değil!”

Oturdum. Dean Martin kafası karışmış bir halde karşımda duruyordu. “Ve benimle olmak istediğine çok emin. Eğerler, amalar yok. Daha ilk buluşmamızda bana kız arkadaşımydın dedi. Bu şehirde insanların peş peşe başka kişilerle buluştuklarını duydum ben. Kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi biliyor musun?”

Başını salladı Margot, evet anlamında.

Ayağa kalktım. “Bu yüzden Sam umurumda değil. Yani ben buraya geldiğimde birbirimizi pek tanımıyorduk bile. İkimiz de acil tıbbi yardıma ihtiyaç duymuş olmasaydık bir araya gelmezdik diye düşünüyorum. Aslında eminim buna. Onun için doğru kişi olmadığım apaçık ortada, yoksa beklerdi beni, öyle değil mi? Çünkü insanlar böyle yaparlar. Ben her şey yolunda diyorum. Olayların bu şekilde gelişmiş olması da beni gerçekten çok mutlu ediyor. Her şey yolunda. Her şey.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Anlıyorum,” dedi Margot.

“Gerçekten mutluyum ben.”

“Bunu görebiliyorum, canım.” Bir an beni süzdü, sonra ellerini koltuğunun kolluklarına koydu. “Şimdi. Şu zavallı köpeği dışarı çıkarsan iyi olacak. Gözleri şişmeye başladı.”

Margot'un torununu bulmam iki akşamımı aldı. Josh işinde çok meşguldü, Margot da çoğu gece saat dokuzda yatıyordu, bir akşam daire kapısının yanında yere oturdum –Gopnik'lerin internetinden ancak orada yararlanabiliyordum– ve Margot'un oğlunu google'da aramaya başladım, Frank De Witt adını aradım, ondan bir şey çıkmayınca Frank Aldridge Junior'a baktım. Öyle birini bulamadım, ülkenin başka bir yerine taşınmıştı belki, bulduğum bütün erkeklerin doğum tarihleri de uyrukları da tutmuyordu.

İkinci gece, birden aklıma bir şey geldi ve benim odamdaki şifoniyerde duran eski gazetelerde Margot'un adını aradım. Terrence Weber adında birinin cenaze törenine ait bir kart buldum. Bu sefer internette Frank Weber'i aradım, biraz çabaladıktan sonra, oğluna, o doğmadan yıllar önce ölmüş olan sevgili kocasının adını verdiğini keşfettim. Bir süre sonra kendisi de genç kızlık soyadına dönmüştü, De Witt'e ve kendini yeniden yaratmıştı.

Frank Weber Junior diş doktoruydu ve Tuckahoe'da, Westchester şehrinde yaşıyordu. LinkedIn'de ve

Facebook'ta, karısı Laynie üzerinden onunla ilgili birkaç kayıt buldum. En önemli bilgi, Vincent adında benden birkaç yaş küçük bir oğulları olduğuydu. Vincent, Yonkers'te yoksul çocuklara eğitim veren, kâr amacı gütmeyen bir kurumda çalışıyordu, kararımı verdiren o oldu. Frank Weber Junior ilişkilerini yeniden kurmayacak kadar öfkeli olabilirdi annesine ama Vincent'i yoklamanın ne zararı olurdu ki? Kişisel bilgilerini buldum, derin bir soluk alıp ona mesaj yolladım ve bekledim.

Josh bitmek bilmeyen şirket yöneticiliği çalışmalarına bir mola verip noodle dükkanında benimle öğle yemeği yedi, ertesi cumartesi, şirketin Central Park içindeki Loeb Tekne Evi'nde "aile günü" düzenlediğini, kendisine benim eşlik etmemi istediğini söyledi.

"Ben kütüphane protestosuna gitmeyi planlıyordum."

"Bunu yapmaktan vazgeçmelisin, Louisa. Geçen arabalara bağırın bir avuç insanla birlikte orada durmakla hiçbir şeyi değiştiremezsin."

"Hem ben senin ailen değilim ki," dedim, biraz sinirlenerek.

"Sayılırsın. Haydi ama! Güzel bir gün olacak. Tekne Evi'ne hiç gittin mi? Harikadır. Şirketim nasıl parti verileceğini gerçekten biliyor. 'Evet de' şeyini hâlâ yapıyorsun, değil mi? O zaman evet demelisin." Yalvaran köpekler gibi baktı bana. "Evet de, Louisa, lütfen. Haydi ama."

Kandırmıştı beni ve bunu biliyordu. Boyun eğerek gülümsedim. "Tamam. Peki."

"Harika! Geçen yıl anlaşılan hepsi şu şişen sumo kıyafetlerini giymişler, insanlar çimenlerin üzerinde güreş-

miş, aile yarışları yapılmış, oyunlar düzenlenmiş. Seveceksin.”

“Kulağa çok hoş geliyor,” dedim. “Oyun düzenlenmesi” sözü benim gözümde “zorunlu smir testi”yle eşdeğerdeydi. Ama bunu isteyen Josh’tu ve kendisiyle birlikte gidecek olmamdan dolayı öyle mutlu görünüyordu ki hayır demeye içim elvermedi.

“İş arkadaşlarımla güreşmeyeceksin, söz veriyorum. Ama sonradan benimle güreşebilirsin,” dedi, beni öpüp gitti.

Hafta boyunca e-posta kutumu kontrol ettim ama Lily’den gelen ve reşit olmayanlara dövme yapan en iyi yeri bilip bilmediğimi soran bir mesaj, benimle aynı okulda okuduğunu söyleyen ama benim hatırlayamadığım birinden bir merhaba mesajı, annemin gönderdiği, iki yaşındaki bir çocukla konuştuğu anlaşılan tombul bir kedinin CIF’i ve Farm Fun Fandango adlı bir oyunun bağlantısı dışında hiçbir şey yoktu.

“Yalnız kalabileceğine emin misin, Margot?” dedim, anahtarlarımla cüzdanımı el çantama koyarken. Üzerimde Margot’un seksenli yıllar döneminden verdiği lame apoletli ve süslü beyaz bir tulum vardı, Margot ellerini kavuşturup ovuşturdu. “Ah, üzerinde muhteşem durdu. Senin yaşındayken sahip olduğum ölçülere sahiptin sanırım. Benim de göğüslerim vardı, tabii. Altmışlı ve yetmişli yıllarda hiç de modaya uygun değildi ama n’apalım.”

Kıyafetin dikişlerini patlatmamak için canımın çıktığının ona söylemek istemedim ama Margot haklıydı, onun yanına taşındığımdan beri birkaç kilo vermiştim, çoğun-

lukla da ona besin değeri olan yemekler pişirmeye çabaladığım için. Tulumun içinde kendimi çok sevimli buluyordum, Margot'un önünde şöyle bir döndüm. "İlaçlarınızı aldınız mı?"

"Tabii aldım. Endişelenme canım. Gece dönmeyeceksin anlamına mı geliyor bu?"

"Emin değilim. Gitmeden önce Dean Martin'i çıkarıp kısaca gezdiririm ama. Her ihtimale karşı." Köpeğin tasmaasına uzandım. "Margot, ona neden Dean Martin adını taktın? Hiç sormadım sana."

Margot'un sesinin tonu budalaca bir soru sorduğumu belli ediyordu. "Çünkü Dean Martin en müthiş yakışıklı adamdı, bu da en müthiş yakışıklı köpek de ondan elbette."

Küçük köpek, patlak, uyumsuz gözlerini devirerek, dilini çıkarıp sallayarak uslu uslu bekliyordu.

"Sormam aptallıktı," dedim, sonra da evden çıktım.

"Şu haline bak!" diye ıslık çaldı Ashok, Dean Martin'le birlikte son basamakları inip zemin kata ulaştığımızda. "Disko kraliçesi!"

"Beğendin mi?" dedim, önünde çalımla dönerek. "Margot'unmuş."

"Cidden mi? O kadın sürprizlerle dolu."

"Gözün üzerinde olsun, olur mu? Bugün epeyce denge-siz."

"Gelen mektuplarının bir kısmını vermedim ki saat al-tıda gidip kapısını çalabileyim."

"Harikasın sen."

Parka yürüdük, Dean Martin köpekler ne yaparsa onu yaptı, ben de elinde küçük bir poşetle, biraz tiksinierek ve oradan geçenler yanında telaşlı bir köpek ve elinde dışkı dolu küçük bir poşetle köpeğin peşinden koşturan, lame süslemeli bir tulum giymiş bir kızın işini nasıl yaptığına

dik dik bakarken ne yapılırsa ben de onu yaptım. Peşimde mutlu mutlu havlayan Dean Martin'le birlikte koşar adım geri döndüğümde lobide Josh'la karşılaştım. "A, selam!" dedim ve onu öptüm. "İki dakika ver bana, tamam mı? Ellerimi yıkayıp çantamı alayım."

"Çantanı mı alarsın?"

"Evet!" Ona baktım. "A, el çantası. El çantası mı deniyor burada ona?"

"Demek istediğim... üstünü değiştirmeyecek misin?"

Tulumuma baktım. "Değiştirdim zaten."

"Tatlım, bu kıyafeti şirket günümüzde giyersen eğlendirmek için gelen biri sanırlar seni."

Şaka yapmadığını anlamam vakit aldı. "Beğenmedin mi?"

"Yo, öyle değil. Harika görünüyorsun. Yalnızca bu biraz... travesti kıyafeti gibi değil mi? Biz ofiste hep takım elbise giyenlerdeniz. Ötekilerin eşleri ve kız arkadaşları düz elbiseler ya da beyaz pantolonlar giyeceklerdir. Rahat kıyafet yani."

"Ya." Hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. "Özür dilerim. Amerika'nın giyim kurallarını pek bilemiyorum. Tamam. Tamam. Burada bekle. Hemen gelirim."

Basamakları ikişer ikişer tırmandım, Margot'un evine daldım, o sırada oturduğu koltuktan kalkmakta olan Margot'a Dean Martin'in kayışını fırlattım, koridora girdim, Margot incecik koluyla duvara tutuna tutuna peşimden geldi.

"Bu acayip telaşın ne? Evin içinde koşuşturan bir fil sürüsü gibisin."

"Üstümü değiştirmeliyim."

"Değiştirmek mi? Neden?"

"Anlaşılan bu kıyafet uygun değilmiş." Elbiselerimi ka-

rıştırmaya devam ettim. Düz elbise mi? Tek temiz düz elbisem Sam'in verdiği parlak renkli olandı ve nedense onu giymeyi sadakatsizlik sayıyordum.

"Bence çok güzel görünüyordun," dedi Margot ısrarla.

Peşimden gelmiş olan Josh açık duran kapıda belirdi. "A, öyle. Çok güzel görünüyor. Ben yalnızca – onun hakkında konuşulurken doğru nedenlerle konuşulsun istiyorum." Güldü. Margot gülmedi.

Elbiselerimi gözden geçirdim, her şeyi yatağımın üzerine attım, sonunda lacivert Gucci tarzı ceketimi ve çizgili, gömlek yakalı bir elbise buldum. Elbiseyi başımdan geçirdim, ayaklarıma da yeşil Mary Janes ayakkabılarımı giydim.

"Bu nasıl?" dedim, saçlarıımı düzelterek koridora koşarken.

"Harika," dedi Josh, ne kadar rahatladığını açıkça belli ederek. "Tamam. Haydi gidelim."

"Kapıyı kilitlemem, canım," dediğini duydum Margot'un, dışarı çıkmış olan Josh'un arkasından koşarken. "Geri dönmek isteyebilirsin diye."

Loeb Tekne Evi, çok güzel bir buluşma yeriydi, konumu sayesinde Central Park'ın dışındaki gürültüden ve karmaşadan uzaktı, geniş pencereleri, öğle sonrası güneşinde pırıl pırıl parlayan gölün panoramik manzarasını sunuyordu. Birbirinin benzeri pamuklu pantolonlar giymiş şık erkekler ve berber elinden çıkmış saçlarıyla, Josh'un tahmin ettiği gibi pastel elbiseler ve beyaz pantolonlar giymiş kadınlar doldurmuştu içerisini.

Bir garsonun dolaştırdığı tepsiden bir kadeh şampanya

aldım ve sessizce çevremi seyrettim, o arada Josh içeridekilerle meşguldü, kısa, düzgün saç tıraşlarıyla, köşeli çeneleriyle, hatta beyaz dişleriyle birbirinin benzeri erkeklerin ellerini sahte bir samimiyetle sıkıyordu. Agnes'le gittiğim davetleri hatırladım bir an; yine öteki New York dünyama girmiştim, vintage giysi mağazalarından, naptalinli kazaklardan ve son zamanlarda iyice çoğalttığım ucuz kahveden apayrı bir dünyaya. Şampanyamdan büyükçe bir yudum alıp buradaki dünyanın tadını çıkarmaya karar verdim.

Josh yanıma geldi. "Bayağı hoş, değil mi?"

"Çok güzel."

"Yaşlı bir kadının evinde bütün öğle sonrasında oturmaktan daha iyi, ha?"

"Aslında ben..."

"Patronum geliyor. Tamam. Seni onunla tanıştıracam. Yanımdan ayrılma. Mitchell!"

Josh elini kaldırıncaya yaşlı adam yanında iri yapılı, donuk bir yüzle gülümseyen esmer bir kadınla birlikte ağır ağır yürüyerek yanımıza geldi. Belki de sürekli herkese nazik davranması gereken birinin yüzüne sonunda o kadının gibi bir ifade yerleşiyordu.

"İyi vakit geçiriyor musunuz?"

"Çok iyi, efendim," dedi Josh. "Ne kadar güzel bir ortam. Kız arkadaşımı sizinle tanıştıırabilir miyim? Louisa Clark, İngiltere'den. Louisa, bu Mitchell Dumont. Şirket Devri ve Alımları bölümünün yöneticisi."

"İngiliz, ha?" Adam iri eliyle elimi tuttu ve samimiyetle sıktı.

"Evet. Ben..."

"Güzel. Güzel." Josh'a döndü yine. "Evet, genç adam, bölümünde epeyce dikkat çektiğini duydum."

Josh sevincini gizleyemedi. Gülümsemesi yüzüne yayıldı. Bana göz attı, sonra yanımdaki kadına baktı, kadınla konuşmamı istediğini anladım. Kimse zahmet edip bizi tanıştırmamıştı. Mitchell Dumont babacan bir tavırla kolunu Josh'un omzuna attı ve onu alıp birkaç adım uzaklaştı.

"Evet..." dedim. Kaşlarımı kaldırıp indirdim.

Kadın boş boş gülümsedi bana.

"Elbisenizi çok beğendim," dedim, birbirlerine söyleyecek hiçbir şeyleri olmayan kadınların kullandığı formüle başvurarak.

"Teşekkür ederim. Sizin de ayakkabılarınız çok güzel," dedi kadın. Ama bunu, hiç de güzel bulmadığını belli eden bir tarzda söylemişti. Etrafına bakındı, konuşacak başka birini aradığı belliydi. Kıyafetime bir göz atması, kendisinin benim gelir düzeyimin üzerinde olduğuna karar vermesine yetmişti.

Yakınımızda başka kimse olmadığından bir kez daha konuşmayı denedim. "Buraya sık sık gelir misiniz? Loeb Tekne Ev'ine demek istiyorum?"

"Lobe'dir," dedi.

"Lobe mi?"

"Siz Lerb diye telaffuz ettiniz. Loeb'dir doğrusu."

Kadının kusursuz makyajına, o sözcüğü üst üste yineleyen kuşku uyandırıcı derecede şişkin dudaklarına bakınca gülmem geldi. Gülmemi gizlemek için şampanyamdan bir yudum aldım. *Lerb Tikne Eve'ne sık gelir misiniz?* diye sordum bu sefer, kendimi tutamadan.

"Hayır," dedi. "Ama arkadaşlarımdan birinin geçen yıl burada düğünü yapılmıştı. Öyle güzel bir düğündü ki."

"Eminim öyledir. İşiniz ne?"

"Ev kadınıyım."

Ev kedini! Benim ennem de ev kedinidir. Kocaman bir yudum daha aldım içkimden. *Ev kedinliği gerçekten çok hoştur.* Patronunun yüzüne büyük bir dikkatle bakan Josh'u görünce, aklıma cipslerinden kendisine de vermesi için babama yalvaran Thom'un yüzü geldi.

Yanımdaki kadının yüzünde endişe belirmeye başlamıştı ya da alnını hareket ettiremeyen bir kadının yüzünde ne kadar endişe belirebilirse. Neredeyse yine kıkır kıkır gülecektim, kendimi tutabilmek için içimden dualar ettim.

"Maya!" Duyduğu rahatlama sesine yansıyan Mrs. Dumont (en azından konuştuğum kadının o olduğunu tahmin ediyordum) bize doğru gelen, kusursuz bedenini nane rengi düz bir elbisenin içine sokuşturmuş bir kadına el etti. Onlar dudaklarını değdirmeden birbirlerinin yanaklarını öperken ben bekledim.

"Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle. Elbiseni çok beğendim."

"A, yeni değil. Sen de çok tatlısın. Sevgili kocan nasıl? Hep iş konuşuyor."

"Ah, Mitchell'i bilirsin." Mrs. Dumont beni daha fazla görmezden gelemedi. "Bu, Joshua Ryan'ın kız arkadaşı. Çok özür dilerim, adınızı duyamamıştım. Burası çok gü-rültülü."

"Louisa," dedim.

"Ne hoş. Ben Chrissy. Jeffrey'in diğer yarısıyım. Satış ve Pazarlama'daki Jeffrey'i bilirsiniz, değil mi?"

"A, Jeffrey'i herkes tanır," dedi Mrs. Dumont.

"A, Jeffrey..." dedim, başımı iki yana sallayarak. Sonra tanıyorum anlamında, sonra yine hayır anlamında salladım.

"Peki, siz ne iş yapıyorsunuz?"

“Ben mi?”

“Louisa, moda alanında.” Josh yanımda belirmişti.

“Gerçekten özgün görünüyorsunuz. Ben İngilizleri severim. Ya sen, Mallory? Tercihleri çok ilginç.”

Herkes benim tercihlerimi sindirirken kısa bir sessizlik oldu.

“Louisa yakında *Women's Wear Daily*'de çalışmaya başlıyor.”

“Öyle mi?” dedi Mallory Dumont.

“Öyle mi?” dedim ben de. “Evet. Öyle.”

“A, çok heyecan verici olmalı. Harika bir dergi. Kocamı bulmalıyım. İzin verirsiniz.” Yine boş boş gülümseyip yanına Maya'yı da aldı, baş döndürücü topuklarının üzerinde yürüyerek uzaklaştı yanımdan.

“Neden öyle söyledin?” dedim, bir kadeh şampanya daha alırken. “*Yaşlı bir hanıma ev bekçiliği yapıyorum*’dan daha mı hoş geliyor kulağa?”

“Hayır. Sen... sen moda alanında çalışabilecek gibi görünüyorsun da ondan.”

“Kıyafetim hâlâ içini tam rahat ettirmedi, değil mi?” Birbirine uyumlu kıyafetleri içindeki o iki kadına baktım. Ansızın Agnes'in bu tür toplantılarda neler hissedebileceğini, kadınların, oraya uygun düşmediklerini başka kadınlara hatırlatmak için başvurabilecekleri sayısız kurnazlığı hatırladım.

“Çok güzel görünüyorsun. Yalnızca moda alanında çalıştığını düşünürlerse senin... senin kıyafet konusundaki özel... duyarlılığını açıklamak daha kolay oluyor. Ki biraz o alanda sayılırsın da.”

“Ben işimden gayet memnunum, Josh.”

“Ama moda alanında çalışmak istiyorsun, değil mi? Sonsuza kadar yaşlı bir kadına bakamazsın. Bak, sana

daha sonra söyleyecektim ama yengem, Debbie, *Women's Wear Daily*'nin pazarlama bölümündeki bir kadını tanıyor. Başlangıç kademesinde boş bir kadro olup olmadığını öğreneceğini söylemiş. Senin için bir şeyler yapabileceğine emin. Ne dersin?" Bana Kutsal Kâse'yi sunmuş gibi sırıtıyordu.

İçkimden bir yudum aldım. "Elbette."

"Tamam işte. Çok heyecanlı!" Kaşlarını kaldırmış, gözlerini bana dikmişti.

"Olur!" dedim sonunda.

Omzumu sıktı. "Sevineceğini biliyordum. Tamam. Gel şu tarafa geçelim. Bundan sonra aile yarışları başlıyor. Soda-limon ister misin? Bir kadeh şampanyadan daha fazlasını içerken görülmemiz doğru olmaz. Ver, alayım kadehini." Yanımızdan geçen bir garsonun tepsisine kadehimi koydu, sonra da güneşe çıktık.

Toplantının çok zarif, ortamın da görülmeye değer olduğu düşünülürse önümdeki birkaç saatten gerçekten de zevk almam gerekirdi. Ne de olsa yeni bir deneyime evet demiştim. Ama aslında şirketle bağlantılı bu çiftler arasında kendimi giderek daha da rahatsız hissediyordum. Sohbetlerin üslupları bana o kadar uzaktı ki rasgele bir grubun içine düştüğümde ya dilsiz ya da aptal gibi duruyordum. Josh, güdümlü bir yönetici mermi gibi herkesi tek dolaşıyordu, kimin yanında dursa hevesli ve ilgili görünüyor, kibar ve özgüvenli davranıyordu. Ona bakarken bende ne buldu diye şaşıırıyordum. Işıl ışııl şeftali rengi kolları ve bacakları olan, buruşmayan elbiseler giyen, dayanılmaz dadılarını ve Bahamalar'daki tatillerini anla-

tan bu kadınlara hiç benzemiyordum. Josh'un arkasından yürüyor, yeni ortaya çıkan moda kariyerim hakkındaki yalanını tekrarlıyor, konuşmaksızın gülümsüyor ve onaylıyordum: *evet, evet çok güzel ve teşekkür ederim, ah, evet, bir kadeh şampanya daha alırım* ve bunu derken Josh'un havaya kalkan kaşını görmemeye çalışıyordum.

"Gününüz nasıl geçiyor?"

Kısa, kızıl saçları ayna gibi parlayan bir kadın gelip yanımda durdu, o sırada Josh açık mavi gömlek ve pamuklu pantolon giymiş yaşlıca bir adamın yaptığı şakaya katıla katıla gülüyordu.

"A. Çok iyi. Teşekkür ederim."

O saate kadar gülümseyip hiçbir şey söylememeye alışmıştım artık.

"Felicity Lieberman. Josh'un iki masa ötesinde çalışıyorum. Çok iyi çalışıyor o."

Kadının elini sıktım. "Louisa Clark. Evet, gerçekten öyledir." Geri çekilip içkimden bir yudum daha aldım.

"İki yıl içinde şirketin ortağı olur. Buna eminim. Uzun zamandır mı çıkıyorsunuz?"

"Pek uzun değil. Ama birbirimizi daha önceden tanıyoruz."

Daha fazla bir şeyler söylememi bekler görünüyordu.

"Yani daha önceden arkadaştık." Çok fazla içki içmiştim ve amaçladığımdan daha fazla konuştuğumun farkındaydım. "Aslında ben başka biriyle birlikteydim ama Josh'la durmadan rastlaşırdık. Eh, beni beklemiş olduğunu söyledi bana. Ya da eski sevgilimle ayrılmamı. Çok romantikti. Sonra bir sürü şey oldu, sonra da... bam! Birden ilişkimiz başladı. Nasıl olur, bilirsiniz."

"A, bilirim. Çok ikna edicidir, Josh'umuz."

Kadının gülüşünde beni rahatsız eden bir şey vardı.

“İkna edici mi?” dedim az sonra.

“Kemerli geçitteki fısıltı oyununu yaptı mı size?”

“Neyi yaptı mı?”

Duyduğum dehşet yüzüme yansımış olmalı. Bana doğru eğildi. “*Felicity Lieberman, sen bütün New York’un en sevimli kızıydın.*” Josh’a bakıp bana döndü. “A, öyle bakma. Ciddi değildik. Hem Josh senden gerçekten hoşlanıyor. İş yerinde senden çok söz ediyor. Ciddi olduğu kesin. Ama baksana, şu erkekler ve yaptıkları, haksız mıyım?”

Gülmeye çalıştım. “Haklısınız.”

Mr. Dumont kendi kendini öven bir konuşma yaptıktan sonra, çiftler evlerine dönmek üzere oradan ayrılmaya başladıklarında ben içtiklerimin etkisine girmeye başlamıştım bile. Josh orada bekleyen taksilerden birinin kapısını açtı ama ben yürüyeceğimi söyledim.

“Bana gelmeyecek misin? Bir şeyler atıştırdık.”

“Yorgunum. Margot’un da sabah bir randevusu var,” dedim. Bütün o sahte gülümsemelerden sonra yanaklarım ağrıyordu.

Gözleri yüzümde gezindi. “Bana kızdın.”

“Sana kızmadım.”

“Senin işinle ilgili söylediklerim yüzünden bana kızgınsın.” Elimi tuttu. “Louisa, seni tedirgin etmek istemiştim, tatlım.”

“Ama başka biri olmamı istedin. Onların düzeyinin altında olduğumu düşündün.”

“Hayır. Bence sen harikasın. Yalnızca daha iyi şeyler yapabilirsin, çok yeteneklisin ve ben...”

“Söyleme, tamam mı? İçimdeki yeteneği filan. Hükmetmek bu ve incitici ve... Yani bana bunu söylemeni istemiyorum. Asla. Tamam mı?”

“Yuh!” Josh arkasına baktı, belki de işyerinden arka-

daşları var mı diye bakmıştı. Dirseğimden tuttu. “Pekâlâ, söyle bakalım, neler oluyor burada?”

Ayaklarıma baktım. Hiçbir şey söylemek istemiyordum ama kendimi tutamadım. “Kaç tane?”

“Kaç tane ne?”

“O şeyi kaç kadına yaptın? Geçitteki fısıltı işini?”

Yumruk yemiş gibi oldu. Gözlerini devirdi, bir an arkasını döndü. “Felicity.”

“Evet. Felicity.”

“Evet, sen ilk değilsin. Ama güzel bir şey değil mi? Hoşuna gideceğini düşündüm. Baksana, seni gülümsetmekti amacım.”

Taksimetre çalışırken ikimiz kapının iki yanında duruyorduk, şoför de dikiz aynasına bakıp bizi bekliyordu.

“Seni gülümsetti ama öyle değil mi? Öyle bir an yaşadık. Yaşamadık mı?”

“Ama sen o anı daha önce yaşamışsın. Başka biriyle.”

“Haydi ama Louisa. Senin güzel şeyler söylediğin ilk erkek ben miyim? Güzel giyindiğin? Seviştiğin? Biz birer ergen değiliz ki. İkimizin de geçmişi var.”

“Ve denemiş, uygulamış olduğumuz hareketler.”

“Haksızlık bu.”

Derin bir soluk aldım. “Üzgünüm. Sadece o fısıltı geçidi meselesi değil. Ben bu tür toplantıları biraz aldatıcı buluyorum. Olmadığım biri gibi davranmaya alışık değilim.”

Yine gülümsedi, yüzü aydınlandı. “Hey. Alışacaksın. Eğer tanırsan iyi insanlar olduklarını göreceksin. Çıktığım kızların bile.” Gülümsemeye çalıştı.

“Öyle diyorsan öyledir.”

“Küçük saha beyzbol günlerinden birine gideriz. Onlar daha rahat oluyor. Seveceksin.”

Gülümsemeye çalıştım.

Eğilip öptü beni. “İyi miyiz?” dedi.

“İyiyiz.”

“Benimle gelmek istemediğine emin misin?”

“Margot’a bir bakmam gerek. Hem başım ağrıyor.”

“Çok içtin de ondan! Çokça su iç. Susuz kalmışsındır. Yarın konuşuruz.” Beni öptü, taksiye bindi, kapıyı kapadı. Ben orada durmuş bakarken bana elini salladı, eliyle kapıya iki kez vurunca taksi hareket etti.

Bizim binaya dönünce lobideki saate baktım ve henüz altı buçuk olduğunu hayretle gördüm. O öğle sonrası sanki onlarca yıl sürmüştü. Ayakkabılarımı çıkardım, ancak ayakkabısının içinde sıkışan parmakları kalın bir halıyla gömülen bir kadının duyacağı ferahlamayla, ayakkabılarımı elimde sallayarak Margot’un dairesine kadar yalınayak yürüdüm. Nedenini tam açıklayamasam da kendimi yorgun ve öfkeli hissediyordum, kurallarını anlamadığı bir oyuna katılmaya zorlanan biri gibiydim. Oradayken, orada olmayayım da nerede olursam olayım diye hissetmiştim. Felicity Lieberman’ın sözleri de aklımdan çıkmıyordu: *Kemerli geçitteki fısıltı oyununu yaptı mı size?*

Kapıdan girince Dean Martin’i okşamak için yere eğildim, koridorda zıplaya zıplaya yanıma gelmişti. Kırışık suratı ben döndüğüm için o kadar sevinçliydi ki daha fazla somurtmadım. Yere oturdum, köpek çevremde zıpladı, soluya soluya pembe dilini yüzüme sürtmeye çalıştı, sonunda gülümsemeye başladım.

“Ben geldim, Margot,” diye seslendim.

“Zaten George Clooney’nin geldiğini sanmamıştım,” oldu yanıtı. “Pek üzüldüm. Stepford kadınları nasıldı?

Josh seni onlara kattı mı?"

"Çok hoş bir öğle sonrasıydı Margot," diye yalan söyledim. "Herkes çok nazikti."

"O kadar mı kötüydü? Mutfağın önünden geçersen bana küçük bir vermut getirir misin, canım?"

"Vermut da ne?" diye mırıldandım köpeğe ama o oturmuş arka ayağıyla bir kulağının arkasını kaşıyordu.

"İstersen kendine de koy," diye ekledi Margot. "Sanırım ihtiyacın olacak."

Tam ayağa kalkıyordum ki telefonum çaldı. Bir an ürktüm, herhalde Josh'tu ve ben onunla konuşmaya hazır değildim ama ekrana baktığımda bizim evin numarasını gördüm. Telefonu kulağıma yapıştırdım.

"Baba?"

"Louisa? Ah, çok şükür."

Saatime baktım. "Her şey yolunda mı? Orada gece yarısı olmalı."

"Tatlım, kötü haberlerim var. Büyükbaban..."

26

**“Büyükbaba” Albert John Compton’un Anısına
Cenaze Töreni:
St. Mary ve All Saints Cemaat Kilisesi, Stortfold
Green
23 Nisan, Saat 12.30
Tören sonrası herkesi Pinemouth Sokağı’ndaki
Gülen Köpek
birahanesine bekliyoruz
Çiçek göndermeyiniz, Sakatlanmış Jokeyler
Fonu’na yapılacak
yardımlar için minnettar oluruz.
“Kalplerimiz boş ama seni sevmiş olduğumuz için
çok mutluyuz.”**

Üç gün sonra İngiltere’ye uçup cenazeye yetiştim. Margot’a on gün yetecek kadar yemek pişirmiş, buzluğa koymuş, Ashok’a da günde en az bir kez bir bahane uydurup Margot’un evine gitmesini ve iyi olup olmadığına bakmasını tembihlemiştim; bir hafta sonra döndüğümde onun sağlığıyla ilgili tehlikeli bir durumla karşılaşmak is-

temiyordum. Hastane randevularından birini ertelettim, çarşafalarını değiştirdim, Dean Martin'e yeterince yiyecek koydum, profesyonel köpek gezdiricisi olan Magda'ya günde iki kez gelmesi için para ödedim. Kadını daha ilk günden kovmaması için Margot'u sıkı sıkıya tembihledim. Josh'la iki kez buluştum. Saçlarımı okşamasına, özür dilemesine izin verdim, kendi büyükbabası öldüğünde ne hissettiğini hatırladı. Nihayet uçağa bindiğimde kendimi meşgul etmek için bulduğum sayısız yolun yaşanan gerçeği kabul etmemek için olduğunu anladım.

Büyükbabam artık yoktu.

Bir kriz daha geçirdi, dedi babam. Annemle babam mutfakta oturmuş konuşturlarken büyükbabam televizyonda at yarışlarını izliyormuş; annem çay isteyip istemediğini sormak için yanına gittiğinde uyuduğunu görmüş, öyle sakın ve huzurlu görünüyormuş ki onun uyumadığını ancak on beş dakika sonra anlamışlar.

"Çok rahat görünüyordu, Lou," dedi babam, havaalanından onun kamyonetiyle eve giderken. "Başını yana eğmişti, gözleri kapalıydı uyur gibi. Yani, toprağı bol olsun, hiçbirimiz onu kaybetmek istemezdik ama insanın ölümü böyle olmalı, değil mi? Kendi evinde, en sevdiğin koltukta, eski televizyonunun karşısında. O yarışta bahis oynamamıştı bile, dolayısıyla öbür tarafa giderken kazandığı parayı elinden kaçırdığı için üzülmemiştir." Gülümsemeye çalıştı.

Uyuşmuş gibiydim. Ancak babamın arkasından eve girip boş koltuğu görünce her şeyin gerçek olduğuna inandırabildim kendimi. Büyükbabamı bir daha görmeyecek, onu kucaklarken o ihtiyar, kamburu çıkmış sırtını parmaklarımin altında hissetmeyecek, ona bir fincan çay hazırlamayacak ya da sessiz kelimelerini yorumlayama-

yacak ya da sudokuda hile yapmak konusunda şakalaşamayacaktım.

"Ah, Lou." Annem koridordan gelip beni kendine çekti.

Ona sarıldım, gözyaşlarının omzuma damladığını hissediyordum, babam annemin arkasında durmuş sırtını okşuyor, "Tamam canım, tamam. İyisin sen, iyisin sen," diyordu, sanki üst üste söylerse annem gerçekten iyi olacakmış gibi.

Büyükbabamı ne kadar sevsem de, sonunda öldüğünde annem bir bakıma onunla ilgilenme sorumluluğundan kurtulduğunu hisseder mi diye merak ettiğim olmuştu. Annemin hayatı o kadar uzun zamandır büyükbabamın hayatına bağlı olmuştu ki kendine pek az zaman ayıramıştı; büyükbabamın son aylarda iyice bozulan sağlığı annemin o çok sevdiği gece derslerine gitmesini bile engellemişti.

Ama yanıliyordum. Annem çok üzgündü, sürekli ağlıyordu. Babası ölürken odada olmadığı için kendini suçluyor, ona ait eşyayı gördükçe yüreği kabarıyor, acaba elinden daha fazlası gelebilir miydi diye sürekli içi içini yiyordu. Huzuru yoktu, ilgileneceği biri olmadan ne yapacağını bilmiyordu. Kalkıyor, yine oturuyor, yastıkları kabartıyor, görünmeyen randevularını kaçırmamak için saatine göz atıyordu. Gerçekten mutsuzluk hissettiği zaman deli gibi temizlik yapıyor, mobilyaların kenarlarındaki olmayan tozları alıyor, elleri kıpkırmızı olana, sertleşene kadar yerleri siliyordu. Akşamları babam birahaneye gidince biz mutfaktaki masada oturuyorduk, annem artık orada olmayan bir adam için yanlışlıkla hazırladığı dördüncü ça-

yın fincanını öteye itiyor, sonra da babasının ölümünden beni aklından çıkmayan soruları sıralıyordu.

“Ya yapacak bir şeyim vardıysa? Daha fazla test yapılması için hastaneye götürebilir miydik? Başka krizler geçirmesi tehlikesini görebilirlerdi.” Mendilini elinde büküp duruyordu.

“Ama bütün bunları yaptın sen. Milyon tane doktor randevusuna götürdün.”

“İki paket sindirimi kolaylaştırıcı çikolatalı bisküvi yediği günü hatırlıyor musun? Belki de her şeyi o başlattı. Şeker her şeyin tetikleyicisi, ne olursa olsun. Daha yüksekteki bir rafa koymalıydım onları. O berbat pastaları yemesine izin vermemeliydim...”

“Anne, o çocuk değildi.”

“Sebze yedirmeliydim ona. Ama zordu, biliyor musun? Yetişkin bir insanı kaşıkla besleyemezsin ki. Tanrım, bağışla beni. Tabii, Will ile durum farklıydı...”

Elimi onun elinin üzerine koydum, yüzünü kırıştırdığını gördüm. “Onu senden daha çok kimse sevemezdi, anne. Hiç kimse senin baktığın gibi bakamazdı ona.”

Aslında annemin kederi beni rahatsız ediyordu. Benim daha önce bulunduğum, hem de çok eskide kalmamış bir duruma çok yakındı bu. Annemin üzüntüsü beni yoruyordu, sanki bulaşıcı gibiydi, ondan uzakta kalmak için bahaneler bulmaya başladım, ben de aynı kederle dolmayayım diye kendime meşguliyetler yarattım.

O gece, annemle babam avukattan gelen birtakım belgelerin üzerinden geçerlerken ben büyükbabamın odasına gittim. Aynen bıraktığı gibiydi, yatağı düzeltilmişti,

koltuğun üzerinde *Racing Post*'un son baskısı duruyordu, yarın öğle sonrasındaki iki yarış mavi kalemle daireye alınmıştı.

Yatağın kenarına oturdum, işaretparmağımı fitilli yatak örtüsünün motifinin üzerinden geçirdim. Komodinin üzerinde büyükannemin 1950'lerde çekilmiş bir fotoğrafı duruyordu, saçları dalgalıydı, yüzünde dürüst ve güvenli bir gülümseme okunuyordu. Onunla ilgili anılarım belli belirsizdi ama büyükbabam çocukluğumun değişmez kişisiydi, önce sokağın öbür ucundaki küçük evde (cumartesi günleri annem bahçe kapısında beklerken Treena ile ben şekerleme almak için oraya koşardık), sonra da, son on beş yıldır, bizim evimizdeki bir odada, onun tatlı, titrek gülümsemesiyle noktalanırdı günlerim, gazetesi ve bir fincan çayıyla oturma odamızda hep vardı.

Biz küçükken bize donanmada geçirdiği günlere dair anlattığı hikâyeleri düşündüm (ıssız adalara, maymunlara, hindistancevizi ağaçlarına dair anlattıklarının hepsi doğru olmayabilir), kararmış tavada kızarttığı yumurtalı ekmekleri –tek bildiği yemekti– ve ben küçücükken büyükanneme, gülmekten gözünden yaşlar getirten fıkralarını. Sonraki yılları da düşündüm, ona evdeki bir eşya gibi davrandığım yılları. Ona mektup yazmamıştım. Telefonla aramamıştım. Ben istediğim sürece mevcut olacağını varsaymıştım. Buna üzölmüş müydü? Benimle konuşmak istemiş miydi?

Ona veda bile edememişim.

Agnes'in sözlerini hatırladım: Evinden uzaklaşanların yürekleri hep iki ayrı yerededir. Elimi fitilli yatak örtüsünün üzerine koydum. Ve sonunda ağladım.

Cenaze günü aşıya indiğimde annemin gelecek konuklar için telaşla ortalığı temizlediğini gördüm, oysa bildiğime göre kimse eve gelmeyecekti. Babam masanın başında, gömüldüğü derinliklerden dermansızca bakıyordu, bugünlerde annemle konuşurken hep böyle görünüyordu.

“Bir işe girmen gerekmez, Josie. Hiçbir şey yapman gerekmez.”

“Zamanımı doldurmalıyım.” Annem ceketini özenle çıkardı, katlayıp bir iskemlenin arkasına astı, sonra diz üstü çöküp dolaplardan birinin arkasındaki görünmeyen bir lekeyi silmeye girişti. Babam konuşmadan önüne bir tabakla bir bıçak uzattı.

“Diyordum ki, Lou, annen aceleyle hiçbir şeye kalkışmasın. Törenden sonra İş Bulma Kurumu’na gideceğini söylüyor.”

“Anne, yıllardır büyükbabama baktın. Boş zamanlarının tadını çıkarmalısın biraz.”

“Hayır. Bir şeyler yaparsam kendimi daha iyi hissederim.”

“Bu hızla silmeye devam ederse yakında dolabımız fiilan kalmayacak,” diye mırıldandı babam.

“Otur. Lütfen. Bir şeyler yemelisin.”

“Aç değilim.”

“Tanrı aşkına, kadın. Böyle devam edersen *ben* kalp krizi geçireceğim.” Bunu söyler söylemez irkildi babam. “Özür dilerim. Özür dilerim. Ağzımdan kaçtı...”

“Anne.” Beni duymayınca yanına gittim. Elimini omzuna koyunca bir an sakinleşti. “Anne.”

Zorlanarak ayağa kalktı. Avucunun içiyle yüzünü sildi, camdan dışarı baktı. “Şimdi ne işe yararım ben?” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

Kolalı beyaz tül perdeyi eliyle düzeltti. "Artık bana kimsenin ihtiyacı yok."

"Ah, anne, benim ihtiyacım var. Hepimizin ihtiyacı var."

"Ama sen burada değilsin ki. Hiçbiriniz değilsiniz. Thom bile. Kilometrelerce uzaktasınız."

Babamla bakıştık.

"Bu sana ihtiyacımız olmadığı anlamına gelmez ki."

"Bana ihtiyacı olan yalnızca dedendi. Sana bile Bernard, her akşam yolun yukarısındaki yerde bir parça börekle bir bira yeter. Ben şimdi ne yapacağım? Elli sekiz yaşındayım ve hiçbir işe yaramıyorum. Bütün hayatımı bir başkasıyla ilgilenererek geçirdim, şimdiyse bana ihtiyacı olan kimse kalmadı."

Gözleri yaşarmıştı. Bir an, bağıra çağıra ağlayacağını düşünüp dehşete kapıldım.

"Bizim sana her zaman ihtiyacımız olacak, anne. Sen burada olmasaydın ben ne yapardım, bilmiyorum. Sen bir binanın temeli gibisin. Seni her zaman görmeyebilirim ama biliyorum ki varsın. Bana destek oluyorsun. Hepimize. Bahse girerim ki Treena da aynı şeyi söyleyecektir."

Tedirgin gözlerle baktı bana, sanki neye inanacağını bilemiyordu.

"Gerçekten. Ve bu... bu garip bir dönem. Alışmamız zaman alacak. Ama sen gece derslerine başladığında ne olduğunu hatırlasana. Ne kadar heyecanlıydın. Sanki kendini kısım kısım keşfediyordun. Eh işte, aynı şey yine olacak. Mesele kimin sana ihtiyacı olduğu değil, mesele senin en sonunda kendine zaman ayırman."

"Josie," dedi babam, tatlı tatlı, "seyahat ederiz. Babanı yalnız bırakamayacağımız için yapamayacağımızı düşündüğümüz şeyleri yaparız. Belki gelip seni görürüz, Lou.

New York'a bir yolculuk! Görüyor musun, sevgilim, senin hayatın sona ermedi, yalnızca artık biraz farklı bir hayatın olacak."

"New York mu?" dedi annem.

"Vay canına, çok hoşuma gider bu," dedim, raftan bir parça kızarmış ekmeği alırken. "Size güzel bir otel bulurum ve görülecek her yeri gezeriz."

"Sahi mi?"

"Belki senin milyoner patronunla da tanışırız," dedi babam. "Bize önerileri olabilir."

Onlara durumumdaki değişikliği anlatmamıştım. İfadesiz bir yüzle ekmeğimi yemeyi sürdürdüm.

"Biz ha? New York'a gitmek, ha?" dedi annem.

Babam bir kutu kâğıt mendil alıp ona uzattı. "Eh, neden olmasın? Birikimimiz var. Öbür tarafa götüremeyiz ya. En azından ihtiyar biliyordu bunu. Pek bir miras kaldığını sanmıyorsun, değil mi, Louisa? Müşterek bahisçinin önünden geçmeye korkuyorum, bir bakarsın dışarı fırlayıp büyükbabanın kendisine bir beşlik borçlu olduğunu söyleyiverir."

Annem elindeki bezi bırakmadan sırtını dikleştirdi. Başını yana çevirdi.

"Sen ve ben ve baban New York'ta. Eh, sizce de müthiş olmaz mı?"

"İsterseniz biletlerimizi bu akşam ayırtabiliriz." Acaba Margot'u soyadım Gopnik demesi için ikna edebilir miyim diye düşündüm bir an.

Annem elini yanağına götürdü. "Aman Tanrım, daha büyükbaban mezarında soğumadan ben kalkmış planlar yapıyorum. Ne düşünürdü acaba?"

"Harika olduğunu düşünürdü. Babamla senin Amerika'ya gelme fikrinizi beğenirdi."

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Böyle olduğunu biliyorum.” Uzanıp sarıldım anneme. “Donanmadayken bütün dünyayı dolaşmadı mı o? Hem senin yetişkinler için eğitim merkezine tekrar başlamanı da isterdi. Geçen yıl öğrendiklerini ziyan etmemelisin.”

“Eminim ki sen gitmeden önce fırında bana yemek bırakmanı da isterdi,” dedi babam.

“Haydi ama anne. Bugün geçsin de plan yapmaya başlarız. Sen baban için elinden geleni yaptın, büyükbabam senin bundan sonraki hayatının bir serüven gibi geçmesini hak ettiğini hissedecektir, bunu biliyorum.”

“Bir serüven,” diye mırıldandı annem. Babamdan bir kâğıt mendil aldı, gözlerinin kenarını kuruladı. “Bu kadar akıllı kızları nasıl yetiştirdim ben, ha?”

Babam kaşlarını kaldırdı ve tabağımdaki kızarmış ekmeği ustaca bir hareketle çekip aldı.

“Eh, bu da babanın etkisi, anlayacağın,” dedi babam, annem elindeki peçeteyi onun başının arkasına vurunca bağırды, sonra, annem arkasını döndüğünde bana gülümsemi, çok ferahladığı görölüyordu.

Cenaze töreni, hep olduğu gibi, az ya da çok üzülenlerle, biraz gözyaşıyla ve toplananların önemli bir bölümünün ilahilerin melodilerini keşke bilseydik demesiyle geçti. Rahibin kibarca ifade ettiği gibi, pek fazla kalabalık yoktu. Büyükbabam son zamanlarda o kadar az dışarı çıkmıştı ki, annem *Stortfold Observer*'e ilan vermiş olmasına rağmen sadece birkaç arkadaşı onun öldüğünü öğrenmişti. Ya bu yüzden ya da arkadaşlarının çoğu da ölmüş bulunduğundan (gelenlerin bazılarının da ölü mü canlı

mı olduğu zor anlaşılyordu) pek az kişi gelmişti.

Mezarlıkta Treena'nın yanında durdum, çenelerimi kasmıştım, Treena elimi tutup sıkınca ona, kardeşliğin getirdiği özel bir minnettarlık duydum. Arkaya, Eddie'nin Thom'un elini tutarak durduğu yere baktım, Thom ot-ların arasındaki bir papatyaya sessizce tekme atıyordu, belki ağlamamaya çalışıyordu, belki de Transformers'ı düşünüyordu ya da cenaze arabasının döşemesinin içine sıkıştırdığı yarısı yenmiş bisküviyi.

Rahibin toz ve külle ilgili bildik sözleri mırıldandığı-nı duyunca gözlerim yaşardı. Mendilimle yaşları sildim. Başımı kaldırdığımda, mezarın karşı tarafında, cenazeye katılan küçük grubun arkasında Sam'in durduğunu gör-düm. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ani bir heyecan yaladı içimi, korkuyla mide bulantısı arası bir duygu. Ka-labalığın arasından bir an göz göze geldik, gözlerimi kır-pıştırıp başımı çevirdim. Tekrar baktığımda gitmişti.

Meyhanedeki açık büfede dururken arkamı döndüğüm-de onu yanımda buldum. Sam'i daha önce takım elbiseli görmemiştim, onu hem böyle yakışıklı hem de bu kadar değişik görmek soluğumu kesti. Durumu olabildiğince ol-gunlukla idare etmeye ve onun varlığını dışlamaya karar verdim, ona değil de sanki yemek kavramıyla ilk tanışan biri gibi sandviçlerin durduğu tabaklara diktim gözlerimi.

Orada durdu, belki de kendisine bakmamı bekliyordu, sonra usulca, "Büyükbabana üzıldüm," dedi. "Sizin birbirinize ne kadar bağlı bir aile olduğunuzu biliyorum."

"Belli ki o kadar da bağlı değilmişim, yoksa burada olurdum." Masanın üzerindeki peçeteleri düzenlemeye ko-

yuldum, oysa annem garson tutmuştı.

“Eh, hayat her zaman istediğimiz gibi işlemiyor.”

“Ben de anladım bunu.” Bir an gözlerimi kapadım, se-simdeki sivriliği gidermeye çalıştım. Derin bir soluk al-dım, sonunda başımı kaldırıp ona baktım, yüzüme özenle tarafsız bir ifade oturtmuştum. “E, nasılsın?”

“Fena değil, teşekkürler. Sen?”

“A, iyiyim.”

Bir an öylece durduk.

“Evin ne durumda?”

“İlerliyor. Gelecek ay taşınacağım.”

“Vay.” Öyle şaşırdım ki bir an içinde bulunduğum sı-kıntılı durumu unuttum. Tanıdığım birinin sıfırdan bir ev inşa etmesi bana olanaksız gibi geliyordu. Orasını ze-minde beton bir yüzeyken görmüştüm. Demek bitirmişti onu. “Bu... bu muhteşem bir şey.”

“Biliyorum. Ama eski tren vagonunu özleyeceğim doğ-rusu. Orada oturmak hoşuma gidiyordu. Hayat... basitti.”

Bakıştık, sonra gözlerimizi kaçırdık.

“Katie nasıl?”

Kısacık bir duraklama. “İyi.”

Annem elinde sosisli börek tepsisiyle yanıma geldi. “Lou, tatlım, Treen’in nerede olduğunu görebiliyor mu-sun? Bunları dağıtacaktı benim için... a, yo. İşte orada. Bunları ona götürebilir misin? Oradakiler henüz bir şey yemediler de...” Birden benim kiminle konuştuğumu fark etti. Tepsiyi elimden çekip aldı. “Kusura bakma. Özür di-lerim. Konuşmanızı bölmek istemezdim.”

“Bölmedin,” dedim, amaçladığımdan da anlayışlı bir sesle. Tepsinin ucundan tuttum.

“Ben yaparım, canım,” dedi annem, tepsiyi kendine çe-kerek.

“Ben yaparım.” Tepsiyi öyle sıkı tuttum ki parmakları-
mın eklem yerleri bembeyaz oldu.

“Lou. Bırak. Şunu,” dedi sertçe. Gözleri bana delecek
gibi bakıyordu. Sonunda elimi gevşettim ve annem hızla
uzaklaştı.

Sam ile ben masanın yanında kaldık. Birbirimize çe-
kinerek gülümsedik ama gülümsemelerimiz yüzlerimiz-
den hemen silindi. Bir tabak alıp üzerine bir parça havuç
koydum. Bir şey yiyebileceğime emin değildim ama orada
elimde boş bir tabakla durmak tuhaf oluyordu.

“Evet. Uzun kalacak mısın?”

“Bir hafta.”

“Orada hayat nasıl senin için?”

“İlginç geçiyor. Kovuldum.”

“Lily söyledi. Jake’le birlikte olduğu için onu sıkça gö-
rüyorum.”

“Evet, şaşırtıcı oldu benim için.” Lily’nin New York se-
yahatıyla ilgili ona ne anlattığını merak ettim.

“Benim için değil. İlk karşılaştıkları anda anlamıştım.
Biliyor musun, çok hoş bir kız o. Mutlular.”

Doğrular gibi başımı salladım.

“Bir sürü şey anlatıyor. Senin harika erkek arkadaşını,
kovulduktan sonra kendini nasıl toparladığını, kalacak
başka bir yer bulduğunu ve Vintage Giysi Mağazası’ndaki
işini.” Anlaşılan Sam de benim kadar bayılmıştı kızarmış
çubuk peynirlere. “Öyleyse her şeyi yoluna koydun. Lily
sana hayran.”

“Bundan kuşkuluyum.”

“New York’un sana yakıştığını söyledi.” Omuzlarını
silti. “Ama sanırım bunu ikimiz de biliyoruz.”

Sam başka yere bakarken ona gizlice göz attım, içimde
henüz ölmeyen küçük bir parçamla bir zamanlar birbire-

rinin yanında çok rahat eden iki insanın şimdi konuşurken iki kelimeyi bir araya getirememelerine hayret ediyordum.

“Sana verecek bir şeyim var. Evdeki odamda,” dedim durup dururken. Bunu neden söyledim, bilmiyordum. “Geçen gelişimde getirmiştım, ama... Biliyorsun işte.”

“Benim için bir şey mi?”

“Tam olarak senin için değil. Yani, bir Knicks beyzbol kasketi. Bir süre önce... satın almıştım. Kız kardeşinle ilgili anlattığın şey vardı ya. O hiçbir zaman 30 Rock’a gidememiş ama düşündüm ki, belki Jake hoşlanır.”

Bana bakakaldı.

Ayaklarıma bakma sırası bendeydi. “Saçma bir fikir olabilir ama,” dedim. “Başka birine verebilirim. New York’ta Knicks kasketine mutlaka bir yuva bulunur. Hem benim sana bunu vermem biraz tuhaf kaçabilir.”

“Yo, Yo. Beğenir onu. Çok nazıksın.” Dışarıda biri korna çaldı, Sam camdan dışarı baktı. Acaba Katie arabada onu mu bekliyor diye düşündüm.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Hiçbir şeyin doğru yanıtı yok gibiydi. Boğazımı tıkayan yumruyu gidermeye çalıştım. Strager balosunu düşündüm, Sam’in oraya uygun bir takım elbisesi olmayacağını, oradan nefret edeceğini varsaymıştım. Neden öyle düşünmüştüm ki? Bugün giydiği elbise üzerine tam oturuyordu.

“Ben... gönderirim onu. Biliyor musun?” dedim, daha fazla dayanamayınca. “Sanırım anneme yardım etsem iyi olacak –şu– sosisli şeyler...”

Sam bir adım geriledi. “Tabii. Ben yalnızca başsağlığı

* 30 Rock: Amerika’da 2006-2013 yılları arasında oynatılan bir sitcom televizyon dizisinin adı. Dizi adını New York’taki Rockefeller Binası’nın adresi olan 30 Rockefeller Plaza’dan almıştı. NBC stüdyoları da aynı yerdedir. (ç.n.)

dilemek istemiştim. Seni rahat bırakayım.”

Sam bana arkasını dönünce yüzüm çöktü. İyi ki bu törendeyiz, dedim, yüzümdeki bu tuhaf ifadeye kimse dikkat etmezdi. Sonra, yüzümü normal haline getiremeden Sam yine bana döndü.

“Lou,” dedi, sakince.

Konuşamıyordum. Ancak başımı olmaz anlamında sallayabildim. Sonra da o kalabalığın arasından geçip kapıdan çıkarken arkasından baktım.

O akşam annem bana küçük bir paket verdi.

“Büyükbabamdan mı?” diye sordum.

“Aptal olma,” dedi. “Büyükbaban hayatının son on yılında bir kişiye bile hediye vermemiştir. Bu senin adamından, Sam’den. Bugün onu görünce hatırladım. Son geldiğinde burada unutmuştun onu. Bunu ne yapmamı isterdin, emin olamadım.”

Küçük kutuyu elimde tutarken mutfak masasındaki son tartışmamızı hatırladım ansızın. *Mutlu Noeller* deyip giderken kutuyu masaya bırakmıştı.

Annem arkasını dönüp bulaşık yıkamaya başladı. Paketi dikkatle açtım, kâğıdını abartılı bir özen göstererek çıkardım, sanki eski çağlardan kalan bir sanat eserini açıyordum.

Küçük kutunun içinde ambulans şeklinde emaye bir yaka iğnesi vardı, 1950’lerden kalmışa benziyordu. Kırmızı haçının üzerinde minik değerli taşlar vardı, yakut da olabilirdi, taklit de. Hangisi olursa olsun elimde pırıl pırıl parlıyordu. Kutunun kapağının iç tarafına küçük bir not iliştirilmişti.

Birlikte değilken sana beni hatırlatsın diye.

Bütün aşkımla,

Ambulans Sam'in. xxx

İğneyi avcumda tuttum, annem gelip omzumun üstünden baktı. Onun sustuğu pek görülmez. Ama bu kez omzumu sıktı, başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve bulaşıklarına döndü.

Sevgili Louisa Clark,

Benim adım Vincent Weber, Margot Weber'in torunuyum; ben adını böyle biliyorum ama anlaşılan siz onu genç kızlık soyadı olan De Witt'le tanımışsınız.

Mesajınız bana sürpriz oldu, çünkü babam annesinden pek söz etmez; dürüst olmam gerekirse yıllardır onun yaşamadığına inandırılmışım ama şimdi anlıyorum ki kimse tam olarak bu şekilde ifade etmemişti.

Mesajınızı aldıktan sonra anneme sordum, o da bana ben doğmadan önce aralarında büyük bir dargınlık olduğunu anlattı, düşündüm ve bunun benimle bir ilgisi olmadığına kadar verdim; büyükannem hakkında daha fazla şey öğrenmek isterim (onun rahatsız olduğunu ima eder gibiydiniz?), bir büyükannem daha olduğuna inanamıyorum!

Lütfen yanıt yazın bana. Ve çabalarınız için çok teşekkür ederim.

Vincent Weber (Vinny)

Bir çarşamba günü, öğleden sonra, kararlaştırdığımız saatte geldi Vincent, Mayıs'ın ilk ılık günüydü, sokaklar ansızın ortaya çıkan çıplak bedenler ve yeni satın alınmış güneş gözlükleriyle dolmuştu. Margot'a hiçbir şey söylememiştim, çünkü (a) çok kızacağını biliyordum ve (b) sokağa çıkacağına ve Vincent gidene kadar eve dönmeyeceğine dair bir his vardı içimde. Kapıyı açtım ve işte Vincent karşımdaydı, kulağı yedi yerinden delik, sarışın, uzun boylu bir genç adam, üzerinde 1940'ların modası çuval gibi bir pantolon, kıpkırmızı, parlak bir gömlek, ayaklarında pırıl pırıl kahverengi sağlam ayakkabılar vardı, omzuna Fair Isle ürünü bir süveter almıştı.

"Sen Louisa mısın?" diye sordu, yerde debelenen köpeği kucağıma almak için eğildiğimde.

"Vay, vay," dedim, Vincent'i tepeden tırnağa süzerken. "Siz ikiniz müthiş anlaşıyorsunuz."

Koridordan geçerken fısıldaşarak konuştuk. Dean Martin tam iki dakika havlayıp hırladıktan sonra Margot, "Kim çaldı kapıyı, canım?" diye sordu. "Şu korkunç Gopnik kadınıysa ona piyano çalışının gösterişçilikten, duygusal saçmalıktan başka bir şey olmadığını söyleyebilirsin. Bunu söyleyen de bir zamanlar Liberace'i dinlemiş biridir diyebilirsin." Öksürmeye başladı.

Geri geri yürüyerek Vincent'i oturma odasına doğru götürdüm. Kapıyı açtım. "Margot, bir ziyaretçin var."

Margot başını döndürdü, alnını kırıştırdı, ellerini koltuğunun kollarına dayadı, on saniye kadar inceledi Vincent'i. Sonra, "Sizi tanımıyorum," dedi kesin bir sesle.

"Bu Vincent, Margot." Derin bir soluk aldım. "Senin torunun."

Genç adama bakakaldı.

"Merhaba Mrs. De Witt... Büyükanne." Vincent gülüm-

seyerek ilerledi, eğildi, Margot'un önünde yere çömeldi, Margot onun yüzünü inceledi.

Yüzünde öyle sert bir ifade vardı ki Vincent'e bağıracağına sandım ama sonra hıçkırık tutmuş gibi bir ses çıkardı. Ağzı bir-iki santim açıldı, kemikli ihtiyar elleriyle Vincent'in gömleğinin kollarına yapıştı. "Geldin," dedi, göğsünün ta içinden gelen sesi çatallaşmış, alçak sesle söylenen bir şarkı gibi çıkmıştı. "Geldin." Dikkatle baktı genç adama, daha şimdiden benzerlikler, ortak geçmişler görürcesine, unutulmuş anıları canlanırcasına onun yüz hatlarının üzerinde gezdirdi gözlerini. "Babana öyle, öyle benziyorsun ki." Elini uzatıp Vincent'in yanağına dokundu.

"Ondan biraz daha zevkli olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor," dedi Vincent, gülümseyerek, Margot da havlar gibi bir kahkaha attı.

"Dur sana bakayım. Aman Tanrım. Ne kadar yakışıklısın. Ama beni nasıl buldun? Baban biliyor mu...?" İçinde sorular kaynıyormuş gibi başını salladı, Vincent'in kolunun üzerindeki parmaklarının eklemleri bembeyaz kesilmişti. Sonra, benim orada olduğumu hatırlamış gibi bana döndü. "Gözlerini nereye diktiğini bilmiyorum, Louisa. Normal biri bu zavallı gence içecek bir şey ikram ederdi şimdiye kadar. Şu işe bak. Bazı günler burada ne işin olduğunu hiç bilemiyorum."

Vincent şaşırmış göründü ama dönüp mutfağa giderken benim gözlerimin içi gülüyordu.

İşte bu kadar, dedi Josh, ellerini çırparak. Terfi edeceğine emindi. Connor Ailesi yemeğe davet edilmemişti. Hukuk servisinden yakınlarda getirtilen Charmaine Trent yemeğe davet edilmemişti. Müdür olmadan önce bir yemeğe davet edilen muhasebe müdürü Scott Mackey, Josh'un terfisinin kesin olacağını söylemişti.

"Yani fazla güvenmek istemem ama mesele toplum meselesi, Louisa," dedi Josh, aynadaki aksini inceleyerek. "Toplumda bir araya gelebileceklerini düşündükleri kişileri terfi ettiriyorlar yalnızca. Bildiğin gibi değil. Acaba golfe mi başlasam diye düşünüyordum. Hepsi golf oynuyor. Ama ben sanırım on üç yaşımdan beri oynamadım. Bu kravatı nasıl buluyorsun?"

"Harika." Bir kravattı işte. Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Bana kalırsa zaten hepsi maviydi. Hızlı, kararlı hareketlerle bağladı kravatını.

"Dün babama telefon ettim, bana dedi ki, önemli olan, hayatım bu işe bağlıymış gibi görünmememiş, tamam mı? Yani... yani hırslıymışım ve tamamıyla şirketin adamıymışım gibi ama çok ragbette olacağım için aynı zaman-

da istediğim anda başka bir şirkete geçebilirmişim gibi görünmeliymişim. Eğer bana hak ettiğim pozisyonu vermezlerse başka bir yere gidebileceğimi düşünüp tehdit altında olduklarını hissetmelilermiş, anlatabiliyor muyum?"

"A, evet."

Geçen haftadan beri tam on dört kez aynı konuşma geçmişti aramızda. Benim yanıt vermem gerektiğine de emin değildim artık. Tekrar aynaya baktı, tatmin olmuş ki yatağa geldi, elini saçlarımın arasından geçirdi. "Seni yediye doğru alırım, tamam mı? Köpeği gezdirmiş ol da bizi geciktirmesin. Geç kalmak istemiyorum."

"Hazır olurum."

"Hoşça kal. Baksana, senin yaşlı hanımın ailesiyle ilgili yaptığın şey harikaymış. Gerçekten harika. İyi bir iş yaptın."

Sarılıp öptü beni, kendisini bekleyen günü düşünüp gülümsemeye başlamıştı bile ve sonra gitti.

Onun yatağında, beni bıraktığı konumu bozmadan, kollarımla dizlerimi sarıp yattım, sırtımda onun tişörtlerinden biri vardı. Sonra kalktım, giyindim ve evinden çıktım.

Margot'u hastanedeki sabah randevusuna götürürken hâlâ şaşkındım, başımı taksinin camına dayadım, Margot'un söylediklerini anlarmış gibi yaptım.

"Beni burada bırak, canım," dedi Margot, arabadan inmesine yardım ederken. Çift kanatlı kapıya vardığımızda kolunu bıraktım, kapılar onu yutmak ister gibi açıldı.

Her randevumuzda aynı programı uyguluyorduk. Ben Dean Martin'le dışarıda kalıyordum, Margot yavaş yavaş

içeriye giriyordu, ben bir saat sonra oraya dönüyordum ya da o beni ne zaman çağırırsa o saatte.

"Bu sabah neyin var, bilmiyorum. Çok dalgınsın. İşe yaramıyorsun." Hastanenin kapısında durup köpeğin kayışını bana uzattı.

"Teşekkürler, Margot."

"Yarım akıllı biriyle yola çıkmak gibi. Belli ki beynin başka bir yerde, bana eşlik eder gibi değilsin. Senden bir şey isterken tam üç kez söylemek zorunda kaldım."

"Kusura bakma."

"Peki, ben içerideyken gözünü Dean Martin'den ayırma. İhmal edildiğini anlarsa çok huzursuz oluyor." Parmagını kaldırdı. "Ciddiyim, genç hanım. *Anlarım.*"

Açıktaki masaları olan, sevimli bir garsonun çalıştığı kafeye giderken yarı yolda Margot'un çantasının bende kaldığını fark ettim. Küfrü basıp gerisingeri koşmaya başladım.

Bekleyen hastaların imalı bakışlarına aldırmadan resepsiyona daldım, sanki içeriye bir el bombasıyla girmişim gibi bakıyorlardı köpeğe. "Selam! Mrs. Margot De Witt'e çantasını—*el çantasını*—vermem gerekiyor. Onu nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz bana? Lütfen. Ben onun bakıcısıyım."

Kadın başını ekrandan kaldırıp bana bakmadı. "Ona telefon edemez misiniz?"

"Seksen yaşında. Cep telefonu kullanmıyor. Kullansaydı bile bu el çantasında olurdu. Bu çantaya ihtiyacı olacak. İçinde hapları ve notları filan var."

"Bugün randevusu mu vardı?"

"On bir on beşte. Margot De Witt." Anlayamaz diye heceledim adı.

Kadın listeye baktı, abartılı manikür yapılmış parma-

ğıyla ekrandaki isimleri izledi. “Tamam. Evet, buldum. Onkoloji aşağıda, soldaki çift kanatlı kapıdan geçeceksiniz.”

“Özür dilerim, anlamadım?”

“Onkoloji. Şu ana koridordan geçin, sonra soldaki çift kanatlı kapıdan. Eğer doktorun yanındaysa el çantasını oradaki hemşirelerden birine bırakabilirsiniz. Ya da bir not bırakın onlara ve nerede bekleyeceğinizi ona söylemelerini isteyin.”

Hata yaptığını söylemesini bekleyerek baktım kadına. Sonunda yüzünde bir soru işaretiyle baktı bana, sanki neden hâlâ taş kesilmiş gibi karşısında dikildiğimi söylememi bekliyordu. Randevu kartını bankodan aldım ve arkamı döndüm. “Teşekkür ederim,” dedim cılız bir sesle ve Dean Martin’le birlikte dışarıya, güneşe çıktım.

“Neden bana söylemediniz?”

Margot takside, inatla bana sırtını dönerek oturdu, Dean Martin kucığında sesli sesli soluk alıyordu. “Çünkü seni hiç ilgilendirmez. Vincent’e söyledin. Ve ben de onun, sırf budala bir kanser yüzünden kendini gelip beni görmek zorunda hissetmesini istemedim.”

“Teşhis ne?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Nasıl... nasıl hissediyorsunuz kendinizi?”

“Sen bu soruları sormaya başlamadan önce nasıl hissediyorsam öyle.”

Şimdi her şey yerine oturuyordu. Haplar, hastaneye sık sık gitmeler, iştahının azalması. İhtiyarlık belirtileri, Amerika’daki özel tıbbi bakımın aşırılığı sandığım şeyler çok daha derindeki bir çatlağı gizleyen şeylermiş. Kendi-

mi kötü hissettim. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, Margot. Öyle hissediyorum ki..."

"Senin ne hissettiğin beni ilgilendirmiyor."

"Ama..."

"Sakın üstüme varmaya kalkışma," diye azarladı beni. "İngilizlerin şu meşhur soğukluğuna ne oldu? Sen yumuşak hamurdan mısın?"

"Margot..."

"Bunu tartışmayacağım. Tartışacak bir şey yok. Eğer böyle kişiliksiz davranmakta ısrar edersen gidip bir başkasının evinde kal."

Lavery'ye geldiğimizde taksiden beklenmedik bir güçle indi. Ben şoförün parasını ödeyene kadar beni beklemeden lobiye girmişti bile.

Neler olduğunu Josh'a anlatmak istiyordum ama mesaj çektiğimde bana çok yorgun olduğunu, anlatacaklarımı akşam dinleyeceğini söyledi. Nathan da Mr. Gopnik'le meşgul oluyordu. Ilaria duysa aklını kaçırabilirdi ya da daha kötüsü durmadan bize uğramak isteyebilir ve Margot'a kendi tarzı olan haşin ilgiyle ve durmadan ısıtıp getireceği domuz güveçleriyle nefes aldırımayabilirdi. Konuşacak başka kimsem de yoktu.

Margot öğle uykusundayken sessizce banyoya girdim ve orayı temizleme bahanesiyle dolabı açtım, ilaçların durduğu raflara baktım, isimlerini not ettim, sonunda kuşkularımı doğrulayan şeyi buldum: Morfin. Dolaptaki öbür ilaçlara baktım, hepsini internette araştırdıktan sonra aradığım yanıtı elde ettim.

Çok sarsılmıştım. Ölümle böyle yüz yüze gelmenin

nasıl bir duygu olduğunu merak ettim. Ne kadar zamanı kaldığını merak ettim. O sivri dilli, zekâsı dilinden daha keskin yaşlı kadını ailem kadar sevdiğimi anladım. Küçük bir yanımla, bencilce, bu durumun benim için ne anlama geldiğini düşündüm: Margot'un evinde mutluydum. Sürekli olmayacaktı belki ama orada en azından bir yıl ya da biraz daha fazla kalabileceğimi düşünmüştüm. Şimdiyse yeniden yer değiştirmem gerekecekti.

Kapının zili tam saat yedide çaldığında kendimi biraz toparlamıştım. Josh gelmişti, kusursuzdu. Saat beş yorgunluğunun izi bile yoktu üzerinde.

"Nasıl?" dedim. "Bütün gün işyerinde çalıştıktan sonra nasıl böyle görünebiliyorsun?"

Eğilip yanağımdan öptü. "Elektrikli tıraş makinesi. Bir takım elbisemi kuru temizleyiciye bıraktım ve işyerinde üstümü değiştirdim. Buruşuk kıyafetle gitmek istemedim."

"Ama patronun mutlaka bütün gün sırtında olan elbiseyle gelecektir."

"Belki. Ama terfi isteyen o değil ki. Sence iyi görünüyor muyum?"

"Merhaba, Josh, canım." Margot mutfağa giderken yanımdan geçti.

"İyi akşamlar, Mrs. De Witt. Bugün nasılsınız?"

"Hâlâ buralardayım, canım. Bu kadarını bilsen yeter."

"Harika görünüyorsunuz."

"Sen de saçmalıyorsun."

Josh sırtıarak bana döndü. "Sen ne giyeceksin, dünya güzeli?"

Kendime baktım. "E, bunu."

Kısa bir sessizlik.

“Bu çorabı mı?”

Bacaklarıma baktım. “A, o *mu*. Ben de zor bir gün geçirdim. Bu benim kendini-iyi-hisset çorabım, kuru temizleyiciden alınan temiz takım elbisenin benim açımdan eşdeğeri.” Pişmanlıkla gülümsedim. “Öte yandan, bu çorabımı yalnızca çok özel günlerde giyiyorum.”

Bacaklarıma biraz daha baktı, sonra elini ağır ağır dudaklarının üzerinden geçirdi. “Kusura bakma ama Louisa, bu çorap bu akşam için pek uygun değil. Patronumla karısı epeyce tutucudurlar. Ve gideceğimiz yer lüks bir restoran. Yani Michelin-yıldızlı.”

“Bu kıyafet Chanel. Mrs. De Witt ödünç verdi bana.”

“Tamam ama görünüşü biraz...” Suratını buruşturdu, “çılgın, değil mi?”

Ben kımıldamayınca uzanıp kollarımı tuttu. “Tatlım, süslü giyinmeyi sevdiğini biliyorum ama sırf patronumun yanında biraz daha sade giyinebilir misin? Bu akşam benim için gerçekten önemli.”

Ellerine baktım, yanaklarım kızardı. Birden kendimi gülünç hissettim. Sarı-siyah enine çizgili çorabım mali işler CEO’su ile gidilen yemeğe tabii ki uygun değildi. Ne düşünmüştüm ben? “Tamam” dedim. “Gidip üstümü değiştireyim.”

“Rahatsız olur musun?”

“Elbette olmam.”

Büyük bir sıkıntıdan kurtulmuş gibi soluğunu koyuverdi. “Harika. Hızla halleder misin? Geç kalmak istemiyorum, trafik de Yedinci Sokak’a kadar tıkalı. Margot, banyonu kullanabilir miyim?”

Konuşmadan başıyla izin verdi Margot. Odama koştum, giysilerimi altüst ettim. Finansçılarla lüks bir yerde yemeğe giderken ne giyilir ki?

“Yardım etsenize, Margot,” dedim, arkamdan geldiğini duyunca. “Sadece çorabımı değiştirsem olur mu? Ne giymeliyim?”

“Üstündekiyle gideceksin,” dedi.

Ona döndüm. “Ama Josh bu uygun değil, dedi.”

“Kimin için değil? Üniforma mı var? Neden kendin olmana izin verilmiyor?”

“Ben...”

“Bu insanlar kendileri gibi giyinmeyen biriyle başa çıkamayacak kadar budala mı? Sen neden olmadığın biri gibi davranmak zorunda kalasın? ‘Malum’ kadınlardan biri mi olmak istiyorsun?”

Elimdeki askıyı bıraktım. “Ben... ben bilemiyorum.”

Margot, yeni yapılmış saçına götürdü elini. Annemin “eski-moda” dediği türden bir bakış vardı gözlerinde. “Seninle çıkacak kadar şanslı olan bir erkek sen çöp poşeti ve galoş giysen bile hiç umursamamalı.”

“Ama o...”

Margot içini çekti, daha çok şey söylemek istese de söylemeyecek biri gibi parmaklarını dudaklarına bastırdı. Biraz durduktan sonra tekrar konuştu. “Bence bir noktada, canım, Louisa Clark’ın gerçekten kim olduğunu çözmek zorundasın.” Kolumu okşadı. Sonra da yatak odamdan çıkıp gitti.

Bıraktığı boşluğa bakarak durdum orada. Çizgili bacaklarıma, sonra da askıdaki elbiselerime baktım. Will’i ve bu çorabı bana verdiği günü düşündüm.

Az sonra Josh kapıda belirdi, kravatını düzeltiyordu. *Sen o değilsin*, diye düşündüm birden. *Aslında sen ona hiç benzemiyorsun.*

“Evet?” dedi gülümseyerek. Sonra yüzü asıldı. “A, hazzır olacağını sanmıştım.”

Ayaklarıma baktım. “Aslında...” dedim.

Margot, kafamı toparlamam için birkaç gün bir yere gitmemi söyledi. Gitmem deyince de neden diye sordu ve bir süredir zaten düzgün düşünmediğimi ekledi: kendimi toparlamaya ihtiyacım varmış. Onu yalnız bırakmak istemediğimi söyleyince saçmaladığımı, kendim için neyin iyi olduğunu bilmediğimi söyledi. Bir süre kemikli eliyle sinirli sinirli koltuğunun koluğunda hafifçe tempo tutarak göz ucuyla inceledi beni, sonra ağır ağır kalkıp odadan çıktı, birkaç dakika sonra elinde bir konyakla döndü. Konyak öyle sertti ki daha ilk yudumda gözlerim yandı. Margot bana poponu koltuğa koy dedi, durmadan burnumu çekmem sinirini bozuyormuş, kendisiyle birlikte Çarkıfelek'i seyretmeliymişim. Bana söyleneni yaptım, Josh'un başımın içinde yankılanan öfkeli ve anlayışsız sesini duymamaya çalıştım.

Bir çorap yüzünden beni başından mı savıyorsun?

Program bitince Margot bana baktı, yüksek sesle cık cık cık dedi, bu iş böyle olmaz, ikimiz birlikte bir yere gidelim.

"Ama sizin hiç paranız yok ki."

"Aman, Louisa. Para konularını konuşmak son derece ayıptır," diye azarladı beni. "Siz genç kadınların bu konular-

da rahat rahat konuşmayı öğrenerek büyümeniz beni dehşete düşürüyor.” Long Island’da bir otel adı vererek telefon etmemi istedi, özel “aile” tarifesini uygulamaları için Mrs. Margot De Witt adına aradığımı özellikle belirtmemi söyledi. Sonra da bu konuyu düşünüp durduğunu ve eğer çok rahatsız oluyorsam ikimizin ücretini benim üstlenebileceğimi söyledi. Eh işte, artık kendimi daha rahat hissediyor muydum?

Böylece sonunda Montauk’a yapacağımız bu gezide kendimin, Margot’un ve Dean Martin’in harcamalarını ben karşıladım.

New York’tan trene binip sahildeki küçük, kiremit damlı otele gittik, Margot, sağlığı –ya da cüzdanı– elverdiği sürece buraya yıllarca her yaz gelmiş. Onu kapıda uzun zamandır görmedikleri aileden biriymiş gibi karşıladılar. Tavada pişmiş karides ve salatadan oluşan öğle yemeğimizden birkaç lokma aldıktan sonra onu oteli çalıştıran çiftle sohbet ederken bıraktım, dar yoldan geçip geniş, rüzgârlı sahile indim, ozonlu havayı içime çektim, kum tepeliklerinin arasında sevinçle koşuşturan Dean Martin’i seyrettim. Orada, o devasa gök kubbenin altında, aylardır ilk kez, düşüncelerimin hep başkalarının ihtiyaçları ve beklentileriyle dolu olmadığını hissetmeye başladım.

Tren yolculuğunun yorduğu Margot, sonraki iki günün büyük kısmını küçük salonda, denizi seyrederek ya da otelin yaşlıca sahibiyle sohbet ederek geçiriyordu, Paskalya Adası’ndaki heykellere* benzeyen Charlie adındaki

* Şili’ye bağlı volkanik Paskalya Adasında bulunan 974 Moai heykeli. Ada sakinleri tarafından 13-16. yüzyıllarda yapılan heykellerin başları çok iri, gövdeleri düzdür. (ç.n.)

bugüneş yanığı tenli adam Margot'un soluk almadan anlattıklarını başıyla doğruluyor ya da başını iki yana sallayıp, hayır, hiçbir şey eskisi gibi değil ya da evet, buralarda her şey gerçekten hızla değişiyor diyordu; ikisi bu konuları fincan fincan kahve içerek uzatıyor, sonra da her şeyin ne kadar korkunçlaştığını görmekten ve bu görüşleri ikisinin de paylaşmasından tatmin olarak oturuyorlardı. Margot'un bana pek ihtiyacı yok gibiydi, sadece giysilerini seçmesine yardım ediyor ve köpeği gezdiriyordum. Onu tanıdığımdan beri hiç bu kadar gülümsediğini görmemiş-tim, ki başlı başına bu bile onun dikkatini başka yere çekmeye yarıyordu.

Sonraki dört gün kahvaltımı odamda ettim, otelin küçük kitaplığından kitap alıp okudum, Long Island'daki yaşamın yavaş temposuna ayak uydurdum ve bana söylenenleri yaptım. İştahım yerine gelene kadar durmadan yürüdüm, kafamdaki düşünceleri dalgaların kükremsiyle, ucsuz bucaksız kurşuni gökteki martıların çığlıklarıyla ve şansına inanamayan küçük, aşırı heyecanlı bir köpeğin havlamalarıyla yatıştırabildim.

Üçüncü gün öğleden sonra yatağımın üzerine oturdum, anneme telefon ettim ve ona son birkaç haftada olanları anlattım. Bu sefer konuşmadan dinledi beni, sonunda çok akıllıca ve çok yüreklice davrandığımı düşündüğünü söyledi ve onun bu iki sözü beni biraz ağlattı. Telefonu babama verdi, o da o kaba Gopnik'lerin kışkırtıcı tekmelemek istediğini söyledi, yabancılarla konuşmamalı, Margot ile Manhattan'a döner dönmez kendilerine haber vermeliymişim. Benimle gurur duyduğunu da ekledi. "Hayatın... hiç sakın geçmiyor, değil mi canım?" Ben de doğru dedim, öyle geçmiyor ve iki yıl önceyi, Will'den önceki hayatımı düşündüm, o zaman başıma gelen en heyecanlı olay Buttered

Bun'da müşterilerden birinin aldığını iade edip parasını geri istemesiydi ama her şeye rağmen şimdiki hayatımı daha çok seviyordum.

Son gecemizde Margot'un isteğiyle yemeğimizi otelin yemek salonunda yedik. Koyu pembe kadife bluzumu ve diz altı ipek pantolonumu giydim, Margot da fırfırlı yeşil çiçekli bir gömlekle ona uygun bir pantolon giydi (pantolon kalçasına düşmesin diye beline fazladan bir düğme dikmiştim), büyük pencerenin önündeki en iyi masaya götürülürken öbür müşterilerin gözlerinin faltaşı gibi açıldığını görünce içimizden keyiflendik.

"Evet, canım. Son gecemiz bu, bu yüzden paraya kıyalım, ne dersin?" dedi, gözleri hâlâ üzerimizde olan müşterilere doğru bir kraliçe edasıyla elini sallayarak. Ben kimin parasına kıyılacak diye düşünürken Margot, "Sanırım ben ıstakoz alacağım," dedi. "Ve biraz da şampanya. Ne de olsa herhalde buraya son gelişim."

İtiraz etmeye başladım ama o sözümü kesti. "Ah, Tanrı aşkına. Bu bir gerçek, Louisa. Apaçık bir gerçek. Siz İngiliz kızlarının daha katı malzemeden yapıldığınızı sanırdım."

Bir şişe şampanya ve iki ıstakoz ısmarladık, güneş batarken o lezzetli, sarmısaklı ete çatallarımızı batırdık, Margot'un güçsüz elleriyle açamadığı ıstakozun kısıkaçlarını ben açıp ona verdim; küçük, keyifli sesler çıkararak emdi onları, herkesin nezaket gösterip görmezden geldiği Dean Martin'e de ıstakozun etinin küçük parçalarından verdi. Koca bir tabak kızarmış patatesi paylaştık (çoğunu ben yedim, Margot da tabağının içine birkaç tanesini yaydı ve gayet iyi bunlar dedi).

Restoran yavaş yavaş boşalırken biz uzun ve samimi bir sessizlik içinde oturduk orada. Margot seyrek kullan-

dığı bir kredi kartıyla ("Onlar ödeme için kapıma gelene kadar ben ölmüş olurum, hıh!") hesabı ödedi. Charlie sert adımlarla gelip iri elini Margot'un sıksa omzuna koydu. Yatmaya gittiğini ama Margot'u ertesi sabah, ayrılmadan önce görmeyi umduğunu, bunca yıl sonra onu tekrar görmenin büyük bir zevk olduğunu söyledi.

"O zevk bana ait, Charlie. Bu harika ziyaret için teşekkür ederim." Gözleri sevgiyle kırıştı, birbirlerinin ellerini sımsıkı tuttular, sonunda Charlie istemeye istemeye Margot'un elini bıraktı ve gitmek üzere arkasını döndü.

"Onunla bir kez yatmıştım," dedi Margot, Charlie giderken. "Sevimli adam. Ama bana uygun değil, tabii."

Ağızındaki son patates kızartması boğazımı tıkiyordu neredeyse, Margot bıkkınca baktı bana. "Yetmişli yıllardı, Louisa. Uzun zamandır yalnızdım. Onu tekrar görmek çok hoş oldu. Şimdi dulmuş, tabii." İçini çekti. "Benim yaşımda herkes dul zaten."

Bir süre konuşmadan oturduk, bitimsiz, kapkara okyanusa baktık. Çok uzaklarda, balıkçı teknelerinin minik ışıklarının göz kırptığı görülebiliyordu. Orada olmak nasıl bir duygudur diye düşündüm, tek başına, ıssızlığın ortasında.

Sonra Margot konuştu. "Buraya bir daha geleceğimi sanmıyordum," dedi, sesi sakindi. "Bu yüzden sana teşekkür borçluyum. Bir tür... bir tür kuvvet şurubu oldu bana."

"Bana da, Margot. Kendimi... düzene girmiş hissediyorum."

Bana gülümsedi, sonra eğilip Dean Martin'i okşadı. Köpek onun sandalyesinin altına uzanmış, sakince horluyordu. "Josh konusunda doğru olanı yaptın. Sana uygun biri değildi."

Yanıt vermedim. Söylenecek bir şey yoktu. Josh'tan ay-

rılmasaydım nasıl bir insana dönüşebileceğimi düşünerek üç gün geçirmiştım, bolluk içinde yaşayan, yarı-Amerikalı, hatta çoğunlukla mutlu biri olurdum; yalnızca birkaç hafta içinde Margot'un beni, kendimin tanıdığından çok daha iyi tanıdığını keşfetmiştim. Josh'a uyum sağlamak için kendimi başka bir kalıba sokacaktım. Sevdiğim kıyafetleri, en sevdiğim şeyleri atacaktım. Davranışımı, alışkanlıklarımı değiştirecek, Josh'un karizmatik havasına kapılacaktım. Şirket çalışanı karısı olacaktım, bu role uymayan yanlarım için kendimi suçlayacak, Amerikan kalıbındaki bu Will'e bitmeyen bir minnettarlık duyacaktım.

Sam'i düşünmedim. Bu konuda başarılıydım.

"Biliyor musun," dedi Margot, "benim yaşıma gelince pişmanlıklar öyle büyük bir yığın oluşturuyor ki insanın görüşünü tamamiyle karartabiliyor."

Gözlerini ufuktan ayırmadı, ben de onun bunları kime söylediğini merak ederek bekledim.

Montauk'tan döndükten sonraki üç hafta olaysız geçti. Hayatımda artık gerçekten kesin olan hiçbir şey yok gibiydi, ben de Will'in bana söylediği şekilde yaşamaya karar vermiştim, bulunduğum anı yaşayarak, ta ki yeniden bir şey yapmak zorunda kalana dek. Bir an gelecek, diye tahmin ediyordum, ya Margot iyice rahatsızlanacak ya da iyice borca batacak ve bizim mutlu küçük balonumuz patlayacak, ben de uçağa binip evime dönmek zorunda kalacağım.

O zamana kadar da hayatımı hoşça geçirirdim. Günümü belirleyen alışkanlıklar hoşuma gidiyordu, Central Park'ta koşmak, Dean Martin'le dolaşmak, pek fazla bir

şey yemese de Margot'a akşam yemeği hazırlamak, akşamları birlikte Çarkıfelek'i izlememiz, boş kutulardaki harfleri tahmin ederek bağırmanız. Kıyafet oyunumu iyice büyötmüşüm, New York'taki kişiliğimi öyle görünömlere sokuyordum ki Lydia ile kız kardeşinin hayranlıktan ağızları açık kalıyordu. Bazen Margot'un ödünç verdiklerini, bazen de Mağaza'dan aldıklarını giyiyordum. Her gün Margot'un konuk odasındaki aynanın karşısına geçiyor, giysi almama izin verdiği rafları gözden geçirirken neşem yerine geliyordu.

Çalışıyor da sayılırdım, Angelica, 1952'den beri ürettikleri her kıyafetin bir örneğini sakladığı anlaşılan bir kadın giysileri atölyesini görmeye Palm Springs'e gittiğinde Vintage Giysi Mağazası'nda kızlarla vardiyalarını paylaştım. Lydia'yla birlikte kasada durdum, solgun benizli genç kızların üniversite balolarında giyecekleri vintage kıyafetleri giymelerine yardım ettim, fermuarlar kopmasının diye dua ettim, o arada Lydia da askıları yeniden düzenledi, dükkânda ne kadar yer kullanılmadan kalıyor diye söylenip durdu. "Buralarda metrekafe fiyatlarını biliyor musun?" dedi, uzak bir köşede tek başına duran döner askıya bakıp başını iki yana sallayarak. "Ciddiyim. Arabaları içeriye nasıl sokacağımızı bilsem o köşeyi vale park servisi diye kullanırdım."

Pullu bir tül bolero satın almış olan bir müşteriye teşekkür edip para çekmecesini kapadım. "Neden kiraya vermiyorsun orayı? Dükkân gibi bir şey? Geliriniz olurdu."

"Evet, konuştuk bunu. Karmaşık. Başka perakendeciler alırsak arayı bölmeye kapatmak, girişleri ayırmak gerek, sigorta da yaptırmalıyız, o zaman da kimin girip çıktığını bilemezsin... Mekânımızda birtakım yabancılar. Fazla riskli." Sakızını çiğneyip balon yaptı, mor tırnaklı

parmağıyla dalgın dalgın patlattı. “Hem biliyorsun, biz kimseden hoşlanmayız.”

“Louisa!” Eve döndüğümde Ashok halının üzerinde durup eldivenli ellerini çırpı. “Önümüzdeki cumartesi bizim yere gelecek misin? Meena soruyordu.”

“Protesto hâlâ devam ediyor mu?”

Son iki cumartesi, gelenlerin sayısında belli bir azalma görmüştüm. Semt sakinlerinin umudu neredeyse hiç kalmamıştı. Şehrin ayırdığı bütçe kısıldıkça şarkılar da gönlüsüz söyleniyordu artık, sürekli gelen protestocular yavaş yavaş çekilmeye başlamışlardı. Eylemlerin başlamasının üzerinden aylar geçtikten sonra geride yalnızca küçük, çekirdek grubumuz kalmıştı, Meena herkese şişe suları dağıtıyor, gün doğmadan neler doğar diyordu ısrarla.

“Hâlâ devam ediyor. Karımı tanırsın.”

“O zaman gelirim. Teşekkürler. Söyle ona, tatlı getiririm.”

“Tamamdır.” İyi yiyeceği duyunca kendi kendine mutlu mutlu mm-mm yaptı, tam asansöre varmıştım ki, “Hey!” diye seslendi arkamdan.

“Ne?”

“Elbisen güzel, bayan.”

O günkü kıyafetim *Desperately Seeking Susan** filmine saygı bağlamındaydı. Sırtında gökkuşağı işlemesi olan, mor ipek, beli büzgülü bir ceket, tayt, kat kat yelek giymiştim, kolum bilezik doluydu, kasanın çekmecesini her kapatışında (iyice itmeyince kapanmıyordu) tatlı bir şıngırtı duyuluyordu onlardan.

* Türkiye’de (nedense) Çılgın Madonna gibi bir isimle vizyona giren film. (ç.n.)

“Biliyor musun,” dedi Ashok, başını iki yana sallayarak, “Gopnik’lerin yanında çalışırken o golf yakalı takımları giydiğine inanamıyorum. Senin tarzın değildi.”

Asansörün kapısı açılırken duraksadım. Bugünlerde servis asansörüne binmek istemiyordum. “Bir şey söyleyeyim mi Ashok? Çok haklısın.”

Ev sahibi konumundan dolayı, aylardır kendi anahtarım olmasına rağmen Margot’a saygısızlık olmasın diye, evine hep kapıyı tıklatarak girerdim. İlk tıklatışımda yanıt alamadım, içimde kabaran paniği bastırmam gerekti, çoğunlukla radyonun sesini çok açtığını düşündüm, kötü bir şey olsaydı Ashok bana haber verirdi dedim kendi kendime. Sonunda içeri girdim. Dean Martin koridorda zıplaya zıplaya gelip beni karşıladı, geldim diye sevinçten gözleri kısılmıştı. Onu kaldırdım, buruşuk burnunu yüzüme gözüme sürdüm.

“Evet, merhaba canım. Merhaba sana. Anneciğin nerede bakalım?” Köpeği yere bıraktım, havlayıp heyecanlı heyecanlı daireler çizdi etrafımda. “Margot? Margot, neredesiniz?”

Margot sırtında Çin ipeğinden sabahlığıyla oturma odasından çıktı.

“Margot! İyi değil misiniz?” Elimdeki çantayı yere bıraktım, onun yanına koştum ama o elini havaya kaldırdı.

“Louisa, bir mucize oldu.”

Kendimi tutmama fırsat bulamadan yanıtlam çıkıverdi ağzımdan. “İyileşiyor musunuz?”

“Yo, yo, yo. Gel içeri. Gel! Gel de *oğlumla* tanış.” Ben bir şey diyemeden Margot döndü, oturma odasına girdi. Ar-

kasından gittim, pastel rengi süveter giymiş, göbek bağlamaya başlamış bir erkek oturduğu koltuktan kalktı, elimi sıkamak için uzandı.

“Bu Frank Junior, oğlum. Frank, bu da benim sevgili arkadaşım Louisa Clark, o olmasaydı şu son birkaç ayı nasıl geçirirdim, bilmiyorum.”

Mahcubiyetimi bastırmaya çalıştım. “Ah. Ee. Bence... bence karşılıklıydı.” Erkeğin yanındaki kadının da elini sıktım, o da beyaz, dik yakalı bir kazak giymişti, hayatı boyunca baş edebilmek için uğraştığını tahmin ettiğim soluk, kıvrırcık saçları vardı.

“Ben Laynie’yim,” dedi, bir türlü genç kızlıktan çıkamamış kadınlarda olduğu gibi tizdi sesi. “Frank’in eşi. Bu küçük aile buluşmasını sanırım size borçluyuz.” İşlemeli bir mendille gözlerini kuruladı. Az önce ağlamış gibi burnu kızarmıştı.

Margot elini bana uzattı. “Baksana, Vincent, yani o üçkâğıtçı küçük alçak, buluştuğumuzu ve... ve benim durumumu babasına anlatmış.”

“Evet, o üçkâğıtçı küçük alçak ben oluyorum,” dedi elinde bir tepsile kapıda beliren Vincent. Rahat ve mutlu görünüyordu. “Tekrar görüştüğümüze sevindim, Louisa.” Başımı salladım, yüzümde yarım bir gülümseme vardı.

Bu evde insan görmek çok tuhaftı. Sessizliğe alışkindim ben, evde yalnızca benim, Margot’un ve Dean Martin’in olmasına; yemek tepsimizi taşıyarak içeri giren kareli gömlekli, Paul Smith kravatlı Vincent’e değil, sehpanın karşısında bacaklarını akordeon gibi kıvrımış adama da, sanki daha önce böyle bir yerde hiç bulunmamış gibi oturma odasına hafif şaşkın bakışlarla göz gezdiren kadına da değil.

“Sürpriz yaptılar bana, biliyor musun,” dedi Margot,

çok konuşmuş gibi çatlaktı sesi. "Vincent telefon edip buralarda olduğunu söyledi, ben de yalnızca o gelecek sandım, sonra kapıyı açınca bir de ne... Berbat görüldüğümü düşünmüştünüzdür. Üstümü bile değiştirememiştim daha. Şu ana kadar aklıma gelmedi de. Ama çok hoş bir öğle sonrası geçirdik. Anlatamam sana." Margot öbür elini uzatınca oğlu tutup sıktı. Duygularını bastırırken çenesi hafifçe titriyordu.

"Ah, rüya gibiydi," dedi Laynie. "Telafi etmemiz gereken o kadar çok şeyimiz var ki. Bizi bir araya getirenin Tanrı'nın lütfu olduğuna inanıyorum."

"Eh, Tanrı ve Facebook," dedi Vincent. "Kahve alır mısın, Louisa? Biraz kalmıştı. Margot bir şeyler atıştırmak ister diye kurabiye getirdim."

"Onları yemez," dedim birden, istemeden.

"A, Louisa haklı, kurabiye yemiyorum, Vincent'ciğim. Onlar Dean Martin'in işine yarar. Çikolatalı bonbonlar aslında gerçek çikolatadan yapılmıyor, biliyor musun?"

Margot soluk almadan konuşuyordu. Tamamıyla değişmiş gibiydi. Sanki bir gecede on yaş gençleşmişti. Gözlerinin içindeki soğuk ışık kaybolmuş, yerine yumuşak bir şey gelmişti, hiç susmuyordu, sesi cıvılcıvılcı ve neşeliydi.

Kapıya doğru gittim. "Eh ben... ben sizi rahatsız etmeyeyim. Eminim konuşacak çok şeyiniz vardır. Margot, bana ihtiyacınız olursa seslenin." Durup ellerimi anlamsızca salladım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Hepiniz adına seviniyorum."

"Annemin de bizimle gelmesi en doğru şey olacak diye düşünüyoruz," dedi Frank Junior.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Nereye gelmesi?" dedim.

"Tuckahoe'ya," dedi Laynie. "Bizim evimize."

“Ne kadarlığına?”

Bakıştılar.

“Yani ne kadar kalacak orada? Ona göre hazırlarım bavulunu.”

Frank Junior annesinin elini bırakmamıştı. “Miss Clark, annemle ben çok zaman yitirdik. Elimizde kalan zamanı en iyi şekilde değerlendirmenin çok iyi olacağını düşünüyoruz ikimiz de. Bu yüzden birtakım... ayarlamalar yapmalıyız.” Sözlerinde bir sahiplenme seziliyordu, sanki daha şimdiden Margot üzerinde kendisinin daha büyük hakkı olduğunu söylüyordu bana.

Margot’a baktım, o da bana baktı, bakışları pırıl pırıl ve ciddiye. “Doğru söylüyor,” dedi.

“Bir dakika. Ayrılmak mı istiyorsunuz...” dedim, kimse konuşmayınca, “...buradan? Evinizden?”

Vincent’in yüz ifadesi anlayışlıydı. Babasına döndü. “Şimdilik gitsek nasıl olur, baba?” dedi. “Herkesin uyum sağlaması gereken pek çok şey var. Biz de birtakım şeyleri çözümllemeliyiz. Sanırım Louisa ile büyükanneimin konuşacak konuları var.”

Giderken omzuma hafifçe dokundu. Özür diler gibiydi.

“Biliyor musun, Frank’in eşi çok hoştu ama zavallı giyinmesini hiç bilmiyor. Frank gençken öyle berbat kız arkadaşları varmış ki, annem öyle anlatırdı. Bir süre bana o kızları anlattığı mektuplar yazdı. Ama beyaz dik yakalı kazak! Ne korkunç şey! *Beyaz dik yakalı kazak.*”

O gülünçlüğü hatırlaması –ya da belki çok hızlı konuşması– bir öksürük krizini başlattı. Bir bardak su getirdim ve kendisine gelmesini bekledim. Vincent’in sözlerinden

birkaç dakika sonra hepsi gitmişti. O zorladığı için gittiklerini sanıyordum, çünkü annesi de babası da Margot'u bırakmak istemiyorlardı.

Sandalyeye oturdum. "Anlamıyorum."

"Bütün bunlar sana çok ani görünüyordur. Ama çok olağanüstü bir şeydi bu, Louisa, canım. Uzun uzun konuştuk, belki gözyaşı bile dökmüşüzdür. Hiç değişmemiş Frank! Sanki hiç ayrılmamışsınız gibi. Hiç değişmemiş –ciddi ve sakin ama çok nazik, tıpkı çocukluğundaki gibi. Karısı da öyle– durup dururken gidip onların yanında yaşamamı teklif ettiler bana. Onların bunu gelmeden önce konuştuklarını hissettim. Ben de, gelirim dedim." Bana baktı. "A, haydi ama bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Onların evinin bir kilometre uzağında çok hoş bir yer var, her şey çok zorlaşınca oraya geçebilirim."

"Zor mu?" diye fısıldadım.

"Louisa, Tanrı aşkına yine budalalaşma. Kendi başıma işlerimi göremeyeceğim zaman. Çok kötüleşince. Doğrusunu istersen, oğlumun yanında birkaç aydan daha uzun kalabileceğimi sanmıyorum. Bu yüzden rahat rahat davet etmişlerdir beni." Kuru kuru kıkırdadı.

"Ama... ama anlamıyorum. Buradan hiç ayrılmayacağınızı söylemişsiniz. Yani bütün eşyanız ne olacak? Öylece gidemezsiniz."

Tuhaf tuhaf baktı bana. "Tam da bunu yapabilirim." Soluk aldı, elbisesinin yumuşak kumaşı altında kemikli ihtiyar göğsü güçlkle kalkıp indi. "Ben ölüyorum, Louisa. Yaşlı bir kadını, daha da fazla yaşlanmayacağım, kaybettiğimi sandığım oğlum acısını ve gururunu içine gömecek kadar merhamet gösterip elini uzattı bana. Düşünebiliyor musun? Birinin sana bunu yapmasının nasıl bir anlamı olduğunu düşünebiliyor musun?"

Frak Junior'ı düşündüm, gözleri annesinin üzerindeydi, koltuğunu onunkine yanaştırmıştı, elini sıkı sıkı tutmuştu.

“Onunla zaman geçirme fırsatım varsa bu evde bir dakika bile neden durayım ki? Uyanmak ve kahvaltıda onu görmek, kaçırdığım bütün o şeyler hakkında konuşmak, çocuklarını görmek... Vincent... sevgili Vincent. Vincent'in bir kardeşi olduğunu biliyor musun? İki torunum varmış benim. İki! Her neyse. Oğlumdan özür diledim. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor musun? Özür diledim. Ah, Louisa, yersiz bir gururla incinmişliğinden vazgeçmeyebilirsin ya da vazgeçersin ve önündeki değerli zamanın tadını çıkarabilirsin.”

Ellerini dizlerine dayadı. “Ben de bunu yapmak istiyorum.”

“Ama yapamazsınız. Öylece gidemezsiniz.” Ağlamaya başlamıştım. Neden ağladığımı bilmiyordum.

“Sevgili kızım, bunu mesele yapmayacağını umuyorum. Haydi ama. Ağlamak yok. Senden bir ricam olacak.”

Burnumu sildim.

“Zor olan tarafı şu.” Güçlkle yutkundü. “Dean Martin'i almak istemiyorlar. Çok özür dilediler ama alerjileri filan varmış. Saçmalamayın, o da benimle gelecek diyecektim ama doğrusunu istersen Dean Martin'in başına neler gelebilir diye kaygılanıyorum, biliyorsun, ben gittikten sonra. Ne de olsa daha yıllarca yaşar o. Benden daha uzun yaşayacağı kesin.

“Bu yüzden... acaba onu sen alır mısın diye soracaktım. Senden hoşlanıyor gibi. Zavallıya öyle kötü davranıyorsun ki neden senden hoşlandığını Tanrı bilir ya. Herkesi bağışlamak bu hayvanın ruhunda olmalı.”

Gözyaşlarımın arasından Margot'a baktım. “Dean Martin'i benim almamı mı istiyorsunuz?”

“Evet.”

Margot’un ayaklarının dibinde umutla bekleyen küçük köpeğe baktım.

“Arkadaşım olarak soruyorum bunu sana, eğer... eğer düşünürsen sevinirim. Hatırım için.”

Dikkatle bakıyordu bana, soluk gözleri benim gözlerimi tarıyordu, dudaklarını büzmüştü. Yüzümü buruşturdum. Onun adına seviniyor ama onu kaybedeceğimi düşündükçe üzüliyordum. Yine tek başıma kalmak istemiyordum.

“Peki.”

“Alacak mısın?”

“Elbette.” Sonra yine ağlamaya başladım.

Margot rahatlayarak derin bir soluk aldı. “Ah, alacağını biliyordum. Biliyordum. Ona bakacağını da biliyorum.” Gülümsedi, bu sefer ağladığım için azarlamadı beni, öne eğildi, elimi tuttu. “Sen öyle birisin.”

Onu götürmek için iki hafta sonra geldiler. Bu kadar acele etmelerinin biraz yakışıksız kaçtığını düşünmüştüm ama sonra Margot’un ne kadar zamanı kaldığına hiçbirimizin emin olamayacağı geldi aklıma.

Frank Junior dağ gibi birikmiş genel gider borçlarını ödedi –bunu yapmasının, Mr. Ovitz ev üstünde hak iddia edemeden Frank’in burayı miras yoluyla alacağı anlamına geldiğini düşününce onun hareketine tamamıyla bencillikten uzak diyemedim– ama Margot oğlunun davranışını bir sevgi gösterisi olarak aldı, benim de aynısını düşünmemem için bir neden yoktu. Frank annesinin yanında olmasından mutlu görünüyordu. Karı-koca titizlikle ilgilendiler Margot ile, iyi midir, bütün ilaçlarını yanına almış mıdır diye bak-

tılar, fazla yorgun olup olmadığını, başının dönüp dönmediğini, su içmeye ihtiyacı olup olmadığını sordular, sonunda Margot ellerini çırpı, kızmış gibi yaparak gözlerini devirdi. Ama isteksizce de olsa katılıyordu her şeye. Bana Frank'ten söz ettiğinden beri bir dakika susmamış, hep onu anlatmıştı.

Ben evde kalacak ve oraya, Frank Junior'ın deyişle “şimdilik” göz kulak olacaktım. Kimse yüksek sesle söylemeye de bence bunun anlamı, Margot ölene kadardı. Anlaşılan emlakçı evi bu haliyle kimsenin kiralamak istemeyeceğini söylemişti, “şimdilik” sona ermeden evin içini talan etmek de biraz uygunsuz kaçacağından bana geçici bekçi rolü verilmişti. Margot da birkaç kez, Dean Martin yeni durumuna alışana kadar aynı ortamda kalmasının yararlı olacağına işaret etmişti. Köpeğin ruh sağlığının Frank Junior'ın kendi öncelikli işler listesinin üst sıralarında yer aldığına emin değilim.

Margot yanına yalnızca iki bavul aldı, yola çıkarken en sevdiği takımlarından birini giydi, yeşim taşı rengindeki buklet ceket-eteğini, başına da kıyafetine uygun küçük şapkasını taktı. Ben de, yakasından görünen bir deri bir kemik kalmış incecik boynunu gizlesin diye lacivert bir Saint Laurent eşarbını boynuna doladım, son olarak da yuvarlak kesimli turkuvaz küpelerini taktım. Terler diye endişelendim ama Margot daha da küçülmüş, daha da narinleşmiş gibiydi, en sıcak günde bile soğuktan yakınıyordu. Oğluyla Vincent bavullarını yükletirlerken ben de Dean Martin'i kucağıma alıp kaldırımda bekledim. Mücevher kutularının da alındığını kontrol etti Margot, değerli olanlardan birkaçını Frank Junior'ın karısına vermeyi planlıyordu, birkaçını da “evleneceği zaman” Vincent'e, hepsinin sağlamca arabaya konulduğunu görüp tatmin olunca bastonuna abanarak ağır ağır yanıma geldi.

“Evet, canım. Bütün talimatlarımı bir kâğıda yazıp bıraktım. Gideceğimi Ashok’a söylemedim, tantana istemiyorum. Ama mutfağa onun için küçük bir şey bıraktım. Biz gittikten sonra ona verirsen sevinirim.”

Başımın altına elimi soktu.

“Dean Martin için ihtiyaç duyacağın her şeyi bir kâğıda yazdım. Onun alışkanlıklarına uyman çok önemli. Her şeyi alıştığı gibi ister.”

“Kaygılanmayın. Onun mutlu olmasını sağlayacağım.”

“Ciğer ziyafeti de çekme ona. Ver diye yalvarır ama onu hasta ediyor.”

“Ciğer ziyafeti yok.”

Margot öksürdü, belki konuşurken kendini zorladığı içindi, soluğu düzene girsin diye biraz bekledi. Bastonuna dayanıp doğruldu, gözlerine siper etmek için çelimsiz elini kaldırıp yarım yüzyıldan fazla evi olmuş binaya baktı. Sonra hızla dönüp Central Park’ı, onca zaman seyrettiği o manzarayı gözden geçirdi.

Frank Junior bizi daha iyi görebilmek için arabadan sarkmış sesleniyordu. Açık mavi rüzgârlık giymiş karısı öbür taraftaki kapıda bekliyordu, ellerini endişeyle birbirine bastırmıştı. Görünüşe bakılırsa büyük şehirlerden hoşlanan bir kadın değildi.

“Anne?”

“Bir dakika canım, teşekkür ederim.”

Margot tam karşıma gelip durdu. Elini uzattı, ben köpeği tutarken ince, damarlı parmaklarıyla onun başını üç dört kez okşadı. “Uslu çocuk olacaksın, değil mi Dean Martin?” dedi usulca. “Çok uslu bir çocuk.”

Köpek ona sevinerek baktı.

“En yakışıklı çocuk sensin.” Son kelimede sesi çatal-laştı.

Köpek onun avucunu yaladı, Margot da yaklaşp onun kırış kırış alnını öptü, gözlerini kapamıştı, dudakları köpeğin alnında biraz uzun kalınca Dean Martin'in halsiz gözleri şişti, patilerini Margot'a doğru salladı. Margot'un yüzü çöker gibi oldu.

"Onu... onu getirebilirim görmeniz için."

Margot yüzünü köpeğin yüzünden çekmedi, gözleri kapalıydı, gürültünün de, trafiğin de, çevresindeki insanların da farkında değildi.

"Dediğimi duydunuz mu, Margot? Siz yerleştikten sonra biz bir trene binip..."

Sırtını dikleştirdi, gözlerini açtı, bir an yere çevirdi gözlerini.

"Hayır. Teşekkür ederim."

Benim başka bir şey söylememe fırsat vermeden arkasını döndü. "Şimdi onu biraz gezdir, canım. Gittiğimi görmesini istemiyorum."

Oğlu arabadan inmişti, kaldırımında durmuş bekliyordu. Annesine elini uzattı ama o onun elini tutmadı. Gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görür gibi oldum ama benim gözlerimden de yaşlar boşaldığı için tam anlayamadım.

"Teşekkür ederim, Margot," diye seslendim. "Her şey için."

Başını salladı, dudakları sımsıkı kapalıydı. "Git artık. Lütfen canım." Oğlu elini uzatıp yaklaşırken Margot arabaya doğru döndü, daha sonra ne yaptığını bilmiyorum, çünkü Margot'un söylediği gibi Dean Martin'i kaldırıma indirip sert adımlarla, başını önüme eğerek Central Park'a doğru yürümeye başlamıştım, parlak kısa şortlu, belden büzgülü mor ceketli bir kızın sabahın on birinde uluorta ağlamasına şaşırarak bakanları umursamıyordum.

Dean Martin'in kısa bacakları yorulana kadar yürüdük. Açelya Havuzu'nun yakınında, minik pembe dilini sarkıtarak ve gözlerinden biriyarı kapanarak isyan edip durunca, onu kucağıma alıp taşıdım; gözlerim ağlamaktan şişmişti, göğsümü parçalayan hıçkırıkların bir yenisi geliyordu.

Hayvansever biri değildim. Ama yüzümü bir başka yaratığın yumuşacık postuna gömmenin insana nasıl iyi geldiğini, o yaratığı rahat ettirmek için yapmanız gereken pek çok küçük görevin insanı nasıl avuttuğunu birden anladım.

"Mrs. De Witt tatile mi gitti?" Gözümde mavi plastik güneş gözlüğümlle, başımı öne eğerek binaya girdiğimde Ashok masasının arkasındaydı.

Ona olanları anlatacak gücüm yoktu şimdilik. "Evet."

"Gazetelerini almamamı söylemedi bana. Halledeyim şu işi." Başını iki yana sallayarak elini bir dosyaya uzattı. "Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Sonra konuşuruz."

Ağır ağır yukarı çıktım, kucağımdaki küçük köpek, sanki kıpırdarsa yeniden yere bırakılmaktan korkar gibi hareketsiz duruyordu. Sonra dairemize girdim.

Çıt çıkmıyordu içerde, Margot'un yokluğu her yere sinmişti, hastanedeyken bile böyle olmamıştı, içerdeki durgun, ılık havada toz zerrecikleri asılı duruyordu. Birkaç ay sonra burada başka biri oturacak, diye düşündüm, 1960'lardan kalma duvar kâğıtlarını sökecek, buzlu cam mobilyaları atacaktı. Değişecekti ev, yeniden döşenecekti, boş zamanı olmayan yöneticilerin ya da müthiş zengin, çocuklu bir ailenin sığındığı yer olacaktı. Bunu düşünmek içimi kuruttu.

Dean Martin'e biraz su ve bir avuç dolusu tahıl ver-

dim, ziyafet niyetine, sonra evin içinde yavaş yavaş dolaştım, elbiselerin ve şapkaların ve anılarla dolu duvarların önünden geçtim, üzücü şeyleri değil, son günlerini tek çocuğunun yanında geçireceği için sevinen kadının yüzünü düşünmeliyim dedim kendime. Duyduğu sevinç onu başkalaştırmıştı, yorgun yüz hatlarını düzeltmiş, gözlerini parlatmıştı. Bütün bunların, anılmaya değer bu şeylerin ne kadarının, oğlunun uzun yokluğunun verdiği acıdan kendini uzak tutmak için olduğunu merak ettim.

Stil kraliçesi, olağanüstü moda editörü, zamanının önündeki kadın, Margot De Witt, bütün bunların *bir şey* için yapıldığını kendisine anlatsın diye bir duvar inşa etmişti, sevimli, cafcacı, çok renkli bir duvar. Oğlu kendisine döner dönmez de gözünü kırpmadan yıkmıştı o duvarı.

Gözyaşlarım azalıp ağlamam yerini kesik kesik hıçkırıklara bırakınca masanın üzerinde duran zarflardan ilk elime geleni alıp açtım. Margot'un güzel, kavisli elyazısıyla yazılmıştı, çocukların elyazılarıyla değerlendirildikleri bir çağdan kalmış gibiydi. Margot'un söylediği gibi, küçük köpeğin sevdiği yiyecekler, yemek zamanları, veteriner ziyaretleri, aşıları, pire ve parazitlerden korunması için alınacak önlemlerin tarihleri yazıyordu. Kışlık paltolarının nerede olduğu –yağmur, rüzgâr ve kar için ayrı ayrı paltoları vardı– ve en sevdiği şampuan da yazılıydı. Dışlarındaki kireç giderilmeli, kulakları temizlenmeliydi ve –irkildim– anal bezelerinin boşaltılması da gerekiyordu.

“Seni almamı isterken bunları bana söylememiştin,” dedim köpeğe, o da başını kaldırdı, inledi ve tekrar indirdi.

Gelen mektupların nereye gönderileceğini, nakliye

şirketinin iletişim bilgilerini de vermişti; adamların almayacağı eşyası kendi odasında kalacaktı, o odaya girmeleri için bir not yazacak ve kapıya asacaktım. Bütün mobilyalar, lambalar, perdeler gidebilirdi. Soracağım bir şey olursa diye oğlunun ve gelininin kartvizitlerini zarfa koymuştu.

Sıra önemli şeylere geldi. Louisa, Vincent'i bulduğun –bana beklenmedik mutluluklar getiren itaatsizliğin– için sana şahsen teşekkür etmedim ama şimdi etmek istiyorum. Dean Martin'le ilgilendiğin için de. Güvenip bunu isteyebileceğim ve onu benim kadar sevebilecek pek az insan var ama sen bunlardan birisin.

Louisa, sen bir hazinesin. Ayrıntıları bana anlatmayacak kadar ağzın sıkıydı hep ama yan komşum olan budala aileyle aranda geçenlerin hayatını karartmasına izin verme. Sen yürekli, şahane, olağanüstü nazik küçük bir yaratıksın ve onların kaybı benim kazancım olduğu için hep şükredeceğim. Teşekkür ederim sana.

Bu minnettarlığım bağlamında sana bütün giysilerimi vermek istiyorum. Başka kimin eline geçse –belki o iğrenç giysi mağazasındaki bayağı paragöz arkadaşların hariç– çöp muamelesi ederdi onlara. Bunun farkındayım. Ama sen giysilerimi ne iseler öyle görüyorsun. İstedğini yap onlarla; kimini tut, kimini sat, nasıl istersen. Ama senin onlardan keyif alacağını biliyorum.

Fikirlerim şöyle: ancak yaşlı bir kadının fikirlerini kimsenin duymak istemediğinin pekâlâ farkındayım. Kendi ajansını kur. Giysileri kirala ya da sat. O

kızlar bu işte para olduğunu düşünüyorlardı, benim de aklıma bunun senin için en uygun kariyer olabileceği geldi. Bir tür işyeri açmak için yeterince giysi var sanırım.

Ama senin geleceğin için başka düşüncelerin olabilir, çok daha iyi düşünceler. Neye karar verdiğini bana yazar mısın?

Her neyse, sevgili oda arkadaşım, senden haber almayı dört gözle bekleyeceğim. O küçük köpeği benim için öp. Daha şimdiden çok özledim onu.

*Kucak dolusu selamlarla,
Margot*

Mektubu elimden bıraktım, mutfakta bir süre sessizce oturdum, sonra Margot'un yatak odasına gittim, oradan da arkasındaki giyinme odasına, dolup taşan rafları, orada yığılı kıyafetleri gözden geçirdim.

Bir kıyafet ajansı mı? Ticaretten hiç anlamıyordum, ne gayrimenkulden anlıyordum ne muhasebeden ne de halkla ilişkilerden. Kurallarını bütünüyle anlayamadığım bir şehirde yaşıyordum, sabit adresim yoktu ve bugüne kadar girdiğim işlerin neredeyse hepsinde çuvallamıştım. Nasıl oluyor da Margot benim yepyeni bir iş kurabileceğime inanıyordu?

Parmaklarımı lacivert kadife bir kolun üzerinde gezdirdim, sonra o elbiseyi çekip aldım: Halston'du, neredeyse beline kadar açık yakasını şeffaf bir kumaşın kapadığı bir tulumdu bu. Onu dikkatle geri bırakıp bir elbise çıkardım, etekleri bol fırfırlı, beyaz fisto bir elbise. Şaşkınlık ve yılgınlık içinde ilk askı sırası boyunca ilerledim. Bir köpek sahibi olmanın sorumluluğunu ancak sindirmeye

başlamıştım. Üç oda dolusu elbiseyle ne yapacaktım?

O gece Margot'un evinde oturup Çarkıfelek'i seyrettim. Son akşam yemeği için Margot'a kızarttığım bir tavuktan kalanları yedim (tabağına koyduğumun çoğunu masanın altından köpeğe vermiş olmasından kuşkulandım). Programdaki Vanna White'ın ne dediğini duymadım, boş kutulara konacak harfleri de söylemedim bağırarak. Oturup Margot'un bana söylediklerini düşündüm, bende nasıl birini gördüğünü merak ettim.

Kimdi bu Louisa Clark?

Bir kız evlattım, kız kardeştim, bir süreliğine vekil anne gibi bir şeydim. Başkalarına özen gösteren ama şimdi bile, kendisine nasıl özen göstereceğini pek bilemeyen bir kadındım. Karşımdaki pırıltılı tekerlek dönerken, herkesin benden ne istediğini değil de kendimin gerçekten ne istediğini düşünmeye çalıştım. Will'in bana aslında ne söylediğini düşündüm; dolu dolu bir hayatın dolaylı fikrini değil de kendi hayalimi yaşamamı söylemişti. Mesele şu ki sanırım o hayalin ne olduğunu gerçekten ortaya çıkarmaya hiç çalışmadım.

Koridorun karşı tarafındaki Agnes'i düşündüm, kendini ite kaka yeni bir hayata sokabileceğine herkesi inandırmaya çalışan, bir yanıyla geride bıraktığı hayatın yasını tutmaktan vazgeçmek istemeyen o kadını. Kız kardeşimi düşündüm, kendisinin aslında kim olduğunu anlamak için ilk adımı attıktan sonra kavuştuğu gönül rahatlığını. Kendini rahat bıraktıktan sonra kolayca aşka adım atmasını. Annemi düşündüm, başka insanlarla meşgul olduğu için küflenene, bu yüzden de özgür kaldığında ne yapacağını bilemeyen o kadını.

Sevmiş olduğum üç erkeği düşündüm ve her birinin beni nasıl değiştirdiğini ya da değiştirmeyi denemediğini.

Will, kesin bir biçimde damgasını vurmuştu bana. Ben her şeyi onun benim için arzuladığı prizmanın içinden görmüştüm. *Senin için de değiştirdim, Will. Şimdi anlıyorum... sen bunu zaten biliyordun herhalde.*

Cesurca yaşa, Clark.

"İyi şanslar!" diye bağırdı Çarkıfelek ve tekrar döndü.

Ve ben de aslında ne yapmak istediğimi anladım.

Sonraki üç günü Margot'un giysilerini sıralamakla geçirdim, kıyafetleri farklı bölümlere ayırdım: altı değişik on yıl, onların içinde de gündüz kıyafetleri, gece kıyafetleri, özel davetler için kıyafetler. Ufak tefek onarım gerektiren her şeyi –kopmuş düğmeler, yırtılmış danteller, küçük delikler– bir yana ayırdım, Margot'un bu giysileri güvelerden nasıl koruduğuna, kaç tane dikişin büzülmeden, düzgün kaldığına hayret ettim. Kıyafetleri üzerime koyup denedim, naylon torbaları açtım, ben zevkle, hayranlıkla küçük çılgınlıklar atarken Dean Martin kulaklarını dikti, sonra da tiksinierek yürüyüp gitti. Halk kütüphanesine gittim ve küçük işyeri açmak için neler gerektiğini öğrenmek amacıyla yarım gün geçirdim orada, vergi koşulları, ayrıcalıklar, evrak işleri; sonra da hepsinin çıktısını alıp dosyaladım, bu dosya günden güne kabardı. Dean Martin'i alıp Vintage Giysi Mağazası'na gittim, narin kıyafetleri temizletebileceğim en iyi adresleri ve onarım için gereken ipek astarları bulabileceğim en iyi tuhafiyecilerin isimlerini öğrendim kızlardan. Margot'un hediyesini duyunca pek umutlandılar. "Bütün kıyafetleri biz alabiliriz," dedi Lydia, sigarasının dumanını havaya halka halka üflerken. "Yani böyle bir iş için bankadan kredi alabiliriz,

değil mi? Sana iyi bir fiyat veririz. Gerçekten güzel bir kiralık evin depozitosunu karşılar! Almanya'daki şu televizyon firması bizimle pek ilgilenmişti. Yirmi dört bölümlük, birkaç kuşaklık bir dizileri var ve orada..."

"Teşekkür ederim ama o kıyafetleri ne yapacağıma henüz karar vermedim," dedim, yüzlerinin asıldığını fark etmemiş gibi yaparak. O giysiler konusunda korumacı davranmaya başlamıştım bile. Tezgâhın üzerinden onlara eğildim. "Ama başka bir fikrim var benim..."

Ertesi sabah, 1970 model yeşil bir "Judy" Ossie Clark pantolon ceket takımını üzerimde deniyor ve sökülmüş di-kişileri ya da delinen bir yeri var mı diye bakıyordum ki kapı çaldı. "Bekle bir dakika Ashok. Bekle! Dur da köpeği tutayım," diye seslendim, kapıya doğru bakarak deli gibi havlayan Dean Martin'i kucaklayıp kaldırırken.

Karşımda duran Michael'dı.

"Merhaba," dedim, soğuk soğuk, şoktan kurtulunca. "Bir sorun mu var?"

Kıyafetimi görünce tek kaşını kaldırmamak için kendini zor tuttu. "Mr. Gopnik seni görmek istiyor."

"Burada kalışım yasal. Mrs. De Witt kalmamı istedi."

"Mesele o değil. Doğrusunu istersen ne olduğunu bilmiyorum. Ama seninle bir şey konuşmak istiyor."

"Ben onunla konuşmak istemiyorum, Michael. Yine de sağ ol." Kapıyı kapamaya çalıştım ama Michael ayağını araya sokup beni engelledi. Onun ayağına baktım, Dean Martin hırladı.

"Louisa. Onun nasıl olduğunu bilirsin. Sen kabul edene kadar buradan ayrılmamamı istedi."

“O zaman söyle ona, koridorun öbür ucundan buraya kendisi gelsin. Pek uzak değil.”

Michael sesini alçalttı. “Seninle burada görüşmek istemiyor. Bürosunda görüşmek istiyor. Özel olarak.” Hiç alışık olmadığım şekilde tedirgin görünüyordu, tıpkı, önce size en iyi arkadaşı olduğunuzu söyleyip sonra da eli yamışçasına bırakıp giden biri gibiydi.

“Öyleyse bu sabah, daha ileri bir saatte geleceğimi söyle. Dean Martin’le sabah gezintimizi yaptıktan sonra.”

Hâlâ yerinden kımıldamıyordu Michael.

“Ne?”

Yalvaran gözlerle bakıyordu. “Araba dışarıda bekliyor.”

Dean Martin’i de yanıma aldım. Aklımı belli belirsiz hissettiğim kaygıdan uzaklaştırmama yarıyordu. Limuzinde Michael yanımda oturdu, Dean Martin de aynı anda hem onun yüzüne hem de şoförün koltuğuna bakıyordu. Ben sessizce oturdum, acaba Mr. Gopnik şimdi ne yapacak diye düşündüm. Bana dava açacak olsaydı arabasını değil, polisi gönderirdi. Acaba Margot gidene kadar mahsus mu beklemişti? Beni suçlayabileceği başka şeyler mi bulmuştu? Steven Lipkott’u ve gebelik testini ve bana doğrudan doğruya ne bildiğimi sorarsa yanıtlımın ne olabileceğini düşündüm. Will bana hep duygularımın olduğu gibi yüzümde okunduğunu söylerdi. Kafamın içinden alıştırma yaptım, *hiçbir şey bilmiyorum*, diyerek, sonunda Michael bana ters ters bakınca bu cümleyi yüksek sesle söylemeye başladığımı anladım.

Büyük, camlı bir binanın önünde arabadan indik. Michael mermer zeminli, mağaraya benzeyen lobiden çevik

adımlarla geçti ama ben hiç acele etmedim, Michael'ı kızdırdığını anlasam da Dean Martin'in kendi temposuyla yürümesine izin verdim. Güvenlikten bir kart aldı, bana verdi, sonra beni lobinin arka tarafındaki ayrı bir asansöre götürdü; Mr. Gopnik personeliyle aynı asansöre binebilecek kadar önemli biriydi demek ki.

Kırk altıncı kata çıktık, asansör öyle bir hızla yükseldi ki benim gözlerim de Dean Martin'inkiler gibi pörtledi, büroların olduğu dingin sessizliğin içine adım atarken bacaklarımın hafifçe titrediğini belli etmemeye çalıştım. Kusursuz bir pantolon ceket takım ve sivri topuklu ayakkabılar giymiş bir sekreter dönüp dönüp baktı bana, sanırım 1970 model, kırmızı saten biyeli, zümrüt yeşili bir Ossie Clark pantolon ceket giymiş, öfkeli küçük köpeğini kucaklamış pek fazla insan gelmiyordu buralara. Michael'ın peşinde bir koridordan geçip başka bir büroya girdim, orada yine büroya uygun kusursuz giyimli bir başka kadın oturuyordu.

"Mr. Gopnik'e Miss Clark'ı getirdim, Diane," dedi Michael.

Kadın başını salladı, telefonu kaldırıp bir şeyler mırıldandı. "Sizi bekliyor," dedi, azıcık gülümseyerek.

Michael kapıyı işaret etti. "Köpeği tutmamı ister misin?" dedi. Köpeği içeri sokmamam için dua ettiği belliydi.

"Hayır. Teşekkür ederim," dedim, Dean Martin'i daha da sıkı kucaklayarak.

Kapı açıldı, karşımda ceketini çıkarmış Mr. Gopnik duruyordu.

"Gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi, kapıyı kapatırken. Masasının karşısındaki bir koltuğa oturmamı işaret etti, kendisi de ağır ağır masanın arkasına geçti. Yürürken aksaklığının daha da artmış oldu-

ğunu gördüm ve acaba Nathan bunun için ne yapıyor diye düşündüm. Bu konuyu konuşmayacak kadar ağzı sıkıydı onun.

Konuşmadım.

Kendisini koltuğuna bıraktı. Yorgun göründüğünü fark ettim, gözlerinin altındaki halkaları, göz kenarlarındaki yorgunluk kırışıklarını güneş yanığı yüzü gizlemiyordu.

“Görevlerini çok ciddiye alıyorsun,” dedi, köpeği işaret ederek.

“Hep öyleyimdir,” dedim, o da yanıttımda haklıymışım gibi başını salladı.

Sonra masanın üzerinden bana doğru eğildi, parmak uçlarını birleştirdi. “Ben konuşmakta zorluk çeken biri değilim, Louisa ama... itiraf ediyorum, şu anda öyleyim. İki gün önce bir şey keşfettim. Ve bu şey beni adamakıllı sarstı.”

Bana baktı. Ben de gözlerimi kırpmadan ona baktım, yüzüm tamamıyla ifadesizdi.

“Kızım Tabitha duyduğu... bazı şeyler yüzünden kuşulanmış ve özel bir dedektif tutmuş. Bunun beni pek mutlu ettiğini söyleyemem; biz bir aile olarak birbirimizi araştırmaya meyilli değilizdir. Ama o adamın ne bulduğunu kızım bana anlatınca göz ardı edemeyeceğim bir şey olduğunu gördüm. Konuyu Agnes’e açınca bana her şeyi anlattı.”

Bekledim.

“Çocuğu.”

“Ya,” dedim.

İçini çekti. “Bu oldukça... kapsamlı konuşma sırasında piyanoyu da açıkladı bana, anladığım kadarıyla onun parasını her gün küçük miktarlarda yakındaki bir ATM’den çekme talimatı vermiş sana.”

“Evet, Mr. Gopnik.”

Sanki söylediklerine itiraz edeceğime, bütün bunların saçmalık olduğunu, özel araştırmacının zırvaladığını söyleyeceğime umutsuz bir umut beslemiş gibi başını eğdi.

Sonunda doğrulup arkasına yaslandı. “Sana büyük haksızlık yapmışız, Louisa,” dedi.

“Ben hırsız değilim, Mr. Gopnik.”

“Belli bu. Yine de, karıma sadakatin yüzünden senin hırsız olduğuna inanmama izin verdin.”

Bunun bir eleştiri olup olmadığını anlayamadım. “Başka seçeneğim yokmuş gibi gelmişti bana.”

“Vardı tabii. Kesinlikle vardı.”

Serin odada birkaç dakika hiç konuşmadan oturduk. Mr. Gopnik parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutuyordu.

“Louisa, gecenin büyük kısmında uyumayıp bu durumu nasıl düzeltebileceğimi düşündüm. Ve sana bir teklifte bulunmak istiyorum.”

Bekledim.

“Sana işini geri vermek istiyorum. Tabii koşulların daha iyi olacak; daha uzun tatiller, ücret artışı, önemli ölçüde artırılmış haklar. Eğer bizim evde kalmak istemezsen, sana yakında bir yer buluruz.”

“İş mi?”

“Agnes bulduğu kişileri, seni sevdiğinin yarısı kadar bile sevmeydi. Kendini fazlasıyla kanıtladın sen, ben de... sadakatin ve sonraki ketumluğun için çok minnettarım sana. Senden sonra işe aldığımız kız... eh, pek uygun değil bu göreve. Agnes hoşlanmıyor ondan. O seni daha çok... daha çok bir arkadaş gibi görüyordu.”

Köpeğe baktım. O da bana baktı. Hiç etkilenmemiş görünüyordu. “Mr. Gopnik, iltifat ediyorsunuz ama artık

Agnes'in asistanı olarak çalışırsam kendimi rahat hisse-deceğimi sanmıyorum."

"Başka pozisyonlar da var, benim şirketimde. Henüz başka bir işe girmediğini biliyorum."

"Kim söyledi bunu size?"

"Oturduğum binada benim bilmediğim bir şey pek olmaz, Louisa. En azından genellikle olmaz." Acı acı gü-lümsedi. "Bak, pazarlama ve yönetim bölümlerimizde boş kadrolar var. İnsan Kaynakları'na kesinleşen başvuru ta-leplerine boş vermesini söylerim, sana eğitim veririz. Ya da eğer ilgini çekeceğini düşünürsen sana yardım işleri-mizde bir pozisyon yaratmaya da hazırım. Ne dersin?" Ar-kasına yaslandı, bir kolu masanın üzerinde, abanoz rengi kalemini elinde gevşekçe tutuyordu.

Bu farklı hayatın imgesi gözlerimin önünden geçti; ben, sırtımda pantolon-cekete takım, her gün bu camlı binalar-da çalışmaya gelecektim. Louisa Clark, dolgun bir maaş alacak, kirasını ödeyebileceği bir yerde yaşayacaktı. Bir New Yorklu olacaktım. Bir kerecik olsun kimsenin bakı-mını üstlenmeyecek, yalnızca yükselmeye çalışacaktım, başımın üstündeki gökyüzü sınırsız olacaktı. Yepyeni bir hayat yaşayacaktım, Amerikan Rüyası'na tam isabet atış.

Evet dersem, ailemin nasıl gururlanacağını düşündüm.

Şehir merkezindeki, başka insanların eski giysileriyle tıka basa dolu, darmadağın bir depoyu düşündüm. "Mr. Gop-nik, tekrar söylüyorum, gurur duydum ama sanmıyorum."

Yüzünün ifadesi sertleşti. "Öyleyse para istiyorsun."

Şaşırdım.

"Sık sık dava açılan bir toplumda yaşıyoruz, Louisa. Ailem hakkında son derece hassas bilgilere sahip oldu-ğunun farkındayım. Eğer toplu bir para istiyorsan bunu konuşabiliriz. Bu görüşmeye avukatımı da çağırabilirim."

Eğilip parmağını dahili telefona koydu. "Diane, lütfen..."

Tam o anda ayağa kalktım. Dean Martin'i usulca yere bıraktım. "Mr. Gopnik, sizin paranızı istemiyorum. Sizi dava etmek isteseydim ya da -ya da sırlarınızı kullanarak para kazanmak isteseydim- haftalar önce yapardım bunu, işsiz kaldığımda, kalacak yerim olmadığında. Hakkımda şimdi de, o günlerde yaptığınız gibi yanlış hüküm veriyorsunuz. Artık gitmek istiyorum."

Parmağını telefondan çekti. "Lütfen... otur. Seni incitmek istememiştim." Oturmamı işaret etti. "Lütfen, Louisa. Bu meseleyi halletmek istiyorum."

Bana güvenmiyordu. Mr. Gopnik'in, paranın ve mevkii'nin her şeyin çok üstünde değer bulduğu bir dünyada yaşadığını, öyle ki eline fırsat geçen birinin zorla para sızdırmaya kalkışmayacağını aklının almadığını şimdi görüyordum.

"Bir şey imzalamamı istiyorsunuz," dedim serinkanlılıkla.

"Fiyatını bilmek istiyorum."

O zaman aklıma geldi. Belki de, her şeye rağmen, bir fiyatım vardı.

Yerime oturdum, az sonra da ona ne istediğimi söyledim, tanıştığımızdan bu yana geçen dokuz aydır ilk kez gerçekten şaşırmış göründü. "Bunu mu istiyorsun?"

"Bunu istiyorum. Nasıl yapacağınız umurumda değil."

Arkasına yaslandı, ellerini ensesinde kavuşturdu. Yan tarafa bakıp biraz düşündü, sonra bana döndü. "Ben gelip tekrar yanımda çalışmanı isterdim, Louisa Clark," dedi. Sonra ilk kez gülümsedi ve masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı.

“Sana mektup var,” dedi Ashok, ben içeri girerken. Mr. Gopnik benim eve arabasıyla götürülmemi söylemişti, Dean Martin’in bacakları açılsın diye ben de şoförden beni iki sokak önce indirmesini istemiştim. Mr. Gopnik’le görüşmemizin etkisiyle hâlâ altüst durumdaydım. Her şeyin üstesinden gelebilirmişim gibi başım dönüyordu, kendimi mutlu hissediyordum. Ashok ancak iki kez seslenince ne dediğini anlayabildim.

“Bana mı?” Adrese baktım; ailem dışında kim benim Mrs. De Witt’in evinde kaldığımı bilebilirdi ki, annem de bana mektup yazınca, mektubun gelişini kollamam için hep e-posta göndermeyi severdi.

Yukarıya koştum, Dean Martin’e su verdim sonra oturup zarfı açtım. Elyazısı tanıdık değildi, sayfanın arkasını çevirdim. Mektup basit bir kâğıda, siyah mürekkeple yazılmıştı, sanki yazan kişi ne söyleyeceğini bulmakta zorlanmış gibi birkaç yerinin üstü çizilmişti.

Sam.

Sevgili Lou,

Son karşılaşmamızda çok doğru sözlü davranmadım. Şimdi sana yazıyorum, bir şeyi değiştireceğini düşündüğümünden değil, sana bir kez yalan söylediğim için yazıyorum, aynı şeyi bir kez daha yaptığımı hissetmemen benim için önemli.

Katie ile birlikte değilim. Seni son gördüğümde de değildim. Çok fazla şey söylemek istemiyorum ama ikimizin çok farklı insanlar olduğunu, benim çok büyük bir hata yaptığımı çok çabuk anladım. Dürüst olmam gerekirse, bunu ta başından biliyordum. Katie başka yere naklini istedi, merkezde bundan pek hoşlanmasalar da sanırım işleme koyacaklar.

Kendimi aptal gibi hissediyorum ve bunu hak ediyorum da. Senin istediğin gibi keşke sana her gün birkaç satır yazsaydım ya da ara sıra kartpostal gönderseydim demediğim tek bir günüm bile geçmiyor. Daha sıkı sarılmalıydım her şeye. Hissettiklerimi sana hissettiğim zaman söylemeliydim. Beni bırakıp

giden bütün insanları düşünüp kendime acımak yerine biraz daha çaba harcamalıyım.

Dediğim gibi, fikrini değiştiresin diye yazmıyorum sana. Senin her şeyi geride bıraktığını biliyorum. Sadece özür dilemek istedim, olanlar için her zaman pişmanlık duyacağımı, senin gerçekten mutlu olmanı umduğumu (cenaze töreninde bunu söylemek zordu) yazmak istedim.

Kendine iyi bak, Louisa.

*Hep sevgimle,
Sam*

Başım döndü. Sonra midem bulanır gibi oldu. Tam tanımlayamadığım bir duygunun yarattığı hıçkırığımı yutarken boğulur gibi oldum. Sonra elimdeki mektubu buruşturdum, haykırarak çöp kutusuna fırlattım.

Sinirlerim yatışsın diye Margot'a Dean Martin'in bir fotoğrafını gönderdim, kısa bir mektup yazarak köpeğin sağlığı hakkında bilgi verdim. Boş evde bir aşağı bir yukarı yürüdüm, biraz da sövdüm. Margot'un tozlu içki dolabından bir şişe sherry alıp kadehe koydum ve üç yudumda bitirdim, oysa daha öğlen bile olmamıştı. Sonra mektubu çöp kutusundan aldım, dizüstü bilgisayarımı açtım, Gopnik'lerin internet bağlantısından yararlanabilmek için sırtımı ev kapisına dayayıp yere oturdum ve Sam'e bir e-posta yazdım.

Ne biçim saçma sapan mektup bu? Bana bunu neden şimdi gönderiyorsun? Bunca zaman sonra?

Yanıt birkaç dakika içinde geldi, sanki bilgisayarının başında oturmuş bekliyordu.

Öfkeni anlıyorum. Ben de olsam öfkelenirdim. Ama Lily evlenmeyi düşündüğünü söyledi, Küçük İtalya'da ev aradığınızı filan duyunca sana şimdi anlatmazsam daha sonra çok geç olacağını düşündüm.

Kaşlarımı çatarak ekrana baktım. Sam'in yazdıklarını iki kez daha okudum. Sonra şunu yazdım:

Sana bunu Lily mi söyledi?

Evet. Ayrıca bu işin biraz erken olduğunu ve o kişinin senin orada oturma izni almak için teklifini kabul ettiğini düşünmesini istemediğini de söyledi. Ama teklifini reddetmen de olanaksızmış.

Birkaç dakika bekledikten sonra dikkatle şunu yazdım:

Sam, Lily sana teklif hakkında ne söyledi?

Josh'un Özgürlük Anıtı'nın tepesinde dizüstü çöktüğünü. Kiraladığı opera sanatçısını. Lou, Lily'ye kızma. Ona zorla anlattırmamalıydım, biliyorum. Beni ilgilenmediğini de biliyorum. Ama geçen gün ona senin nasıl olduğunu sordum. Hayatında neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Ama bana bütün bunları anlatınca aptala döndüm. Mutlu olduğun için sevinmem gerekir dedim kendi kendime. Bir yandan da şöyle düşünüyordum: O adam ben olsaydım ne olurdu? Ben -bilmiyorum işte- anı yakalasaydım?

Gözlerimi kapadım.

Lily evlenmek üzere olduğumu söylediği için mi yazdın bana?

Hayır. Sana zaten yazmak istiyordum. Seni Stortfold'da gördüğümünden beri. Ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ama sonra düşündüm ki, sen evlendikten sonra -özellikle de bu kadar çabuk evleneceksen- sonradan sana hiçbir şey söyleyemeyecektim. Bu konuda belki de geri kafalıyım.

Bak Lou, ben yalnızca çok üzgün olduğumu bilmeni istedim. Hepsi bu. Eğer bu yaptığım uygunsuzsa bağışla.

Tekrar yazmam için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Peki. Haber verdiğin için sağ ol.

Bilgisayarı kapattım, kapıya yaslanıp gözlerimi kapadım, uzun bir süre de açmadım.

Bu konuyu düşünmemeye çalıştım. İstemediğim şeyleri düşünmemekte oldukça ustaydım. Evdeki işlerimi yaptım, Dean Martin'i dolaşmaya çıkardım, boğucu sıcakta metroya binip East Village'e gittim, kızlarla metrekareleri ve bölmeleri ve kiralari ve sigortaları konuştum. Sam'i düşünmedim.

Hiç eksilmeyen, pis kokulu çöp kamyonlarının yanından geçerek köpeği gezdirirken ya da korna çalan UPS kamyonetlerinden kaçarken, SoHo'nun parke taşlarında bileğimi burkarken ya da metrodaki turnikelerin arasından giysi dolu bavulları sürüklerken Sam'i düşünmedim. Margot'un sözlerini içimden tekrarlardım ve sevdiğim şeyi yaptım, bu iş küçücük bir fikir kırıntısıyken içi oksijen dolu, kocaman bir balona dönüşmüştü, içimde şiştikçe

şıyor, başka ne varsa dışarı itiyordu.

Sam'i düşünmedim.

İkinci mektubu üç gün sonra geldi. Ashok'un kapımın altından attığı zarfın üzerindeki elyazısını bu kez tanıdım.

Yazışmalarımızı düşündüm, seninle birkaç şeyi daha konuşmak istiyorum. (Bana yazma demediğin için bu mektubumu yırtıp atmayacağını umuyorum.)

Lou, senin evlenmek istediğini bilmiyordum. Bunu sana o zamanlar sormadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum şimdi. Senin içten içe büyük romantik jestler bekleyen türde bir kız olduğunu anlamamıştım. Ama Lily bana Josh'un senin için yaptıklarını öyle çok anlattı ki –her hafta gül göndermeler, göz kamaştırıcı yemekler filan– bense burada oturmuş düşünüyorum... Ben o kadar durgun muydum? Hiç çaba harcamadan nasıl öylece oturup her şeyin yolunda gitmesini bekledim ki? Lou, her şeyi nasıl yanlış anladım ben? Birlikte olduğumuz zaman boyunca benden büyük bir jest bekleyip beklemediğini, seni yanlış mı anladığımı öğrenmek ihtiyacındayım. Yanlış anladıysam tekrar özür dilerim.

Seni bu kadar çok düşünmem biraz tuhaf, özellikle de sen içgözlem yapılmaya uygun biri değilken. Ben iş görme-yi severim, üzerinde düşünmeyi değil. Ama sanırım burada derse ihtiyacım var, rica etsem bana anlatır mısın?

Margot'un antetli solmuş mektup kâğıtlarından birini aldım. Onun adını karaladım ve şunu yazdım:

Sam, ben senden asla büyük bir şey beklemedim.

Hiçbir şey.

Louisa.

Aşağıya koştum, postalaması için zarfı Ashok'a bıraktım, yine aynı hızla yukarı koştum, her şey yolunda mı diye seslenen Ashok'u duymazdan geldim.

Bir sonraki mektup birkaç gün içinde geldi. Bütün mektuplar ekspres gönderilmişti. Avuç dolusu para ödüyordu Sam herhalde.

Bekledin ama. Yazmamı istedin. Bense yazmadım. Hep çok yorgundum ya da, dürüst davranacağım, utanıyordum. Seninle konuşmak gibi gelmiyordu bana, kâğıdın üzerindeki anlaşılmasız şeyler gibi oluyordu. Sahte duygusu veriyordu.

Sonra, ben yazmadıkça ve sen de oradaki hayatına git-gide uyum sağlayıp değişmeye başlayınca ben de hissettim ki... eh, bu kıza anlatacak neyim var ki diye hissettim. O göz kamaştırıcı balolara ve açık hava kulüplerine gidecek, limuzinlerde gezip gününü gün edecek, bense bir ambulanda Londra'nın doğusunda dolaşacak, sarhoşları ve yatağından düşmüş, yalnız yaşayan emeklileri toplayacağım.

Tamam, sana şimdi başka bir şey söyleyeceğim, Lou. Bir daha sana yazmamı istemezsen de anlarım bunu ama madem şimdi konuşuyoruz, şunu söylemem gerek: senin için sevinmiyorum. O adamla evlenmemelisin diye düşünüyorum. Onun akıllı ve yakışıklı ve zengin olduğunu, siz çatıdaki terasında yemek yerken yaylı çalgılar kiraladığını filan biliyorum ama benim güvenemediğim bir şey var. Onun sana uygun olduğunu sanmıyorum.

Ah, saçma. Yalnızca sen değilsin söz konusu olan. Beni delirtiyor bu. Seni onunla birlikte düşünmekten nefret ediyorum. Sana sarıldığını düşününce bile içimden yumruk at-

mak geliyor. Artık doğru düzgün uyuyamıyorum çünkü budala, kıskanç bir adama dönüştüm ve başka şeyler düşünmek için zihnimi eğitmem gerekiyor. Oysa bilirsin beni, her yerde uyurum ben.

Herhalde şimdi bunu okuyor ve "iyi olmuş kalın kafalı, hak ettin bunu" diyorsundur. Ne desen haklısın.

Ama aceleyle bir şey yapma, tamam mı? O adamın senin hak ettiğin her şeye sahip olduğuna emin ol. Ya da, bence, hiç evlenme onunla.

Sam

x

Bu sefer birkaç gün yanıt yazmadım. Mektubu yanımda taşıdım, Vintage Giysi Mağazası'ndaki sakın zamanlarımda, kahve içmek için Columbus Circle yakınındaki köpek-sever ucuz lokantaya uğradığımda çıkarıp baktım. Geceleri ortası göçmüş yatağıma yattığımda tekrar okudum, Margot'un küçük, somon rengi küvetinde yatarken onu düşündüm.

Ve nihayet, yanıt yazdım:

Sevgili Sam,

Artık Josh'la birlikte değilim. Senin dediğin gibi, çok farklı olduğumuzu anladım.

Lou

Not: Bir değeri var mı bilmem ama söyleyeyim, ben yemek yemeye çalışırken tepemde bir kemancının bulunduğu düşüncesi beni pek keyiflendiriyor.

Sevgili Louisa,

Haftalardır ilk kez bu gece deliksiz uyudum. Mektubunu sabah saat altıda, gece vardiyasından döndüğümde buldum ve sevinçten deliye döndüm, içimden çılgınca bağırmak ve dans etmek geldi ama dans etmeyi beceremem ve konuşacak kimsem de yoktu, bu yüzden gidip tavukları dışarı çıkardım, merdivene oturup onlara anlattım (pek etkilenmediler. Ama ne bilir ki onlar?)

Sana yazabilir miyim?

Şimdi söyleyecek şeylerim var. Çalışma saatlerimin yüzde sekseninde aptal aptal sırtıyırım. Yeni iş arkadaşım (Dave, kırk beşlik, kesinlikle bana Fransız romanları getirmeyecek) hastaları korkuttuğumu söylüyor.

Neler yaptığını anlat bana. İyi misin? Üzgün müsün? Üzgünmüşsün gibi gelmedi bana. Belki ben senin üzgün olmamanı istiyorumdur.

Konuş benimle.

Sevgiler, Sam x

Çoğu gün mektup geliyordu. Bazıları uzun ve saçma sapandı, bazılarında sadece birkaç satır bulunuyordu, bir-iki çiziktirme ya da Sam'i bitmiş evinin değişik yerlerini gösterirken çekilmiş bir fotoğrafı. Ya da tavukları. Mektuplar bazen de uzun, araştırmacı ve ateşli oluyordu.

Çok hızlı gittik, Louisa Clark. Belki de benim yaralanmam hızlandırdı her şeyi. Kelimenin tam anlamıyla bağır-sakların ortaya döküldükten sonra karşındakine zor elde edilir biriymişsin numarası yapamıyorsun ne de olsa. O yüzden belki iyidir böylesi. Belki biz gerçekten birbirimizle konuşmaya başlarız.

Noel'den sonra berbat durumdaydım. Bunu sana şimdi anlatabilirim. Doğru şeyi yaptığımı hissetmek istiyorum. Ama doğru şeyi yapmadım. Seni incittim ve bu beni huzursuz etti. Uyumaktan umudu kesip gidip evimde çalıştığım öyle çok gece oldu ki. Başladığın inşaatı bitirmek istiyor-san pislik gibi davranmanı öneririm.

Kız kardeşimi çokça düşünüyorum. Genellikle de o olsa bana ne derdi diye. Onu tanımış olmasan da şu anda bana ne diyeceğini tahmin edebilirsin.

Mektuplar gelmeye devam etti, bazen yirmi dört saat içinde iki tane geliyordu, bazen e-postalarla tamamlıyordu onları ama genellikle uzun uzun yazıyordu, Sam'in kafasının ve kalbinin içine açılan pencerelerdi bunlar. Onları okumak istemediğim günler oluyordu, kalbimi bu kadar kırmış olan erkekle aramdaki yakınlığı yeniden kurmak korkutuyordu beni. Bazı günler de sabahları yalınayak, peşimde Dean Martin'le aşağıya koşuyordum, parmak uçlarımda yükselip Ashok masasının üzerindeki zarf yığını-

nın içini karıştırırken bekliyordum. Bana bir şey yokmuş gibi yapıyor, sonra ceketinin cebinden zarfı çıkarıyor, gülümseyerek bana veriyordu, ben de yalnız kalıp mektubu okumak için merdivenleri koşarak çıkıyordum.

Tekrar tekrar okuyordum onları, her okuyuşumda ben ayrılmadan önce birbirimizi ne kadar az tanıdığımızı anlıyordum ve bu sakın, karmaşık adamın yeni bir resmini çiziyordum. Bazen mektupları beni üzüyordu:

Çok üzgünüm. Bugün zamanım yok. Bir trafik kazasında iki çocuk öldü. Yalnızca yatıp uyumalıyım.

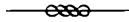
x

Not: Umarım senin günün iyi şeylerle dolu geçmiştir.

Ama çoğunlukla öyle geçmiyordu. Sam bana Jake'ten söz ediyor, onun neler hissettiğini anlayan tek kişinin Lily olduğunu söylediğini yazıyordu, Sam her hafta Jake'in babasını alıp kanal boyunca yürüyüşe çıkarıyormuş ya da, sırf böylece içini biraz dökebilir (ve pasta yemeyi bırakabilir) diye yeni evin duvarlarını boyamasına izin veriyormuş. Bir tilkinin kaptığı iki tavuğunu, sebze bahçesinde yetişen havuçları ve kırmızı pancarları anlatıyordu. Noel günü, annemlerin evinden çıktıktan sonra öfkeden kudurarak motosikletinin egzosunu tekmelediğini ama göçen yeri tamir ettirmediğini, çünkü onun kendisine ikimiz darginken kendini ne kadar kötü hissettirdiğini hatırlatmaya yaradığını yazıyordu. Her gün biraz daha açıyordu kendini bana ve her gün ben de onu biraz daha iyi anladığımı hissediyordum.

Bugün Lily'nin uğradığını söylemiş miydim sana? Sonunda ona seninle yeniden temasta olduğumuzu söyleyin-ce Lily'nin yanakları pembeleşti ve öksürünce ağzındaki sakız dışarı fırladı. Neredeyse Heimlich manevrası uygulayacakım ona.*

Çalışmadığım ve Dean Martin'i gezdirmediğim saatlerde yazıyordum Sam'e. Hayatımı, dikkatle yaptığım katalog düzenini, Margot'un kıyafetlerini nasıl onardığımı ona kısa kısa anlatıyor, benim ölçülerime göre hazırlanmışçasına üzerime oturan giysilerin fotoğraflarını yolluyordum (Sam de bunları mutfağına yapıştırdığını söylüyordu). Margot'un kıyafet ajansı fikrinin kafamın içine nasıl yerleştiğini ve bu fikirden vazgeçemediğimi anlatıyordum. Öbür yazışmamdan söz ediyordum, Margot'tan gelen örümceğe benzeyen küçük kartlardan; oğlu kendisini bağışladığı için hâlâ coşup taşıyordu, gelini Laynie de bana tatlı, çiçekli kartlar gönderiyor, Margot'un daha da bozulan sağlığı hakkında bilgi veriyor, kocasının biraz olsun rahatlamasını sağladığım için bana teşekkür ediyor ve bu iş bu kadar geç gerçekleştiği için çok üzüldüğünü yazıyordu.

Sam'e, nasıl daire aradığımı, Dean Martin'i yanıma alarak nasıl bilmediğim mahallelere girip çıktığımı –Jackson Heights, Queens, Park Slope, Brooklyn– bir yandan yatağımda öldürülme riskini ölçüp biçmeye çalışıyor, metrekareyle fiyat arasındaki ürkütücü farkı görünce ka-

* Bir kişinin boğazına bir cisim kaçtığında, onu öne eğerek arkadan iki kolla onun belinin biraz altına sarılmak, bir eli yumruk yaparak ve diğeriyle onu tutarak birkaç kez aşağıdan yukarıya bastırarak cismin boğazdan çıkmasını sağlamak şeklindeki ilk yardım yöntemi. (ç.n.)

çıp gitmemek için çabalıyordum.

Ashok'lara her hafta yemeğe gittiğimi de anlattım ona, birbirlerine takılmalarının ve apaçık görülen sevgilerinin bana kendi ailemi özlettiğini söyledim. Durmadan büyükbabamı düşündüğümü, hatta o hayattayken düşündüğümünden daha çok düşündüğümü, annemin de, bütün sorumluluklarından kurtulduktan sonra, hâlâ babasının yasını tuttuğunu yazdım. Yıllardır olmadığı kadar kendimle yalnız kalmama rağmen, o boş, geniş dairede yaşamama rağmen nedense kendimi hiç yalnız hissetmediğimi yazdım.

Ve yavaş yavaş, onun tekrar hayatımda olmasının, gece yarısından sonra sesini kulaklarımda duymanın, onun için bir şey ifade ettiğimi bilmenin benim için ne anlama geldiğini hissettirdim ona. Aramızda kilometreler olsa da yanı başımda olduğunu hissetmenin.

Nihayet onu özlediğimi söyledim. Ama bilgisayarda gönder düğmesine bastığım anda bunun hiçbir şeye çözüm olmayacağını anladım.

Nathan'la Ilaria yemeğe geldiler. Nathan bira getirdi, Ilaria da kimsenin yemek istemediği baharatlı domuz etli fasulyeli bir güveç. Ilaria'nın kimsenin yemek istemediği ne çok yemek pişirdiğini düşünürdüm hep. Geçen hafta baharatlı karides getirmişti bana, Agnes'in bunu bir daha asla sofraya getirme dediğini açıkça hatırlıyordum oysa.

Margot'un kanepesinde, kâselerimizi kucaklarımıza alarak yan yana oturduk, bol domates sosuna mısır ekmeği batırdık, televizyonun karşısında konuşurken birbirimizin suratına geçirmemeye çalıştık. Ilaria, Margot'u sor-

du, ona Laynie'den gelen haberleri anlatırken haç çıkardı ve başını üzüntüyle iki yana salladı. Agnes'in Tabitha'yı artık eve sokmadığını, bunun da Mr. Gopnik'i üzdüğünü, ailesinin böyle parçalanmasını işyerinde daha çok kalarak çözümlemeyi tercih ettiğini anlattı.

"Doğrusu ofiste de pek çok şey oluyor," dedi Nathan.

"Koridorun karşı tarafında da pek çok şey oluyor," dedi Ilaria, kaşını kaldırıp bana bakarak.

"*Put*a'nın bir kızı varmış," dedi sakince, ellerini peçetesine silerken, Nathan tuvalete gitmişti.

"Biliyorum," dedim.

"Buraya ziyarete gelecek, *put*a'nın kız kardeşiyle birlikte." Burnunu çekti, pantolonundaki bir ipliği çekiştirdi. "Zavallı çocuk. Kaçıklarla dolu bir aileyi ziyarete gelmesi onun suçu değil."

"Sen onunla ilgilenirsin," dedim. "Bu işi iyi beceriyorsun."

"Banyonun rengine bak!" dedi Nathan, yanımıza dönünce. "Tuvaleti nane yeşiline boyatanlar olduğunu hiç düşünmemiştim. Biliyor musun, orada 1974 yılından kalma bir vücut losyonu var?"

Ilaria kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzdü.

Nathan dokuzu çeyrek geçe gitti, kapı onun arkasından kapanır kapanmaz Ilaria, sanki Nathan duyabilirmiş gibi sesini alçaltarak onun Bushwick'li bir özel spor hocasıyla buluştuğunu, adamın Nathan'ın günün-gecenin her saatinde kendisinin yanında olmasını istediğini anlattı. Agnes'le Mr. Gopnik arasında gidip gelmekten başka kimseyle konuşacak zamanı olmuyormuş Nathan'ın bu aralar. Ne yapılabilir?

"Hiçbir şey," dedim. "Ne yapacaklarsa onu yapacaklardır insanlar."

Başını salladı Ilaria, sanki bilgece konuşmuşum gibi ve çıktı, koridorda ağır adımlarla yürüyüp gitti.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii! Nadia, bebeğim, bunu büyükannene götür, olur mu?” Meena eğildi, çocuğun eline küçük bir plastik bardaktaki buzlu suyu verdi. Bunaltıcı bir akşamdı, Ashok ile Meena’nın evindeki bütün pencereler açıktı. Tembel tembel dönen iki vantilatöre rağmen havada en küçük bir kıpırtı yoktu. Küçücük mutfakta yemek hazırlıyorduk, nereye dönsem sanki bir şeye yapışıyordum.

“Ashok seni hiç incitti mi?”

Ocağın başında duran Meena hemen döndü bana.

“Bedensel olarak demek istemiyorum. Yalnızca...”

“Duygularımı mı? Benimle dalga geçerek mi? Pek değil, doğruyu söylemem gerekirse. O tipte biri değildir o. Bir keresinde Rachana’ya hamileliğimin kırk ikinci haftasında balınaya benzediğimi söylemişti ama hormonlarım düzene girince filan ona hak vermek zorunda kaldım. Ama onu söylediğine öyle bir pişman ettirdim ki!” Bu olayı hatırlayınca kaz sesine benzer bir ses çıkararak güldü, sonra pirinç almak için dolaba uzandı. “Senin şu Londra’daki adamın mı yine?”

“Bana mektup yazıyor. Her gün. Ama ben...”

“Sen ne?”

Omuzlarımı silktim. “Korkuyorum. Onu çok seviyordum. Ayrıldığımızda mahvolmuştum. Sanırım kendimi yine bırakırsam daha fazla incinmekten korkuyorum. Karmaşık bir şey.”

“Hep karmaşıktır.” Ellerini önlüğüne sildi. “Hayat bu-

dur, Louisa. Haydi göster bana.”

“Neyi?”

“Mektupları. Haydi ama. Bütün gün yanında taşıymış gibi yapma. Ashok, sana mektubunu verdiğinde suratının pelte gibi yumuşadığını söylüyor.”

“Ben kapı görevlilerinin ağzı sıkı olduğunu sanırdım!”

“O adamın benden gizlisi-saklısı yoktur. Sen de bilirsin bunu. Senin oradaki hayatında olan bitenin içindeyiz biz.” Güldü, elini uzattı, parmaklarını sabırsızca oynattı. Kısa bir tereddütten sonra mektupları çantamdan dikkatle çıkardım. Meena, mutfığa girip çıkan küçük çocuklarına, yandaki odada televizyondaki bir komedi programını seyreden annesinin boğuk kahkahalarına, gürültüye, terlemesine, tepemizdeki vantilatörün tempolu klik-klak-kliklerine aldırmandan başını mektuplarıma eğdi ve okudu.

En tuhaftı şu, Lou. Bu lanet olası evi inşa etmek için üç yılımı harcadım. Pencereleer için en uygun çerçeveleri, ne tür bir duş kabini koyacağımı, elektrik prizlerinin beyaz plastik mi yoksa parlak nikel mi olacağını titizlikle düşündüm. Şimdi ev tamamlandı ya da mümkün olan her şey yapılarak tamamlandı. Ben de burada, açık grinin en güzel tonunda boyanmış duvarlarıyla, yenilenmiş odun brülörüyle ve annemin seçmemde yardımcı olduğu üç pilili astarlı perdeleriyle bu kusursuz salonumda oturmuş bütün bunların amacı neydi diye düşünüyorum. Bu evi ben neden yaptım?

Sanırım kız kardeşimi kaybedince dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyaç duydum. Düşünmemek için bir ev inşa ettim. Bir ev inşa ettim, çünkü geleceğe inanmak istiyordum. Şimdi ev bitti, ben de bu boş

odalara bakıp hiçbir şey hissetmiyorum. Belki biraz gurur olabilir, işimi tamamladığım için ama onun dışında? Hiçbir şey.

Meena son satırlardan bir süre gözlerini ayıramadı. Sonra mektubu katladı, dikkatle öbürlerinin üzerine koydu, sonra hepsini bana geri verdi. "Ah, Louisa," dedi, başını yana eğerek. "Haydi ama kızım."

*1442 Lantern Drive
Tuckahoe,
Westchester, NY 10707*

Sevgili Louisa,

İyi olduğunu ve evin sana fazla sorun çıkarmadığını umuyorum. Frank, nakliyecilerin iki hafta sonra bakmak için eve geleceklerini söylüyor; onları içeri alabilir misin? Günü yaklaşıncaya sana ayrıntıları bildiririz.

Margot şu sıralarda pek yazacak havada değil –pek çok şey yoruyor onu, aldığı ilaçlar da biraz başını döndürüyor– ama ona iyi bakıldığını bilmek istersin diye düşündüm. Her şeye rağmen onu o bakımevine taşımamaya karar verdik, bizimle kalacak, çok nazik davranan hastane personelinden de yarım alacağız. Frank'e ve bana söyleyecek o kadar çok şeyi var ki hâlâ! Çoğu gün başı kesik tavuk gibi koşturuyor bizi! Benim için dert değil. İlgileneceğim biri olması hoşuma gidiyor ve kendini iyi hissettiği günlerde Frank'in çocukluğuna dair anlattığı hikâyeleri severek dinliyoruz. Bence, itiraf etmese de Frank de

hoşlanıyor onları dinlemekten. O ikisi birbirinin tıpatıp aynısı!

Margot senden köpeğin bir fotoğrafını daha göndermeni rica ediyor. Gönderdiğin öbür fotoğrafı çok sevdi. Frank onu güzel bir gümüş çerçeveye koyup Margot'un yatağının yanına yerleştirdi, bugünlerde epeyce bir zamanını yatakta dinlenerek geçirdiği için o fotoğraf Margot için büyük bir avuntu oluyor. Ben o küçük köpeğe Margot'un baktığı gibi hoşlanarak bakamıyorum ama olsun, zevkler tartışılmaz.

Sana sevgilerini yolluyor ve o muhteşem çizgili çorabı hâlâ giydiğini umuyor. Bu lafları ilaç niyetine mi söylüyor, emin değilim ama iyi niyetle söylediğini biliyorum!

*En içten dileklerimle,
Laynie G. Weber*

"Duydun mu?"

Dean Martin'i de yanıma almış, çalışmak için dışarı çıkmak üzereydim. Yaz bütün ağırlığıyla kendini hissettirmeye başlamıştı, hava her gün daha da sıcak, daha da nemli oluyordu, metroya kadar olan kısa yürüyüşte gömleğim sırtıma yapışıyor, mal taşıyan çocuklar güneş yanığı, belden yukarısı çıplak bedenleriyle bisiklet kullanıyorlar, kırmızı ışıktaki geçen turistlere küfrü basıyorlardı. Benim sırtımda Sam'in aldığı 1960'lar modası parlak kıyafetim vardı, ayağımda da dolgu mantar topuklu, atkısı pembe çiçekli ayakkabılarım, geçirdiğim kıştan sonra kollarıma vuran güneş merhem gibi geliyordu bana.

"Neyi duydum mu?"

"Kütüphaneyi! Kurtuldu! Önümüzdeki on yıl için ge-

leceği sağlam!” Ashok telefonunu bana fırlattı. Halının üzerinde durup Meena’dan gelen mesajı okudum. “İnanamıyorum. Ölmüş birinin anısına, adını vermeyen birinin yaptığı bir bağışmış. Dur bir dakika, şurada işte.” Mesajın üzerinde parmağını kaydırды. “William Traynor Kütüphanesi. Ama kim olduğu kimin umurunda! On yıllık bağış, Louisa! Ve şehir meclisi de kabul etmiş! On Yıl! Vay canına. Meena havalarda uçuyor. Kaybettiğimize öyle emindi ki!”

Telefona baktım, sonra Ashok’a geri verdim. “Güzel bir şey, değil mi?”

“Harika! Kim bilebilirdi, Louisa? Ha? Kim bilirdi? Küçük insanlar için bir şey. Ah, evet!” Ashok’un gülümsemesi bütün suratına yayıldı.

O zaman içimde bir şeyin kabardığını hissettim, öyle büyük bir sevinç ve umut duygusuydu ki sanki dünya bir an durmuştu, dönmüyordu, sanki yalnızca ben ve evren ve umudunu yitirmezsen yaşanabilecek milyon tane iyi şey vardı.

Dean Martin’e baktım, sonra da lobinin içine. Ashok’a el salladım, gözlüğümü düzelttim ve Beşinci Cadde’ye çıktım, yüzümdeki gülümseme her adımım ile birlikte genişliyordu.

Yalnızca beş yıl için istemiştim.

Sanırım artık senin orada neredeyse bir yılını doldurmakta olduğunu konuşmamız gerekiyor. Eve döneceğin tarihi belirledin mi? Yaşlı kadının evinde sonsuza kadar kalamayacağını tahmin ediyorum.

Senin şu kıyafet ajansını düşünüyordum, eğer istersen benim evimi merkez olarak kullanabilirsin, burada epeyce boş yer var, tamamıyla uygun. Eğer istersen kendin de burada kalabilirsin.

Bunun için çok erken olduğunu düşünüyorsan ama kendi evine geri taşınarak kız kardeşinin hayatını bozmak da istemiyorsan tren vagonunu sana verebilirim. Tabii tercih ettiğim seçenek bu değil, söyleyeyim ama sen onu severdin, seni bahçenin hemen karşısında görme fikri de çok hoşuma gidiyor doğrusu.

Başka bir seçenek daha var elbette, bütün bunlar çok fazla gelebilir sana ve benimle bir işin olmasını istemeyebilirsin, ancak bu seçenekten pek hoşlanmıyorum. Berbat bir seçenek. Umarım sen de öyle düşünüyorsundur.

Ne düşünüyorsun?

Sam x

Not: Bu gece elli altı yıldır evli olan bir çifti aldım. Adam soluk almakta güçlük çekiyordu –çok ciddi değil– kadın da eşinin elini bırakmıyordu. Hastaneye varana kadar dır dır edip durdu. Bu tür şeyleri genellikle fark etmem bile ama bu gece? Bilmiyorum.

Seni özlüyorum, Louisa Clark.

Beşinci Cadde boyunca yürüdüm, yoğun bir trafik vardı, rengârenk giyimli turistler kaldırımları doldurmuşlardı, sevecek bir değil iki olağanüstü erkek bulan biri ne kadar şanslıdır diye düşündüm ve onların da o kişiyi sevmesi ne büyük tesadüftür. Çevremizdeki kişiler bizi ne çok biçimlendirir ve tam da bu nedenle onları seçerken ne kadar dikkatli davranmak zorundayız, bütün bunlara rağmen belki de sonunda, kendimizi bulabilmek için onları kaybetmek zorunda kalırız.

Sam'i ve elli altı yıldır evli olan ama benim hiç tanımayacağım çifti düşündüm, Rockefeller Plaza'nın, cafcı Trump Tower'ın, St. Patrick's'in, kocaman, pikseli ekranları insanın gözünü alan ışıllı ışıllı Uniqlo'nun, Bryant Park'ın, önünde tetikte bekleyen mermer aslanlarıyla, büyük ve gösterişli New York Kütüphanesi'nin, mağazaların, ilan panellerinin, turistlerin, sokak satıcılarının ve sokaklarda uyuyanların; Sam'in yaşamadığı bir şehirdeki gündelik hayatın sevdiğim bütün özelliklerinin önünden geçerken Sam'in adı kafamın içinde adımlarımın davul sesine dönüştü, burada yaşamıyordu ancak bütün o gürültünün ve sirenlerin ve korna seslerinin üstünde burada var olduğunu attığım her adımda anladım.

Sam.

Sam.

Sam.

Ve sonra eve dönmenin nasıl bir duygu olacağını düşündüm.

28 Ekim 2006

Anneciğim,

Kısaca yazıyorum, İngiltere'ye dönüyorum! Rupe'un şirketindeki işe alındım, yarın burada istifamı vereceğim ve eminim ki birkaç dakika içinde de neyim varsa bir kutuya koyup ofisten çıkmış olacağım, Wall Street'teki bu şirketler, müşteri listesinin yağmalanacağını düşünürlerse insanları içeride fazla tutmak istemiyorlar.

Yeni yılda Londra'da Şirket Birleşmeleri ve Alımları bölümünün müdürü olarak işe başlayacağım. Kendimi kanıtlayacağım yeni bir işe başlamaya gerçekten hevesliyim. Ama önce kısa bir ara vermek istedim –söyleyip durduğum şu bir aylık Patagonya gezisini yapabilirim– sonra oturacağım bir yer bulmalıyım. Fırsatın olursa bazı emlakçılarla benim için görüşür müsün? Her zamanki semtlerde, merkezi olsun, iki/üç yatak odalı. Mümkünse motosikletim için yeraltında park yeri (evet, biliyorum nefret ediyorsun motosiklet kullanmamdan).

Ah, bundan hoşlanacaksın. Biriyle tanıştım. Alicia Deware. Aslında İngiliz ama buraya arkadaşlarını ziyarete gelmişti, ben de onunla berbat, korkunç bir yemekte tanıştım, birkaç kez çıktık sonra o Notting Hill'e döndü. Düzgün buluşmalardı, New York tarzı değil. Daha başındayız ama eğlenceli bir kız. Döndüğümde onu da göreceğim biraz. Ama hemen düğünde giyeceğin şapkayı aramaya başlama. Beni bilirsin.

Evet, işte böyle! Babama sevgilerimi söyle... söyle ona, yakında Royal Oak'ta kendisine bira ısmarlayacağım.

Yeni başlangıçlara, ha?

Sevgilerimle, oğlun

Will x

Will'in mektubunu arka arkaya birkaç kez okudum, paralel bir evrene dair imalarını da, kar taneleri gibi etrafıma usulca düşebilecek olan şeyleri de. Onun ve Alicia'nın hatta onun ve benim sahip olabileceğimiz geleceği okudum satır aralarında. William John Traynor hayatımın gidişini birkaç kez belirlenmiş rotasından saptırmıştı; dürterek değil, hafifçe, anlayışla iterek. Bana onun mektuplarını gönderen Camilla Traynor, Will'in aynı şeyi yeniden yapmasını yanlışlıkla sağlamıştı.

Yeni başlangıçlara, ha?

Bu sözlerini bir kez daha okudum, sonra mektubu dikkatle katlayıp öbürkülerin yanına koydum ve oturup düşündüm. Sonra Margot'un vermutundan kalanı bardağıma koydum, bir süre gözlerimi boşluğa diktim, içimi çektim, elimde bilgisayarımın daire kapısına gittim, yere oturup şunları yazdım:

Sevgili Sam,

Hazır değilim.

Biliyorum, neredeyse bir yıl oldu ve ben başta bu kadar süreceğini söylemiştim ama mesele şu: eve dönmeye hazır değilim.

Hayatım boyunca başka insanların bakımıyla ilgilen-

dim, onların ihtiyaçlarına, isteklerine uyum sağladım, bunu iyi beceriyorum. Daha ne yaptığının farkına varmadan yapıyorum işimi. Herhalde sana da aynısını yaparım. Şu anda uçağa atlayıp senin yanına gelmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin.

Ama şu son aylarda bana bir şey oldu, düşündüğümü yapmaktan beni alıkoyan bir şey.

Burada kıyafet ajansımı açıyorum. Adı Arının Dizleri olacak, Vintage Giysi Mağazası'nın köşesinde yer alacak ve müşteriler kıyafetleri kızlardan satın alabilecek ya da benden kiralayabilecek. Bağlantılarımızı bir havuzda topluyoruz, biraz reklam yapmaya çalışıyoruz ve umarım iş sağlamakta birbirimize yardımımız olur. Cuma günü açılış var, aklıma gelen herkese duyuruyorum. Film yapımcıları ve moda dergileri, hatta göz alıcı giyinmek isteyen kadınlardan bile ilgi var. (Manhattan'da ne kadar çok *Mad Men* temalı parti verildiğine inanamazsın.)

Zor olacak bu iş ve param da tüenecek, her akşam eve döndüğümde neredeyse ayakta uyuyorum ama hayatımda ilk kez, Sam, heyecan içinde uyanıyorum. Müşterilerle görüşmeyi, üzerlerinde neyin iyi duracağını belirlemeyi seviyorum. Bu harika eski kıyafetleri öğrendiğince yepyeni hale getirebilmek için onları onarmayı seviyorum. Kim olmak istediğimi her gün yeniden hayal etmeyi seviyorum.

Sen bir gün bana, çocukluğundan beri paramedik olmayı istediğini anlatmıştın. Eh işte, ben de ne olmak istediğimi saptamak için neredeyse otuz yıl bekledim. Bu hayalim bir hafta da sürebilir bir yıl da ama her gün East Village'e bavullarımı kıyafetlerle doldurup gidiyorum, kollarım ağrıyor, asla hazır olamayacakmışım gibi hissediyorum, ama içimden şarkı söylemek geliyor.

Senin kız kardeşini de sık sık düşünüyorum. Will'i de düşünüyorum. Sevdığımız insanların erken ölümü bize bir uyarı, her şeyi doğalmış gibi kabul etmememiz gerektiğini, elimizdekilerden en iyi şekilde yararlanmanın görevimiz olduğunu hatırlatıyor. Sonunda bunu anladığımı hissediyorum.

Özetle şu: Ben şimdiye kadar kimseden bir şey istemedim. Ama eğer beni seviyorsan Sam, bana katılmanı istiyorum, en azından bu işi yürütüp yürütemeyeceğimi ben görene kadar. Biraz araştırma yaptım, girmen gereken bir sınav var, görünüşe bakılırsa New York Eyaleti'nde mevsimlik eleman alıyorlar ama paramediklere de ihtiyaç var.

Evini kiraya verebilirsin, Queens'te küçük bir ev tutarız ya da Brooklyn'in ucuz mahallelerinde, her sabah birlikte uyanırız ve eh işte, beni bundan daha mutlu edecek bir şey yok. Burada, yanımda olduğun için seni sevindirecek her şeyi de -toza bulanmadığım, güvelerin ve payetlerin arasına dalmadığım bütün saatlerde elimden geldiğince yaparım.

Bütün bunları istiyorum sanırım.

İnsanın yalnızca tek bir hayatı vardır, değil mi?

Bir keresinde bana büyük bir jest ister miyim diye sormuştun. İşte söylüyorum: 25 Temmuz akşamı saat yedide, kız kardeşinin her zaman bulunmak istediği yerde olacağım. Yanıtın evetse beni nerede bulacağını biliyorsun. Orada bir süre kalacağım, etrafı seyredeceğim ve yalnızca bu şekilde olsa bile tekrar buluştuğumuz için sevineceğim.

Her zamanki gibi, bütün sevgimle,

Louisa xxx

Lavery'yi tamamıyla terk etmeden önce Agnes'i bir kez daha gördüm. Onarmak için eve taşıdığım kucak dolusu kıyafetle yalpalayarak içeri girmiştim, o sıcakta naylon kılıflar tenime yapışıp beni rahatsız ediyordu. Tam girişteki bankonun önünden geçiyordum ki elbiselerden ikisi kayıp yere düştü. Ben öbürlerini de düşürmemek için çabalarken Ashok düşenleri kaldırmak için yerinden fırladı.

"Bu akşam işin başından aşkın galiba," dedi.

"Kesinlikle öyle. Bunları metroda getirmek tam bir karabasandı."

"İnanırım. A, özür dilerim, Mrs. Gopnik. Şunları yolunuzun üzerinden çekeyim."

Ashok yerdeki elbiseleri telaşla toplayıp Agnes'in rahatça geçebilmesi için geriye çekilirken Agnes'e baktım.

Agnes geçerken kucağımdaki elbiselerin izin verdiği kadarıyla sırtımı dikleştirdim. Derin dekoltesi, basit, düz kesimli bir elbise, topuksuz ayakkabılar giymişti, her zaman olduğu gibi hava koşullarından –aşırı sıcaktan ya da aşırı soğuktan– hiç etkilenmemişe benziyordu. Askılı elbise giymiş, dört-beş yaşlarında küçük bir kız çocuğunu

elinden tutmuştı, çocuk kucağımdaki parlak renkli giysilere bakmak için yavaşladı. Uçları incecik bukleli bal rengi saçları geriye taranıp iki kadife kurdeleyle tutturulmuştu, gözleri annesi gibi badem biçimindeydi, içine düştüğüm belaya bakıp muzipçe gülümsedi.

Elimde olmadan sıırttım ben de, çocuğun nereye baktığını görmek isteyen Agnes dönünce göz göze geldik. Bir an donup kaldım, suratımın ifadesini değiştirmeye çalıştım ama buna fırsat kalmadan Agnes'in dudaklarının kenarları da, kızıninkiler gibi kıvrıldı, sanki elinde olmadan yapmıştı bunu. Başıyla hafifçe selamladı beni, öyle belli belirsiz bir hareket ki belki de yalnız ben fark etmişimdir. Sonra Ashok'un açtığı kapıdan geçti, çocuk yanında sıçramaya başlamıştı bile, gittiler, güneş ışığının ve Beşinci Cadde'nin hareketli kalabalığının içinde kayboldular.

Kime: BusyBee@gmail.com

Kimden: MrandMrsBernardClark@yahoo.com

Sevgili Lou,

Doğru mu anladım diye iki kez okudum. Gazetedeki fotoğraflarda gördüğüm o kıza baktım ve bir New York gazetesinde gördüğüm kişi, gerçekten benim küçük kızım olabilir mi diye düşündüm.

Bütün o elbiselerle birlikte görüldüğün bu resimler harika, sen de arkadaşlarının yanında göz kamaştırıcı duruyorsun. Babanla benim ne kadar gurur duyduğumuzu söylemiş miydin sana? Bedava dağıtılan gazetelerden o fotoğrafları kestik, baban da internette bulabildiklerimizin çıktısını aldı (babanın yetişkinler için eğitim merkezindeki bilgisayar kursuna yazıldığını söylemiş miydin? Stortfold'un Bill Gates'i olacak.) Seni sevgiyle kucaklıyoruz, başarılı olacağına eminiz. Telefonda sesin çok neşeli ve kendinden emin çıkıyordu. Telefonu kapattığında oturup gözümü ahizeye diktim

ve planlar yapan, Atlas Okyanusu'nun öbür ucundan kendi işyerinden telefon eden kişinin benim küçük kızım olduğuna inanamadım. (Atlas Okyanusu, değil mi? Pasifik Okyanusu'yla karıştırıyorum hep.)

Şimdi de BİZİM büyük haberimiz. Yaz sonunda seni görmeye geleceğiz! Havalarda biraz serinleyince geleceğiz. Sizdeki şu sıcak dalgası lafından pek hoşlanmadım; bilirsin, baban elverişsiz yerlerde tedirgin olur. Seyahat acentesindeki Deirdre kendi personel indirimin-den yararlandırarak bizi, bu hafta sonunda da yerimizi ayırtacağız. Yaşlı hanımın evinde kalabilir miyiz biz de? Kalamazsak, nerede kalabileceğimizi söyler misin bize? TAHTAKURULU BİR YER OLMASIN.

Hangi tarihlerin sana uyduğunu bildir bana. Öyle heyecanlıyım ki!!

Sevgilerimle,
Annen xxx

Not: Treena'nın terfi ettiğini yazmış mıydım? Her zaman çok akıllı bir kızdı o. Eddie'nin ona neden bu kadar düşkün olduğunu anlayabiliyorum.

25 Temmuz

"BİLGELİK VE BİLGİ SENİN GÜNLERİNİN SAĞLAMLIĞI OLACAKTIR."

Manhattan'ın tam ortasında, göğe uzanan binanın önünde durmuş, soluklarımı yavaşlatmaya çalışıyor, 30, Rockefeller Plaza'nın geniş girişinin üst tarafındaki yalız levhaya bakıyordum. Çevremde New York akşam sıcağında kıpır kıpırdı, başıboş dolaşan turistler kaldırım-

ları doldurmuşlardı, korna sesleri, egzoz kokuları, ısınan lastiklerin kokusu havayı yoğunlaştırmıştı. 30 Rock'ta görülen yakalı gömleklerden giymiş bir kadın arkamda, sesini duyurmaya çalışarak Japon turistlere iyi ezberlediği rehber konuşmasını yapıyordu. *Bina, ünlü mimar Raymond Hood tarafından art deco tarzında yapılarak 1933 yılında tamamlanmıştır. –Beyefendi, lütfen uzaklaşmayın, efendim. Ham'fendi? Ham'fendi?– Özgün adı RCA Binasıydı, sonra GE Binası adını aldı –Ham'fendi? Bu tarafa lütfen.* Altmış yedi katlık binaya bakıp derin bir soluk aldım.

Saat yediye çeyrek vardı.

O an için mükemmel görünmek istemiştım, saat beşte Lavery'ye dönüp duş almaya ve uygun bir kıyafet seçmeye zamanım olsun istemiştım (*An Affair to Remember* filmindeki Deborah Kerr'i düşünüyordum) ama kader karşıma bir İtalyan moda dergisinin stilisti olarak çıkmıştı, Vintage Giysi Mağazası'na saat dört buçukta gelmiş, planladığı bir sunuşta giymek üzere bütün pantolon takımları görmek istemişti, sonra karar verebilmek için iş arkadaşına birkaç kıyafet giydirip fotoğraflarını çekmişti. Daha ben ne olduğunu anlamadan saat beş kırk olmuştu, ancak Dean Martin'i hemen eve götürüp karnını doyuracak ve buraya gelecek kadar zamanım kalmıştı. Ve işte buradaydım, ter içinde ve yarı bitkin, sırtımda hâlâ işte giydiğim kıyafet vardı ve hayatımın bundan sonrasının nasıl ilerleyeceğini öğrenmek üzereydim.

Pekâlâ, hanımlar ve beyler, gözlem katına buradan çıkıyoruz, lütfen.

Birkaç dakikadır koşmuyordum ama meydandan geçerken hâlâ soluk soluğaydım. Buzlu camlı kapıyı ittim, bilet kuyruğunun kısa olduğunu görüp rahatladım. Bir gece önce TripAdvisor'a bakmış, uzun kuyruklar olabi-

leceği konusunda uyarılmıştım, yine de kör inanç sayıp biletimi önceden almamıştım. Sıramı bekledim, pudriyerimin aynasında kendimi kontrol ettim, Sam erken gelmiş olabilir diye etrafıma kaçamak göz attım, sonra saat altı elli ile yediyi on geçe arası geçerli bir bilet aldım, kadife kordonu izleyip, bir grup turistle birlikte asansöre alınana kadar bekledim.

Altmış yedi kat, demişlerdi. Öyle yüksekmış ki, çıkarırken kulakları tıkanırmış insanın.

Gelecekti Sam. Elbette gelecekti.

Ya gelmezse?

Gönderdiğim e-postaya verdiği tek satırlık yanıtta bu yana aklımdan çıkmayan düşünce buydu. “Tamam. Seni duyuyorum.” Her anlama gelebilirdi bu. Planım hakkında soru sorar mı ya da kararını belli edecek herhangi bir şey söyler mi diye bekledim. Kendi e-postamı tekrar okudum, acaba tatsız mı davrandım, çok mu küstah çok mu iddialı konuştum, kendi duygularımın gücünü mü aktardım yazdıklarımda dedim. Sam’i seviyordum. Yanımda olmasını istiyordum. Ne kadar istediğimi anlıyor muydu? Ama muazzam bir ultimatoma verdikten sonra acaba doğru anlaşıldı mı diye tekrar tekrar kontrol etmek garip görüldüğünden beklemeye devam ettim.

Altı elli beş. Asansörün kapıları açıldı. Biletimi gösterip içeri girdim. Altmış yedi kat. Midem kasıldı.

Asansör yavaşça yükselmeye başladı, birden paniğe kapıldım. Ya gelmezse? Ya dediğimi anladıysa ama fikrini değiştirdiyse? Ne yapacaktım? Elbette yapmazdı bunu bana, bütün olanlardan sonra.

Sesli sesli derin bir soluk aldım, elimi göğsüme bastırdım, gerginliğimi yatıştırmaya çalıştım.

“Yükseklik yüzünden, değil mi?” Yanımdaki nazik ka-

dın elini uzatıp koluma dokundu. "Yetmiş kat bayağı bir yükseklik."

Gülümsemeye çalıştım. "Onun gibi bir şey."

İşini, evini ve seni mutlu eden hiçbir şeyi bırakamazsan seni anlarım. Üzülürüm *ama anlarım*.

Şu ya da bu şekilde sen her zaman yanımda olacaksın.

Yalan söyledim. Elbette yalan söyledim. *Ah Sam, lütfen evet de. Kapılar tekrar açıldığında lütfen beni bekliyor ol.* Asansör durdu.

"Yetmiş kat çıkmadık ki," dedi biri, birkaç kişi çekinecek güldü. Bir bebek arabasındaki bebek iri kahverengi gözleriyle bana baktı. Bir an hepimiz durduk, sonra biri çıktı dışarı.

"Ah. Bizimki ana asansör değilmiş," dedi yanımdaki kadın, "eliyle işaret ederek. "Ana asansör şu."

Gerçekten öyleydi. At nalı şeklinde sıra oluşturmuş, upuzun bir kuyruğun en dibinde.

Dehşet içinde bakakaldım ona. Yüz, hatta iki yüz ziyaretçi vardı, müzenin resimlerine, duvardaki levhalar da sergilenen tarihe bakarak yavaş yavaş ilerliyorlardı. Saatime göz attım. Yediye bir dakika vardı. Sam'e mesaj çektim ama gidemediğini gördüm dehşet duyarak. Kalabalığın içinde, "Özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldanarak ite kaka kendime yol açtım, insanlar, "Hey bayan, hepimiz bekliyoruz burada," diye bağırıyorlar. Rockefeller Binası'nın ve oradaki Noel ağaçlarının hikâyesini anlatan duvar panolarının, NBC'nin video gösteriminin yanından başımı öne eğerek, sağa sola giderek, zikzaklar çizerek geçtim, bir yandan da durmadan özür diliyordum. Beklemedikleri bir kuyruğa girmiş kızgın turistlerden daha huysuz insan az bulunur. Biri kolumdan çekti. "Hey! Bak sana! Hepimiz bekliyoruz!"

“Biriyle buluşacağım,” dedim. “Çok özür dilerim. Ben İngiliz'im. Normal olarak sıraya girme konusunda çok iyiyizdir. Ama biraz daha gecikirsem onu kaçıracağım.”

“Hepimiz gibi bekleyebilirsiniz!”

“Bırak geçsin, bebeğim,” dedi, yanındaki kadın, teşekkür ettim, güneş yanığı omuzların, kımıldayan bedenlerin, kavgacı çocukların ve “I ♥ NY” yazılı tişörtlerin engellerini aştım, asansörün kapılarına yaklaştım. Ama altı metre kala kuyruk ansızın durdu. İnsanların başlarının üstünden ileriye görebilmek için zıpladım ve yapay bir demir kirişle karşı karşıya geldim. New York'un silüetinin siyah-beyaz bir fotoğrafının önünde duruyordu. Ziyaretçiler, binanın yapılışında çalışan işçilerin öğle yemeği yerken çekilmiş simgesel fotoğraflarına öykünerek gruplar halinde oturuyorlardı, bir fotoğraf makinesinin arkasındaki genç kadın da onlara, “Ellerinizi havaya kaldırın, evet öyle, şimdi de New York için başparmaklar havaya, evet öyle, şimdi de birbirinizi aşağıya iter gibi yapın, şimdi de öpüşün. Tamam. Ayrılırken fotoğrafları alabilirsiniz. Bir sonrakiler!” Biz yavaş yavaş öne doğru ilerlerken kadın da aynı dört cümleyi sürekli yineliyordu. İnsanların arasından geçip gitmenin tek yolu, birisinin büyük olasılıkla hayatında tek bir kez sahip olacağı özgün 30 Rock fotoğrafını mahvetmek olurdu. Saat yediyi dört geçiyordu. Kendime yol açarak ilerlemeye çalıştım, kadının arkasına geçebilir miyim diye baktım ama sırt çantalı bir grup ergen beni engelledi. Biri sırtımdan itti, ilerlemeye başladık.

“Kirişin üzerine, lütfen. Ham'fendi?” Yerinden kımıldamayan bir insan duvarı yolu tıkamıştı. Fotoğrafçı bana işaret etti. Geçişimizi kolaylaştıracak ne varsa yapmaya hazırdım. Söz dinleyip kirişin üzerine çıktım, ağzımın

içinden, "Haydi ama haydi ama ilerlemeliyim ben," diye homurdanıyordum.

"Ellerinizi havaya kaldırın, tamam, New York için başparmaklar havaya şimdi!" Ellerimi havaya kaldırdım, başparmaklarımı da. "Şimdi de birbirinizi aşağıya iter gibi yapın, tamam... Şimdi öpüşün." Gözlüklü bir yeni yetme bana döndü, şaşırılmıştı, sonra keyiflendi.

Başımı iki yana salladım. "Bu olmaz, arkadaş. Kusura bakma." Kirişten yere atladım, çocuğu itip geçtim, asansörün önünde bekleyen son kuyruğa koştum.

Saat yediyi dokuz geçiyordu.

Tam o anda ağlamak geldi içimden. O sıcak, homurtulu kuyrukta bekledim, sürekli ayak değiştirdim, öbür asansörden çıkan insanlara bakarken iyice araştırmadığım için kendime lanetler okudum. Büyük jestlerin sorunu da bu, dedim. Muazzam geri tepebiliyorlar. Nöbetçiler, insanların her türlü davranışına alışkın sosyal görevliler gibi kayıtsızca izliyorlardı benim gerginliğimi. En sonunda, saat yediyi on iki geçe, asansörün kapısı açıldı, nöbetçi insanları sayarak içine yöneltti. Sıra bana gelince, kordonu çekip geçişi kapattı. "Bir sonraki asansör."

"Haydi ama."

"Kural böyle, bayan."

"Lütfen. Biriyle buluşmam gerek. Öyle geciktim ki. Araya sıkışamaz mıyım? Lütfen. Yalvarıyorum."

"Olmaz. Sayı belirli."

Ben tam acıyla inerken, birkaç metre ötemdeki kadın bana işaret etti. "Gelin," dedi, asansörden inerek. "Benim yerime siz binin. Ben sonraki asansöre binerim."

"Sahi mi?"

"Romantik buluşmaları severim."

"Ah, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" dedim, ya-

nından geçip asansöre girerken. Kadına, buluşmanın romantik olması, hatta bir buluşma olması şansının her saniye daha da azaldığını söylemek istemedim. Asansörde sıkışarak durdum, öteki ziyaretçilerin meraklı bakışları benim üzerimdeydi, asansör hareket ettiğinde yumruklarımı sıktım.

Bu kez asansör son hızla yükseldi, çocuklar kıkır kıkır güldüler, ne kadar hızlı çıktığımızı gösteren cam tavanı işaret ettiler. Tepemizde ışıklar yanıp sönüyordu. Midem kasılıyordu. Yanımda duran çiçekli şapkalı bir kadın beni dürttü. "Nefesin nane koksun ister misin?" dedi, göz kırparak. "Nihayet onu gördüğünde?"

Naneli bir şeker alıp gerginlik içinde gülümsedim.

"Bu iş nasıl olacak bilmek isterim," dedi, şeker kutusunu çantasına geri koyarken. "Sonra beni bul da anlat." Sonra, kulaklarım iyice tıkanmıştı ki asansör yavaşlayıp durdu.

Bir varmış bir yokmuş, bir kasabalı kız varmış, küçük bir dünyada yaşarmış. Çok mutluymuş ya da en azından mutluyum diyormuş kendine. Pek çok kız gibi şekilden şekle girmeyi, olmadığı biri olmayı seviyormuş, ama pek çok kız gibi, hayat onun da gücünü kırmış, kendisine en uygun olanı bulacağı yerde başka bir kılığa girmiş, kendisini farklı kılan şeyleri gizlemiş. Bir süre dünyanın kendisini yaralamasına göz yummuş, sonunda kendisi olarak kalmamanın daha güvenli olacağına karar vermiş.

İnsanın çok değişik halleri vardır, içlerinden istediğini seçebilir. Eskiden benim hayatım en basit adımlarla ölçülürdü. Benimsemek zorunda kaldığı hali kabul etmeye

yanışmayan bir adamdan farklı şeyler öğrendim ve kendini dönüştürüp pek çok insanın yapılacak bir şey kalmadı diyebileceği bir noktaya ulaşabileceğini anlayan yaşlı bir hanım tanıdım.

Seçme imkânım vardı. Ya New York'lu Louisa Clark'tım ya da Stortfold'lu Louisa Clark. Ya da hiç tanımadığım başka bir Louisa da vardı belki, henüz tanışmadığım. Mesele, yanında yürümesine izin verdiğin insanın senin kim olduğunu kararlaştırmaması ve seni bir kelebek gibi bir kutunun içine mıhlamamasıydı. Mesele, kendini yeniden yaratmanın bir yolunu bir biçimde her zaman bulabileceğini bilmendi.

Sam gelmemişse bile hayatta kalırım, diye yatıştırdım kendimi. Ne de olsa daha kötü şeylerden sonra da hayatta kalmıştım. Yeniden yaratırdım kendimi. Asansörün kapılarının açılmasını beklerken bunu kendi kendime üst üste tekrarladım. Saat yediyi on yedi geçiyordu.

Hızlı adımlarla cam kapılara doğru yürüdüm, eğer buraya kadar geldiyse yirmi dakika da bekler diyordum içimden. Sonra bulunduğumuz katta karşı tarafa koştum, seyircilerin, gevezelik eden turistlerin, selfie çekenlerin arasında dönerek, zikzaklar çizerek yürüyüp Sam'i aradım. Geri dönüp camlı kapıdan öbür tarafa geçtim, geniş lobiyi aşp ikinci bir düzlüğe geldim. Bu tarafta olmalıydı. Hızla dolaştım, içeri dışarı girip çıktım, gözlerim çevresindeki herkesten biraz daha uzun boylu olan, siyah saçlı, geniş omuzlu bir tek erkeği arayarak yabancı yüzlere baktım. Karo döşeli zeminde gidip geldim, akşam güneşi başıma vuruyor, ben durmadan aranırken sırtımdan ter boşalmaya başlıyordu, Sam'in orada olmadığını anlayınca çok kötü oldum.

"Buldun mu onu?" dedi yaşlı hanım, kolumdan yakalayarak.

Hayır anlamında salladım başımı.

“Yukarıya çık, tatlım.” Binanın yan tarafını gösteriyordu.

“Yukarıya mı? Yukarısı mı var?”

Aşağıya bakmamaya çalışarak koştum, sonunda karşıma kısa bir merdiven çıktı. O merdiven beni bir başka gözlem katına ulaştırdı, burası daha da kalabalıktı. Çaresizlik içindeydim, birden onu öbür tarafta, aşağıya doğru inerken görür gibi oldum. Asla bilemeyecektim.

“Sam!” diye haykırdım, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. “Sam!”

Birkaç kişi bana baktı ama çoğunluk dışarıya bakmaya, selfie çekmeye ya da camın önünde poz vermeye devam etti.

Telefonumu kaptım, mesaj göndermeye çalıştım.

“Evet, cep telefonları burada pek çekmiyor. Birini mi kaybettiniz?” dedi yanımda beliren üniformalı bir görevli. “Çocuğunuzu mu kaybettiniz?”

“Hayır. Bir adamı. Onunla burada buluşacaktım. İki seviye olduğunu bilmiyordum. Ya da bu kadar seyir katı olduğunu. Ah, Tanrım. Ah, Tanrım. İkisinde de yok galiba.”

“Arkadaşıma telsizle haber vereyim, bakalım ona duyuru yapabilecek mi.” Telsiz telefonunu kulağına götürdü. “Ama aslında üç seviye olduğunu biliyorsunuz, değil mi bayan?” Yukarıyı gösterdi. O anda boğuk bir hıçkırık salıverdim. Saat yediyi yirmi üç geçiyordu. Sam’i asla bulamayacaktım. Şimdiye kadar gitmiş olmalıydı. Tabii eğer buraya gelmişse.

“Yukarıyı bir deneyin.” Görevli kolumdan tuttu ve yandaki basamakları gösterdi. Sonra dönüp telsizine konuştu.

“Bu kadar değil mi,” dedim, “yani başka kat yok?”

Sırıttı. “Başka kat yok.”

30, Rockefeller Plaza'nın ikinci seyir katının kapıları ile en tepedeki, en son seyir katı arasında altmış yedi basamak var ama eğer ayaklarınızda, koşmaya, hele de cehennem sıcaklığında koşmaya hiç elverişli olmayan, lastik bantları kesilmiş fuşya rengi vintage dans ayakkabıları varsa basamakların sayısı daha da artar. Bu kez yavaş yavaş ilerledim. Daracık merdiveni tırmandım, yarı yoldayken, içimde bir şeyin gerçekten de duyduğum endişeyle patlayacağını hissedince arkamı dönüp manzaraya baktım. Manhattan üzerinde güneş portakal rengi parlıyordu, sonsuz bir deniz gibi uzanan ıslıl ıslıl gökdelenler şeftali rengi bir ışık yansıtıyordu, dünyanın merkezi kendi işinde gücündeydi. Aşağıda bir milyon hayat vardı, irili ufaklı bir milyon kalp kırıklığı, sevinç ve kayıp ve hayatta kalma hikâyeleri, her gün yaşanan bir milyon zafer vardı.

İnsanın sevdiği bir şeyi yapmasında büyük bir avuntu vardır.

Son birkaç basamağı çıkarken hayatımın yine de değişik yollarla nasıl güzel olacağını geçirdim aklımdan. Soluklarımın düzelmesini bekledim, yeni ajansımı, arkadaşlarımı, kırıksık, komik suratlı, beklenmedik anda benim olan küçük köpeğimi düşündüm. On iki ay bile olmadan, dünyanın en zorlu şehirlerinden birinde evsizliğin ve işsizliğin üstesinden nasıl geldiğimi düşündüm. William Traynor Kütüphanesi'ni düşündüm.

Dönüp yeniden başımı kaldırdığımda Sam'i karşımda gördüm, parmaklığa dayanmış, şehre bakıyordu, sırtı bana dönüktü, rüzgâr saçlarını hafifçe karıştırıyordu. Son turistler beni iterek yanımdan geçerken orada durdum, onun geniş omuzlarını, başını öne eğişini, yakasına değen yumuşak siyah saçlarını seyrettim ve içimde bir şey

değişti, ta içimdeki bir şey yeniden ayarlandı, onu görmek bile sakinleşmeme yetmişti.

Orada durup ona baktım ve rahat bir nefes aldım.

Belki de benim baktığımı hissetmişti Sam, tam o anda ağır ağır bana döndü, sırtını dikleştirdi, yüzüne yayılan gülümseme benim yüzümdekiñin aynısıydı.

“Merhaba Louisa Clark,” dedi.

*"Bazen, sabahları uyanmak istememin
tek nedeni sen oluyorsun."*

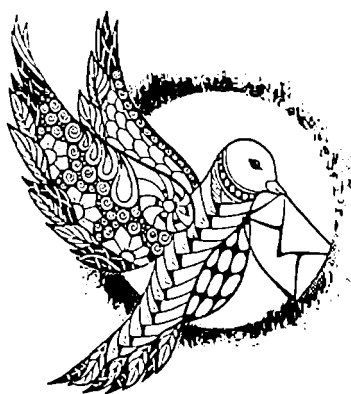
jojo moyes

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

**DE
X
PLUS**

jojo moyes &

SEVGİLİNDEN SON MEKTUP

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

Ben senin kadar güçlü değilim...

**DE
X
PLUS**